

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο γάμος τῶν ἀγρίων

Περίεργα ἦθη καὶ ἔθιμα

«Όταν μάς μιλούν γιὰ τὶς γυναῖκες τῆς Ἀφρικής, μάς μένει ἡ ἐντύπωση, ἂν ὅχι ἡ πεποίθηση, πὼς οἱ γυναῖκες αὐτές εἶναι ὄντια δυστυχισμένα, καταδικασμένες νὰ ζοῦν μὴν ἄλγεια ζωὴ μέσα στὰ λασποκαλύβα τους, σκλάβες ἰσοδύες τῶν ἀντρῶν, χωρίς καμμὴν αἰσθηματικότητα.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτή, πού ἔχουμε σχηματίζει γιὰ τὶς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικής, εἶναι ψεύτικη — τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὶς γυναῖκες τοῦ Γαλλικοῦ Σουδάν.

Στὴ χώρα αὐτὴ πού ἀγνοεῖ τὶς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ, οἱ γάμοι γίνονται μὲ δύο τρόπους.

Όταν ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα (ἰθαγενεῖς φυσικά) εἶναι ἐρωτευμένοι, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοὺς δὲν δέχονται νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους, ἀποφασίζουν νὰ καταφύγουν στὴν ἀπαγωγή.

Συγκεκριμένα προηγουμένως, διαλέγουν τὴν ἡμέρα, πού εἶναι πιὸ «κατάλληλη» γιὰ τὴν ἀπαγωγή κι ὁ γαμπρός, στὴ συμφωνημένη ὥρα, ἀρπάζει τὴ νύφη ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς καὶ τρέχει νὰ τὴν μεταφέρει στὴ δική του. «Τρέχει» δὲ κυριολεκτικά, γιὰτι, μόλις φθάσῃ στὴν καλύβα του, σπεύδει νὰ προσφέρει μιὰ θυσία (καμμιά κότα ἢ λίγες μπανάνες) στὸ βωμὸ τῶν οἰκογενειακῶν του θεῶν. Μόλις ἐκπληρωθῇ αὐτὸς ὁ τύπος, κανένας πιά δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποσπασθῇ τὴν «ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του». Βρίσκονται κι' οἱ δύο ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῶν οἰκογενειακῶν «πνευμάτων» τοῦ γαμπροῦ κι' ὁ γάμος τους θεωρεῖται ἐγκυρότατος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ σύζυγος κάνει μιὰν ἐπίσκεψιν στὴν καλύβα τοῦ πατέρα τῆς νύφης καὶ τοῦ ἀναγγέλλει πὼς εἶναι πιά γαμπρός του. Οὕτε φωνές, οὕτε καυγάδες. Ὁ πατέρας δέχεται καὶ... παραδέχεται τὸ γαμπρὸ, κι' ὅλα τελειώνουν κατ' εὐχὴν. Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τοῦ συζύγου πηγαίνει στὴν καλύβα τοῦ νεαροῦ ζευγώ καὶ θυσιάζει, στὸν οἰκογενειακὸν βωμὸν, ἀρνία καὶ ἄσπρες κότες, πού τὰ κρέατά τους τρώγονται στὸ συμπόσιο πού ἐπακολουθεῖ.

Στὴν περίπτωσιν, πού ὑπάρχει ἡ συγκατάθεσις τῶν γονέων, ἡ γαμήλια τελετὴ γίνεται, φυσικά, μὲ μεγαλύτερη ἐπισημότητα.

Διοργανώνεται ἕνα συμπόσιο, ὅπου προσκαλοῦνται ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ἐκτός ἀπὸ τοὺς... συγγενεῖς τῆς νύφης.

Όταν τελειώσῃ τὸ συμπόσιο, οἱ φίλοι τοῦ γαμπροῦ φοροῦν κατὰ τερατώδεις μᾶσκες, πού παριστάνουν τὰ πνεύματα τῶν προγόνων, καὶ πού τὶς φυλᾷ ὡς κειμήλια. Ἔτσι μασκαρεμένοι, πηγαίνουν στὴν καλύβα τῆς νύφης, ἢ ὅποια περιμένει, τριγυρισμένη ἀπὸ τὶς νεαρὲς συγγενισσὲς τῆς. Οἱ κοπέλες αὐτὲς υποτίθεται ὅτι θὰ τὴν «ὑπερασπίσων» ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἀπαγωγῶν.

Όπως εἶναι φυσικὸ ὅμως, στὸ τέλος νικοῦν οἱ φίλοι τοῦ γαμπροῦ, πού ἀρπάζουν τὴν νύφη καὶ τὴν ὁδηγοῦν στὴν καλύβα τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς. Ἐκεῖ προσφέρεται ἡ πατροπαράδοτη θυσία στὰ πνεύματα τῶν προγόνων, κι' ὁ γάμος θεωρεῖται πιά ἔγκυρος.

Ἡ μοναδικὴ φροντίδα κάθε νιόπαντρης Σουδανέζας εἶναι νὰ «συνεχίσῃ τὴν οἰκογένεια», νὰ κάμῃ δηλαδή ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα παιδιά. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνη πού εἶναι στεῖρα! Ὁ ἄντρας τῆς τὴν περιφρονεῖ καί, στὸ τέλος τὴν διώχνει.

Ἀλλὰ μὲ τί χαρὰ ἡ εὐτυχημένη νειόπαντρη, πού νοιώθει τὰ πρῶτα «σκιρτήματα» τῆς ἐγκυμοσύνης, σπεύδει νὰ φορέσῃ τὸ εἰδικὸ «κοστούμι»! Εἶναι ἕνα εἶδος βαρελίνου, πού φοροῦν οἱ ἔγκυες Σουδανέζες, καὶ πού τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κρύβουν καὶ συγχρόνως νὰ ὑποδεικνύουν τὴν κατάστασίν τους.

Ἀλλ' οἱ Σουδανέζες ἔχουν τὸ δικαίωμα καὶ ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ ἕναν ἀνεπιθύμητο σύζυγο, μὲ τὸν ἀπλούστερο τρόπο: Τὰ φτιάχνουν μ' ἕναν ἄλλον, συνειννοῦνται κρυφὰ μαζὶ του, κι' ἕνα βράδυ οἱ ἐρωτευμένοι τὸ σκάνε καὶ καταφεύγουν στὴν καλύβα του. Ἐκεῖ, σφάδουν μιὰ κότα στὴ μνήμη τῶν «πνευμάτων», κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ δεσμός τους εἶναι πιά νόμιμος.

Ὁ ἀπατημένος σύζυγος δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κά νη τίποτα.

Ἀν ὅμως, κατορθώσῃ νὰ πιᾷ τὸ ζεῦγος, προτοῦ προφθάσῃ νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν «πνευμάτων», τότε ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τσακίσῃ κυριολεκτικὰ στὸ ξύλινον ἀντίζηλο, πού τοῦ δεμυόλιζε τὴ γυναῖκα του. Ὁταν τελειώσῃ αὐτὴ ἡ... ἱεροτελεστία, παίρνει τὴ γυναῖκα του καὶ γυρίζουν στὴν καλύβα τους, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα!

Ο ΣΥΖΥΓΟΚΤΟΝΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

— Κατηγορούμενε, ἄκουσες τὶς καταθέσεις τῶν μαρτύρων. Ἐχεις νὰ προσθέσεις τίποτα;

— Ο κατηγορούμενος ἀπάντησε: — Ὁχι... Παραδόθηκε μόνος μου στὴ δικαιοσύνη... ἐξομολογήθηκα τὰ πάντα... Τί ἄλλο χρειάζεται;

— Οἱ κύριοι ἑνορκιοὶ θὰ κρίνουν, εἶπε ὁ Πρόεδρος. Ὡστόσο θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω, κατηγορούμενε, πὼς τίποτα δὲν ἀποδείχθηκε ἐναντίον τῆς Μαγδαληνῆς Σουμεριέ, τῆς γυναίκας σου. Ἴσως κάποια κοκεταρία, κάποιοι τρόποι φιλάρεσκης γυναίκας, πού δὲν ἀνταποκρινόταν μὲ τὴ δική σου τὴν ἡλικία, γιὰτὶ ἐκείνη ἦταν νέα καὶ σὺ εἶσαι πιά ὥριμος ἄντρας.

— Ἐγὼ μιλῶ γιὰ τὸ συμφέρον σου. Στὴ ζωὴ σου δὲν ὑπάρχει κανένα προηγουμένο πού θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἐγκλημά σου. Τὸ παρελθόν σου τὸ χαρακτηρίζει ἡ τίετὴς καὶ ἡ ἐργασία. Ἀνοίξε τὴν καρδιά σου στοὺς ἐνόρκους καὶ πές τους πὼς ἔφτασες στὸ σημεῖο νὰ ἐγκληματῇς...

Ὁ κατηγορούμενος ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια ἀνατρίχισε. Ἦταν ἕνας ἄντρας μετρίου ἀναστήματος, μὲ τὸ πρόσωπο ὅλο ρυτίδες.

— Ναί, εἶπε στὸ τέλος θὰ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου. Τὸ μαρτύριό μου ἄρχισε ἀπ' τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Τὸ πρῶτο μίσος πού βρῆκα στὸ δρόμο μου ἦταν τὸ μίσος τῶν δικῶν μου. Ἦμουν τὸ τελευταῖο παιδί μιᾶς πολυάριθμης οἰκογενείας καὶ μὲ περιφρόνησαν. Θυμάμαι ἀόριστα πὼς μ' ἄφηναν συχνὰ νηστικό, πὼς μ' ἔδερναν μέχρις αἵματος, ἐκείνου πού ἔπρεπε νὰ μ' ἀγαποῦν καὶ νὰ μὲ προστατεύουν. Πότε-πότε ὁ πατέρας μου μ' ἔβαζε μπροστὰ του καὶ ἐξέταζε τὸ πρόσωπό μου. Φαινόταν νὰ μὲ συχαίνεται.

— Κι' ὅσο μεγάλωνα, ἡ ἀποστροφή του γιὰ μένα δυνάμωνε. Τρομερὲς σκηνὲς ξεσποῦσαν μεταξὺ τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ πατέρα μου. Ἡ μητέρα μου ἐκδικιοῦταν πάνω μου, σὰν νὰ φταίγα ἐγὼ γιὰ τοὺς καυγάδες τους καὶ μὲ βασάνιζε κι' αὐτὴ. Δὲν καβόμουνα ποτέ στὸ τραπέζι μὲ τ' ἀδελφὰ μου. Ἐτρώγα στὴν κοκλίνα σὰν σκύλος. Τὴ νύχτα, χειμῶνα-καλοκαίρι, κοιμόμουνα σὲ μιὰ σοφίτα, ὀδονόναχος μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ κανεὶς δὲν ἄκουγε τὶς τρομαγμένες φωνές μου καὶ τὸ κλάμα μου. Πὼς μπόρεσε κι' ἐξῆσας; Οὐτ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ξέρω.

Ὁ κατηγορούμενος σάπασε γιὰ μιὰ στιγμή. Πνιγόταν ἀπ' τὴ συγκίνηση καὶ σταγόνας ἰδρώτα μαζὶ μὲ δάκρυα μούσκευαν τὰ μάγουλά του.

— Τέτοια ἦταν ἡ ζωὴ μου ὥσπου μεγάλωσα, συνέχισε. Ἐνας Θεὸς ξέριε μὲ τί βάσανα σπούδασα καὶ πέρα τὸ δίπλωμά μου ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο κι' ἐγίνα καθηγητῆς. Ὁ νεύρο μου δὲν ἀποχτήσω οἰκογένεια, ἐνῶ σπῖτι δὲν τὰ βράδυνά του κούρασι μου θὰ τὴν ἀλάλυε ἡ στοργὴ μιᾶς γυναίκας...

— Μιὰ μέρα πίστεψα πὼς τ' ὄνειρό μου γινόταν πραγματικότης. Γνώρισα μιὰ κοπέλλα νέα, ἁθώα καὶ φτωχὴ. Εἶχε χάσει τὴν μητέρα τῆς καὶ ἦταν μονάχη στὸν κόσμο ὥπως κι' ἐγὼ. Ἀσπρόνησα πὼς εἶχα τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ κείνη, δὲν πρόσεξα πόσο ἐκείνη ἦταν ὁμορφὴ σὰν τὸ κρῖν, νερὸ καὶ πόσο ἐγὼ ἦμουν ἄσχημος. Ἡ καρδιά μου ἦταν τόσο νέα...! Καὶ τὴν παντρεύτηκα.

— Στὴν ἀρχὴ ζήσαμε μιὰ ἡρεμὴ ζωὴ. Μιὰ ἀφάνταστη δειλία μ' ἔκα-

νε νὰ τὰ χάνω μπροστὰ στὴ γυναῖκα αὐτὴ πού ὥστόσο ἦταν γυναῖκα μου! Καὶ σκεπτόμουνα: «Ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι σπῖτι μου. Δὲν εἶμαι πιά μονάχος. Ἡ φωνὴ τῆς μὲ γοητεύει, ἡ ὁμορφιά τῆς μὲ ξανανιώνει, τί ἄλλο θέλω ἀπ' τὴ ζωή;».

— Ἐκείνη εἶχε νομίσει ὅτι τὴν εἶχα παντρευτὴ μόνον ἀπὸ οἶκτο ἐπειδὴ ἦταν φτωχὴ καὶ πὼς τὴν ἀγαποῦσα σὰν πατέρα. Ἔτσι, τὴν ἡμέρα πού τῆς ἐξομολογήθηκα τὸν ἐρωτὰ μου, γονατιστὸς μπροστὰ τῆς, μ' ἔσπρωξε μακριὰ μὲ ἀηδία καὶ φοβίκα.

— Προσπάθησα τότε νὰ συγκινήσω τὴν καρδιά τῆς πού ἦταν κλειστὴ γιὰ μένα.

— Τότε ἔγινε κάτι πού μεγάλωσε τὴ δυστυχία μου. Ὁ μισθὸς τοῦ δασκάλου δὲν ἦταν μεγάλος καὶ μόλις ἔφτανε ὅταν ἄρχισε ἡ γυναῖκα μου νὰ γίνεται κοκέτα, ὅλο καὶ πιὸ ἀπαιτητικὴ, γυρεύοντας λούσα καὶ διασκεδάσεις. Κι' ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἐυχαριστῶ σὲ ἅλα, σκοτανόμουνα στὴ δουλειὰ καὶ ὅταν δὲν ἴσχυοντο γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω κάθε τῆς καπρίτσιο.

— Γιὰ νὰ κερδίσω κάτι παραπάνω πῆρα οἰκότροφο, στὸ σπῖτι μου, ἕνα μαθητὴ μου, ἕνα νεαρὸ Ἀμερικάνο, πού οἱ γονεῖς του ἔμεναν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκείνος ἦταν τρία χρόνια πῖο μικρὸς ἀπ' τὴ Μαγδαληνὴ, νόστιμος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους.

— Όταν βγαίναμε ἔξω καὶ οἱ τρεῖς, ἡ Μαγδαληνὴ τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο. Πέρασε καιρὸς καὶ μιὰ μέρα κατάλαβα πὼς ἀγαπιόντανε!

— Στὸ μεταξύ ὁ νεαρὸς ἀρρώστησε κι' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ἀφήνῃ μόνον μὲ τὴ Μαγδαληνὴ στὸ σπῖτι. Οἱ ὥρες πού περνοῦσα στὸ σχολεῖο ἦσαν μαρτύριο γιὰ μένα. Ἡ ζήλεια μ' ἔτρωγε.

— Ἐν' ἀπόγεμα τῶσκασα καὶ γύρισα πῖο νωρὶς στὸ σπῖτι μου. Φαινόταν ἔρημο. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἦταν οὔτε στὴν κάμαρά μας, οὔτε στὸ γραφεῖο. Τότε στάθηκα ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ νεαροῦ Ἀμερικάνου. Ἀκουσα ψιθυρο. Μοῦ φάνηκε πὼς ὅλα χόρευαν μπροστὰ μου. Σαφινικά, ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ εἶδα...

— Ὁ νεαρὸς κρατοῦσε τὴ Μαγδαληνὴ στὴν ἀγκάλια του... Τὰ κατάλαβα ὅλα, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ συγκρατηθῶ. Θυμήθηκα ἔτσι μὲ μιὰς ὅλες τὶς ταπεινώσεις, ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς περασμένης μου ζωῆς. Τὰ παιδικὰ μου καὶ τὰ ἐφηβικά μου χρόνια... ὕστερα τὸ γάμο μου... τὸν ἐρωτὰ μου γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πού μὲ ἀπατοῦσε τόσο ξεδιάντροπα...

— Τὸ μυαλό μου ἔστριψε. Ὁρμησα πάνω τῆς καὶ τὴν ἄρπαξα ἀπ' τὰ μαλλιά, τὴν ἔδωρα μὲ μανία, τὴν ἔσυρα κάτω, χτύπησα τὸ κεφάλι τῆς στὸ πάτωμα, ὥσπου ἔγινε μιὰ ἄμορφη μάζα, γεμάτη αἷματα...

Ὁ κατηγορούμενος σάπασε γιὰ λίγο. Καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Καὶ τώρα, κύριοι δικασταί, δὲν γυρεύω οὔτε τὸν οἶκτο σας, οὔτε τὴν ἐπιείκειά σας. Δὲν ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀπιστία οὔτε τὸ ἐρωτικό πάθος. Ὁ προσβλημένος σύζυγος δὲν ὑπάρχει πιά. Μπροστὰ σας στέκεται ἕνας ἄνθρωπος πού μαρτύρησε φοδερὰ ἀπ' τὴν ἡμέρα πού γεννήθηκε, πού ταπεινώθηκε, ἀπογοητεύθηκε, ἕνας ἄνθρωπος πού δὲν χάρηκε τίποτα στὴ ζωὴ του καὶ πού στὸ τέλος μιὰ μέρα ἐκδικήθηκε τὴν ἀδυσώπητη Μαίρα του! Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΝΤΕΛΑΡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γύρω σε μιὰ διάλυσι

Όλος ὁ κύκλος τῶν γνωρίμων καὶ τῶν συγγενῶν τῆς ἐπιτίθεται. Δὲν τῆς τὸ συγχωροῦν αὐτὸ πού ἔχει κάνει. Νὰ διαλύσῃ, λέει, τὸν ἀρραβῶνα τῆς... Τρόμαξαν νὰ τὴν ἀρραβωνιάσουν. Κι' αὐτὴ μ' ἕνα λάκτισμα ἀνατρέπει τὰ πάντα καὶ διακόπτει τὸ σύνδεσμό τῆς μὲ τὸ μνηστῆρα. Τί τοῦ λείπει τοῦ ἀνθρώπου; Θὰ ἦταν ὁ ἰδανικός σύζυγος. Ὅσοι τὸν γνώρισαν μόνο προσόντα τοῦ βρίσκουν. Νέος εἶναι, συμπαθητικός εἶναι, πλούσιος εἶναι. Οὔτε σὲ μόρφωσι ὑστερεῖ. Ἡ κοινωνικὴ του θέσι ἴδια μὲ τὴ δική τῆς. Ὅσο δὲ γιὰ τὸ χαρακτήρα του...

Σωστὸς ἄγγελος. Ἡ προσωποποίησις τῆς ἀγνότητος. Ἀνθρώπος χωρίς ἐρωτικὸ παρελθόν. Ἐχει τὸ βλέμμα τοῦ ἀθώου, τὴν ἀπλοότητα τοῦ ἀναμάρτητου, τὴν συστολὴ τῆς παρελθόντος. Τὸν κυττάξετε καὶ κοκκινίζει. Στὸ ἡμερολόγιο τῆς ζωῆς του δὲν ὑπάρχουν ἐρωτικές περιπέτειες. Μπορεῖ νὰ ξεφυλλίσῃ μιὰ-μιὰ τὶς σελίδες του χωρὶς νὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη οὔτε μιὰ παράγραφο νὰ κρύψῃ. Σελίδες γεμάτες ἀπὸ τὴν προσπάθειά του νὰ σπουδάσῃ, νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πνεῦμα του, νὰ προωθήσῃ τὶς ἐπιχειρήσεις του. Καὶ τώρα πού, ἄρτιος πιά ἄντρας, ἔβαλε τὸ νερὸ στ' αὐλάκι, ἔκανε τὴν πρότασιν τοῦ στοὺς γονεῖς τῆς κόρης. Ἡ πρώτη του ἀγάπη θὰ ἦταν ἡ γυναῖκα τῆς. Τὴν ἐδέχεται σὲ θεότητα. Προσπαθοῦσε νὰ προλάβῃ τὶς ἐπιθυμίες τῆς. Μόλις τελείωνε τὴ δουλειὰ του ἔτρεχε κοντὰ τῆς. Πολλὲς φορὲς καὶ πρὶν τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του. Δὲν πέρασε μέρα πού ν' ἀπουσίασῃ. Δὲν περνοῦσε ὥρα χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ στὸ τηλέφωνο. Ὡ, ἦταν βέβαιο: Κοντὰ του θὰ γνώριζε τὴν βαθύτατην ἀγάπην, τὴν ἀπλότην ἀφοσίωσιν, τὴν ἀλόγητην πίστιν. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀνείαν.

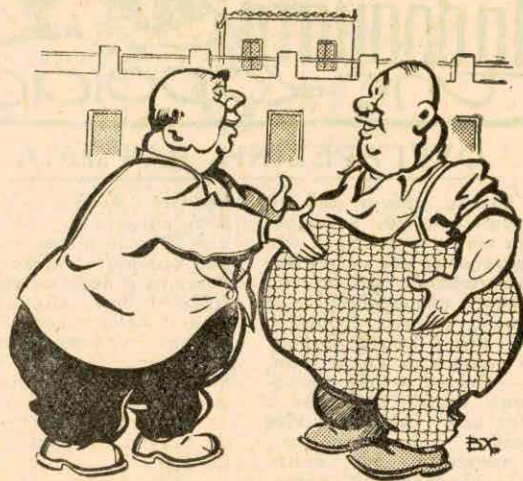
Πῶς διαλύει τὸν ἀρραβῶνα καὶ ἐγκαταλείπει ἕνα τέτοιο θησαυρὸ; Καὶ νὰ ἦταν τουλάχιστον ἡ ὥσων... Ἀλλοίμονο, δὲν θὰ τῆς ἦταν ἐπίσης εὐκόλο νὰ φέρῃ στὴν δημοσιότητα καὶ τὸ ἡμερολόγιο τὸ δικό τῆς. Ὁχι, βέβαια, ἡ διεφθαρμένη. Μιὰ ζῶν ὅμως μὲ ἀρκετὲς περιπέτειες. Στὰ ἐκκοσμητικὴ τῆς μόλις καὶ δὲν τῆς ἔλειπε τὸ ἐρωτικό παρελθόν. Ἐνα παρελθόν μᾶλλον πλούσιον. Μὲ ἰδιαίτερη προτίμησιν στὰ πολεμικά ὄπλα: τὸ Πεζικό, τὸ Ναυτικό, ἡ Ἀεροπορία... Ἀ, ἐκείνη ἡ Ἀεροπορία! Ἡ μεγάλη τῆς ἀδυναμία. Σχέσεις μᾶλλον προχωρημένες. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ καὶ μὲ τὸν δικὸν τῆς ἦταν νὰ παντρεύωνται μιὰ ὥρα ἀρχήσαν τὸ δυναμικὸ κορίτσι τους. Ὅπου ὅμως κι' ἂν εἶχαν ρίξει τὰ δίχτυα τους συνάντησαν τὴν ἀπροθυμία. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ παρελθόν τῆς κόρης. Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἔλλειψις προίκας ἐνὺφραίναν τὸ ζῆλο τῶν ὑποφθίων. Καὶ νὰ πού τοὺς ἔπεσε ὁ πρῶτος λαχνός. Τυχὴ ἀπὸ τὶς σπάνιες. Δῶρο τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ παιδί-μαλαμα. Παραγγελία ἂν τὸν κάνατε, δὲν θὰ δύναιτο στὸν ἐκτελεστὴ τῆς παραγγελίας σας πῖο ἄρτιο μόντελο. Τὸν ἀπώθει ὅμως.

Ἀφίνει αὐτὸν καὶ σὲ ποιὸν στρέφεται, ἂν ἀγαπάτε; Στὸς ἀντίποδες του. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς πού λένε «μούτρο». Οὔτε κἂν νέος. Δεκαπέντε χρόνια διαφορά ἀπ' αὐτήν. Οὔτε ὁμορφος. Οὔτε πλούσιος. Κι' ἕνα παρελθόν, ἕνα παρόν... Ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀκολασίας. Ὁταν βρίσκειται στὸν πόλεμο—καὶ βρίσκειται πάντα—δὲ λογαριάζει τίποτα. Ναρκωμένη ἡ συνείδησίς του. Ὑπολήψεις ἐλέωσε, σπῖτια διέλυσε, ἀγνόητες κατέστρεψε. Ἀτίτλας τοῦ ἔρωτα. Περνᾷ καὶ ρημάζει.

Μήπως δὲν τὸν ξέρε; Τὸν ξέρε. Κι' ἂν δὲν τὸν ξέρε, τῆς ἀνοίξαν ἐγκάρως τὰ μάτια, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ τὴν τριγυρίζῃ. Διόχνει ἐν τούτοις τὸ καλὸ παιδί, γιὰ νὰ δώσῃ τὴ θέσι σ' αὐτόν. Ἄν μὴ μὴ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τέτοιο πράμα! Σ' αὐτὸν πού εἶναι βέβαιο πὼς θὰ τὴν στραγγίσῃ κι' ὕστερα ὅταν δὲν τῆς μείνουν πιά χυμοὶ θὰ τὴν πετάξῃ. Τὸ ἴδιο τάχα δὲν ἔκανε σὲ ὅσες ἔχει γνωρίσει ὡς τώρα;

Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ νέα ἔχουμε τὴ γραπτὴ ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων. Ἀναπτύσσει μὲ εἰλικρίνεια τὸ κατηγορητήριο πού διατυπώνεται ἐναντίον τῆς. Μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια κάνει τὴν ἀπολογία τῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ συμπεριφορὰ τῆς. Ἀναγνωρίζει τὴ σοβαρότητα τῶν ἐπιχειρημάτων ἐκείνων πού τῆς ἐπιτίθενται. Ἀς θελήσουν ὅμως κι' αὐτοὶ νὰ προσέξουν τὰ ἐπιχειρήματα τὰ δικὰ τῆς. Διαλύει τὸν ἀρραβῶνα τῆς γιὰτὶ δὲν τῆς ἀρέσουν οἱ εὐκόλες νίκες. Δὲν εἶναι στὴν ἰδιοσυγκρασίᾳ τῆς νὰ χαρῇ μιὰ κατὰκτησιν πού πραγματοποιήθηκε χωρὶς νὰ προηγηθῇ μάχη. Τί νὰ τὸν κἂν αὐτὸν πού τὴν βλέπει σὰν εἰκόνα καὶ τὴν προσκυνᾷ; Ἐκείνος πού θὰ τὴν θερμῶς εἶναι ὁ «δυσκόλος», ὁ ἄνθρωπος πού δὲν παραδίνει τὰ ὅπλα μὲ τὸ πρῶτο, ὁ κατακτητὴς πού πέρασε τὴ ζωὴ του σὲ ἐρωτικούς ἀγῶνες. Θέλει τὸν ἄντρα μὲ τὴν εὐδόκιμη ὑψηλὴν ἀπὸ παρελθόν. Θέλει γιὰ σύντροφο ἐκείνον πού θὰ τῆς ἐμπνεύσῃ τὴν ἀνυσυχία καὶ θὰ τῆς χρειασθῇ νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Στὴν προσπάθειαν αὐτὴ δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ νικήσῃ. Ἰσως καὶ νὰ συντριβῇ. Ἀν ὅμως νικήσῃ; Τί θρίαμβος! Ἡ Δαλιδὰ πού θὰ ἀποκοιμήσῃ στὰ γόνατά τῆς τὸν Σαμῶνα καὶ θὰ κρατᾷ στὰ χεῖρά τῆς τὴν δύναμίν του. Ἔτσι μόνον μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸν ἄντρα. Ἀντὶ ὅμως τοῦ πολεμιστοῦ, τῆς δίνουν τὸν ἄντρα, τὸν κουρμπιέ, τὸν ἀπώλετο πού δὲν ἔχει οὔτε παρελθόν οὔτε μιὰ νίκη, οὔτε μιὰ ἡττα τουλάχιστον. Ζητᾷ τὸν ἄντρα μὲ τὸν ὁποῖο θ' ἀναμετρήσῃ τὶς δυνάμεις τῆς, καὶ τῆς δίνουν τὸν προσκυνητὴ πού τὴ βλέπει σὰν Παναγία καὶ τῆς ἀνάβει λωμμάδες. Ζητᾷ τὸν πόλεμο καὶ τῆς δίνουν τὴν εἰρήνην. Ζητᾷ τὴν τράπουλα γιὰ νὰ ριζῇ τὸ χαρτί τῆς καὶ νὰ παίξῃ μόνον-ζυγὰ τὴν τύχη τῆς καὶ τῆς δίνουν τὴν ἀσφάλεια, τὴν σιγουρία, τὴν ἐπιτυχία ἐκατὸ τοῖς ἐκατὸ. Νὰ τῆς λείψῃ μιὰ τέτοια ἐπιτυχία. Δὲν τὴ νοιώθει, δὲν τὴν καταλαβαίνει. Καὶ τότε τί νὰ τὴν κἂν;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τί γίνεσαι, βρε παιδί μου, Χαρίλαε; Βουνὸ μὲ βουνὸ δὲν σμίγει!... (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Τὸ γράμμα

Θέλω ἀπόψε μὲ τὴν πένητα μου νὰ κλάψω, ξενοχτάω καὶ δὲν ξέρω τὸ γιὰτί, θέλω κάτι, ἀγαπημένη, νὰ σοῦ γράψω κι' ὄρες ἄσπρο μένει μπρὸς μου τὸ χαρτί.

Τὶ κοινές καὶ ἄδεις φαίνονται οἱ λέξεις, δὲν τὸ λένε αὐτὸ πού θέλουνε νὰ ποῦν. Εἶναι λίγες κι' ὅσο πιά νὰ τὶς διαλέξῃς δὲν ταιριάζουνε γιὰ κείνους πού ἀγαποῦν.

Τ' ἀποτελέσματα καὶ τῶν δικῶν μου κόπων ἦταν ἄσπορα νὰ χάσω τὴ βραδυά. Τὶ φτωχεῖα πού εἶν' ἡ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων ὅταν θέλῃ νὰ μιλῇσιν μιὰ καρδιά!

Τα δρώματα της καρδιάς

ΟΥΓΓΑΡΕΖΙΚΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

«Έλεπα χρόνια από τη Βουδαπέστη και έπωλεθηκα από την ευκαιρία της συναντήσεώς μου με τον βαρών Λοθάσζυ για να του ζητήσω πληροφορίες για διάφορα γνωστά πρόσωπα.

Και ή ώρα! Έσθρη; τον ρώτησα σε μία στιγμή.

—Θέλεις να πής την κόμησά Τομά; απάντησε ο φίλος μου. Αλλά δεν είναι ώρα!... Καί, μάλιστα, αν πιστεύωμε τις φήμες που κυκλοφορούν γι' αυτήν, είναι ένα αληθινό έκτρωμα...

—Ενα τέρας, που θα προκαλούσε αίσθημα φρίκης σ' όποιον την έβλεπε... Αν φυσικά, θα μπορούσε να την ιδεί... Γιατί η κόμησα Τομά; δεν βγαίνει πια από το μέγαρο της και δεν δέχεται κανένα... Ακόμη και οι υπηρέτες της δεν την βλέπουν, εκτός από μία πιστή καμαριέρα της, τη Μάρθα... Αλλά αυτή δεν ανοίγει ποτέ το στόμα της για να μιλήσει...

—Πώς είναι δυνατόν; είπα. Θυμάμαι ακόμη την κόμησά Τομά;... Ήταν η ωραιότερη γυναίκα της Βουδαπέστης... Την έλεγαν σειρήνα. Και νομίζω πως καμία γυναίκα δεν άξιζε αυτό το όνομα όσον η Έσθρη...

—Η κόμησά Τομά; απάντησε ο φίλος μου, θα ήταν ακόμη η ωραιότερη γυναίκα της Βουδαπέστης, αν δεν είχε κάποτε την κακή έμπνευση να κάμει μία επίσκεψη στο σπίτι μιάς φί-

λης της... Αυτή η επίσκεψη ήταν μοιραία...

«Όλα αυτά που σου λέω σου φαίνονται άπιστευτα, συνέχισε ο βαρώνος Λοθάσζυ. Καί όμως είναι η αλήθεια... Αλλά πρέπει να σου αφηγηθώ τα πράγματα από την αρχή... Θυμάσαι ποιος ήταν ο τελευταίος έρωας της ωραίας Έσθρη;

—Ο κόμης Σζεγκέντυ, αν δεν με απατάει η μνήμη μου...

—Οχι. Αυτός ήταν ο προτελευταίος. Ο τελευταίος ήταν ο κόμης Σαντόρ.

—Ο σύζυγος της Βανίνας;

—Ακριβώς. Ο σύζυγος της όμορφης Βανίνας. Γιατί ήταν μια πολύ ωραία γυναίκα η Βανίνα... Καί ο Σαντόρ την έλάτρευε... ως τη στιγμή που έπεσε στο δικτυα της σειρήνας... Αλλά, αν μη την αδικούμε... Τό σίθημά τους φαίνεται πως ήταν κεραυνοβόλο και άμοιβαίο. Ο Σαντόρ άρχισε τότε να παραμελή τη γυναίκα του, ενώ η Έσθρη προσπαθούσε ν' απομακρύνει μ' εύστοχο τρόπο τον Σζεγκέντυ. Αλλά, φίλε μου, μία γυναίκα που αγαπάει δεν μπορεί να κρυφτεί... Ο Σζεγκέντυ μάντεψε μία μέρα την αλήθεια... Καί, χωρίς να πη τίποτε στην Έσθρη, πήγε να βρη τον Σαντόρ.

—Αγαπητέ μου κόμη, του είπα, νομίζω πως ο ά-

έρας της Βουδαπέστης δεν σας ωφελεί. Θα σας συμβούλευα να φύγετε.

«Ο Σαντόρ κατάλαβε άμέσως. Καί απάντησε με περιφρονητικό ύφος:

—Την ίδια συμβουλή θα σας έδινά κι' εγώ!

«Ο Σζεγκέντυ γέλασε.

—Βλέπω ότι συνεννοούμεθα, κόμη Σαντόρ, είπε. Θέλετε να συναντηθούμε αύριο το πρωί, για να ιδούμε ποιος από τους δύο θα φύγει... για πάντα;

—Θα είμαι στις διαταγές σας, κόμη Σζεγκέντυ!

«Δεν μίλησαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος για την Έσθρη. Δεν υπήρχε, άλλως τε, κανείς λόγος γι' αυτό.

«Η μονομαχία έγινε το άλλο πρωί με πιστόλι στο δάσος του Κάρος. Καί ο Σζεγκέντυ σκότωσε τον Σαντόρ.

«Δύο γυναίκες έκλαψαν για το θάνατό του: Η Βανίνα και η Έσθρη.

«Μερικές μέρες μετά το θάνατο του Σαντόρ, η Έσθρη θεώρησε καλό να πάει να συλλυπηθεί τη χήρα του. «Γιατί το έκανε; Για να εκπληρώσει έναν κοινωνικό τύπο; Η από πραγματική λύπη για τη γυναίκα που είχε χάσει εξ αιτίας της τον άντρα της;

«Ούτε αυτό δεν θα μπορούσα να το πώ. Το μόνο που ξέρω είναι ότι η Βανίνα είδε αυτή την επίσκεψη σαν πρόκληση.

«Το δράμα ξέσπασε σε μία στιγμή που η Έσθρη αναλύθηκε σε λυγμούς, σαν να ήταν αυτή που είχε χάσει τον άνθρωπό της.

«Η Βανίνα έτρεξε τότε στο δωμάτιό της, πήρε ένα μπουκαλάκι με βιτριόλι που βρισκόταν εκεί και, γυρίζοντας, έρριξε το περιχόμενο του πάνω στο πρόσωπο της Έσθρη.

«Μη νομίζεις ότι αυτό έγινε σε μία στιγμή! έκρηξε όργης. «Οχι! Η Βανίνα είχε μάθει από μερικές φίλες της ότι η Έσθρη έπρόκειτο να την επισκεφτεί. Καί είναι λογικό να φαντασθούμε ότι είχε προετοιμάσει την εκδίκησή της.

«Ο βαρώνος Λοθάσζυ σταμάτησε για μερικές στιγμές. «Επειτα είπε:

—Όπως καταλαβαίνεις, η Έσθρη είχε παφει πια να είναι ωραία... Κι' από τότε κανείς δεν την ξαναείδε.

—Και η Βανίνα; ρώτησα.

—Η Βανίνα έφυγε από τη Βουδαπέστη. Ζη από τότε στα χτήματά της... Αλλά γιατί δεν με ρωτάς για τον Σζεγκέντυ;

—Θα ρίχτηκε, χωρίς αμφιβολία, σε κάποια καινούργια περιπέτεια...

—Οχι, φίλε μου. «Επειτα από λίγον καιρό, βρέθηκε νεκρός μέσα στο δωμάτιό του. Είχε τινάξει τα μυαλά του στον αέρα... Ο άνθρωπος αυτός έλάτρευε την Έσθρη και πέθανε κρατώντας στα χέρια του ένα μικρό μενταγιόν με την εικόνα της αγαπημένης του...

Τί τραγική ιστορία, αλήθεια!... Ποσες καρδιές συντριμμένες από αγάπη και μίσος!

ΜΑΤΙΑΣ ΜΠΑΝΓΚΟΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΠΙΧΝΥΤΙΚΕΣ ΣΕΠΟΡΤΣΙ

Μετά την επιθεώρησή του κ. Δ. Γιαννουκάκη «Πόλεμος νεύρων» που παίζεται με επιτυχία στο «Περσέ», και τα άλλα μουσικά θέατρα ετοιμάζουν καινούργια έργα.

Έτσι για την ερχόμενη εβδομάδα αναγγέλλονται δυο ενδιαφέρουσες πρεμιέρες, στο «Ακροπόλ» με την επιθεώρησι «Να τί θα πη Έλλάδα» και στο «Σαμαρτζή» με την επιθεώρησι «Γαλανόλευκη». Και οι δυο αυτές καινούργιες επιθεωρήσεις, περιλαμβάνουν πολλές πρωτοτυπίες που συγκεντρώνουν ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Στο «Να τί θα πη Έλλάδα» θα ντεμπιουτάρη για πρώτη φορά η γνωστή ηθοποιός της πρόδας Βίλμα Κύρου σε ένα σπαρταριστό σκέτς που φέρει τον τίτλο «Η μόδα και η μακρυά φούστα».

Ιδιαίτερο επίσης ενδιαφέρον συγκεντρώνουν τα σκηνικά του νέου αυτού μουσικού έργου, που θα είναι επιβλητικώτατα.

Σε ένα από αυτά εμφανίζεται στη σκηνή η Ειρήνη έναντι σε ένα μεγαλοπρεπές άρμα, που το οδηγούν ο Τρούμαν και ο Στάλιν.

Ένα άλλο σκηνικό «τρύκ» παρουσιάζει το έργο πολέμου μας «Έλλη», βυθισμένο στο Αιγαίο!

Από την επιθεώρησι, εξ άλλου του θεάτρου «Σαμαρτζή» που άνωμασθη «Γαλανόλευκη», ξεχωρίζει το φινάλε της που είναι εξυπνότατο. Ολόκληρο το σκηνικό του είναι ένα τεράστιο δέμα, που στέλνει η Έλλάδα στην Αμερική, μέσα από το οποίο βγαίνουν διάφορα δώρα!

Μερικά από αυτά, είναι ο Κοκκίνης ως λαθρεπιβάτης και η Ρένα Ντόρ ως «Αυάγκ».

Επίσης πολύ όμορφο είναι ένα σπαρταριστό σόλο του Μίμη Κοκκίνη εμπνευσμένο από το γνωστό τραγούδι «Καπετάνιε χαμογέλα».

Το «Μετροπολίταν», με την καλλιτεχνική διεύθυνσι του Ορέστη Μακρή, εξακολουθεί όχι μόνο να έρχεται επίκεφαλής όλων των θεάτρων, αλλά και να παρουσιάζει διαρκώς μεγαλείτερες εισπράξεις.

Έτσι υπολογίζεται πως θα είναι το μόνο μουσικό θέατρο που θα βγάλει τη «κασίδη» με το ίδιο έργο το «Ανθρωποι - Ανθρώποι», από το οποίο ίσως να αλλάζουν μόνο μερικές σκηνές.

Πληροφορίες από τη Στοκχόλμη αναφέρουν ότι η κατάσταση του θιασάρχου κ. Μάνου Φιλιππίδη, που βρίσκεται τώρα εκεί, είναι περισσότερο σοβαρά, από όσο ενομιζέτο και ότι ο καθηγητής κ. Ολιβεγκρόνα, συνέστησε να μη γίνη πρός το παρόν έγχειρησις.

Το συγκρότημα του Έθνικού Θεάτρου επιστρέφει αυτή την εβδομάδα από τη Θεσσαλονίκη, για να αρχίση την προετοιμασία των έργων του χειμερινού ρεπερτορίου του.

Η Μαρίκα Νέζερ και η Μ. Κρεβατά καθώς και οι Γ. Γαβριηλίδης και Έρ. Κονταρίνης, που απεχώρησαν από την «Οάσις», συγκροτούν ιδιόκτον θίασο ο οποίος θα μεταβή για σειρά παραστάσεων στην Πάτρα.

Στα «Πεύκα» εκτελείται από την Ιωάννα Άλβα, μία τελευταία δημιουργία του μαέστρου Μωράκη, με τον τίτλο: «Η αγάπη δεν πεθαίνει».

Στο «Παλλάδιον» Καλλιθέας, όπου παίζει το συγκρότημα Μανέλλη-Ναϊδου, εμφανίζεται, με επιτυχία, η τελευταία μαθήτριά του αλθμονήτου Άττίκ, Μαρίνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εξ αναμνήσεων ΔΡΟΣΙΑΣ

Πλέγεται το σύμπαν γύρω απ' τη ζέστη την πολλή
ο 'Ιούλιος άγριως την Αθήνα πυρπολεί.
Κι' οι φλεγόμενοι Αθηναίοι λέν στο κάθε τους τό βήμα:
—Τι είρωνε! Τέτοια ζέστη καύσωνος καλείται...
Και στον καύσωνα τον τόνον
με λαχτάρα άναζητάνε για να βρουν δλίγην δρόσο
τεχνητήν ή φυσικήν.
Πότε δρόσον για τ' απέξω, πότε έσωτερικήν...

Όσοι διαθέτουν ώρα για τη θάλασσα του δίνουν,
πέφτουν στο δροσάτο κύμα και τη φλόγα τους τη σβύνουν.
Μά σαν βγαίνουνε στην άμμο
και κυττάν άράδα χάρω
τά κορμιά τα γυναικεία, τά κομψά και τά όποια
ώρες είναι ξαπλωμένα για ήλιοθεραπεία
μ' έναν τρόπο άφελή,
τότε νοιώθουν οι καυμένοι ότι καίνε πιο πολύ...
Κι' όμως το τραβάει ή καρδιά τους για να πάρουν μία
βουτιά
Κάτι να πέσουν στη φωτιά.
Τέτοια μία βουτιά αξίζει
γιατί βέβαια σ' ανάβει μά επίσης σε δροσίζει...

Μερικοί το μεσημέρι, λίγο ύστερ' απ' το γεύμα,
του σπιτιού τις πόρτες ούλες
— και πορτάρες και πορτούλες —
τις άνοίγουν τις σπηλώνουν για να γίνη λίγο ρεύμα
Για να γίνη λίγο ρεύμα όπερ ούδαμόθεν πνέει
κι' αν θα πνέση καμμία στάλα και αυτό επίσης καίει
«Άλλοι για να μετριάσουν τη μεγάλη τους την πύρα
βάζουν τον άνεμιστήρα
που παράγει άεράκι με όρμη πολλή και φόρα
και ή Πάουερ το πουλάει ένα τάλληρο την ώρα!
Κι' άλλοι πάλι πάν στη βρύση που δεν έχει μόν νερό,
Κι' άπαε γύρισε τη βρύση και ή στρόφιγγα έστράφη
τόν άερα ό μετρητής σου ως νερό τον καταγράφει
Κι' άλλοι μέσα στη ζαλάδα — μήν το πάρετε γι' άστέιο
μπαίνουν μέσα στο ψυγείο
— τί να κάνουν οι καυμένοι; —
για να βγούν κατεψυγμένοι...

Και τη νύχτα στην άραδα
στην ταρατάς στρωματοσάδα
Όλοι οι ένοικοι ανεβαίνουν και κοιμούνται άναμνέ
κι' έτσι εκτός από τα μάνια έχουμε και ύπνο — μίε».
Είν' ό ύπνος στην ταρατάς δροσερός αναμνέδωλος
Τό μετόν σωμνέ σπουδαίο, σκέπασμα ό ούράνιος θόλος
Πάει ό ένας μοναχός του, άλλος παίρνει την κυρά του,
έτερος την πεθερά του
κι' όποιος είναι και μουρτζάρης έχει και τα τυχερά του
Μεσ στον ύπνο, αλλού πέφτει, αλλά βρίσκεισαι αλλού
κι' έκ προθέσεως υπερδύεις τη Λιλή με τη Λουλού...

Γνωρίζεται ό κοσμάκης για να βρη λίγη δροσιά,
μεσ στην πόλη ή στο παρκο ή στην ακροθαλασσία.
Και γραμμή πορτοκαλάδες
κόκα — κόλα, λεμονάδες
Κι' άλλοι, άποφασισμένοι τό κακό τους αφού θέλουν
ένα παγωτό κάσασα ή με κρέμα παραγγέλλουν
πουνε λίαν δροσερό
κι αν ή τύχη τους τό γραφή πάν εν τόπω... χλοερή!
Υ.Γ. Ταύτα γραφονται επικαίρως στού καλοκαιριού τί φούρια
μια κι' ή έποχή σηκώνει και τραβάει τά καλαμπούρια
Κι' αν αυτούς τους στίχους κρύους κάποιος θα χαρακτηρίσουν
έίν' επίτηδες γραμμένοι με σκοπό να τους... δροσίουν!

Εμπνευσμένης
Μα Τάλλια

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αναμνήσεις

Έν άμαρτίαις πολλαπλαίς τον έρωτα σπουδάσας, πασάλους δε υπερπολλούς πηδήσας ο μβαγάσας, έφθασον ήδη κατ' εύχην εις τό ζενιθ της φήμης, άναγαγών τον έρωτα εις ύψος επιστήμης.

Συχνάκις δε άναπολό ποικίλας περιστάσεις, και λίαν γαργαλιστικής έρώτων καταστάσεις, καθ' ός υπήρξα άφθαστος εις τέχνην και εις χάριν, υπερβαλόν εις έρωτα και τον άρχαιον Πάριν.

Νύν ένθυμούμαι γεγονός πρό εικοσαετίας — ώ! έποχή περίλαμπρος γλυκειάς άμαρτίας! — όπότ' έδέχθην πρόσκλησιν κυρίας γλυκυτάτης, καλλιπαρείου, νεαράς και μωσχομυρωδάτης.

— Έλθέ, μοι είπεν πονηρώς, εις τον έμόν τον οίκον, » θα σε δεχθώ πανευτυχής, σεβδών έχω μεγάλον!...»

Και εις την πρόσκλησιν αυτήν μετά χαράς υπείκων, μετέβην φέρων έν χερσίν μπουκέτον (γαρυφάλων.

Και ή κυρία, ως εικός, σαγηνευθείσα (πλήρως, έχουσα δε αισθήματα φελογερά άπει- (ρως,

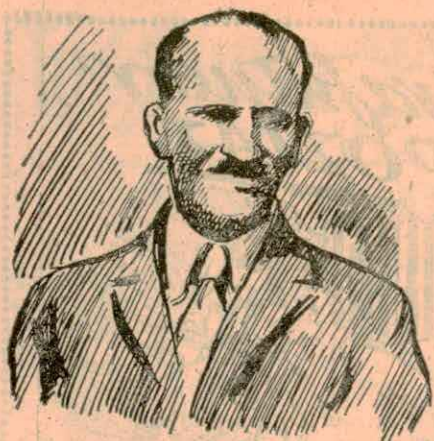
εις την άγκάλην την έμην ώρμησεν ά- (διστακτως και ούτω εις διδάνιον εύρέθημεν άτά- (κτως.

Πλην ήχησεν έξαφνικώς ό κώδων, ό της (θύρας

«—Ο σύζυξ μου! άνέκραξεν, λευκή ώ- (σαν στουπέτσιον, και μ' ήρπασε τον δούτυχον—ώ! της (της κακής μου μοίρας! — και πάραυτα μ' ένέκλεισεν, βαβαί, εις (τό... κοτέτσιον!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Κώστας Φαλταΐτης

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΦΑΛΤΑΪΤΗΣ ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ ΚΑΙ Ο ΝΩΕ...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ο Κώστας Φαλταΐτης ήταν ένας από τους εξαιρετικά μορφωμένους δημοσιογράφους. Διεθέτε μιά από τις πιο ενδιαφέρουσες ιδιωτικές βιβλιοθήκες — που να βρίσκεται άραγε; — κι' αφιέρωνε όλες τις ώρες της «σχολής» του στο διάβασμα ή στο ξεσκόνισμα των βιβλίων των υπαίθριων βιβλιοπωλών. Αλλά είχε μιά μεγάλη ιδιοτροπία: επέμενε, καλά και σώβει, πως όλοι μας καταγόμαστε από τους γύφτους. Τη θεωρία του αυτή υποστήριζε με τόσο φανατισμό, ώστε δεν δεχόταν καμιά αντίρρηση. Εδύναζε τα συμπεράσματά του από παλιά και νέα κείμενα, που τα έρμηνευε κατά τη δική του αντίληψη, πάντως με αρκετή αυθαιρεσία.

Ήταν αδύνατο να του κλονίσω κανείς την πίστι προς τη θεωρία του. Κατά την άποψή του, γύφτοι ήταν όλοι οι πρόγονοί μας και οι ήρωες του 1821 και οι βυζαντινοί και οι αρχαίοι. Και παρέτασσε ένα σωρό επιχειρήματα, με τόση πειστικότητα όμως, που μπορούσαν να σε κλονίσουν.

Δεν ήταν, όμως, μόνο γυφομανής ο Φαλταΐτης. Ήταν και μελετητής της παλαιοντολογίας. Η αλήθεια είναι πως και στο κεφάλαιο αυτό υποστήριζε έντελως δικές του θεωρίες, οι οποίες είχαν, μ' όλα ταύτα, επιστημονική βάση. Πρέπει να σημειώσω, για την τάξη, ότι δεν ήταν λίγοι εκείνοι που πίστευαν στις θεωρίες του και που παρακολουθούσαν με θαυμασμό τις αφηγήσεις του.

Το 1936 ο Φαλταΐτης ήταν συντάκτης της «Εθνικής». Κάποιο μεγάλης σημασίας αγροτικό ζήτημα είχε δημιουργηθεί στην περιοχή Τρικκάλων κι' η εφημερίς τον έστειλε να κάνει μιά ειδική έρευνα και να στείλει επείγοντως τις ανταποκρίσεις του. Δεν θυμούνται ακριβώς το ζήτημα, πρέπει, όμως, να ήταν αρκετά σοβαρό για την εποχή εκείνη.

— Σε τρεις μέρες το αργότερο, του είπε η διεύθυνση, πρέπει να έχουμε την πρώτη σου ανταπόκριση. Μην χάνεις ούτε στιγμή...

— Σε τρεις μέρες θάχετε τα χειρόγραφα μου, απάντησε προθυμότητας ο Φαλταΐτης.

Και ξεκίνησε για τα Τρίκκαλα. Μαζί του ξεκίνησαν και άλλοι δυο-τρεις απεσταλμένοι εφημερίδων. Πέρασαν οι τρεις μέρες, αλλά χειρόγραφο του Φαλταΐτη δεν φάνηκε στα γραφεία της «Εθνικής». Πέρασαν πέντε, δέκα μέρες. Τίποτε... Έν τώ μεταξύ οι άλλες εφημερίδες δημοσίευαν τις ανταποκρίσεις των απεσταλμένων τους, οι οποίοι είχαν εξονυχίσει το ζήτημα απ' όλες τις πλευρές του. Οι μέρες περνούσαν και δεν ανησυχούσαμε πια για τις ανταποκρίσεις όσο για τον ίδιο τον Φαλταΐτη. Όλοι οι άλλοι επέστρεψαν και μόνον ο απεσταλμένος της «Εθνικής» δεν έδινε σημεία ζωής. Ρωτήσαμε τους συνα-

δέλφους που είχαν επισκεφθεί την ίδια περιοχή και μάς είπαν πως δεν τον είδαν πούθενά. Είχε περάσει από τα Τρίκκαλα κι' έφυγε. Έκτοτε ούτε τον είδε, ούτε τον άκουσε κανείς.

Πλησίαζε να συμπληρωθεί μήνας, όταν αναγκασθήκαμε να τηλεγραφήσουμε στην Διοίκηση Χωροφυλακής Τρικκάλων. Την επομένη πήραμε ένα τηλεγράφημα που μάς έλεγε ότι ο Φαλταΐτης ανάκαλυψε σ' ένα χωριουδάκι κοντά στην Καλαμπάκα, ότι είναι σώος και άδολος κι' ότι επιστρέφει στας Αθήνας σε λίγες μέρες. Ταυτόχρονα πήραμε και το ακόλουθο τηλεγράφημα του ίδιου: «Μην ανησυχείτε στοπ. Έξησφάλισα καταπληκτική δημοσιογραφική επιτυχία στοπ. Στερούμαι χρημάτων, παρακαλώ διαδίδαστε έντολην Πρακτορείον Τρικκάλων μετρήση έξοδα επί-στροφής μου».

Η έντολη διεβιβάσθη αμέσως και την επομένη ο Φαλταΐτης επέστρεψε. Ήλθε κατ' ευθείαν στο γραφείο καθιδρώς, άξυριστος, αλλά πανευτυχής.

— Τα θαλάσσωσε, Κώστα, του είπαμε. Όλοι οι άλλοι έστειλαν ένα σωρό ανταποκρίσεις κι' εξήντησαν το αγροτικό ζήτημα. Κρίμα στα έξοδα...

— Ναί, απάντησε με μυστηριώδες ύφος ο Φαλταΐτης, αλλά αυτό το ζήτημα είναι μηδέν μπροστά στα καταπληκτικά πράγματα που ανέκαλυσά εγώ και που θα γράψω σε σειρά άρθρων. Μεγάλη επιτυχία! Αφάνταστη...

Τί ήταν λοιπόν η επιτυχία; Μας την εξήγησε ο ίδιος:

— Ανακάλυψα, είπε, το μέρος όπου άραξε... η Κιβωτός του Νώε. Να εκεί κάπου κατά τα Μετέωρα. Βρήκα και μερικά... σπείδια που αποδεικνύουν πως την παλιά εποχή, δηλαδή η περιοχή ήταν θάλασσα. Ξεκίνησα, λοιπόν, από το δεδομένο αυτό, κι' έκανα έντατικές έρευνες, ώσπου ανέκαλυσά ότι εκεί, κοντά στην Καλαμπάκα άραξε η Κιβωτός μετά τον κατακλυσμό! Νομίζω πως βρήκα και το μέρος όπου χώθηκε η μύτη του πρωτόγονου καραβιού!

Κι' άρχισε να μάς εξηγεί το γιατί πρέπει να είχε άραξει εκεί η Κιβωτός, πως περίπου θα βγήκαν οι άνθρωποι και τα ζώα στα βράχια και πως δημιουργήθηκε εκεί η πρώτη παροικία... γύφτων, της οποίας γενάρχης ήταν ο Νώε!

Ο Φαλταΐτης επέμενε ανενδώς να τα γράψει όλα αυτά, σαν ένα είδος ρεπορτάζ για τα γεγονότα του κατακλυσμού. Η διεύθυνση της εφημερίδας, όμως, τον απέλυσε, διότι δεν ασχολήθηκε με την κυρία αποστολή του. Έτσι δεν έμαθε κανείς ποτέ πως άραξε η Κιβωτός στα Μετέωρα και πως ο Νώε υπήρξε ο πρώτος οικιστής...

Το ποδήλατο

Ο Κουτοβώδωρος περιμένει να δικασθεί για την κλοπή μιάς μικρής κούρσας. Πριν απ' αυτόν είναι να δικασθούν δυο άλλοι, που κατηγορούντο ο ένας πως έκλεψε ένα άλογο, και ο άλλος πως έκλεψε μιά άγελαδα.

— Κύριε Πρόεδρε, λέει ο ένας κατηγορούμενος, είχα αυτό το άλογο από τον καιρό που ήταν πουλάσι! Και θα φέρω μάρτυρες!...

— Κύριε Πρόεδρε, λέει ο άλλος κατηγορούμενος, μεγάλωσα αυτή την άγελαδα από τον καιρό που ήταν μασχάρι. Και μπορώ να το αποδείξω!

— Κύριε Πρόεδρε, λέει κι' ο Κουτοβώδωρος όταν έρχεται η σειρά του, το αυτοκίνητο αυτό ήταν δικό μου από τον καιρό που ήταν ποδήλατο!

Ο ΦΑΚΟΣ

της Καλαμπάκας κι' ο πρώτος γύφτος!

Τα τελευταία πρό του θανάτου του χρόνια ο Φαλταΐτης ανακάλυψε μιά άλλη καταπληκτική θεωρία: ότι ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει πάρα πολλά χρόνια, να περάσει εύκολα τα εκατό, φθάσει να καταργήσει έντελως την τροφή!

— Όποιος θέλει να ζήσει πολλά χρόνια, έλεγε πρέπει να πίνει μόνο νερό. Καθαρό και άφθονο νερό. Τίποτε άλλο!

Το κακό είναι ότι πίστευε τόσο πολύ στη θεωρία του ώστε άρχισε να την εφαρμόζει! Κι' όταν όλος ο κόσμος στην Κατοχή αγωνιζόταν να εξοικονομήσει λίγα τρόφιμα, ο Φαλταΐτης αποτραβήχτηκε στη Σκόπελο και περνούσε τις μέρες του πίνοντας νερό! Έτσι πέθανε. Η θεωρία του απέδειχθη έσφαλμένη. Κι' όμως ήταν ένας εξαιρετος διανοούμενος, αγαθός άνθρωπος και καλός φίλος, μ' όλες τις άπίστευτες ιδιοτροπίες του...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Αθλοί αφηρημένων

Στη μέση μιάς παραστάσεως ενός κινηματογράφου της Μαδρίτης, ένας θεατής άρχισε έξαρνα... να γύνεται μέσο στον κόσμο! Αφού έμεινε με τα εσώρουκα και τις κάλτσες, σπκώθηκε ήσυχα απ' τη θέση του. Σαστισμένοι με την τόσο αφηρημάδα του, οι ταξιθέτες έσπευσαν να σβύσουν τα φώτα να τον περικυκλώσουν και να του δώσουν να φορέσει τα ρούχα του. Όπως ύμολόγησε αφελέστατα, είχε πιστέψει πως βρισκόταν στο σπίτι του κι' είχε έτοιμασεί για να πέσει στο κρεβάτι!

Η αφηρημάδα σκαρώνει τις πιο άπίστευτες φάρσες στα θέατρά της. Ένα μέλος κάποιου εκκλησιαστικού συνεδρίου, που είχε διοργανωθεί στην Υόρκη της Αγγλίας, κατήγγειλε στην άστυνομία ότι του είχαν κλέψει το πορτοφόλι του. Καθώς έ-ξακριβώθηκε όμως κατόπιν, το είχε ρίξει ο ίδιος μέσα σ' ένα ταχυδρομικό κουτί, αντί να ρίξει μιά επιστολή!

Κάποιος αφηρημένος κληρικός της ΟΕ-φόρδης ξεχνούσε συχνά πως ήταν Κυριακή! Την ώρα της λειτουργίας χρειάζονταν πολλές φορές να ψάξουν παντού γι' αυτόν, τον εύρισκαν δε συνήθως να ψαρεύει! Κάποτε, έφτασε στην εκκλησία για τον έσπερινό, φορώντας ένα κυνηγετικό κοστούμι λασπωμένες μπότες κι' ένα δίκανο κρεμασμένο στον ώμο!

Πέρουι, στην Καλιφόρνια, ένας πιλότος πέταξε με το αεροπλάνο του, για να καταρίψει το ρεκόρ ύψους. Όταν προσγειώθηκε, μετά την πτήση διαπίστωσε ότι... είχε ξεχάσει να βάλει σε λειτουργία το υψόμετρο, κι' έτσι πήγαν χαμένοι οι κόποι του!

Οι φοιτητάι του αμερικανικού πανεπιστημίου του Χάρβαρνθ θέλησαν κάποτε να καλέσουν σε γεύμα ένα νέο καθηγητή τους, που βρισκόταν ακόμη σε μιά άλλη πόλι. Τούστειλαν ένα τηλεγράφημα με απάντησι πληρωμένη, αλλά εκείνος — φοβερός αφηρημένος — ξεχασε ν' απαντήσει. Τού έστειλαν κατόπιν μιά καρτιpostal, χωρίς να πάρουν και πάλι απάντησι. Τέλος, τού έστειλαν έσωκλειστές δυο κάρτες, έτοιμες και με τα γραμματόσημά τους. Στη μιά είχαν γράψει «Θαρθώ στο γεύμα» και στην άλλη «Δεν θαρθώ». Περιμέναν έπειτα να τους στείλν ο καθηγητής τη μιά απ' τις δυο. Έ λοιπόν, εκείνος τις ταχυδρομήσε και τις δυο μαζί!...

Περίεργες αιτήσεις ένοικιάσεως

Οι εφημερίδες της Νέας Υόρκης είναι γεμάτες από πολύ περίεργες αιτήσεις ένοικιάσεως σπιτιών. Οι άνθρωποι από τους οποίους προέρχονται αυτές οι αιτήσεις δεν προσφέρουν χρήματα, βέβαια! Οι δέν πρόκειται να συνκινήσουν κανέναν, αλλά διάφορα άλλα πράγματα π. χ. αυτοκίνητα, μηχανήματα τηλεόρασεως, επιστημονικά ματικά κλπ. Προσφέρουν επίσης τις προσωπικές των υπηρεσίες. Έτσι, ένας οδοντίατρος προσφέρεται να θεραπεύη δωρεάν έφ' όρου ζωής τα δόντια του ανθρώπου που θα του εξασφαλίση ένα διαμέρισμα τριών δωματίων καθώς και όλων των μελών της οικογενείας του. Ένας έμπορος τροφίμων προσφέρεται, έξ' άλλου, να διατρέφει δωρεάν τον ιδιοκτήτη του επί ένα χρόνο, ζητώντας ως αντάλλαγμα ένα μικρό δωμάτιο. Πολλοί άλλοι δηλούν ότι είναι πρόθυμοι να υποστούν τα δεινά του γάμου, αν ή υποψηφία νύμφη είναι σε θέση να τους εξασφαλίση μιά άνετη διαμονή κλπ κλπ.

ΤΟ ΛΟΝΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Ο 'Αλῆ Φουάτ πιάσε νυκτερινή επίσκεψη πάλι στο δωμάτιο του 'Αβδούλ Χαμίτ. 'Ετσι συναντά μια μέρα και τη Μαρία, την πενταμορφική κόρη του 'Ελντάν, που τον φώναζε δούλο της. Την κρατάει στο δωματίο του και κατορθώνει να την κάνει να τον αγαπήσει. 'Ετσι γίνεται η πρώτη απ' τις γυναίκες του η πιο αγαπημένη του με το όνομα Μεντιέ. Σε λίγο αποχωρεί και μια κορούλα τη Ζεκίε. Οι 'Ελληνες και ιδίως τ' αδελφία της Μαρίας λυσσοῦν ἐναντίον της. Καί μια βραδυά που οι γυναίκες του Φουάτ λεμβοδρομούν στο Βόσπορο την τρομακίζουν θανάσιμα κι' αρπάζουν τη Ζεκίε. Ο Φουάτ είναι τρελλός από απελπισία και παρακαλεί το νισιάρη να σώσει την λατρεύει του. Μά η σωτηρία της Μαρίας 'Ελληνίδας δεν είναι δυνατή. Θα πεθάνει. Καί στις τελευταίες της αυτές στιγμές περνούν απ' το μυαλό της τα περασμένα, η αγάπη της για το Φουάτ, τα πρώτα τους χάδια και γλυκόλογα. Τέλος παραδίνει την ψυχή της στον κύριο. 'Απελπισμένος ο Φουάτ διατάζει να βρεθούν οι δολοφόνοι. Μά δεν τους βρίσκουν πουθενά. Ο Φουάτ μαθαίνει ότι το φόντο τὸν ἔκαναν οί Φωσαράδες και διδάει ἐκδικησι.

— Τὸ ξέρω... ἀλλὰ δὲν φταίω ἐγώ, Πασσά μου. Πήγαμε ἴσια στὸ σπίτι τους. Ήταν κλειστό, ἔρημο. Στάσαμε τὴν πόρτα, μέσα ἦταν ἀδειο. Ρωτήσαμε τότε τοὺς γείτονες. Καί μὲς εἶπαν πὼς τὸ σπίτι τοὺς εἶχαν πουλῆσει πρὶν λίγες ἡμέρες οἱ Φωσαράδες σ' ἕναν Τούρκο. Τὰ ἐπιπλά ὅλα, τὰ εἶχαν πουλῆσει κι' αὐτὰ, εἶχαν διώξει τοὺς ὑπηρετὲς τους, κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἐξαφανιστῇ.

— Ἀ, τοὺς ἀτίμους! μούγκρισε ὁ 'Αλῆ-Φουάτ. Τοὺς δολοφόνους! Τὸ σχεδίαζαν τὸ φονικὸ κι' ἤξεραν πὼς θὰ τὸ πληρώσαν ἀκριβὰ. Μὲ πρόλαβαν.

— Ναί, ἀφέντη μου. Τὰ εἶχαν κανονίσει ὅλα!

— Κι' ἐσύ; Τί ἔκανες σκυλί; ρώτησε ὁ 'Αλῆ-Φουάτ μὲ λύσσα.

— Ἐγώ, ἀφέντη, ἔμεινα δυὸ - τρεῖς μέρες καὶ χάλασα τὸν κόσμον νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τους.

— Τί βρήκες;

— Τίποτα θετικό. Ἄλλοι μούλεγαν πὼς κρύβονται μέσα στὴν Προῦσα. Ἄλλοι πὼς ἔφυγαν. Ἄλλοι πὼς τράβηξαν μεταμφιεσμένοι σὲ χωρικούς πρὸς τὸ ἐσωτερικό. Ἀλυσίσαμε ὅλη τὴν πολιτείαν, μὰ δὲν μπορέσαμε νὰ μάθουμε τίποτα θετικό.

— Κι' ἔρχεσαι καὶ μοῦ τὸ λὲς ἐτσι αὐτό; ρώτησε ὁ Πασσάς μὲ ὕφος τρομερό. — Μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀφέντη μου. Τί φταίω ἐγώ;

— Πιάστε τον! οὐρλιάσε ὁ Πασσάς, στοὺς στρατιώτες. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ τοῦ δώσετε ἑκατὸ ξυλιές.

— Ἀμὰν ἀφέντη! φώναξε ὁ δυστυχισμένος ἀξιωματικός σηκώνοντας τὰ χέρια του ἱκετευτικά. Ἐκανα ὅ,τι μπορούσα. Κι' ἐσύ, ὁ ἴδιος, νὰ ἴσους δὲν θὰ ἐπέμενες τόσο.

— Ἐκατὸ ξυλιές! φώναξε ἀδυσώπητα ὁ 'Αλῆ-Φουάτ, ἐνῶ τὰ μάτια του, δλοκόκκινα, στριφογυρίζαν μανιασμένα.

Ἡ 'Εμινέ, πίσω του, ἀπλώσε τὰ χέρια της, ψιθυρίζοντας του:

— Ἄντρα μου... εἶνε ἄδικο. Ἀφοῦ ἔφυγαν, τί μπορούσε νὰ κάνῃ; Λυπήσου τον.

Τὴν κύτταξε ὁ ἄντρας της μὲ μάτια θαλαμμένα ἀπὸ μανία.

— Σῶπα! οὐρλιάσε. Πήγαμε ἐσύ μέσα στὸ χαρέμι. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐδῶ; Πήγαυε!

Μὲ δακρυσμένα μάτια γύρισε πίσω στὸ χαρέμι ἡ 'Εμινέ. Οἱ ἄλλες τέσσερες γυναίκες τὴν κύτταζαν ἐρωτηματικά.

Αὐτὴ σωριάστηκε στὸ χαμηλὸ σοφά, ποὺ τριγύριζε ὅλο τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου καὶ ξέσπασε σὲ κλάμματα.

— Ἀμὰν, ἀμὰν! Μέρες δυστυχίας μὰς περιμένουν. Ο 'Αλῆ-Φουάτ ἔγινε θηρίο. Ἐνας δαίμονας μῆτε στὴν ψυχὴ του. Τὸ εἶδα στὰ μάτια του... ἕνας δαίμονας μῆτε στὴν ψυχὴ του!

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τὸ λόγιό της κι' ἕνα σπαρτακτικὸ βογγητὸ ἔσχισε τὴ σιγαλιά της νύχτας.

— Τί εἶνε; ξεφώνισαν οἱ γυναίκες.

Τὸ βογγητὸ ἐπαναλήφθηκε πάλι καὶ πάλι, ἀμέτρητες φορές.

Πότε σὰν κραυγὴ γεμάτη λαχάρτα, πότε σὰν οὐρλιαχτὸ πόνου, πότε σὰν ἐπαναστατημένη φωνή, πότε σὰν βογγητὸ γεμάτο ἀπόγνωσι. Στὸ τέλος ἔγινε ἕνας ἀδιάκοπος θρήνος μουρμουριστός, ὥσπου ἔσβυσε μέσα στὴ νύχτα. Μὲ τὰ πρᾶα της μάτια στηλωμένα ἀπὸ σκοτάδι, ἡ 'Εμινέ ψιθύρισε στὴς γυναίκες:

— Ἐκατὸ ξυλιές!... ἑκατὸ ξυλιές! Καί τοὺς ἐξήγησε τὴ διαταγὴ τοῦ Φουάτ καὶ τὴν ἀδικὴ τιμωρίαν τοῦ δυστυχισμένου ἀξιωματικοῦ.

Ὁλόρθες, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, παρακολούθησαν ὅλο τὸ ἄδικο μαρτύριο. Κι' ὅταν ἔδωσαν πιά οἱ κραυγὲς τοῦ δυστυχισμένου βαθμοφόρου, ξέσπασαν ὅλες σὲ κλάμματα πνιγμένα.

Τὸ χαρέμι τοῦ 'Αλῆ Φουάτ φοβᾶται

— Ἀλλά, Ἀλλά! ψιθύρισε ἡ Λεϊλά,

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ύστερα ἀπὸ ἀπουσία ἑνὸς ἔτους ἐαναγύρισε στὴν Ἀθήνα ἡ νυνστὴ καλλιτέχνις τοῦ χοροῦ Λιλὴ Μπερό. Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας της παρκολούθησε ἀνωτέρα μαθησια καχορὸν στὴ Ρώμη καὶ στὸ Παρίσι. Ἡ Λιλὴ Μπερό, εἶνε ἡ πρώτη Ἑλληνίδα χορεύτρια ποὺ θὰ ἐμφανισθῇ προσεχῶς σὲ ρεσιτάλ χοροῦ, στὸ παρσινο θέατρο «Σανζ» - Ἐλευθερ.

ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ 'Αλῆ-Φουάτ. Χρόνια εἶχαμε ν' ἀκούσουμε τέτοια βογγητὰ ἐδῶ στὸ παλάτι.

Ήταν μιὰ κοντούλα, στρουμπουλὴ, μὲ μαλλιά πολὺ μαύρα, μάτια κάρβουνο καὶ δερμα κατὰλευκο. Μία γελαστή κοπελλίτσα, μόλις εἰκοσι χρονῶν τώρα, μετὰ χρόνων γάμο. Ἡ Φατμέ, ἡ τρίτη γυναῖκα τοῦ Πασσά, φώναξε ἀπελπισμένη:

— Μὰ ἦταν ἄδικο αὐτὸ. Ἀδικο! Δὲν μπορεῖ νὰ φέρεται ἐτσι. Τί δηλαδὴ ἐπειδὴ πέθανε ἡ Μεντιέ, πρέπει νὰ γίνῃ ἐδῶ μέσα τόπος μαρτυρίου;

Ήταν μιὰ ψηλὴ καὶ λυγερὴ Κιρκασίαν, μὲ δερμα μπρούτζινο, μὲ μάτια μαύρα πλώρια καὶ μὲ χεῖλῃ σαρκώδη. Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ 'Αλῆ-Φουάτ ποὺ εἶχε ἐπαναστατήσει πρὸς πολὺ ἀπ' ὅλες ὅταν κατὰλαβε πόσο τις εἶχε υποσκελίσῃ ἡ Μεντιέ. Στὸ τέλος ὅμως, ἡ καλωσύνη της Μεντιέ, τὴν εἶχε νικήσῃ κι' αὐτὴν.

— Μαῦρες μέρες μὰς περιμένουν, ψιθύρισε ἡ Τζεμιλέ, ἡ τέταρτη γυναῖκα τοῦ Πασσά καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι στὰ μάγουλά της.

Χλωμούλα κι' ἀδύνατη, ἡ καστανὴ αὐτὴ Γεωργιανή, ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ μὲ τὸ παραμικρὸ. Ο 'Αλῆ-Φουάτ τὴν εἶχε πικρᾶνε κἀμπούσσες φορὲς δείχνοντάς της πὼς δὲν τὴν εὐρίσκει πολὺ ὁμορφῇ. Ὅταν ὅμως τοῦκανε τέσσερα ἀγῶρια, πῆρε πιά ξεχωριστὴ θέσι στὸ χαρέμι κι' ὁ ἄντρας της τῆς ἔδειχνε τὴν ἐκτίμησίν του.

Ἡ Λεϊλά εἶχε δυὸ ἀγῶρια κι' ἡ Φατμέ ἄλλα δύο.

Ὅσο γιὰ τὴν τελευταία γυναῖκα τοῦ 'Αλῆ-Φουάτ τὴ Ναζιρέ, αὐτὴ, σὰν τὴν 'Εμινέ, δὲν εἶχε κάνει παιδί. Μὰ ὁ 'Αλῆ-Φουάτ δὲν τῆς ἔκανε ποτὲ παράπονο γι' αὐτὸ. Φαινόταν πλάσιμὴ μονάχα γιὰ τὸν ἔρωτα. Ξανθὴ, μὲ μαύρα μάτια, ἀνάλαφρη ὅταν τὸ ποῦλῃ, χόρευε σὰν Οὐρὶ τοῦ Παρσείσου.

Ὅταν τραγουδοῦσε ἡ Μεντιέ καὶ χόρευε ἡ Ναζιρέ, ὁ 'Αλῆ-Φουάτ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του πὼς δὲν εἶχε νὰ ζηλέψῃ τίποτε στὸν κόσμον. Ὅλη ἡ ὁμορφιά της γῆς ἦταν δική του, ἀφοῦ τὴν ἄντρας της Μεντιέ ποῦ τραγουδοῦσε σὰν ἀδελφὴν, καὶ τῆς Ναζιρέ ποῦ χόρευε σὰν νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ναζιρέ, δὲν μπορούσε νὰ συγκρίθῃ μὲ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ Μεντιέ. Ἡ Ἑλληνιστοῦλῃα τρὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν ψυχὴ του. Εἶχε μιλήσῃ σ' ὅ,τι πρὸς βαθὺ καὶ πρὸς ἐυγενικό εἶχε μέσα του ὁ Μωαμεθανὸς αὐτός. Τὸν εἶχε υποτάξῃ, ὄχι μονάχα μὲ τὴ γοητεία της ὁμορφιάς της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ γοητεία τοῦ πνεύματός της. Κοντὰ της ἦταν τρισευχισμένος, μπορούσε ν' ἀφήσῃ τὴ σκέψιν τοῦ ἐλευθεροῦ σὲ τολμηρὰ πετάγματα. Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Μεντιέ ἦταν ἀπέραντη.

Ἡ Ναζιρέ ἦταν μιὰ ὁμορφὴ καὶ ξέγνοιαστη παιδούλα. Ἀκακο πλάσματάκι, δὲν μπορούσε νὰ βλάψῃ οὔτε ἕνα μυρμηγκι. Ἀβουλή ὅμως κι' ἀδιάφορη δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ σὲ κανένα καλὸ. Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον της ζωῆς της ἦταν ὁ χορὸς καὶ τὰ λούσα. Ὅταν τῆς χάριζε ὁ 'Αλῆ-Φουάτ κανένα κόσμημα, χοροπηδοῦσε σὰν μικρὸ παιδί (ἦταν κι' αὐτὴ πολὺ νέα. εἰκοσι χρονῶν) καὶ χαιρόταν μέρες ὁλόκληρες.

Τώρα ὅμως φαινόταν κι' αὐτὴ ταραγμένη.

— Γιατὶ νὰ σκοτώσουν τὴ Μεντιέ; ψιθύρισε καὶ τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Ὁ 'Αλλάχ τὸ θέλησε ἐτσι, εἶπε γρήγορα ἡ Φατμέ. Τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς;

— Μονάχα νὰ κλαίμε! βόγγηξε ἡ Τζεμιλέ.

— Δὲν μπορούμε νὰ κλαίμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ! φώναξε μὲ πείσμα ἡ Φατμέ. Οὐτε κι' ὁ 'Αλῆ-Φουάτ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὰς περιφρονῇ ἐμῆς, ἐπειδὴ χάθηκε ἡ Μεντιέ.

— Ἀλλοίμονο! ἔκανε ἡ 'Εμινέ. Ἐγὼ σὰς λέω ἕνα πράγμα. Πὼς πρέπει νὰ παρακαλοῦμε τὸν Προφήτῃ νὰ βρεθῇ ἡ μικρὴ Ζεκίε. Τὸ μόνο ποῦ θὰ παρηγορηθῇ τὸ Φουάτ γιὰ τὸ θάνατο τῆς Μεντιέ, θὰ εἶνε νὰ βρῇ τὴν κόρη του. Μονάχα ἡ Ζεκίε

θὰ τὸν μαλακώσῃ πάλι, θὰ τὸν κάνῃ καλὸ κι' ἐυγενικό, ὥπως τὸν εἶχε κάνει ἡ Μεντιέ.

— Τὰ παραλέει! τὴν ἔκοψε ἡ Φατμέ. Ἐγὼ δὲν τὸ παραδέχομαι πὼς ἡ Μεντιέ εἶχε τέτοια εὐεργετικὴ ἐπίδρασι πᾶνω του.

— Μὰ δὲν τὸ βλέπεις ὁλοφάνερα; εἶπε γλυκὰ ἡ 'Εμινέ. Πόσα χρόνια εἶχε νὰ βασανίσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του; Ὅσα χρόνια εἶχε κοντὰ τὴν Μεντιέ. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ πιστεύω ἀληθινά.

— Κι' ἐγὼ ἀναστέναξε ἡ Τζεμιλέ, μὲ κλάμματα. Καὶ φοβάμαι, τρέμω. Ὅταν πρωτοπαντρεύτηκα τὸν φοβόμουν, μὰ τώρα τελευταία εἶχα ξεχάσει πιά τί θὰ πῇ φόβος. Σήμερα ὅμως ἡ καρδιά μου πᾶει νὰ σπᾶσῃ.

— Ἀκούστε! εἶπε ἡ στρουμπουλὴ Λεϊλά καὶ ἐξαπλώθηκε ἀναπαυστικὰ μὲ τὴ συνηθισμένη της νωχελεία σὺν ντιβανί. Ἀπὸ μὰς ἐξαρτᾶται νὰ τὸν κάνουμε πάλι καλὸν καὶ μαλακὸ. Τόσα χρόνια ζήσαμε μὲ τὴ Μεντιέ, εἶδαμε πὼς φερόταν, ξέρουμε τί ἀρέσει καὶ τί δὲν ἀρέσει στὸν 'Αλῆ-Φουάτ. Πρέπει νὰ προσπαθῶμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ ξεχάσῃ τὴ Μεντιέ.

Τὰ ἡδονικά χεῖλῃ της χαμογέλασαν καθὼς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ρουθούνια της τρεμούλιασαν. Μιὰ ἐντονη θηλυκοτήτα ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς σὲ κάθε κίνησιν, σὲ κάθε τῆς λέξι. Ήταν γεννημένη γιὰ τὸ χαρέμι, σώμα καὶ ψυχὴ ὁδολίσκης. Ποτὲ τῆς δὲν εἶχε φανταστῇ πὼς μπορεῖ νὰ θέλῃ ἕναν ἄντρα παρὰ μὲ τις αἰσθήσεις. Καὶ τώρα, στὰ εἰκοσιεῖς της χρόνια, ἡ ὁμορφιά της ἦταν ὁλοανθισμένη καὶ τῆς ἔδινε αὐτοπεποίθησι.

Ἡ Φατμέ τὴν κύτταξε περιφρονητικά. Καὶρὸ τώρα αὐτὴ εἶχε καταλάβῃ πὼς ὁ 'Αλῆ-Φουάτ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μεθύσῃ μονάχα μὲ χάδια. Πὼς ἡ ἀνύσυχῃ ψυχὴ του γύρευε καὶ κατὶ ἄλλο. Τὸ κατὶ ἄλλο αὐτὸ, ἐπὶ ἔξη χρόνια, τὸ εἶχε βρῇ κοντὰ στὴ Μεντιέ. Τώρα τί θὰ γινόταν;

— Εἴσαι κοντὴ, Λεϊλά, εἶπε ἡ μελαχροινὴ κι' ὁμορφὴ Κιρκασίαν. Ὁ 'Αλῆ-Φουάτ εἶναι δύσκολος ἄντρας. Ὁ θάνατος τῆς Μεντιέ θὰ τὸν κάνῃ τώρα πρὸς ἰδιότροπο καὶ πρὸς δύσκολο. Κι' ἂν βέλουμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ θυμῇ πὼς ὑπάρχουμε κι' ἐμεῖς πρέπει νὰ παλέψουμε.

— Γιατὶ νὰ πεθάνῃ ἡ Μεντιέ; ξανάπε ἡ ξανθούλα Ναζιρέ.

Δὲν καταλέβαινε πολλὰ αὐτὴ, μὰ αὐτὸ τὸ εἶχε μαντέψει καλὰ, πὼς ὁ θάνατος τῆς Μεντιέ ἦταν ἕνας κακὸς σταθμὸς γιὰ τὴν ζωὴ τους.

Ὁ 'Αλῆ Φουάτ πηγαίνει στὸ Γιλδίς

Ήταν ἀπὸ τοὺς λίγους συγγενεῖς τοῦ Σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ ὁ 'Αλῆ Φουάτ. Καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπαίῃ, σχεδὸν ἐλθύδερ, στὰ διαμερίσματα τοῦ Παντισσάχ.

Ἡ 'Εμινέ, ἦταν σίγουρος ὁ 'Αβδούλ Χαμίτ πὼς τὸν ἦταν ἀφαιωμένη συγγενής. Καὶ παντρευοντάς τὴν μὲ τὸν 'Αλῆ Φουάτ ὁ πονηρὸς καὶ φιλόποτος Σουλτάνος, ἤξερε ὅτι ἔκανε μιὰ καλὴ ἐπιχειρήσι. Ἐκανε συγγενὴ κι' ἐμπιστο ἕναν ἄντρα, πλούσιο, ἰσχυρὸ, μορφωμένο κι' ἐξυπνο. Ὁ 'Αλῆ Φουάτ μῆκε στὰ διαμερίσματα τοῦ Παντισσάχ μ' ἕνα ὕφος ποῦκανε τὸν ὑπασπιστὴ νὰ τὰ χάσῃ.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν 'Αβδούλ Χαμίτ! φώναξε ὁ 'Αλῆ Φουάτ μὲ ὕφος ἑξαλλο.

Ὁ πολυχρονεμένος μὰς ἀφέντης εἶνε μὲ τὸ ράφτη του, κάνει πρόβα, εἶπε ὁ ὑπασπιστὴς. Περάστε ἐδῶ καὶ ὅταν τελειώσῃ...

Τοῦδεῖς ἕνα παραβάν, ὅπου καθόταν συμμαζεμένος ἕνας ἄντρας ποῦ φαινόταν ξένος. Σ' ἄλλη περίστασι: ὁ 'Αλῆ Φουάτ θὰ χαμογελοῦσε. Ήταν, ἀλήθεια, γιὰ γέλια οἱ πρόδες, ὥπως τις ἔκανε ὁ Πολυχρονεμένος ὁ Σουλτάνος.

Ὁ Παριζιάνος ράφτης — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ξένος — καθόταν κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ περιέμενε πότε θὰ εὐδοκοῦσε νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ὑψηλὸς του πελάτης. Ἐπὶ τέλος καπότε ἀνοίξε μιὰ πόρτα. Ἐνὰς ἀδύνατος, κοντὸς, χλωμὸς ἄντρας παρουσιάστηκε καὶ προχώρησε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ μὲ ὕφος διστακτικὸ. Φοροῦσε φέσι στὸ κεφάλι του καὶ μιὰ φορεσιὰ γαλάζια, μισοραμμένη. μὲ τὰ του-

πώματα. Ἐκανε λίγα βήματα ἀργά, προχωρώντας στὸ δωμάτιο, ἔπειτα γύρισε ξανά πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μῆ. Ὅλο αὐτὸ βάσταξε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας. Σ' αὐτὸ τὸ λεπτό, ὁ Παριζιάνος ράφτης, κρυμμένος πάντα πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, γούρλωνε τὰ μάτια του γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τις ἐλλείψεις τῆς φορεσιάς. Αὐτὴ ἦταν ὅλη ὁλη ἡ πρόβα. Γι' αὐτὸ ὁ Πατισσάχ, ὁ κυρίαρχος μίας Αὐτοκρατορίας, ἦταν πάντα κακοκαρμένος. Ἀλλὰ φοβόταν τόσο παθογόμια μὴ γίνῃ δολοφονικὴ ἀπὸ πειρα ἐναντίον του, ποῦ δὲν ἀποφασίζε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ζυγώσῃ ἕνας ξένος ράφτης, ν' ἀκουμπήσῃ τὰ χέρια του ἀπ' αὐτὸν. Εἶχε παρευρεθῇ κι' ἄλλοτε σὲ τέτοιες πρόδες ὁ 'Αλῆ Φουάτ καὶ μὲ δυσκολία κρατοῦσε ἄλλοτε τὰ γέλια του. Τώρα ὅμως χτυποῦσε τὸ πᾶνω μὲ τὰ τακούνια του σὰν ἀνυπόμονο ὄλογο. Καὶ μόλις ἔφυγε ὁ ράφτης, ἔστειλε τὸν ὑπασπιστὴ νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ στὸν 'Αβδούλ Χαμίτ.

Ὁ Σουλτάνος τὸν δέχθηκε ἀμέσως. Καθόταν στὸ γραφεῖο του, σὲ μιὰ πελώρια πολυθρόνα, μικροσκοπικός καὶ ἀσχημος. Χαμογελοῦσε τώρα μὲ καλωσύνη, προκειμένου νὰ ὑποδεχθῇ τὸν συγγενὴ του. Ὁ 'Αλῆ Φουάτ χαίρεται τυπικὰ κι' ἔπειτα φώναξε μὲ πάθος:

— Μεγαλειότατε! Ἐρχομαι νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας. Δὲν ξέρω ἂν μάθате τὸ ἐγκλημα ποῦ ἔγινε εἰς βάρος μου. Καὶ διηγήθηκε μὲ φωνὴν τρεμάμενη τὰ τῆς δολοφονίας τῆς Μεντιέ καὶ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ζεκίε.

Ὁ 'Αβδούλ Χαμίτ ἀκούει: ἡ ἐνδιαφέρον. Τὰ μάτια του, γλαρὰ καὶ κορασιέν, σὲ συνήθως, τώρα γυάλιζαν μ' ἑξαψι. — Ὅτε ἐτσι; ἔκανε, ὅταν τελείωσε τὴν δραματικὴν του διήγησιν ὁ 'Αλῆ Φουάτ. Ἐτσι εἶ; Εἶχε μιὰ γυναῖκα ὁμορφὴ πολὺ. — Εἶχα μιὰ γυναῖκα ὁμορφὴ σὰν τὴν αὐγὴ. Μονάχα στὸ χαρέμι σας, Μεγαλειότατε, ὑπάρχουν πρὸς ὁμορφῆς.

Πρόσθεσε τὴ τελευταία φράσι ὁ Φουάτ ταπεινά, μὴν ξεχνώντας, οὔτε κι' ἀπάνω στὴ μεγάλη του δυστυχία, πὼς ἔπρεπε νὰ κολλᾶ τὸν ἀφέντη του.

Ἐπειτα ὅμως, φώναξε πάλι:

— Μοῦ σκότωσαν τὴν γυναῖκα μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ βρῶ τὴν κόρη μου... Πρέπει νὰ βρῶ τοὺς δολοφόνους. Γι' αὐτὸ θὰ μὲ βοηθῆτε σέις.

Ὁ 'Αβδούλ Χαμίτ τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κᾶ-τε μιὰ μικρὴ ἐλεημοσύνη! Θεὸς σχωρεῖ τ' ἀποθνήσκοντες!... (Σκίτσος Β Χριστοδουλοῦ)

Έρωτας και κατασκοπεία

Οι Ναζίδες χρησιμοποιήσαν τις γυναίκες για τους πολιτικούς σκοπούς των, περισσότερο παρά κάθε άλλη κυβέρνηση ή καθεστώς απ' όσα αναφέρει η ιστορία. Δεν μεταχειρίστηκαν όμως τα πνευματικά προσόντα τους, αλλά μόνο τη δύναμη της έρωτικής γοητείας τους, με την ταπεινωτικότερη μορφή της.

Αυτός ο «σεξουαλικός υλισμός» είχε αναπτυχθεί σε πραγματικό κρατικό μηχανισμό, σπουδαίο όσο και η προπαγάνδα. Προπάντων οι Ναζίδες μεταχειρίστηκαν τις γυναίκες ως κατασκόπους, υπό την ανώτερη διεύθυνση του Ρίμπεντροπ και του Χίμμελερ.

Οι Γερμανίδες αυτές κατασκόποι είχαν επανοασθή «Ξανθό Τάγμα». Ήσαν συνήθως 18-22 ετών, όμορφες κι' έλκυστικές. Είχαν σπουδάσει σε μία ειδική σχολή της Γκεσταπό, κοντά στο Άμβουργο, κι' έπειτα είχαν σταλεί σε διάφορα μέρη του κόσμου, για να εκπληρώσουν την αποστολή τους, με αυστηρή πειθαρχία και με μαθηματική ακρίβεια.

Μιά απ' τις ικανώτερες κατασκόπους των Ναζιδών ήταν η Σίγκριντ φόν Λάφερτ, ωραία κοπέλλα, από αριστοκρατική οικογένεια. Μετά τη σχετική εκπαίδευσή, εγκαταστάθηκε στο Παρίσι, όπου κατάφερε να ξετρελλάνει ένα νέο αξιωματικό του Ιππικού. Έκαμε μαζί του το γύρο της Γαλλίας. Στο ταξίδι της αυτό, τραβούσε διαρκώς φωτογραφίες, με παιδιαστική αφέλεια. Ο αξιωματικός της βοηθούσε στην «αδύα» αυ-

τή μανία της... κι' έτσι η Σίγκριντ απόκτησε μία πρώτης τάξεως συλλογή φωτογραφιών των φρουρίων, των οχυρωματικών έργων, λιμένων, αεροδρομίων, κλπ. της Γαλλίας!

Στανικώτερη ακόμη ήταν η Έντιτ φόν Κόλερ. Οι Ναζίδες την είχαν στείλει στη Ρουμανία. Εκεί, η γοητευτική σειρήνα έμπλεξε στα δίχτυα της ένα νεαρό διπλωματικό ακόλουθο και δεν δυσκολεύθηκε να τον πείσει να πάρει μία άδεια και να τη συνοδεύσει σ' ένα ταξίδι της σ' όλη τη χώρα. Στις διάφορες πόλεις απ' όπου περνούσαν, ο νέος, περήφανος για την κατακτάσή του, τη συνιστούσε σ' όλα τα σημαίνοντα πρόσωπα. Ωστόσο, μολονότι τον τύφλωνε ο έρωας, πρόσεξε στο τέλος το ιδιαίτερο ενδιαφέρον της για τους αξιωματικούς και τις έρωτικές της πού τους υπέβαλλε με τέχνη για διάφορα στρατιωτικά ζητήματα. Ανακοίνωσε τότε τις υποψίες του στον ύπουρο της Προπαγάνδας, αυτός όμως του απάντησε ότι οι κατασκοπίες του ήταν αδικαιολόγητες κι' άδυστοιμες, αποτέλεσμα της ζήλειάς του. Ο νέος έφυγε απελπισμένος απ' το ύπουρο γκεσταπικό γραφείο. Δεν μπορούσε να ξέρει ότι ο ύπουρος ήταν κι' αυτός θύμα της γοητείας της Έντιτ!...

Η κατάσκοπος έμαθε άμεσα το διάβημα του νεαρού διπλωμάτη κι' ενήργησε άσπρα για να τον εξουδετερώσει. Την άλλη μέρα, ο νέος ανέκληθη στο Βουκουρεστίο, μ' ένα επείγον τηλεγράφημα της Κυβερνήσεως. Και στο ταξίδι του εξαφανίστηκε μυστηριωδώς...

Επίσης η Έντιτ σημείωσε σπουδαίες επιτυχίες στο Παρίσι, όπου είχε γί-

Λαϊκά δίστιχα

Έγω αγαπώ σας και τις δυο μόνο μη σκοτωθήτε, και νάτο το μαχαίρι μου για να με μοιραστήτε.

Γιατρός πιάνει το χέρι μου, σαλεύει το κεφάλι και λέει: «— Δεν είν' αρρωστος, έχει φωτιά μεγάλη!».

Καθρέφτη μου την όμορφη της νείδας που σε κυττάει θαμπώνει, κρύβε τη μισή να μην ψηλοκράτη.

Κανάτι ζυλοκάνατο νάχα τό ριζικό σου, που σε κρατούν οι όμορφες και πίνουν το νερό σου.

Πήρες τό ρόδο απ' τη ροδιά, τ' άσπραδί από τό χιόνι, πήρες και τό ματόφρυδο από τό χελιδόνι.

Τ' άστρα τα χιλιόμετρα με βάλαν να μετρήσω να πάω ο λογιόμος μου εκεί, για να σε λημονήσω.

Τό χαμυλό τ' ανάδλεμα που κάνεις με λαθώνεις, μη με θωρείς τόσο γλυκά γιατί με θανατώνεις.

Χίλια μαχαίρια και σπαθιά κάτω στη γη στρωμένα γλυκοπατώ τα και περνά και έρχομαι σε σένα.

Ψηλά ν' τα παρεσύρια σου σαν καραβιού κατάρτια, ρίξε μου τα μαλλιάκια σου να κάνω σκαλοπάτια.

Όρα καλή σου, μάτια μου και να καλοστράτησης, στη στράτα να με θυμηθείς και πίσω ν' α γυρίσης.

Ανάθεμα τη μάνα σου και τον προξενητάρι που έδωσαν στον κοράκα την πέριδια ζευγάρι.

Βάλε να με σκοτώσουν να δροισιτή η καρδιά σου, και πάρ' από τό αίμα μου και βάψε τα μαλλιά σου.

νει δεκτή στα σαλόνια του Ρενώ, του Μπλουμ, του Μαντέλ κι' άλλων διακεκριμένων πολιτικών.

Στη Νορβηγία, πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες ως κατάσκοπος των Ναζιδών ή χήρα του άλλοτε πρωθυπουργού της χώρας αυτής Σίγκουρντ Ίψεν, γιου του διασημού δραματικού συγγραφέως. Η γυναίκα αυτή ήταν κόρη του Νορβηγού ποιητού Μπίρνσον και φανατική Γερμανόφιλος.

Πολλές φορές, αφού οι Ναζίδες χρησιμοποιούσαν για τους σκοπούς των τις γυναίκες του «Ξανθού Τάγματος», τους απέδεικνυν κατόπιν την... εύγνωμοσύνη τους με το δικό τους τρόπο! Η περίπτωση της χορευτριάς Λά Γιάννα αποτελεί ένα απ' τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα.

Οι Ναζίδες την είχαν εκπαιδεύσει ως κατάσκοπο κι' έπειτα είχαν φροντίσει να τη φέρουν σ' επαφή με τους κύκλους της πολωνικής πρεσβείας του Βερολίνου. Ένας νέος Πολωνός διπλωμάτης έγινε τρυφερός φίλος της κι' έκαμε πολλά ταξίδια μαζί της στην Πολωνία, βοηθώντας την έτσι άθελγη στο έργο της κατασκοπείας.

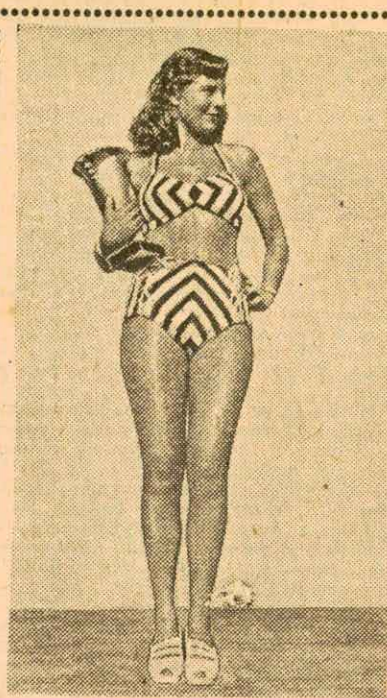
Έτσι η Λά Γιάννα θριαμβούσε κι' είχε πολλές επιτυχίες.

Μετά την εισβολή στην Πολωνία, οι Γερμανοί έστειλαν εκεί τη Λά Γιάννα, για να διασκεδάσει με τους χορούς της τα στρατεύματα κατοχής. Μία μέρα, λοιπόν, έγινε γνωστό ότι η ωραία χορεύτρια είχε πεθάνει ξαφνικά από πνευμονία.

Αλλά ο περίφημος Χέντριχ, ο τοποτηρητής του Χίτλερ στην Πολωνία, είπε εμπιστευτικώς σ' ένα φίλο του ότι «η Λά Γιάννα έπρεπε να λείψει γιατί είχε μάθει πάρα πολλά μυστικά... Για ν' απαλλαγούν λοιπόν απ' αυτήν, οι Ναζίδες την είχαν δολοφονήσει!

Υπήρξαν, ωστόσο, και μερικές Γερμανίδες, αντίναζίστριες, που εργάσθηκαν στη χώρα τους ως κατάσκοποι εχθρικών κρατών. Τρεις απ' αυτές ήταν η Μπενίτα φόν Μπέργκ, η Ρενάτα φόν Νάτζμερ κι' η Ίρην φόν Γιέννα. Είχαν κι' οι τρεις τον τίτλο της βαρώνης και κατείχαν θέσεις εμπιστευτικές στο γερμανικό υπουργείο Στρατιωτικών. Ένας Πολωνός στρατιωτικός ακόλουθος κατάφερε να τις κάμει φίλενάδες του και να παίρνει έτσι σχέδια, χάρτες, πληροφορίες εμπιστευτικής φύσεως, κλπ.

Ένα βράδυ, όμως, που τις είχε προσκαλέσει και τις τρεις μαζί σ' ένα δείπνο στο σπίτι του, πάνω στο γλέντι, εμφανίστηκε ξαφνικά η Γκεσταπό και τους συνέλαβε όλους. Η ύπηρεσία αντικατασκοπείας είχε ανακαλύψει τη δράση τους. Η Ίρην καταδικάσθηκε σε ισόβια δεσμά. Οι άλλες δύο γυναίκες τουφεκίσθηκαν. Ο Πολωνός έμεινε φυλακισμένος επί ένα έτος, κι' έπειτα οι Γερμανοί τον αντήλλαξαν μ' ένα δικό τους κατάσκοπο που είχε συλληφθεί στην Πολωνία.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

Στόν ωρεινόν διαγωνισμό της «Φορέας της Λουζιάνης» που διοργανώθηκε όπως κάθε χρόνο στη Γαλλία, έλαβαν μέρος 23 ωραιότερες υποψήφιες. Νικήτρια ανέδειχθη η δίσ Ζακελίν Μορανού. Η γοητευτική αυτή κολλονή, που φημίζεται και ως θλήτριά την επομένη του θριάμβου της είχε πολλές προτάσεις από κινηματογραφικές εταιρίες να «γυρίση» μία υπερπορνογή με υπόθεσι νύμφη από τη κοσμοπολίτικη ζωή και τα θαλασσινά σπέρ στις γαλλικές λουτροπόλεις. Οι ειδικοί μάλιστα προέβλεπον ότι η Ζακελίν Μορανού έχει όλα τα καλλιτεχνικά προσόντα για να γίνει μία σοβαρή αντίπαλος της Αμερικανίδος στάρ Έστερ Ουίλλιαμς.

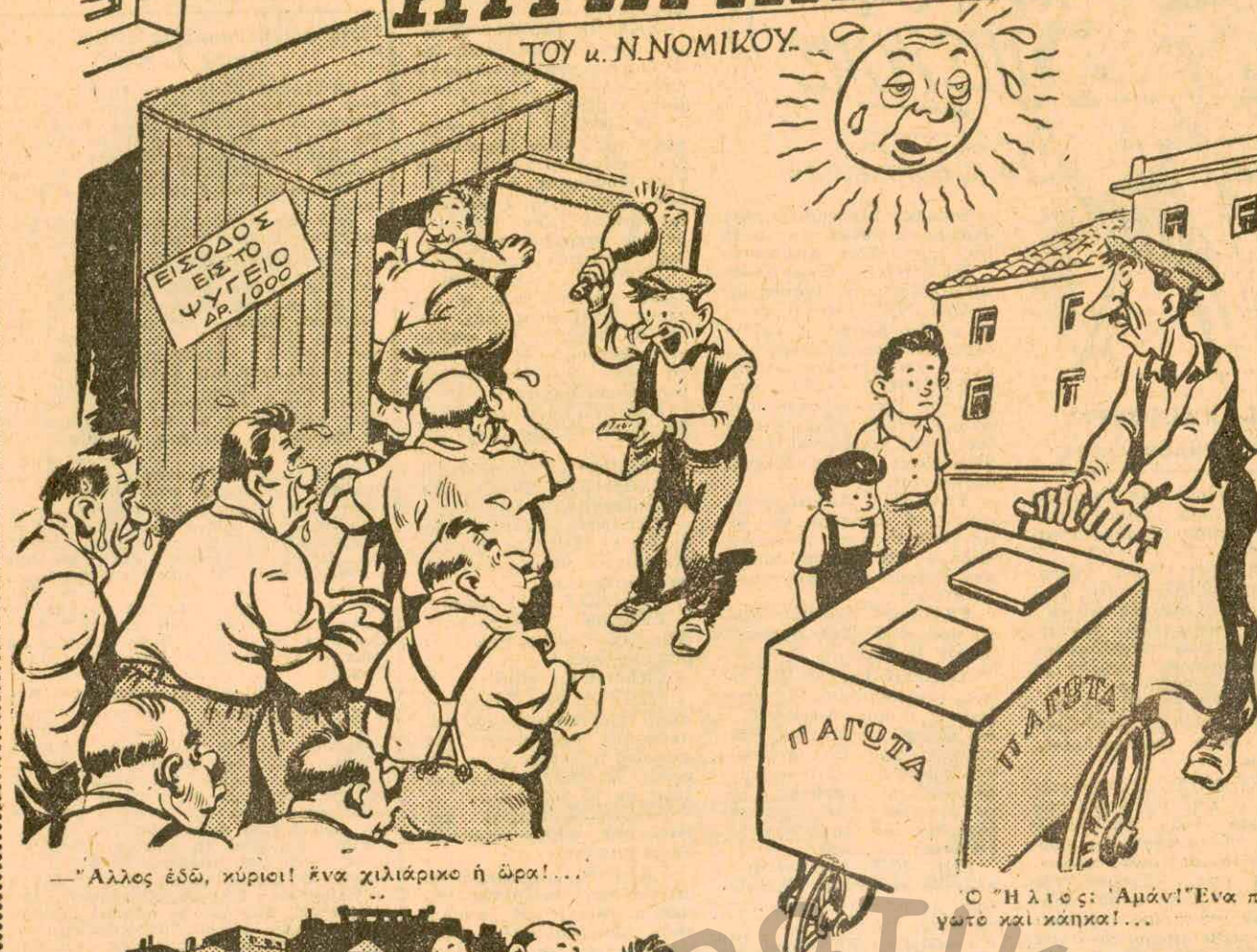

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

Δυο περιφημοί σκαινοβάται ή Γκιζέλλα Λενόρ κι' ο άρρεθωνιαστικός της Σίγκχαρτ Μπάχ, έχουν εγκατασταθή τελευταίως στο στομάχι χειμερινών σπόρ του Γκάμρις Παρτενκίρκεν κι' επιδεικνύουν την τέχνη τους στο ύπαιθρο, περπατώντας σ' ένα σύρμα τεντωμένο ανάμεσα σε δυο βουνά ύψους 2.700 μέτρων και πάνω από μιάν άβυσσο. Στην εικόνα μας, η Γκιζέλλα έχει καθήσει στη μέση του σύρματος και περιμένει ναρθή ο άρρεθωνιαστικός της απ' την άλλην άκρη.

ΚΥΜΑ ΚΑΥΣΟΝΟΣ

ΤΟΥ υ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ.

— Άλλος εδώ, κύριοι! Ένα χιλιάριχο ή ώρα!...

Ο Ήλιος: Αμάν! Ένα παγάτο και καήκα!...

— Και τώρα, άς τελμήση να πη κανένας ότι κατά λάθος βρέθηκε δίπλα σου!...

— Η γυναίκα μου κατεβαίνει συχνά στα μπάνια για να... δροισιτή λιγάκι!...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

(Η σκηνή στο ιδιαίτερο γραφείο του Γενικού Διευθυντού μιας μεγάλης εταιρείας.)

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, μελαχροινή, με σώμα «πιν-απ-γκέρλ» και γάμπες που «μιλούν». Μόλις 20 χρονών. Κάθεται στο τραπέζι της γραφομηχανής, ντυμένη με πενιχρή κομψότητα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 40 χρονών. «Αφογο ντύσιμο, βαρύ έρωμα, νύχια περιποιημένα, πούρο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (υπαγορεύει)... Έπι της ληφθείσης σημερινής προτάσεώς σας... (επαναλαμβάνει συλλαβιστικά) νέας προτάσεώς σας... Έχομεν την τιμήν... (Έχει σταθεί επάνω απ' το μικρό κεφαλάκι και κλέβει τη μυρωδιά των μαλλιών της). Έχομεν την τιμήν...

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζει άσφονα το κεφάλι της): Τώρα γράφω κύριε Γενικέ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το γράφατε;... (μηχανικά). Βέβαια, το γράφατε... (αφηρημένος). Έχομεν την τιμήν... (το βλέμμα του πέφτει αθάδεστα στον οπτικό παράδεισο του «κορσάκι»). Μα γιατί δεν γράφετε;

ΕΚΕΙΝΗ (που με την γυναικεία της διαίσθηση νοιώθει την επίθεσι του διάκριτου ματιού): Μα σας είπα, ότι τώγραφα το «Έχομεν την τιμήν».

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται αστραπιαία: «Να της πω πως... έχομεν την τιμήν να σας ανακοινώσωμεν ότι μάς έχετε ξετρελλάνει με τα ώραία σας μάτια;»). Κοινο και γελοίο! Το απορρίπτει. Να τη φιλήσει άσφονα; Χυδαίο. Το απορρίπτει. Ξέρτε δεσποινίς;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχω σήμερα διάθεσι για δουλειά.

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): «Οπως θέλετε (σηκώνεται).
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη φεύγετε.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' αφού δεν έχετε διάθεσι για δουλειά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα καυεντιάσουμε.

ΕΚΕΙΝΗ (με προσποιημένη αφέλεια): Θα καυεν-

(υπογραμμίζει) είναι ν'αρχίσουμε έτσι!
ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν θυμωμένος απ' την ήττα του): Πολύ ακριβώς πουλάτε τη «σοβαρότητα» και την «ευαισθησία» σας.

ΕΚΕΙΝΗ (απλά): «Ο γάμος είναι το μοναδικό νόμισμα που μπορεί κανείς να αγοράσει την αξιοπρέπεια μιας τίμιας κοπέλλας.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκέπτεται μέσα του: «Δεν βαρύνεται! Και τί έχω να χάσω;... Θα γίνη σουσούρο; Και ποιόν έχω ανάγκη;»). Σύμφωνα, δεσποινίς! (Την κυττάζει με την υπερβολή του νικητού): Θα σας παντρευτώ!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Τώρα πιστεύω πως μ' αγαπάτε! (έκείνος πάει να την αγκαλιάσει. Τον σπρώχνει ελαφρά): «Α, όχι! Μετά την... «γνωστοποίηση μελλοντών γάμων»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ελπίδα): Θα φάμε το μεσημέρι μαζί;

ΕΚΕΙΝΗ: «Αν θέλετε...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έξακολουθεί ο πληθυντικός;

ΕΚΕΙΝΗ: Παρντόν! «Αν θέλ η... (μικρή σιγή). Μπορώ να το πω, βέβαια, στη μητέρα μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα βέβαια.
ΕΚΕΙΝΗ (αδιάφορα): Σας ξέρει... (διορθώνει) σε ξέρει κιόλας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. «Ηταν στο σπίτι του πατέρα σου καμαριέρα... πριν φύγης για σπουδές ανώτερες στην Ευρώπη. Η Μαργαρίτα... Δεν ξέρω αν τη θυμάσαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ώρως και νευρικός): Είσαι κόρη της Μαργαρίτας;

ΕΚΕΙΝΗ (με μικρή είρωνεία και τονίζοντας την πρώτη λέξη): «Η κόρη της Μαργαρίτας!... (πίο σκληρά τώρα και πιο είρωνικά): Και μου λένε πως φού μοιάζω καταπληκτικά!

Ακόμα, λέει, και τη μεγάλη έλξη πώγεις στην πλάτη σου, την έχω!... Δεν πιστεύω να είναι αυτό έμποιο για το γάμο μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατανικάει μ' αφάνταστη δύναμη την ταραχή του. Νοιώθει άσφονα πως όλος ο πόθος του πνίγεται μέσα του και δίνει τη θέσι του σ' ένα γλυκό αίσθημα βαθείας στοργής, που λες και ήταν θαμμένο χρόνια στην ψυχή του. Μιά λύτρωση απ' τις τύψεις για την ύπαρξι κάποιου άγνωστου λατρεμένου προσώπου, τον κάνει να λάμπει ολόκληρος ενώ εκείνη τον κυττάζει βουρκωμένη, χωρίς θυμό, χωρίς κακία... Ένα ολόκληρο λεπτό, δεν λένε λέξι. Στη φλύαρη γλώσσα της σιγής, η συνεννόησι γίνεται αστραπιαία. Χτυπάει η πόρτα).

Εμπρός... (Μπαίνει ένας φίλος του, άνωπτος και σοβαρός). Καλώς τον Κώστα! «Ελα να σου κάνω και μια έκκλησι. (Συνιστά) «Ο κ. Χαραλαμπίδης!... «Η κόρη μου!...

ΕΚΕΙΝΗ (δίνει ένα χέρι που τρέμει έντελώς ανυπόκουο κι άσυνήθιστο σε τέτοιες συγκινήσεις): Χαίρω πολύ...

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Το βιβλίο με τη μεγαλύτερη ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

Ένα δισεκατομύριο αντίτυπα της
'Αγίας Γραφής

Θα ξέρετε, βέβαια, ότι το βιβλίο που έχει κυκλοφορήσει σε περισσότερα αντίτυπα από κάθε άλλο, είναι η 'Αγία Γραφή. Κατέχει ένα ρεκόρ αδιαφιλονίκητο. Πράγματι, υπολογίζεται ότι έχουν εκδοθῇ 1.125.000.000 αντίτυπα της, από του εφευρέθηκε η τυπογραφία έως σήμερα.

Από τον καιρό λοιπόν του πολέμου, αύξηθηκε καταπληκτικά η ζήτηση της 'Αγίας Γραφής. Το φαινόμενο αυτό πρέπει ν' αποδοθῇ μάλλον στην ανωγία που κατέχει ολόκληρη την ανθρωπότητα για τις τύχες του κόσμου. Οι άνθρωποι διαβάζονταν σήμερα περισσότερο παρά ποτέ την ανάγκη μιας πνευματικής καθοδήγησης και ανακουφίσεως, και την βρσκοουν στην 'Αγία Γραφή. Άλλοι πάλι διαβάσουν για πρώτη φορά το θρησκευτικό αυτό βιβλίο, εκπίζοντας ότι τα διδάγματα του θα δημιουργήσουν ένα καλλίτερο κόσμο.

Τα περισσότερα αντίτυπα της 'Αγίας Γραφής τυπώνονται στις 'Ηνωμ. Πολιτείες από διάφορες οργανώσεις ή μεγαλύτερη απ' τις οποίες είναι η «Αμερικανική Βιβλική Έταιρεία». Αυτή και μόνον εξετύπωσε και πούλησε 5.371.203 αντίτυπα, μέσα στο περασμένο έτος. Ποτέ άλλοτε δεν είχε σημειώσει τέτοιο ρεκόρ στο 131 χρόνια της ζωής της (πράγματι, η Έταιρεία αυτή ιδρύθηκε το 1816 κι' έχει διαθέσει ως σήμερα 32.500.000 τόμους της 'Αγίας Γραφής.

Η 'Αμερικανική Βιβλική Έταιρεία δεν είναι κερδοσκοπική επιχείρηση αλλά μια οργανώσι για την όσο το δυνατόν ευρύτερη διάδοσι της 'Αγίας Γραφής. Τα δύο τρίτα των εσόδων της αποτελούνται από δωρεές και εισφορές. Αυτό της επιτρέπει να πουλάει τα θρησκευτικά βιβλία στο κόστος τους, ή και φθηνότερα ακόμη απ' το κόστος. Κάποτε μάλιστα τα χαρίζει—σπανίως όμως, γιατί έχει παρατηρήσει ότι οι άνθρωποι εκτιμούν περισσότερο τη Βίβλο αν πληρώσουν ένα μικρό ποσό για την αγορά της ενώ αν την πάρουν δωρεάν υποτιμούνται άμεσα και κρύβεται πίσω απ' αυτή την προσφορά κάποιος προπαναντιστικός σκοπός.

Η συννηαμένη τιμή των αντίτυπων αυτών της Βίβλου είναι 40 σέντες. Υπάρχουν όμως και αντίτυπα πολυτελείας, δεμένα με μαροκινό δέρμα που πωλούνται μέχρι 50 δολάρια.

Στον πόλεμο κάθε ναυαγιστική βάρκα των αμερικανικών πολεμικών και εμπορικών πλοίων περιείχε, μαζί με τα απαραίτητα τρόφιμα, φάρμακα, νερό κλπ. και μια 'Αγία Γραφή, μέσα σε αδιάβροχο θήκη. Γιατί είχε διαπιστωθῇ ότι η πνευματική καθοδήγησι ήταν εξίσου αναγκαία με την τροφή για τους ναυαγούς.

Η 'Αγία Γραφή έχει μεταφρασθῇ ως τώρα σε 1.058 γλώσσες και διαλέκτους. Οι περισσότερες απ' τις μεταφράσεις αυτές έγιναν από ιεραποστόλους, άντρες και γυναίκες, πολλοί απ' τους οποίους εργάσθηκαν επί 30 ή 40 χρόνια γι' αυτό το σκοπό. Στο εσωτερικό της 'Ασίας της 'Αφρικής ή της Νοτίου 'Αμερικής, υπάρχουν φυλές από εκατοντάδες χιλιάδων θνηνείας που δεν έχουν γραπτή γλώσσα. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις οι ιεραποστόλοι αναγκάσθηκαν να δημιουργήσουν ένα αλφάβητο και μια γλώσσα γραπτή, για να μεταφράσουν τη Βίβλο. Περιττόν να πούμε πόσο δύσκολη και κουραστική ήταν μία τέτοια δουλειά.

Η νεώτερη απ' αυτές τις μεταφράσεις έγινε στη διάλεκτο της φυλής Μπουλού που περιλαμβάνει 600 χιλιάδες θνηνείας του Καμερούν.

Πρέπει να σημειωθῇ ότι η 'Αγία Γραφή, που εκδίδεται απ' την 'Αμερικανική Βιβλική Έταιρεία, αποτελείται απ' τα στερεότυπα θρησκευτικά κείμενα, χωρίς καμμία τροποποίησι και δίχως σημειώσεις ή σχολία. Γι' αυτό ακριβώς απευθύνεται σ' όλους ανεξαιρέτως τους Χριστιανούς ανεξαρτήτως φυλής ή δόγματος.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η περιήγησι 'Αμερικανική Λουισιανόλης, του Μαλιμπού με την ωραιότερη αμμουδιά του κόσμου συγκεντρώνει σήμερα τους πλέον γνωστούς αστεράς της θόνης. Εκεί θα συναντήσετε τους πιο όμορφους νόητες και τις πιο ακαταμάχητες γόνισσες του Χόλλυγουντ.

Από δημοσιογραφικό κερθίκον επιχείρησι το ευχάριστο αυτό ταξίδι στην πλάζ του Μαλιμπού. Έφυγα από τη Ν. Υόρκη ένα Σαββατοόραδο και ύστερα από 11 ώρες και κάτι δευροπορικό ταξίδι την Κυριακή το πρωί βρισκόμουν στην Καλιφόρνια και σε λίγο στην περίφημη πλάζ του Μαλιμπού.

Είσαι τυχερός, αφού τη φωνή ενός γνωστού μου δίπλα μου. «Αν ήλθες εδώ για να ιδής τους αστεράς διαλέξεις πολύ καλή ημέρα. Δεν έχεις παρά να πλησιάσεις προς την ακτή και ν' αρχίσεις να προσέχης τα πρόσωπα που φιλοξενούνται κάτω από τις ομπρέλλες ή τις σκηνες. Θα γνωρίσεις πάρα πολλές φυσιογνωμίες της θόνης.

Φραία, του λέω έχω Γι' αυτό ακριβώς ήρθα. Επειδή όμως δεν τους ξέρω όλους θα σε παρακαλούσα να με συνοδεύης στο γύρο μου. Υπάρχουν, βλέπεις, αστερία κάθε μέγεθους και κάθε λάμψεως που δεν είναι εύκολο να τα γνωρίσεις αμέσως. Πάμε.

Και ο περιπάτος κάτω από τον καυτερό ήλιο αρχίζει.

Κυττάζεις δεξιά σου μου λέει ο συνοδός μου. Αυτό το τέλειο σώμα που βλέπεις με τόσο εξαντρητικό μαγικό αλλά προ παντός αυτό τα θεοπέσια πόδια άντικαυσ στη διασημη χορευτήρια κλασσικών χορών και αστερία της Μέτρο Σιντ Τσαρς. Η άλλη με τα χοντρά μούρα γυμνά είναι η Άνν Μυάλερ, διάσημη κι' αυτή χορευτήρια της Κολούμπια, και οι δυο νόητες που τις συντροφεύουν είναι ο τεχνόρος Τόνν Μάρτιν δεξιά και ο στάρ Ντένβιν Μόργκαν, της Γουόρνερ, αριστερά. Δίπλα ακριβώς μόνη της, μ' ένα θαυμάσιο μαγικό ντε πίες είναι η πρώην στάρ Ντιάνα Λούις σύζυγος ήδη του Ουίλλιαμ Πάουελ.

Να και η καινούργια και πανέμορφη στάρλετ της Γουόρνερ Μάρθα Βίκερς, που συντροφεύεται από την εξίσου όμορφη Σούζν Γκράντβιλλ την Βαντα Χεντρίξ την Άρλιν Γουέλλαν και τον νεαρό γόντα Τάρκν Μπέν. Όλοι τους φορούν θαυμάσια σε σχέδια και χρώματα μαγιό που άνοδεκνύνουν ακόμη καλλίτερα τα τέλεια σώματα τους.

Να λίγο μακρύτερα κι' ένα άλλο γκρουπ γνωστών αστερών της θόνης, με πρωτότυπη μαγιά ή σόρτε που αμυλάνται με τα δυο όμορφα παιδιά του ό άχώριστος Μπέρνι Χέπ που διαρκώς γελά και σκαρώνει αθώες φάρσες, ο Ρέντ Σκέλτον με τις απερίγραπτες κωμικότητες γκριμάτσες του και η θεατρική Μανόκαρετ Τσάμπαν. Από την συντροφιά λείπει η Ντόρεθ Λέινγκ. Η δεν βρίσκεται εδώ ή πρέπει να είναι μέσα στη θάλασσα.

Η Τζόουν Χάδερ, η Βιδιαν Μπλάινγκ και η Βέρα Έλλεν, στην πλάζ του Μαλιμπού.

Ο Όραον Ουέλλες με τη Ρίτα Χαίνγουορθ στο τιμονι της μικρής θαλαμηγού τους.

Μία λεπτή και γοπευτική σιλουέττα με ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά που σκεπάζουν σχεδόν όλο το πρόσωπο της και μ' ένα λικνιστικό βάδισμα που προδίδει ιέρεια της Τερψιχόρης μάς αποσπά εσθνικά την προσοχή. Θορεί ένα μαγικό ντε πίες που φαίνεται να είναι καμωμένο από... έφημεριδες. Στην πραγματικότητα είναι νάυλιν. Προσέχω τόσο το πρωτότυπο αυτό μαγιό όσο και την κάτοχό του αλλά δεν μπορώ να την γνωρίσω.

Ποία είναι αυτή η γόνισσα; Ρωτώ τον φίλο μου.
Σε καλό σου, μου λέει αυτός, δεν γνωρίζεις την 'Υβόν ντέ Κάρλο;

Εκπληκτος στο άκουσμα του γνωστού αυτού όνόματος εξακολουθώ να την κυττάζω αχόρταγα. Εσθνικά νοιώθω το χέρι του φίλου μου να με τραβά.

Να, κυττάζεις εκεί, μου λέει αυτός, τέτοιο θέαμα άσφως δεν έχεις ξαναδῇ.
Πράγματι, καθώς γύρισα τα μάτια μου προς την θάλασσα είδα τρεις ταχύτατες βενζινακάτους να πλησιάζουν προς την ακτή ολότακως, σέρνοντας πίσω ή κάθε μία από δυο ζευγάρια θαλασσιών σκι που τότε χοροπηδούσαν πάνω στα κύματα και τότε τα έσχιζαν ανυψώνοντας τεράστιες σπήλες νερού. Το θέαμα ήταν ομολογουμένως εξαιρετικό και το αφιέρωσα όλμ μου τα προσοχή. Όταν τα άκτια πλησίασαν αρκετά έκαναν από μια τεχνική στρόφην και στάθηκαν, ενώ εξη ζευγάρια θαλασσιών σκι απεσπάρσθησαν και πλησίασαν ρέοντα την αμμουδιά.

Με ξεφώνησε και χάχανα οι επιβαίνοντες των σκι—τρείς γυναίκες και τρεις άνδρες—τα έβγαλαν από τα πόδια τους και ξεκίνησαν άστειευόμενοι πάντα, για κάποια ομπρέλλα. Και τότε τους γνώρισα όλους. Ήταν η 'Ηθλιν Κέιζ, η Ρόζαλιντ Ράσελ, η Μώριν Ο' Χάρα, ο Έρρολ Φλύνν, ο Γκλέν Φόρντ και ο Κόρνελ Γουάιλντ, όλοι τους μαγνίσεις φίλοι του ιλιγγιώδους αυτού σπέρ.

Καθάρισα για λίγο στην άμμουδιά και κυττούσαμε. Αριστερά μας ένας όμιλος από άντρες και γυναίκες έπαιζε με μια μεγάλη πολύχρωμη ομπρέλλα και δεξιά μας γυναίκες και άντρες έκαναν θεαματικές καταδύσεις από μεγάλο ύψος με την συνοδεία μιας εύθυμης ορχήστρας.

Όπου κι' αν έστρεφα τα μάτια μου έβλεπα δαιμόλιους ζέννισσας ανθρώπων ή περισσότεροι από τους οποίους ήσαν καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ που περνούσαν τις ώρες τους ευχάριστα, ενώ σείρες ολόκληρες από κούρσες διόγκως έφερναν κοινούσιους φίλους της πλάζ. Έτσι άμεριμνα και νοπευτικά κυλούν οι ώρες και οι ήμερες στη πλάζ του Μαλιμπού, του επιγείου αυτού Παραδείσου με το πλήθος των άνευ πτερύγων ήμνιων και λίαν προκλητικών άγγέλων.

ΟΥ' ΓΛΛΙΑΜ ΠΕΝΝΥ

Οι «γόνισσες» και οι «γόντες» στη θάλασσα

Η Τζόουν Χάδερ, η Βιδιαν Μπλάινγκ και η Βέρα Έλλεν, στην πλάζ του Μαλιμπού.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του Καποδίστρια

Τό όνειρο, ή βουδή και τό σκυλί

Τό «φιλότιμο τόν έφαγε», έπείε ό λαός γιά τόν Ι. Καποδίστρια, ύστερ' απ' τή δολοφονία του — 27 Σεπτεμβρίου 1831 — πράγμα πού σημαίνει, κατά τή λαϊκή ψυχολογία και κρίσι, πώς ό μαρτυρικός πρώτος κυβερνήτης τής Έλληνικής Πολιτείας αντιμετώπισε αντιμετώπιση ψυχραιμία τό θάνατο γιά νά μή νομισθί δειλό!

Άρκετο προαισθάνθηκαν τό βίαιο θάνατο του Καποδίστρια, λίγες μέρες ή και λίγες ώρες πριν από τό φόνό. Λίγες μέρες πρωτότερα, π.χ., ένας δημόσιος κήρυκας (ντελάλης), Σμυρνιός, παρουσιάστηκε στον Κυβερνήτη και του είπε:

— Μπαρμπαγιάννη — έτσι τόν έλεγε ό λαός — νά φυλάγесαι γιάτι θά σε σκοτώσουν!

Και ή περιφημη Μαντώ Μαυρογένους, μία βδομάδα πρωτότερα τόν ειδοποίησε γιά τό κακό πού τόν περίμενε.

Άλλά κι ό μεγαλύτερος αδελφός του Καποδίστρια, ό Αύγουστινός, είχε δη ένα όνειρο προφητικό τή νύχτα τής παραμονής του θανάτου του κυβερνήτου. Νειρεύτηκε πώς είχε βγή περίπατο έξω από τό Ναύπλιο και ότι ξαφνικά φύσησε άέρας τόσο δυνατός πού ξερίζωσε τά δυο μεγάλα δέντρα πού ήταν κοντά στην «στεριάνη», καθώς τήν έλεγαν τότε, πάλι του Ναυπλίου.

Εύπησε άμέσως ό Αύγουστινός κι έτρεξε στον Κυβερνήτη νά του πη τό όνειρο. Τόν πήρε ζήτην και ντιμέσω — ήταν ή ώρα 5 τό πρωί — έτοιμο νά πάη νά λειτουργήθι, όπως τό συνήθιζε, στο παλιό ένορικό εκκλησάκι του "Αη-Σπυρίδωνα, του Κερκυραίου. Φόραγε σκούρα μπλέ ρεντιγκά με διπλή σειρά κουμπιά άσημένια, από δω κι από κει, άσπρο λινό παντελόνι και κατέλλο από τόσχα τό ίδιο μπλέ σκούρα κι αυτό.

Τού είπε τό όνειρο. Ό Κυβερνήτης όμως δέν έπηρεασθήκε καθόλου.

Ενώ κατευθύνοτο σέ λίγο γιά τό εκκλησάκι, ένα σκυλί μεγάλο μούρο, έξω από ένα κρασποπουλειό, ρίχτηκε και του έσκισε τή ρεντιγκά. Γύρισε πίσω τότε, άλλαξε τό σκισμένο ρούχο και κίνησε πάλι γιά τήν εκκλησία. Στο δρόμο τή γυνιά μία κωφόαλη ζητιάνη, πού είχε δη τού σκυλιού τό περιστατικό, από πριν, βγήκε μπροστά του και θέλησε μέ νοήματα και κινήματα νά του φράξη τό δρόμο. Ό Καποδίστριας άπλωσε νά τής δώση έλεημοσύνη, μά ή βουδή γριά έρριξε μακριά τά λεφτά του κι έφυγε τρεχάτη.

Έτσι ελεύθερος, ό Καποδίστριας, δίχως πιά κανέναν άλλος τήν ώρα εκείνη νά βρεθί γιά νά τόν έμποδίσι, τράβηξε στής μοίρας του τό δρόμο. Πέρασε από τό συντριβάνι του Ναυπλίου, έστριψε δεξιά και σέ λίγο έφτασε στην πλατεία, έμπρός στην εκκλησία. Μόλις πρόβαλε εκεί, είδε άνηφορικά στό άνοιγμα ενός στενού δρομάκου, πού οδηγούσε προς τό Παλαμήδι, τούς Μαυρομιχάληδες, τόν Γεωργάκη και τόν Κωνσταντή, νά παραφυλάνε, έχοντας άκριβώς αντίκρυ τους τήν είσοδο τής εκκλησίας, απ' όπου θά έμπαινε. Γιά μία στιγμή, τότε, δίστασε. Θυμήθηκε τό όνειρο του Αύγουστινίου, τό ντελάλη, τή βουδή, τό σκυλί και κονταστάρηκε. Μά συνέχισε τό δρόμο του, πέρασε κοντά από τούς Μαυρομιχάληδες και χα-

ρέτησε... Τή στιγμή αυτή οι Μαυρομιχάλεσι τόν χτύπησαν θανάσιμα. Έπεσε ό Κυβερνήτης νεκρός.

Μιά γυναίκουλα, πού ήταν κοντά στην είσοδο τής εκκλησίας, έσκυψε μέ κλάμματα και σφούγγισε τό αίμα πού τρεχε απ' τīs πληγές του.

Ό ένας απ' τούς φονείς, ό Κωνσταντής, έτρεξε τό στενό δρόμο τής άνηφορίας κατά τό "Ιτς-Καλέ και χώθηκε στο σπίτι μιάς χήρας.

— Σώσε με! τής είπε, δίνοντας τής τό χρυσό του δαχτυλίδι.

Ήταν πληγμένος από μία πιστολιά του πιστού άκολουθού του Κυβερνήτη, του κούλου Κοζώνη του Κρητικού. Ή χήρα βλέποντας νά τρέχουν τά αίματα από τά πλευρά του Κωνσταντή φοβήθηκε κι έβαλε τīs φωνές. Ξανάρχισε τότε αυτός νά τρέχη, ώστου έφτασε άπέναντι από τό σπίτι του Σουλιάτη άγωνιστή Χρήστου Φωτομάρα, έχοντας ξωπίσω του παλιό κόσμο πού τόν κυνηγούσε φωνάζοντας. Όταν άκούστηκαν οι φωνές του κόσμου και τό ποδοβολητό, ό Φωτομάρας πετάχτηκε στο παράθυρό του.

— Ποιοι είστε, μωρέ; τούς ρώτησε.

— Σκότωσαν τόν Κυβερνήτη! ήταν ή άπάντησι.

Τότε ό Σουλιάτης άγωνιστής του έρριξε κι αυτός από ψηλά και τόν πέτυχε τόν Κωνσταντή στα πόδια.

Ύστερα άμέσως ό κόσμος του ρίχτηκε μέ τά σταβιά, τά ξύλα, τά λιθάρια και τόν άποτελείωσε. Σέρνοντας τό πτώμα απ' τά πόδια άπάνω στα τουρκικά καλντερίμια, τόν πήγαν ως τούς στρατάνες, όπου ήταν και τό σπίτι του Θ. Κολοκοτρώνη. Έκει τόν παράτησαν μερικές μέρες και τέλος τόν έβρισαν στη θάλασσα.

Γιά μέρες του νεκρού τό λείψανο πρημένο τό έδεσαν ή θάλασσα στα βράχια, ως πού ένας παππάς Μανιάτης τό έσυρε έξω και τό έθαψε.

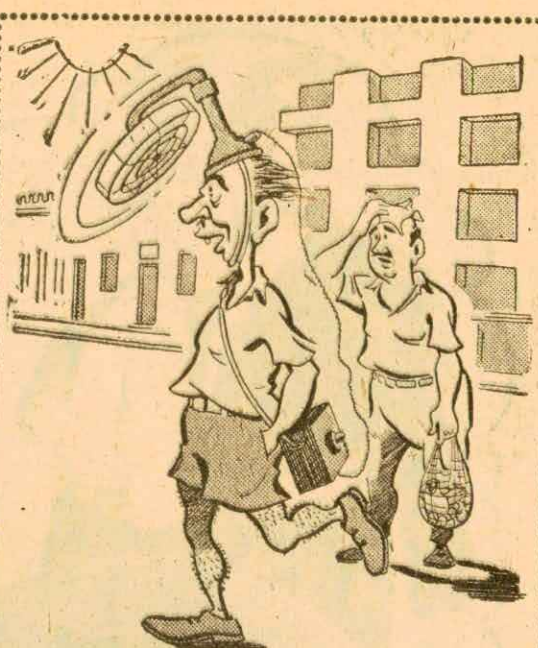
Ό άλλος φονιάς, ό Γιωργάκης, είχε κρυφτή στη Γαλλική πρεσβεία, αλλά παραδόθηκε και τουφεκίστηκε, αφού έγινε ή δική του στο στρατοδικείο.

Τήν επομένη του φόνου του Καποδίστρια ό Άλ. Σούτσος, ένας από τούς μανιδέστερους άντικαποδιστριακούς τής εποχής εκείνης, έξέμνησε τήν πράξι του φόνου μ' ένα ποίημα του από 70 στίχους, πού ή έπαδός του ήταν αυτή: Μιμητής του Αριστοίου και Αριστο-σκεπασε, Μαυρομιχάλη, τό σπαθί (σου μέ μωρούν)... Τόν προδότην τής πατρίδος κτύπη... (κτύπη... και γενναίως πέθανε καθώς εκείνοι!

Γι' αυτούς τούς στίχους του ό ίδιος ό Σούτσος είχε γράψει τό έξης επεξηγηματικό σέ μία συλλογή, πού εξέδωσε άργότερα:

«Τό ποιημάτιον παριστά τά εύγενή αισθήματα από τά όποια ένεπνεόντο δυο μεγάλοι άνδρες, ό Κωνσταντίνος και Γεωργίος Μαυρομιχάλεσι, οι όποιοι καταφλεγόμενοι από τόν θείον προς τήν Πατρίδα έρωτα, συνέλαβον τόν ηρώϊκον σκοπόν νά προσφέρουσιν τήν ζωήν των υπέρ τής κοινής σωτηρίας, και θυσιάζοντες έθυσίασαν τόν Ι. Καποδίστριαν. Ή ποιήσις αυτή θέλει φανή βέβαια πολύ τής υποθέσεως υποδεεστέρα. Καθιερώθη όμως τρόπος τινά από τόν άθαντον Γεωργίον, όστις, άμερίμνος εις τάς παρμονάς αυτών τής καταδίκης του δια τόν έπικείμενον θάνατον, έπαυλάμβανε, λέγον, συνεχώς τήν άγαντωνίη τής μέ τόν φωνής ένθουσιώδους και μέ δάκρυα πατριωτικών παραφορών».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

— "Αμ, δέν υποφέρεται αυτή ή ζέστη!..

(Σκίτσο, Β. Χριστοδούλου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Η εξήγησις

Έπειδή τό «Σύνταγμα» μας ήταν κάπως έλλιπές κι' άπαιτούσε, τέλος πάντων, άρκετές μετατροπές, σέ πέντ' έξη μέρες μέσα, άρον-άρον μετεβλήθη και προς κρίσιν των πατέρων τής φυλής μας ύπε- (δλθθη.

Δυστυχώς, όμως, τό πρώτο πήρε όψι κωμική γιάτι πλείστοι βουλευται μας—σ' όλα τ' άλλα «τα- (κτικώ)— σημειώνουν άπουσίες συνεχώς χωρίς αίτια κι' ή Βουλή δέν κατορθώνει νάχη πλέον άπαρτίζα!

Συνεπώς, κατόπιν τούτου, ήμμοιρες νά πής άνέτως, ότι δέν επιτυχάνει ή Βουλή μας άπαρτία έπειδή πολλοί πατέρες προτιμούν άνυπερθέτως άπ' τό... «Σ υ ν τ α γ μ α» τής χώρας, τήν... ό μ ω ν (ν υ μ η πλατεία!

Σταθμός Βικτωρίας

Έσχάτως τό ηλεκτρικό του Πειραιώς τό τράινο προέβη εις επέκτασιν τής ύπογειου πορείας. Περνάει απ' τήν Όμόνοια και φτάνει κουρασμένο ως τήν πλατεία Κυριακού ή «στάσιν Βικτωρίας».

Ή σήραγγή ήταν έτοιμη από δεκαετίες με πρόγραμμα ό ηλεκτρικός στην Κηφισιά νά φτάση όμως γιά λόγους «τεχνικούς» και μυστικές αιτίας φέτος μισό χιλιόμετρο κατωρρώσε νά πάσθ.

Θά πάη βέβαια, κάποτε στον τελικό σταθμό, κι' ή Κηφισιά χαρούμενη τό σφύριγμα θ' άκούσθ. Και άν τρωθή ή επέκτασις στον ίδιο τό ρυθμό σέ τρεις αιώνας τέσσερες θά φτάση στο... Μαρούσι!

Ασπιδίνες

Και άλλοι συνελήφθησαν διότι έν Αθήναις λαθραίως κατασκευάζαν ψευτικές ασπιδίνες. Τής «Μπάγερ» άπετυπώναν τό ηγγυημένον σήμα και τīs πούλαναν σέ κουτί τīs πούλαναν και χύμα

Μά δυστυχώς τούς έκλεισαν τώρα τό μαγαζί και οι δουλειές σταμάτησαν πού έπηναιναν πρώτα. Όλους τούς έπασοβάλασαν τούς «τεχνικούς» μας κι' άπό τώρα... πονοκέφαλος τούς έπίσσε στο τιμμά!

Χειροδεξιότητες

Μιά δουλα αισθηματική κι' εξάρτησι πολεμική άπελπιόμενη έρωτικώς όπως κατέστη δήλον συνάντησε στο σπίτι του ένα πρώην τής φύλον πού ήτο ύποσημναγός, άλλ' όχι πλέον ένενργός κι' εύθους ως τόν άντίκρουσε—ώ! πλασματάκι θείο!—σφοδρώς του εξαπέλυσε χειροβομβίδες δυο! Αμέσως εξεστράφησαν, γκρεμίστηκε τό σπίτι άλλα του σημναγού, εύτυχώς, δέν άνοίξε ούτε ή (μύτη!

Τι ειρωνεία πράγματι! Νάσαι άεροπόρος γιά τ' όνομά σου τό ένδοξο νά έχη γίνει ντόρος νά άεροναυμάχους συχνά κι' επιτυχία και στο φινάλε νά τόν βρής από... δουλομαχία!

Ρεζ Χάρισσον.

Άστέρες πού φοιτούν στο... σχολείο

Η ύπερχρωτική εκπαίδευσις των ήθεποιών

Ένα από τά παράξενα τής ζωής του Χόλλυγουντ, είναι ότι πολλοί άστέρες πηγαίνουν άκομη... στο σχολείο. Δέν πρόκειται, φυσικά, γιά τούς άστέρες—παιδιά, όπως ή Μάργκαρετ Ό Μπράιεν, αλλά γιά ήθεποιούς, άνδρες και γυναίκες, πού πλησιάζουν ή έχουν περάσει τά είκοσι.

Όπως είναι εύνόητο, οι ήθεποιοί του Χόλλυγουντ φοιτούν σέ ειδικά σχολεία. Και τό καταληκτικότερο είναι ότι πληρώνονται — και, μάλιστα, πανάκριβα — γιά νά πηγαίνουν σ' αυτά.

Πραγματικά, τά συμβόλαια πού ύπογράφουν μέ τīs διάφορες εταιρίες όρίζουν ότι ό ήθεποιός ή ή ήθεποιός ύποχρεούται νά τελειοποιηθί, κατά τīs περιόδους πού δέν είναι άπασχολημένος μέ τό γύρισμα μιάς ταινίας, στη δραματική τέχνη, τήν καλή προφορά, τό δάδισμα, τόν τρόπο του κατινίσματος ενός τσιγάρου και χίλια δυο άλλα πράγματα.

Μέ λίγα λόγια, οι σχολές αυτές διδάσκουν τούς ήθεποιούς όπως πώς νά φέρωνται σύμφωνα μέ τīs απαιτήσεις τής ζωής του Χόλλυγουντ. Και δέν περιόριζονται στο νά τούς μάθουν μόνο τί πρέπει νά κάνουν όταν βρίσκονται μπροστά στο φακό του «όπερατέρ». Τους μαθαίνουν επίσης πώς πρέπει νά έμφανίζονται μπροστά στο κοινόν στα διάφορα κέντρα, τīs πλαζ κτλ. γιά νά διατηρήσουν τό γοητρό τους. Τό αξιοσημείωτο είναι ότι οι άστέρες του Χόλλυγουντ δέν κάνουν τίποτε γιά νά κρύψουν ότι πηγαίνουν στο σχολείο. Είνε, μάλιστα, περήφανοι γι' αυτό. Και οι άμελείς μαθητάι και μαθήτριες κινδυνεύουν νά χάσουν τήν εκτίμησι των συναδέλφων των γιά τήν άμέλειά τους.

Κάθε στούντιο έχει τή δική του σχολή.

Έτσι, τό σχολείο τής «Μέτρο-Γκόλντουίν-Μάγερ» διευθύνεται από τή Λίλιαν Μπέρνς, παλαιάμαχο των σκηνών του Μπροντγουάι και παλαιά μαθήτριά του Μάξ Ράινχαρτ. Ή Λίλιαν Μπέρνς φημίζεται γιά τήν άφογη προφορά τής.

Ή «Γουώρνερ Μπρόξ» έχει έμπιστευθί τήν εκπαίδευσιν των ήθεποιών τής στη Σοφία Ροζενστάιν, πού ήταν άλλοτε καθηγήτρια τής δραματικής τέχνης στο Πανεπιστήμιο τής Βασίγκτωνος.

Τό σχολείο των στούντιος Σέλνικ διευθύνεται επίσης από μία παλαιά καθηγήτρια πανεπιστημίου, τήν Φλόρανς Κάνινγκαμ, πού έχει εκπαιδεύσει, μεταξύ πολλών άλλων, τόν Γκρέγκορυ Πέκ, τόν Τσάρλς Λάτον, τήν Άνν Τόντ, τήν Αλίντα Βάλλι και τόν Λούι Ζουρντάν.

Έχει περάσει πιά ή εποχή κατά τήν όποιαν ή Κλάρα Μπού ή ό Γουώρνερ Μπράξερ ήρθοντο έπιμονα νά φοιτήσουν σέ σχολές δραματικής τέχνης, όπως τούς συμβούλευαν οι φίλοι των. Σήμερα, άντρες και γυναίκες στο Χόλλυγουντ μιλούν μέ σεβασμό και περηφάνεια γιά τούς καθηγητάς των.

Δέν λείπουν επίσης τά ειδικά μαθήματα, προκειμένου γιά τούς άρισμένους ρόλους, πού απαιτούν διάφορες ταινίες.

Έτσι, ό Ρεζ Χάρισσον, παρακολούθησε επί δυο βδομάδες μαθήματα όκτώ ώρών τήν ήμερα γιά νά μάθι πώς πρέπει νά διευθύνι μια όρχηστρα, προκειμένου νά ύποδυθί τό ρόλο ενός μασέστρου σέ μία καινούργια ταινία.

Τό ίδιο συνέβη μέ τήν Παλέρ Γκοντάρ, πού παρακολούθησε μέ μεγάλη έπιμονή τά μαθήματα τής Κωνστανς Κόλλιερ, γιά νά μάθι νά μιλή άγγλικά όπως μία νέα των λαϊκών συνοικιών του Λονδίνου, προκειμένου νά παίξη τό ρόλο τής Κίττυ στο όμώνυμο έργο. Είναι άυτόνοητο ότι οι άστερισκοί και οι νέες «κάνκαλ» του Χόλλυγουντ, όπως ή Ζάν Πιτερ και ή Μαρτζορ Βήδερ, παρακολουθούν ύποχρεωτικά αυτά τά μαθήματα.

Ή συντήρησις αυτών των σχολών στοιχίζει πολύ ακριβά. Ή λειτουργία τής σχολής τής «Τουέντιθ-Τσέντσουρ-Φοξ» π.χ., απαιτεί δαπάνη 7.500 δολ-λαρίων τό χρόνο. Άλλ' εκείνοι πού διευθύνουν τīs κινηματογραφικές εταιρίες είναι βέβαιοι ότι ή δαπάνη αυτή άποδίδει άρίστους καρπούς.

Κινηματογραφικά για

Ή μόδα των «δοκιμαστικών διαζυγίων» γενικεύεται. Τέτοιο είναι τό διαζύγιο μεταξύ τής Μισέλ Μοργκάν και του Άνσερικανού ήθεποιού Μπίλ Μάρσαλ.

Ή Γαλλίδα βεντέττα είναι έρωτευμένη μέ τόν Άνρϋ Εντάλ, ένα νεαρό ήθεποιο μέ τόν όποιον πρωταγωνιστεί σ' ή «Φαμπόλα». Όταν κατάλαβε πώς τό πράγμα ήταν σοβαρό, τηλεγράφησε στον άντρα τής νά έρθη άμέσως στο Παρίσι. Ό Μπίλ Μάρσαλ έξέτισσε κι' αυτός τήν σοβαρότητα τής καταστάσεως και συμφώνησε γιά ένα «δοκιμαστικό διαζύγιο» ενός έτους. Έπειτα απ' αυτό τό διάστημα οι δυο σύζυγοι θ' άποφασίσουν άν θά χωρισούν οριστικά ή θά ξανασυμείων.

Όλο τό Χόλλυγουντ γελάει γιά τό πάθημα τής Έλισάβετ Άρντεν. Ένα βράδυ, καθώς έμπαινε σ' ένα κέντρο τό όστ' πού φορούσε τής έπείσε. Ή ήθεποιός έσκυψε άμέσως τό όσ' κινε και τό ξανάβαλε στη θέση του. Αυτό δέν έμπεδωσε, όμως, πολλούς από τούς θεατές, τούς κέντρον νά τήν ιδούν σ' όλη τή γύμνια τής.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύστορίες της ζωής

Η δυναμική περιπέτεια

Ή φίλια είναι, βέβαια, τό πιό εύγενικό αίσθημα. Καμιά φορά όμως στοιχίζει πολύ ακριβά νά είσαι καλός φίλος. Γιά άκούστε παρακαλώ αυτή τή μικρή ιστορία πού είναι αληθινή — όσ τό εύγνώμαι έγω.

Ήταν — και είναι ακόμα—δυο φίλοι και συνάδελφοι. Ό Στέφανος και ό Νίκος. Και οι δυο παντρεμένοι μέ ισάριθμες νέες και αξιόλογες, από κάθε άποψη, γυναίκες, πού τīs είχαν παντρευτή μάλιστα από έρωτα. Ήταν σύζυγοι πιστοί. Κάθε σύζυγος μπορεί νά είναι πιστός, ως τήν ήμερα πού θά πάη νά είναι. Δέν φταίει αυτός. Φταίει ό πειρασμός πού έρχεται μέ τή διαβολική μορφή μιάς γυναίκας γιά νά βαλil στη μεγάλη δοκιμασία μια πιστή άντρική καρδιά. Και πιά πιστή άντρική καρδιά μπορεί ν' άνθέρη στον πειρασμό, αν δέν θέλη νά τήν περάσουν γιά κορόϊδο; Ή τάρχει μία θεωρία πού λέει πως δέν πρέπει ν' άφίνης τīs εύκαιρίες νά πάνε χαμένες. Αλλά τό ίσχύει γιά τούς άντρες, γιά τīs γυναίκες όχι. Γιατί; Μά είναι πολύ άπλό. Γιατί αυτές τīs θεωρίες οι άντρες τīs έχουν βγάλει. Άλλά δέν πρόκειται νά κάνουν φιλοσοφία τώρα.

Λοιπόν, παρουσιάστηκε ό πειρασμός μπροστά στο θαιπημένο μάτια του Στέφανου. Ήταν μία γυναίκα πού τής πηγαινε ό τίτλος «δυναμική». Αυτός ό όρος τά λέει όλα. Έρχόταν από κάποια μακρινή χώρα και θάμνε οσο τής έκανε κέφι. Στο δελτίο του ξενοδοχείου και άκριβώς στο έρώτημα «όκοπός άφίξεως» έγραψε τή λέξη («υποθέσεις»). Τί υποθέσεις μπορεί νάχη μία δυναμική γυναίκα, όταν έρχεται σέ μία ξένη χώρα; Ότι βάλι ό νοιάς του άνθρώπου. Από κατασκοπεία ύποχρηστέ; Κανείς δέν έμοιαζε ποτέ γιά ποιά σκοπό είχε έρθει στην Αθήνα αυτή ή κυρία — όσ τήν πούμε Κάθριν. Όύτε ό Στέφανος πού κάποιο βράδυ, στη βερόντα του μενταλίου ξενοδοχείου όπου έπαινε

τό μπράντο, τσικίστηκε νά τής προσφέρη τή φλόγα του άναπτήρα του, έπειδή τό δικό τής τόν είχε πάσει τό πείσιμο. Ή Κάθριν άνταπέδωσε τήν ύποχρέωσι μέ τή φλόγα των ματιών τής. Άπό κει και πέρα ή ιστορία τράβηξε τήν πορεία τής. Τήν πορεία πού άκολουθούν όλες οι ιστορίες πού αρχίζουν μέ τό δάνειο τής φωτιάς του άναπτήρα.

Ό Στέφανος ειδοποίησε τή Λένα πως θ' άργούσε νά γυρίσθ στο σπίτι γιάτι κάποια ξαφνική ύπόθεσι του είχε παρουσιάσθ. Θάπρεπε νά φαν μόνη τής. Ή Λένα έβγαλε μόνη τής κι' ό Στέφανος μέ τήν Κάθριν. Μετά τό γεύμα δέν έξωσι τί έπακολούθησε αλλά τό πωλι ή Κάθριν δέχθηκε μία κάρτα πού τή συνάδευσαν έξαισία λουλουδία.

Ό Στέφανος είχε νίσει ξαφνικά πολύ τρυφερός μέ τή γυναίκα του. Θυμήθηκε μόνος του πως έπρεπε ή καυμένη ή Λένα νά φτιάξη ένα καινούργιο φόρεμα. Τά νεύρα πού τόν έπίαναν ποτέ — ποτέ, είχαν κλάσει. Ή Λένα ήταν πολύ εύθυμη και αρκετά άνόητη, γιά νά υπή τή βάλι σέ ύποψια αυτό τή κύμα των συζυγικών περιποιήσεων. Αισθανόταν πως άναπούσε πολύ τό Στέφανο. Κι' εκείνος τήν Κάθριν. Είχε τσιμπήθί στα νερά υακί τής. Καμιά τύχη στη συνειδήσι του. Ήταν μία περαστική δυναμική γυναίκα πού τήν πολιορκούσαν πολλά μονόκλη και άρκετές λιμουζίνες και όμως είχε δώσει τήν προτίμησι τής σ' αυτόν πού δέν είχε ούτε ύποψια, ούτε λιμουζίνα. Έχουν κάτι τέτοιες ιδιοτητες οι δυναμικές γυναίκες κι' αυτό είναι ένα σοβαρό έπικείμενο εναντίον εκείνων πού πλάσσουν γέρι κοινωνικές ανισότητες. Μία περαστική γυναίκα λοιπόν μία περαστική περιπέτεια... Σέ μία

Ό ένας Άγγλος στον άλλον: Και έγω σου λέω τζών ότι θά... καταφέρω νά τό διαβάσω. (Σκίτσο Μ. Γερζή)

Σοφία Τρικούπη

Σοφία Τρικούπη

Θα μπορούσε κανείς να πη, χωρίς διαταγή, ότι στον πολιτικό κόσμο της νεώτερης Ελλάδος, απόκτησε ως γυναίκα, το τιμητικό προσόν. Γιατί όμως; Απλούστατα. Διότι η Σοφία Τρικούπη, επί τρεις ολοκληρές δεκαετίες, όχι μόνο συμπαράσταθη στη μεγάλη πολιτική σταδιοδρομία του αδελφού της Χαρίλαου Τρικούπη, αλλά και στις δυσκολότερες περιπτώσεις υπήρξε η πολύτιμη βοηθός του, γραμματέας του, μυστικιστικού του, και μεγάλη οικοδόσποινα που είχαν αναλάβει, με μεγάλη αυτοθυσία και παλληκαριά, όλα τα βάρος και τις υποχρεώσεις — από της πλευράς του φιλόθενου οικου — εις την κίνησιν του μεγαλύτερου κινήματος που κυβέρνησε, επί τριάντα ολοκληρά χρόνια, την νεώτερη Ελλάδα.

Υπήρξε, λοιπόν, η Σοφία Τρικούπη, πραγματικά μία από τις διασημότερες Έλληνίδες γυναίκες, σπάνιο παράδειγμα Έλληνίδος γυναίκας που αφοσιώθηκε στη ζωή σ' ένα όραμα και μεγάλο σκοπό, στην υπηρεσία του μεγάλου Έλληνα αδελφού της.

Ένας σπουδαίος Άγγλος δημοσιογράφος, ο συνεργάτης των «Εικονογραφημένων Νέων» του Λονδίνου Ντίνιφον που ήρθε σ' Αθήνας κατά το 1892, έπρόσεξε ιδιαίτερα, τη Σοφία Τρικούπη, όπου πήγε πολλές φορές στο παλαιό σπίτι τους στην οδό Ακαδημίας, για να επισκεφθή το Χαρίλαο Τρικούπη που είχε νικήσει, θριαμβευτικά, στις εκλογές του Μαΐου του 1892.

«Είχε μία από τις επιφανέστερες γυναίκες της Ελλάδος. Με το γοητευτικό θέλημά της που δημιουργεί, κυρίως, η πνευματική αξία της, επιβάλλεται στην αίσθηση των επισκεπτών. Όλοι κρέμονται από τα χείλη της και την επιβλητική φυσιογνωμία της. Σχεδόν κάθε μέρα άπλοι αγρόται από τις εξοχές και πολιτευται και άνθρωποι του λαού επισκέπτονται τη δεσποινίδα Τρικούπη, και καθένας έχει την τιμή να μιλήσει μαζί της, επί μερικά λεπτά της ώρας και να φεύγει έπειτα, από το σπίτι με τις ωραιότερες εντυπώσεις...»

διπλωματικό του θρίαμβο στην Αγγλία που εξασφάλισε της ένωσις της Επτανήσου με την Ελλάδα.

Η Σοφία υπεραγαπούσε τον αδελφό της. Και μόλις έπρόβλεψε την πολιτική του εξέλιξη, έταξε μοναδικό σκοπό της ζωής της να τον βοηθήσει και να συμπαρασταθώ στο έργο του. Γι' αυτό και απέκρουσε όλες τις προτάσεις γάμου που της έκαναν, από τη νεανική ηλικία της.

Το Νοέμβριο του 1867, ο ύπασπιστής του Γεωργίου Α' Γεράσιμος Μεταξάς πήγε στο πατρικό σπίτι της Τρικούπη και ζήτησε να μιλήσει με τον πατέρα της, τον έπιφανή διπλωμάτη και συγγραφέα της Ιστορίας της Έλληνικής επανάστασης.

Ο ύπασπιστής είπε στο γερο-Τρικούπη, που τον δέχτηκε λόγω της ασθένειας του στον κοιτώνά του, ότι η βασίλισσα Όλγα ήθελε να προσλάβει στο Παλάτι, ως δεσποινίδα, «επί των τιμών» την κόρη του Σοφία.

Ο Πατέρας Τρικούπης, τότε, παρακάλεσε τον ύπασπιστή να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του προς τη βασίλισσα και να λάβει τον κόπο να τον επισκεφθή και πάλι, την άλλη μέρα, για να του δώσει την απάντησή του, αφού προηγουμένως θα μιλούσε με το γιο του και την κόρη του.

Αφού, λοιπόν, έφυγε ο ύπασπιστής, ο Σπυρίδων Τρικούπης έκάλυψε, στο δωμάτιό του, το Χαρίλαο και τη Σοφία και τους ανακοίνωσε την πρότασι της βασίλισσας Όλγας.

«Η δική μου γνώμη — είπεν ο άρρωστος πατέρας — είναι ότι η Σοφία πρέπει να πάη στο Παλάτι. Δεν μπορεί να μη δεχθή την τιμητική πρότασι της βασίλισσας!»

Ο Χαρίλαος Τρικούπης, αφού άκουσε με σεβασμό τη γνώμη του πατέρα του, είπε:

«Είμαι κι' εγώ σύμφωνος. Δεν έχω αντίρρηση. 'Αλλ' ως προς αυτό, η Σοφία είναι ελεύθερη ν' αποφασίση όπως νομίζει καλύτερα!»

Σοφία Τρικούπη

Πατέρας και γιός, τότε, κύταζαν τη Σοφία. Αυτή, στην αρχή δεν είπε λέξη. Έπειτα, αφού σκέφτηκε καλά-καλά, είπε με συνεσταλμένο ύφος:

«Ακούστε, πατέρα. Θα το ήθελα και εγώ πολύ να δεχτώ την πρότασι της βασίλισσας, που τόσο μάς τιμά. 'Αλλ' άμα λείψω από το σπίτι, δεν βλέπω ποιός θα σάς περιποιηθή. Σε ξένα χέρια, φυσικά, ούτε εγώ, ούτε σύ, Χαρίλαε, θα μπορούσαμε να εμπιστευθούμε την περιποίησι του πατέρα μας, αυτό το σπουδαιότερο καθήκον μας. Ούτε είναι δυνατόν η υπηρεσία μας ή ένας ξένος να δώσουν στον πατέρα, με φυσική στοργή, ό,τι του χρειάζεται!»

Και για να υποστηρίξει περισσότερο τα επιχειρήματά της η Σοφία, έπροσθεσε με μεγάλη συγκίνησι:

«Άλλωστε και η βασίλισσα, όταν μάθαινε ότι η υποχρέωσίς μου προς τον πατέρα μου δεν μου επιτρέπει να εκπληρώσω την επιθυμία της, είμαι βεβαία ότι πρώτη αυτή δεν θα ήθελε να λείψω από το απαραίτητο αυτό καθήκον μου!»

Την άλλη μέρα, ο ύπασπιστής ξαναπήγε στο σπίτι του Τρικούπη, ο οποίος τον δέχτηκε και πάλι στην κρεβατοκάμαρά του. Ο γερο-Τρικούπης, τότε, του είπε ότι θα έδιδε την απάντησι ή ίδια ή κόρη του.

Πραγματικά, σε λίγο, μπήκε η Σοφία και τον χαίρεται με την λεπτότητα που την διέκρινε από μικρό κοριτσάκι. «Επειτα, του είπε:

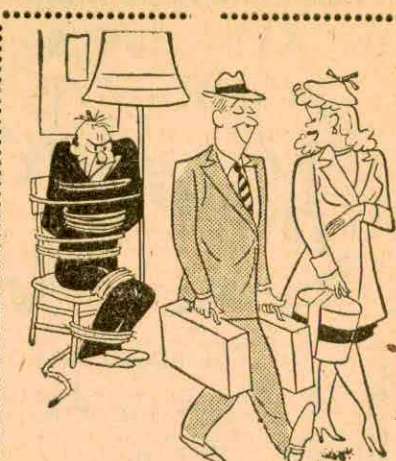
«Κύριε ύπασπιστά, παρακαλώ να εκφράσετε στη βασίλισσα την ευγνωμοσύνη μου για τη μεγάλη τιμή που μου κάνει. 'Αλλ' ο πατέρας μου είναι άρρωστος και κατ'ακατοίς και τον περιποιούμαι μόνη μου. Λυπούμαι συνεπώς που δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά και θα στερηθώ της μεγάλης τιμής που θέλησε να μου κάνει η βασίλισσα. Την ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά!»

«Ετσι, η Σοφία Τρικούπη, έμεινε κοντά στον άρρωστο πατέρα της, έως το θάνατό του. Και ύστερα, συμπαραστέθηκε στον αδελφό της, σ' όλη την πολιτική ζωή του και τον έβοήθησε στο μεγάλο του έργο, μέχρι της εποχής του θανάτου του, στο 1896.

«Επειτα, μεγάλη πιά στην ηλικία, δούλεψε με φανατισμό, ως το 1915 για την έκδοσι, σε 16 τόμους, των δημοσιευμάτων και λόγων του μεγάλου αδελφού της — του μνημειώδους αυτού έργου, ομοίου του οποίου δεν έχει έκδοθι, ως τώρα, για κανένα πολιτικό άνδρα της νεώτερης Ελλάδος.

Είχε και αυτό ένα από τα μεγαλείτερα κατορθώματα της μεγάλης Έλληνίδος, της οποίας ολοκληρή ή ζωή συνυφάνθηκε με το μεγάλο έργο του επιφανεστάτου Έλληνα κυβερνήτου του πρώτου αιώνα της ανεξαρτησίας.

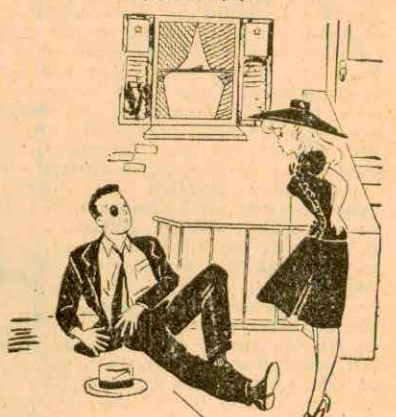
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εκείνη: Ευχαριστώ πολύ, μπαμπά, που μάς έδωσες τη συγκατάθεσί σου να παντρευτούμε!

Το πάθημα της περιέργης στρουθοκαμήλου.

Μα γιατί δεν μου είπατε, κύριε, προηγουμένως ότι κάπου έχουμε γνωρισιά;

Ήταν τόσο απορροφημένος να προσέχει το σακάκι του, ώστε του κλέψανε το παντελόνι!...

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ στη θάλασσα

Καλοκαιριάτικες σελίδες

«Γενική έξοδος των Αθηναίων προς το πράσινο και την θάλασσαν!» Έτσι έγραφε άλλοτε η παλιά δημοσιογραφική στερεοτυπία. Και αυτή η «γενική έξοδος» αν δεν γράφεται συμβαίνει όμως και τώρα, νωρίς-νωρίς κι' όλες και ίδιως μάλιστα στη θάλασσα, στο ρόδινο ακρογιάλι, στ' ολόδροσο γαλάζιο κύμα, στη χρυσή αμμουδιά. Είναι η άσβεστη δίψα του κοσμάκη να ρουφήξη το ιώδιο, να βουτήξει τα χέρια του στο κύμα και τα μάτια του στη γαλανή αλμύρα που την νοιώθει ταυτόχρονα με τη γεύσι της αναπνοής. Λαχταράει να χαρρή τα γραφικά και πολυμήνιστα βυθίσματα του απογευματινού ήλιου στο νερό, με τις πολύχρωμες ανταύγειες και τα λαμπυριστά παιχνίδια...

Και πιε δροσερό ιώδιο, πιε παγωμένη ρετινιά, πιε παροπαράδοτο ρωμαντισμό, κυλάν οι θαλασσοδρεχτές άρες και μεθαίει ο κοσμάκης απ' όλα, ζαλιζεται, τραγουδάει, «βαρβαίνει» και μ' αδειά τατέπη και γεμάτο στομάχι σηκώνεται «ηρωικά» για την επιστροφή!

Κι' από δω αρχίζει το μαρτύριο του λεωφορείου. Συνήθως είναι το «τελευταίο». Άλλα και το προτελευταίο να είναι, πρέπει να χρεώση όλους τους καραδοτακισμένους εκδρομείς που αγωνίζονται, σαν να προκειται για ζήτημα ζωής ή θανάτου, να τσακίσουν τους εμπρός, να κλωστήσουν τους πίσω, να κουτουλιάσουν τους από πάνω — γιατί υπάρχουν και τέτοιοι που σε καβάλλανε κυριολεκτικώς — να τραυματίσουν μία γυναίκα, να μολώσουν ένα γραμμάτιο, για να μπουν μέσα στον τροχοφόρο παράδεισο πρώτοι και καλύτεροι, νικήται και θριαμβευταί. «Σαρδελιόδον» έλεγε πάλι επί του προκειμένου η τετριμμένη περιγραφική στερεοτυπία. «Όσο επάληψε η παρομοίωσις άλλο τόσο ξεπεράσε και η πραγματικότητα. Τι «σαρδελιόδον»; Στο σαρδελιόκουτί υπάρχει άνεσις! Έδώ δεν υπάρχει ούτε ο άερας! Άναπνεύεις... τίς έκπνοες των άλλων! Και να είναι καμιά θωπευτική χλιαρή αναπνοούλα από κείνες που μυρίζουν έρωτα και παρφουμαρισμένη θηλυκότητα, τότε ζής ακριβώς εκείνο που λέμε «ένα όνειρο» και «μία πρόσκαιρη εύτυχία». Συνήθως όμως συνθίδεσαι από ανεπιθυμητους κρεμμυδοφάγους και ρετινιστάδες, των οποίων η φοβερή «άναπνοούλα»... «διασπά το άτομο»!

Το λεωφορείο ξεκινά έπειτ' από βαρύ άγκομαχτό όλων του τών «ίππων» που τρανάζει τα σιδερένια σπλάχνα του και ξενοιάζει τους μισούς επιβάτες.

— Μα δεν προσέχεις, χριστιανέ μου;

— Τι να προσέξω; Αφού κουνήθηκε!

Ένα τρισαχαιρωμένο δεσποινίδιο, από κείνα που θυμίζουν τη Ντόροθι Λαμούρ, γυρίζει πίσω το κομψό κεφαλάκι του απότομα και ρίχνει μια τρομερή όπτική βόμβα στον άνθρωπο που στριμώχνεται από πίσω... πανευτυχής και μακάριος! Κάποιο θορυβώδες «παρντόν» ψιθυρίζει εκείνος. Άλλα φαίνεται ότι ο σωφέρ έχει τραβήξει το κατασταράκι του και τρέχει «δαιμονισδώς» για να μεταχειρισθούμε τρίτη έκφρασι της δημοσιογραφικής στερεοτυπίας. Κι' έτσι, άπάνω στις

απότομες στροφές και τ' άλλεπάλληλα «κρεμού» της ξηράς, που συνθέτουν αυτή την περίεργη φουρτούνα της ασφάλτου, ο νεαρός «εφάπιας» — λεκτικό δάνειο από τους αμίμητους χαρακτηρισμούς του Παύλου Νιρβάνα — «παρενοχλεί» φαίνεται θρασύτατα την Αθηναία Ντόροθι Λαμούρ! Γιατί το πλαστικό αυτό αριστούργημα της φύσεως, γυρίζει τώρα έξαλλο και ηλεκτρισμένο και φωνάζει ακράτητο:

— Για πρόσεχε καλά, γιατί θα σου αστράψω ένα χαστούκι να ιδής τον ουρανό σφοντύλι!

Ο νεαρός λαθρεπιβάτης του «Ερωτος», τή χάνει!

— Μα δεσποινίς... ψιθυρίζει.

— Τι δεσποινίς και ξεδεσποινίς! Άναιδέστατε!

Ένας δεκαπενταετής δανδής της μοντέρνας μαγκίας επεμβαίνει:

— Για στάσου, βρέ κοπέλλα μου. Ρεζίλι τόν έκανες τόν άνθρωπο! Χάθηκε ο κόσμος, δηλαδή, αν σελεμίση κι' αυτός λιγάκι έρωτα;

Ο σοβαρός και ίπποτικός ήθικολόγος του λεωφορείου, δεν συγκρατείται πλέον:

— Φύγετ' από κεί, κύριε, γιατί ένοχλείτε τη δεσποινίδα!

Και σπρώχνει τους πάντας και τα πάντα καταλαμβάνει... την επίζηλον θέσιν. Χωρίς ο προκάτοχος να διαμαρτυρηθή βρίσκεται τώρα μελαγχολικός πίσω από μία υπερώριμον νταντάνα. Ένας μουστακοφόρος κύριος τόν ακουστά έλαφρά στον ώμο:

— Για κάθε ενδεχόμενον σάς προειδοποιώ! Η κυρία που είναι μπροστά σας είναι γυναίκα μου. Κι' εγώ είμαι... προσωπικότης!

Χαίρω πολύ! ψιθυρίζει σε αφάνταστη αμηχανία πλέον ο δυστυχής λαθρεπιβάτης!

Άλλα έδώ ξεσπά η «ατομική βόμβα»! Η Ντόροθι Λαμούρ αγριοκυττάζει τώρα το σοβαρό ήθικολόγο που έκανε ζήτημα για να διώξη τόν άπρεπη νεαρό και να καταλάβη αυτός τη θέση του.

— Άμ' δεν είπαμ' έτσι, κύριε! του λέει. Προτίμησ' νάρθ' ο προηγούμενος!

Και η χορωδία της γενικής πρόγkας αναγκάζει τόν ίπποτικό άπατεώνα να τοποθετηθή πλέον μετά την... «προσωπικότητά»!

Μία παρέα πολύ μεγάλη και υπερθυρώδης διασκεδάει με το να χτυπά τα κουδούνια του λεωφορείου σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, άλλοτε όμαλα και άλλοτε σε παρατεταμένο και διακοπόμενο ρυθμό κινδύνου. Ο οδηγός σταματάει μία δυο φορές, την τρίτη εξοργίζεται και τραβάει γραμμή για την Αθήνα χωρίς πια ν' άκούη τίποτα. Στο τέλος της λεωφόρου Συγγρού η «προσωπικότης» χτυπάει πλέον τα τζάμια έξω φρενών!

— Γιατί δεν στέκεσαι, βρέ;

— Ο σωφέρ άγανακτεί!

— Τι να σταθώ; Αφού κανείς άστειά; Γέρος άνθρωπος, σά δεν ντρέπεσαι!

— Έγώ κανά άστειά; Για πρόσεχε πώς μιλάς! Γάϊδαρε!

Ευτυχώς παρεμβαίνουν οι πιά ψυχραιμοί και η παρεξηγησις λύεται.

Επί τέλους φτάσαμε οίσις στο τέμα και τα πολλαπλά βάσανά μας έληξαν άνευ αιματοχυσίας.

— Σύντομα κατεβαίνετε, κυριοί! λέει χασμάμενο και κατάκόπο το είσπρακτοράκι.

Και κατεβαίνουμε.

ΕΥ —

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Μία άμοζών ενός γαλλικού τσίρκου επινόησε ένα ίππειτικό «νούμερο» στο όποιο θα εμφανισθ' έμνη της ή κορούλα της: ηλικίας 2½ έτών. Στην εικόνα μας, η μητέρα δίνει οδηγίες στη μικρούλα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΗ!

Ο πρόεδρος της Παγκοσμίου Όμοσπονδίας για την Ειρήνη Κόρντ Μέιερ συζητεί με τόν μεγαλύτερο και τόν διασημότερο επιστήμονα της εποχής Άλμπερτ Αϊνστάιν τας πιθανότητας μιας νέας παγκοσμίου συρράξεως. Ο Αϊνστάιν φρονεί ότι τελικά οι Μεγάλες Δυνάμεις θα συμφωνήσουν μεταξύ των και ότι νέος πόλεμος δεν θα γίνη.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Σε μία πρόσφατη μεγάλη γιορτή των Άμερικανών προσκόπων, στη Ν. Υόρκη η μίς Μάργκερετ Τρούμαν, κόρη του Προέδρου, διηύθυνε μία χορωδία από 7.000 προσκόπαις.

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο υποψήφιος Πρόεδρος των Ην. Πολιτειών Ντιούεβ συγκαλεί ένα μουσικό που παίζει μόνος του ένα πλήθος όργανα και που συνθέσους μ' αυτά την προεκλογική διαφημιστική έκδοτάςια του Ντιούεβ.

ΕΥ —

ΕΝΑΣ ΧΩΡΙΣΜΟΣ και μία συνάντησις

Ήταν ή αμφίβολη ώρα που σουρούπωνε. Ο ήλιος είχε γυρίσει πίσω από τα βουνά κι' η ημέρα έσβηνε σιγά-σιγά, σαν ένα φως, που ολο χαμηλώνει ως που να σβύσει. Άργα-άργα έφεταν οι πρώτες σκιές της καλοκαιρινής νύχτας, που έρχονταν. Τό δάσος είχε βυθιστεί σε μία παράξενη σιωπή και μόνο το ανάλαφρο βράδυνο αεράκι ακουγόταν, καθώς ψιθύριζε ανάμεσα στις φυλλωσιές των δέντρων.

Ο Χρήστος, καθισμένος στη ρίζα ενός δέντρου, ακουμπούσε την πλάτη στον κορμό του. Και η Νόρα, ξαπλωμένη μπροστά στα πόδια του, είχε το κεφάλι της στα γόνατά του. Έκείνος της χάιδευε απαλά τα ξανθά μαλλιά της, ενώ εκείνη, με το άριστερό της χέρι έπαιζε άσυνείδητα με τ' αγγιολούλουδα, που άφθονούσαν γύρω τους.

Όρα πολλή πέρασε έτσι σιωπηλά. Ήταν ή γλυκειά σιωπή, που οι έρωτευμένοι έχουν βουβά τα χείλη, μα οι καρδιές τους μιλούν και λένε τόσα πολλά.

Σε μία στιγμή, η Νόρα τόν κύτταξε στα μάτια και του είπε:

— Χρήστο, ξέρεις κάτι;
— Τί αγάπη μου;
— Αν μ' άφισες ποτέ, θα πεθάνω!

Είπε αυτή τη φράση — που τόσες και τόσοι την έχουν πη στις ώρες που η καρδιά ξεχειλίζει από έρωτα — απλά και σοβαρά, σαν να λέγε το πιο άσημαντο πράγμα του κόσμου. Ο Χρήστος έγυρε και τη φίλησε.

— Κουτή που είσαι, της είπε. Πρώτα πρώτα γιατί να σ' αφήσω;
— Ξέρω κι' εγώ;... Λέω πως μπορεί μία μέρα...

— Κι' έπειτα κι' αν υποθέσουμε, πως σ' αφήνω, γιατί να πεθάνω;

Η Νόρα τόν κύτταξε πάλι κατάματα, με τα δικά της καθαρά μάτια, απλώσε τα χέρια της, αγκάλιασε το λαιμό του κι' έφερε τα χείλη του στα δικά της:

— Σ' αγαπώ πολύ, Χρήστο...

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Νόρα.

Τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Κλαίς; Μά γιατί; Κουτό!...

Της ξαναχάιδεψε τα μαλλιά, με έρωτα και στοργή.

Ήταν πολύ νέοι κι' οι δύο. Εκείνη μόλις δέκα έννην χρόνων κοπέλλα, όμορφη και γλυκειά, με θλιμμένο πρόσωπο. Ήταν από φωτό σπύτι. Εκείνος είκοσι έφτα χρόνων, ζωρός, συμπαθητικός, από τους νέους που κάνουν έντύπωση. Για τη Νόρα ήταν ή πρώτη της αγάπη. Ή πρώτη και ή τελευταία. Τό πίστευε. Ο Χρή-

στος είχε περάσει κι' άλλες αγάπες στη ζωή του. Με τη Νόρα είχε βρή δυσκολίες. Πέντε μήνες βασανίστηκε ως που να της άποσπάσει το πρώτο ραντεβού κι' άλλους δυό ως που να της δώσει το πρώτο φιλή. Από κει και ύστερα ή ιστορία τραβούσε το συνειθισμένο δρόμο.

Ήταν ένα αλλοιότιμο κορίτσι ή Νόρα. Δεν έμοιαζε με τα τόσα άλλα της ηλικίας της, που παίρνουν τη ζωή και τόν έρωτα επίτολαιο. Γι' αυτήν ή αγάπη ήταν κάτι το ιερό, που έδενε δυό ανθρώπους για πάντα. Πρόσεχε και τα πιο άσημαντα λόγια του Χρήστου, τους έδινε σημασία, προσπαθούσε να τα εξηγήσει.

Έμοιαζε μ' ένα λουλούδι, από τα λεπτά εκείνα λουλούδια, που μαραίνονται, μόλις τα πάρης στο χέρι σου.

— Θα είμαστε πάντα μαζί, δεν είν' έτσι, Χρήστο; τούλεγε συχνά.

— Ναί, αγάπη μου... Πάντα!

— Δεν μπορώ να νοιώσω τη ζωή, χωρίς έσένα!

Εκείνος της έδινε όρκους, τη μεθούσε με ύποσχέσεις. Κι' εκείνη φαινόταν εύχισμένη... Ζούσε μέσα σ' ένα γλυκό όνειρο, βέβαιη πως δεν θα ζυγνούσε ποτέ... Και τού τα έδωσε όλα.

Ένας χρόνος πέρασε έτσι.

Σ' ένα χρόνο άλλες αγάπες δυναμώνουν, άλλες σβύνουν. Και οι δυό καρδιές που δέθηκαν, ή μία κρατάει τη φλόγα της, ή άλλη την αφήνει και γίνεται στάχτη. Η Νόρα ήταν πάντα έρωτευμένη. Δε μπορούσε να νοιώσει τη ζωή της χωρίς το Χρήστο. Γι' αυτήν δεν υπήρχε τίποτ' άλλο στον κόσμο. Εκείνος όμως είχε αρχίσει ν' αλλάξει. Τί άλλο ήταν ή Νόρα, παρά μία περιπέτεια; Τούδωσε ό,τι μπορούσε να περιμένει από μία γυναίκα, δεν είχε παράπονο. Τώρα τόν τραβούσε μία άλλη καινούργια γνωριμία. Αυτή ήταν και από πλούσιο σπύτι. Καιρός να τελειώνει μ' αυτή την ιστορία.

Αρχισε ν' άραιώνει σιγά-σιγά τις συναντήσεις του με τη Νόρα. Ός που, ένα βράδυ της είπε πως όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν τόν κόσμο. Εκείνη κλονίστηκε.

— Τί έχεις; της είπε ό Χρήστος, πιάνοντας το χέρι της.

— Δεν είνε τίποτα, Χρήστο. Μία ξαφνική ζάλη... Θα περάσει... Πάει, πέρασε.

Κι' ένα ψεύτικο χαμόγελο άνθισε στα πικραμένα χείλη της. Γύρισε το κεφάλι της, για να μη φανούν δυό δάκρυα, που άνάβλυσαν από τα μάτια της. Ήταν περήφανη και δεν ήθελε να φανερώσει τόν πόνο της. Τί θα ώφελούσε, άλλωστε;

— Κρίμα σ' όνειρο!... ψιθύρισε.

— Έτσι είνε τα όνειρα, Νόρα. Σβύνουν κι' έρχονται άλλα. Είσαι νέα, όμορφη, ή ζωή θάχει πολλές χαρές για σένα.

— Λες; είπε ή Νόρα και τόν κύτταξε με τα καθαρά της μάτια.

Αυτό το βλέμμα κάτι θύμιζε στο Χρήστο και τούφερε ένα ρίγος στην καρδιά.

Ήταν το ίδιο βλέμμα, όπως τότε που του είχε πει: «Αν μ' άφισες θα πεθάνω...».

«Κουταμάρες» σκέφτηκε. Οι γυναίκες πάντα λένε μεγάλα λόγια. Γιατί δεν τού το λέει και τώρα; Φανερό πως τόχε ξεχάσει κι' ή ίδια.

Και χώρισαν. Ήρεμα, απλά, χωρίς σκηνές, χωρίς άπελπισίες. Ο Χρήστος ήταν εύχαριστήμενος...

Δέκα ολόκληρα χρόνια κύλησαν από τότε. Ο Χρήστος είχε λείψει πολύν καιρό από την Αθήνα. Η ιστορία του με τη Νόρα είχε ξεχαστεί μέσα στις τόσες άλλες, που είχαν περάσει. Πού και πού καμμία φορά, σε στιγμές άναπολήσεων, που έρχονταν μόνοι τους, πρόβαλλε άχνά το μελαγχολικό προσωπάκι της, για να σβύσει και να χαθεί σε μία στιγμή.

Τώρα ό Χρήστος κόντευε τα σαράντα. Ήταν ένας κύριος καλά άποκαταστημένος στην κοινωνία, με άρκετή περιουσία. Πριν πέντε χρόνια είχε κάνει ένα γάμο, όχι από έρωτα. Με τη γυναίκα του δεν τα πήγαινε και τόσο καλά, κι' ώρες-ώρες μετανόιανε που είχε δεθί μ' έναν άνθρωπο, που δεν ένιωθε να τόν δένη μαζί του κανέναν ψυχικό δεσμό. Τώρα το θλιμμένο προσωπάκι της Νόρας έρχόταν πιο

συχνά στη φαντασία του. Σαν να τόν προσκαλούσε... Η νοσταλγία γινόταν τυραννική, τόν έπνιγε. Και με τη σκέφι του άναρωτιόταν:

— Τί να γίνεται αυτή ή ψυχή; Θάχει παντρευτεί βέβαια... Θάχει ίσως άραδιάσει και δυό-τρία κουτσουδέλα και θάχει γίνει μία καλή νοικοκυρούλα. Να είνε άραγε εύτυχισμένη;

Ένα άπόγευμα, τυχαία, συνάντησε στο δρόμο μία στενή φιλενάδα της, τη Στέλλα. Κι' άφου είπαν τα τυπικά λόγια που λένε δυό άνθρωποι, που συναντιούνται ύστερα από τόσα χρόνια, ό Χρήστος ρώτησε:

— Αλήθεια, τί γίνεται ή Νόρα;

— Θάβελος να τη δης; είπε ή Στέλλα.

— Ναί! είπε ό Χρήστος. Την έχω νοσταλγεί. Παντρεύτηκε;

— Όχι...

— Μπορώ να την δω;

— Γιατί όχι; Θέλεις να δώσουμε ένα ραντεβού αύριο τ' άπόγευμα να πάμε μαζί; Πιστεύω πως θα χαρή πολύ να σε ίδι.

— Λοιπόν, σύμφωνα, Στέλλα. Αύριο στις έξη. Πού θέλεις να συναντηθούμε;

— Όρισαν τό μέρος. Και, ενώ ή Στέλλα τόν άποχαιρετούσε, στάθηκε για μία στιγμή και του είπε:

— Αλήθεια... Πάρε κι' ένα μπουκέτο λουλούδια μαζί σου. Θα την εύχαριστήσουν πολύ...

Τ' άλλο άπόγευμα ό Χρήστος περίμενε μ' ένα όμορφο μπουκέτο στο χέρι. Ήταν χαρούμενος κι' αισιόδοξος. Κάτι τούλεγε μέσα του, πως με τη Νόρα θα ξαναρχίζαν τα παλιά. Κατά βάθος ίκανοποιούσε τόν ανδρικό του εγωισμό, τό ότι εκείνη δεν είχε παντρευτεί. Πόσο τυχερή και συγκινητική θα ήταν ή νέα τους συνάντησι, έπειτα από δέκα χρόνια.

Ένα ταξί σταμάτησε μπροστά του, ή πόρτα άνοιξε. Ήταν ή Στέλλα.

— Χρήστο!... Έλα!

Μπήκε μέσα. Τό ταξί τράβηξε προς την όδον Αμαλίας. Έστριψε άριστερά στην άρχή της λεωφόρου Συγγρού. Κάποιο προαίσθημα δάγκωσε την καρδιά του Χρήστου.

— Μα πού πάμε, Στέλλα; Έδώ είνε τό νεκροταφείο!...

Η Στέλλα, σοβαρή και θλιμμένη δεν μίλούσε. Τό ταξί σταμάτησε στην πόρτα του νεκροταφείου. Κατέβηκαν.

— Τη Νόρα δεν θέλεις να ίδης, Χρήστο; Πάμε!

Την άκολούθησε σκυφτός κι' άμίλητος. Πέρασαν ανάμεσα στα δρομάκια με τα ψηλά κυπαρίσσια και κόπου στάθηκαν.

— Έδώ είνε! είπε ή Στέλλα κι' έδειξε έναν τάφο με σιδερένια κάγκελλα και μαρμάρينو σταυρό, πλημμυρισμένο στα λουλούδια.

Ο Χρήστος πήγε κοντά... Στο άπάνω μέρος τού σταυρού, μία φωτογραφία... Η Νόρα, όπως ήταν τότε... Με τό γλυκό της προσωπάκι, πλαισιωμένο από τα ξανθά της μαλλιά, με τό μελαγχολικό χαμόγελό της. Και διάβασε: «Νόρα Α...». Είχε πεθάνει τό 1939.

— 1938, ψιθύρισε ό Χρήστος... Μα πώς, Στέλλα;

— Έσβυσε σιγά-σιγά, ένα χρόνο μετά τό χωρισμό σας...

Στό νού του Χρήστου ήρθαν ξανά τα λόγια, που τού είχε πη ή Νόρα, εκείνο τό βράδυ στο δάσος... «Ξέρεις κάτι; Χρήστο;... Αν μ' άφισες, θα πεθάνω!».

Άφησε τα λουλούδια άπάνω στην πλάκα και τα δάκρυά του έβρεξαν τόν τάφο της... Σκυφτός και βουβός πήρε τό δρόμο της έπιστροφής προς την πόλι. Μα ένιωθε, πως κάτι είχε πεθάνει μέσα του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Άποφασιστικό πείραγμα

Ο Ευγένιος Ντελομπέλ, έρασιτέχνης ηλεκτρολόγος από τη Λίλην, ίσχυριζόταν ότι ένα ρεύμα 6.000 βόλτ δεν μπορεί να σκοτώει έναν άνθρωπο. Προσκάλεσε, λοιπόν, πολλούς φίλους του και ερικούς ειδικούς για να άποδείξουν τήν-άληθεια των ίσχυρισμών του. Τό πείραμα αυτό όμως είχε τραγικό τέλος: ό Ντελομπέλ σωριάστηκε νεκρός.

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

Ο ξωτεινός ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

— Έχουμε και γάλα, πρόσθε-
σε ο Καταλάνος, που είχε δια-
κρίνει, εκεί κοντά, ένα από τα
δέντρα εκείνα που τα ώνόμα-
ζαν «δέντρα - γέλαδες», γιατί αρκεί να
χαραχθεί τον κορμό τους, για να αρχίσει
να τρέχει ένα ύγρο γλυκό και θρεπτικό,
όπως το γάλα της γελάδας.

Το δέντρο αυτό που το επιστημονικό
του όνομα είχε «Γαλακτόδενδρον ωφέλι-
μον» και που οι ιθαγενείς της Κολομβίας
και της Βενεζουέλας το... αρμέγουν «κα-
νονικά», μπορεί να θεωρηθεί ένα από τα
πιο θαυμαστά φυτά.

Ο Καταλάνος, βυθίζοντας την αίχμη
του μαχαιριού του στον κορμό του γαλα-
τόδενδρου, γέμισε, σε λίγες στιγμές, τα
παγούρια του Καρμώ και του Βάν Στύλλερ,
από μ' ένα παχύτατο γάλα. Τους έδωσε
ακόμα και δυο-τρεις γαλέτες, απ' αυτές
που είχαν οι Ισπανοί στρατιώτες.

— Έπειτα, άποτεινόμενος στον Μαύρο
Κουρσάρο, του είπε:

— Φύγετε, καπετάνιο, μη χάνετε τον
καιρό σας.

— Αντίο, παλληκάρι μου! απάντησε ο
Κουρσάρος. Σε περιμένω στο Τζιμπραλ-
τάρ.

— Ναί, στο Τζιμπραλτάρ, είπε συγκι-
νημένος ο Καταλάνος.

Κι' ο Μαύρος Κουρσάρος, αφού απο-
χαιρέτησε τον Υδώνικ, τον Πιέρ και την
Γιαλίτα, έφυγε, ακολουθούμενος από τον
Καρμώ και τον Βάν Στύλλερ, που, αφού
ήπιαν από μισό παγούρι γάλα και ροκά-
νισαν και μιά γαλέτα, είχαν ξαναπάρει
λίγες δυνάμεις.

Ο Κουρσάρος βιαζόταν να προφτάσει
τον κυβερνήτη. Ήθελε να φτάσει στην ό-
χθη της λίμνης προτού νυχτώσει, και, κα-
θώς ήταν κιόλας πέντε ή ώρα, έπρεπε να
βιαστεί.

Υστερα από λίγο, πίσω από τα δέν-
τρα, φάνηκε μιά μεγάλη λάμψη.
— Φωτιά! είπε ο Καρμώ.
— Είπε ίσως εκεί που στάθηκε, για να
ξεκουραστή ο προδότης, παρατήρησε ο
Μαύρος Κουρσάρος. Τα όπλα σας έτοιμα,
λεβέντες μου. Γρήγορα! Γρήγορα!

Κι' οι τρεις άρχισαν να τρέχουν προς
τη λάμψη. Σε λίγο ο Κουρσάρος έφτασε
τα δέντρα, πίσω από τα οποία άπλωνόταν
η φωτισμένη έκταση.

— Άλλ' εκεί σταμάτησε, βγάζοντας μιά
κραυγή λύσσας.

Δεν ύπηρεσε κανείς κοντά στη φωτιά,
που την είχαν, ασφαλώς, ανάψει για να
ψήσουν κάποιο ζώο, που τα κόκκαλα του
ήσαν σκορπισμένα εκεί γύρω.

— Κατάρ! Πολύ άργα! φώναξε ο
Μαύρος Κουρσάρος.

— Όχι, καπετάνιο, του είπε ο Καρ-
μώ. Θάνε ακόμα κοντά... Νά τους! Τους
βλέπετε; Εκεί κάτω, στην όχθη της λί-
μνης.

Από το μέρος εκείνο, πραγματικά,
μπορούσαν να διακρίνουν την ακρογιαλιά,
όπου χτυπούσαν τα κύματα της λίμνης.
(Η λίμνη του Μαρακαίμπο δεν είχε «λί-
μνη» άλλα λιμνοθάλασσα, που, στο μυλό
του κόλπου που σχηματίζει, βρίσκεται το
Τζιμπραλτάρ).

Στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου, που
βασίλευε, οι τρεις φλιμπουστιέροι είδαν
μια Ινδιάνικη πειρά, μέσα στην οποία
ήσαν τέσσερες άντρες, να ξεμακραίνε α-
πό την όχθη και να τραβάει προς τα νό-
τια.

— Έτρεξαν προς την ακρογιαλιά.
— Βάν Γκούλντ! φώναξε ο Μαύρος
Κουρσάρος, στάσου, αν δεν είσαι δειλός!
— Ένας από τους ανθρώπους της πει-
ράς σηκώθηκε. Μιά αστραπή, ένας πυρο-
βολισμός, και έπειτα μιά σφαίρα σφυρι-
ξε, στα αυτιά του Κουρσάρου.

— Α, τον προδότη! ούρλιαξε ο καπε-
τάνιος. Φωτιά, φίλοι μου!

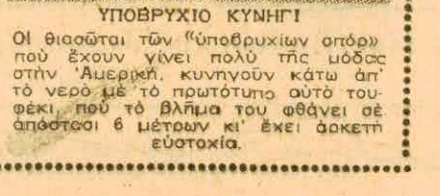
Ο Καρμώ κι' ο Βάν Στύλλερ σκόπευ-
σαν και πυροβόλησαν κι' οι δυο μαζί.
— Ακούστηκε από μακριά μιά κραυγή πό-
νου, άλλ' η πειρά έφευγε τώρα με με-
γαλύτερη ταχύτητα.

— Καπετάνιο! φώναξε ο Καρμώ. Κυτ-
τάχτε λοιπόν...
— Τι; ρώτησε εκείνος.

— Υπάρχει άλλη μιά βάρκα στην άμ-
μουδιά.
— Αλήθεια!

— Έτρεξαν κι' οι τρεις προς τη μικρή
εκείνη βάρκα, και την έρριξαν άμέσως στο
νερό.

Ήταν μιά από τις πρωτόγονες εκείνες
πειράδες των ιθαγενών, τις σκαμμένες

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΚΥΜΗΓΙ
Οι θιασώται των «υποβρυχίων σπέρ»
που έχουν γίνει πολύ της μόδας
στην Αμερική, κυνούν κάτω απ'
το νερό με το πρωτότυπο αυτό του-
φεκι, που το βλήμα του φθάνει σε
απόσταση 6 μέτρων κι' έχει αρκετή
ευστοχία.

στον κορμό ενός δέντρου, που, όταν ξέρε
κανείς να τις κυβερνάει, μπορούν να άν-
ταγωνιστούν με τις καλλίτερες βάρκες.
— Υπάρχουν και κουπιά! είπε ο
Καρμώ.

— Θα τον πιάσουμε τον Βάν Γκούλντ!
φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος. Έμπρός,
φίλοι μου, έμπρός!

Σε λίγο, η πειρά έπλεε στη λίμνη με
την ταχύτητα βέλους.

Η Ισπανική καραβέλλα
— Η πειρά με τον κυβερνήτη είχε προ-
χωρήσει αρκετά, και μόλις διακρινόταν
στο βάθος του ορίζοντος.

Ωστόσο ο Μαύρος Κουρσάρος δεν έχα-
νε την ελπίδα του ότι θα την έφτανε, για-
τί μόνο ο Ίνδος θα κωπηλατούσε, ενώ ο
Βάν Γκούλντ κι' οι δυο αξιωματικοί δεν
θάβεραν να τραβήξουν κουπί.

Μ' όλο που ήσαν κουρασμένοι από την
πολυήμερη πορεία τους κι' από την έλλει-
ψη κανονικής τροφής, ο Καρμώ κι' ο Βάν
Στύλλερ, βάζοντας όλη του τη δύναμη,
έκαναν την πειρά τους να πετάει.

Ο Κουρσάρος, που καθόταν μπροστά,
τους φώναζε κάθε τόσο:
— Κουράγιο, λεβέντες μου!... Σκε-
φθήτε ότι θα εκδικηθούμε επιτέλους τον
Πράσινο Κουρσάρο και τον Κάκκινο Κουρ-
σάρο!

Ο Καρμώ κι' ο Βάν Στύλλερ κωπηλα-
τούσαν με λύσσα, γιατί δεν ήθελαν να
τους ξεφύγει ο κυβερνήτης.

Ξαφνικά, η πλήρη χτύπησε κάπου.
— Κατάρ! φώναξε ο Καρμώ. Μιά
ξέρα!

Ο Κουρσάρος έσκυψε και, βυθίζοντας
το χέρι του στο νερό, έπιασε μιά σκοτει-
νή μάζα.

— Ένα πτώμα! φώναξε.
Ήταν ένας Ισπανός καπετάνιος, που
το κεφάλι του ήταν σπασμένο από μιά
σφαίρα.

— Είπε ένας από τους συντρόφους του
Βάν Γκούλντ, είπε, αφήνοντας το πτώμα
να ξαναπέσει στο νερό. Θα τον χτύπησαν
οι σφαίρες σας.

— Το έρριξαν στη θάλασσα για να ξε-
λαφρώσουν τη βάρκα τους, παρατήρησε ο
Καρμώ. Κουράγιο, Βάν Στύλλερ, κουρά-
γιο! Αυτοί οι λωποδύτες δεν θάνε και
πολύ μακριά!

— Νά τους! φώναξε ξαφνικά ο Μαύρος
Κουρσάρος.

Σε απόσταση εξακοσίων μέτρων, περί-
που, είχε διακρίνει πάνω στην επιφάνεια
της λιμνοθάλασσας, ένα φωτεινό αυλάκι,
που θάγινε καθώς πέρασε η πειρά του
κυβερνήτη πάνω σε μία υδάτινη έκταση
σκεπασμένη από μυριάδες λαμπυρίζοντα
ζωόφυτα.

— Φαίνονται, καπετάνιο; ρώτησε ο Καρ-
μώ κι' ο Βάν Στύλλερ συγχρόνως.

— Ναί, βλέπω την πειρά καθαρά, α-
πάντησε ο Κουρσάρος.
— Τους πλησιάζουμε;
— Όλο και πιο πολύ.

— Λίγο ακόμα και τους φτάνουμε!
— Σωπάτε! Μου φαίνεται πως βλέπω
καθαρά τον έχθρο μου, είπε ο Κουρσάρος,
που είχε σηκωθεί και, με το τουφέκι στα
χέρια, προσπαθούσε να ξεχωρίσει καθαρά
τον κυβερνήτη, για να τον σηματοδέψει.

— Έπειτα, βάζοντας το ένα πόδι του στην
τλώρη, για να κρατήσει καλλίτερα την
παρροπία του, σημάδεψε και πυροβόλησε.
Ο πυροβολισμός αντίλαλησε μακριά,
ιλλά τίποτα δεν έδειξε πως η σφαίρα
έτυχε το θύμα της.
— Σου έφυγε, καπετάνιο, είπε ο
Καρμώ.
— Έτσι λές;
— Η πειρά κουνιέται και δεν μπο-
ρεί να σηματοδέψει καλά.
— Έμπρός, λεβέντες μου! Είμαστε πο-
λύ κοντά τους.
— Η πειρά του Βάν Γκούλντ έχανε όλο
ένα απόσταση, μ' όλες τις προσπάθειες
του Ίνδου.
— Όταν βρέθηκαν σε μιά απόσταση τρι-
άντα μέτρων, ο Μαύρος Κουρσάρος ξανα-
φώναξε:
— Σταματήστε! Παραδοθήτε, αλλιώς
είμαστε χαμένοι!
— Όχι μόνο δεν πήρε καμιά απάντηση.

άλλ' είδε πως η πειρά, αντί να εξακο-
λουθήσει την πορεία της προς τ' ανοιχτά,
έστριψε προς τους όρμίσκους, με την έλ-
πίδα, ασφαλώς, πως θάβρισκε εκεί σί-
γουρα καταφύγιο.

— Παραδώσου, δολοφόνε των αδελφών
μου! ξαναφώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος.
Καμιά απάντηση πάλι. Ο Κουρσάρος
σημάδεψε και πυροβόλησε. Την έκπυρσο-
κρότησε ακολουθώντας ένα ούρλιασμα, κι'
έναν άνθρωπο έπεσε στη θάλασσα.

— Αυτή τη φορά, είπε ο Καρμώ, η ρι-
ξιά δεν πήγε χαμένη!

Ο Κουρσάρος όμως δεν ήταν εύχαρι-
στημένος, γιατί ο άνθρωπος, που τον είχε
πετύχει το βόλι του, δεν ήταν ο κυβερ-
νήτης, άλλ' ο Ίνδος κωπηλάτης.

— Η Κόλασι τον προσπατεύει λοιπόν!
φώναξε. Έμπρός, λεβέντες μου, κουράγιο
ακόμα και θα τον πιάσουμε ζωντανό!

Ο κυβερνήτης κι' οι σύντροφοί του,
καταλαβαίνοντας πως δεν μπορούσαν να ξε-
φύγουν από τους φλιμπουστιέρους, διευ-
θύνονταν προς ένα νησάκι, σε απόσταση
καμιά εξακοσάρια μέτρων η για να α-
ποδισαστούν, η για να περάσουν πίσω
του και να προφυλαχτούν έτσι από τις
τουφεκίες του αντιπάλου ταν.

— Καρμώ, είπε ο Κουρσάρος, στρίψε
προς την ακτή, για να τους κόψουμε την
υποχώρησι.

— Κατάρ! φώναξε ξαφνικά ο Βάν
Στύλλερ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Μαύρος
Κουρσάρος.

Την ίδια στιγμή, άκουσαν μιά φωνή:
— Τις εί;
— Ισπανία! απάντησαν από την πι-
ράγα του Κυβερνήτη.

Ο Μαύρος Κουρσάρος, στρέφοντας, εί-
δε μιά σκοτεινή γιγάντια μάζα, που,
προβάλλοντας πίσω από ένα ακρωτήριο
του νησιού, προχωρούσε στ' ανοιχτά. Ή-
ταν ένα μεγάλο καράβι, που έρχόταν, μ'
όλο του τα πανιά άπλωμένα, προς τις δυο
πειράδες.

— Νά πάρη ο διάβολος! μουρμούρισε
ο Κουρσάρος.
— Ίσως νάνε κανένα δικό μας, παρα-
τήρησε ο Καρμώ.

Ο Κουρσάρος δεν απάντησε, γιατί
προσπαθούσε να διακρίνη πού ήταν αυτό
το καράβι, που είχε ήδη πλησιάσει την
πειράγα του Κυβερνήτη.

— Καραβέλλα Ισπανική! είπε ξαφνικά.
Αυτός ο σκύλος εινε τυχερός! Ακόμα μιά
φορά μου ξεφεύγει!

— Δεν θα γλυτώσει όμως στο τέλος,
παρατήρησε ο Καρμώ.

— Ασφαλώς! παραδέχθηκε ο Κουρσά-
ρος. Έμπρός, τώρα, να τραβήξουμε για το
νησάκι, προτού μας αναγνωρίσουν από την
καραβέλλα και μας ρίξουν καμιά μπα-
ταρία.

Οι δυο φλιμπουστιέροι έσπευσαν να εκ-
τελέσουν τη διαταγή του.

Στο νησάκι
Στο άναμεταξύ, ο κυβερνήτης κι' ο
σύντροφός του ανέβηκαν στην καραβέλλα
και είδοποίησαν τον καπετάνιο της για
ότι τους συνέβαινε. Οι ναύτες άρχισαν
άμέσως να μανουβράρουν τα πανιά.

— Προσοχή, σύντροφοι! φώναξε ο Μαύ-
ρος Κουρσάρος, που άντελήφθη αυτή τη
μανούβρα. Οι Ισπανοί έτοιμάζονται να
μας κυνηγήσουν.
— Είμαστε πολύ κοντά στο γιολό, α-
πάντησε ο Καρμώ.
Την ίδια στιγμή, μιά αστραπή φάνηκε
στο καράβι και βρόντησε το κανόνι. Εύ-
τυχώς, η μπόμπα πέρασε πάνω από την
πειράγα τους κι' έσπασε μερικά δέντρα
στο νησάκι.
— Γρήγορα! Γρήγορα! φώναξε ο Κουρ-
σάρος.
— Η καραβέλλα έτοιμαζόταν να πά-
ρη στροφή, ενώ το πλήρωμά της έρριχνε
πολλές βάρκες στη θάλασσα.
Ο Καρμώ κι' ο Βάν Στύλλερ, που εί-
χαν αντίληφθη πως το νησί τριγυριζόταν
από ύφαλους, έβαλαν όλο τους τα δυνατά
για να μην προσκρούση η πειρά τους.
Που, σε λίγο, την άραξαν στην άμμουδιά.
Προτού ακόμη άραζον, ο Μαύρος Κουρ-
σάρος, κρατώντας τα δυο τουφέκια, πήδη-
σε στο νερό και, φτάνοντας στο γιολό,

έτρεξε προς τα μεγάλα δέντρα, στα οποία
έλπιζε να βρή σίγουρο καταφύγιο.

Οι δυο σύντροφοί του, βέποντας ένα
φυτίλι άναμμένο στο κατάστρωμα της κα-
ραβέλλας, έπεσαν άμέσως με την κοιλιά,
πίσω από την άραγμένη πειράγα τους, κι'
έτσι κι' η δεύτερη κανονιά δεν τους πεί-
ραξε.

— Έπωφεληθήτε απ' αυτή την εύκαι-
ρία! τούς φώναξε ο Μαύρος Κουρσάρος.
— Ελάτε γρήγορα!

Μ' όλο που έτρεξαν όσο μπορούσαν
γρηγορότερα, προτού φτάσουν στον καπε-
τάνιο τους, είχαν δεχτή καμιά δεκαριά
τουφεκίες.

— Μηπως πληγωθήκατε; τούς ρώτησε ο
Κουρσάρος.

— Μπα! Αυτοί δεν εινε φλιμπουστιέ-
ροι για να ξέρουν να σηματοδεύουν! απάν-
τησε ο Βάν Στύλλερ.

— Ακολουθήστε με χωρίς να χάνετε
καιρό! διαταξε ο καπετάνιος.

Οι τρεις άντρες, χωρίς να δίνουν σημα-
σία στις τουφεκίες, που ρίχνονταν από
τις βάρκες των Ισπανών, διέσχισαν γρή-
γορα την ακρογιαλιά και μπήκαν μέσα
στο σάβανο.

Το νησάκι αυτό, που βρισκόταν στις
έκβολές του Κατούμπου, είχε κάπου ένα
τέταρτο της λεύγας περίμετρο.

Υψωνόταν σε σχήμα κώνου, τριακόσια
μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θα-
λάσσας, κι' ήταν σκεπασμένο από πυκνή
βλάστησι, αποτελούμενη, ως επί το πλεί-
στον, από πορτοκαλλιές και λεμονιές, κι'
από διάφορα ήδη χουρμαδιών.

Οι φλιμπουστιέροι, φτάνοντας στη βά-
σι του κώνου, χωρίς να συναντήσουν ψυχή
ζωντανή, σταμάτησαν μιά στιγμή για να
πάρουν ανάσα, και σκέφτηκαν τι πρέπει
να κάνουν.

Συμφώνησαν λοιπόν να σκαρφαλώσουν
στον κώνο, γιατί, από την κορφή του,
μπορούσαν να παρακολουθούν τους Ισπα-
νούς και να άμυνθούν και καλλίτερα.

Η άναρρίχηση αυτή, που την άρχισαν
άμέσως, υπήρξε και μακρά και κοπιαστι-
κή, άναμεσα από την πυκνή βλάστησι,
που κάλυπτε τις πλαγιές. Τέλος, ύστερα
από μίαν ολόκληρη ώρα, έφτασαν στην κο-
ρυφή, που ήταν σχεδόν γυμνή, κι' όπου οι
βράχοι σχηματίζουν ένα φυσικό όχυρο.

Το φεγγάρι, που έβγαίνει εκείνη τη στι-
γή, τους έπέτρεπε να καθορίσουν ακριβώς
τη θέση της καραβέλλας, που είχε άγκυρο-
βολήσει κοντά στην ακρογιαλιά, ενώ οι
τρεις βάρκες της είχαν σταθεί κοντά στο
μέρος εκείνο, όπου οι φλιμπουστιέροι εί-
χαν ρίξει την πειράγα τους.

Οι Ισπανοί, που ήσαν στις βάρκες, α-
τές, είχαν αποδιδαστή στο νησάκι. Άλ-
λά, φοβούμενοι ασφαλώς να διακινδυνεύ-
σουν, κυνηγώντας τους φλιμπουστιέρους,
είχαν στρατοπεδεύσει στην άμμουδιά, όπου
άναψαν δυο φωτιές, ίσως για να προφυλα-
χτούν από τα συνεφά των κουνουπιών.

— Κι' έτσι με το κόλπο σου αυτό, αγάπη μου, μένουμε μόνοι...
— Κι' έτσι με το κόλπο σου αυτό, αγάπη μου, μένουμε μόνοι...
— Κι' έτσι με το κόλπο σου αυτό, αγάπη μου, μένουμε μόνοι...

— Θα περιμένουν να ξημερώσει, για να
μας επιτεθούν, είπε ο Καρμώ.
— Ναί, έτσι νομίζω κι' εγώ, παρατήρη-
σε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Παναγία του Χάμπουργκ! φώναξε ο
Βάν Στύλλερ. Η τύχη προσπατεύει αυτόν
το ληστή τον κυβερνήτη.

— Η τύχη η ο δαίμονας, παρατήρησε
ο Καρμώ.

— Είτε είνε η μία, είτε είνε ο άλλος,
για δεύτερη φορά μάς ξεφεύγει μέσα από
τα χέρια, ψιθύρισε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Και τώρα, συνέχισε ο Βάν Στύλλερ,
μάς κρατάει αυτός στα χέρια του.

— Αυτό θα το ιδούμε, είπε ο Καρμώ.
Είμαστε ακόμα έλευθεροι κι' έχουμε και
όπλα.

— Και τί θα μπορούσαμε να κάνουμε,
αν όλο το πλήρωμα της καραβέλλας πέσει
απάνω μας; επέμεινε ο Βάν Στύλλερ.

— Στο Μαρακαίμπο, οι Ισπανοί πολι-
όρκησαν επίσης το σπίτι του συμβολαιο-
γράφου, κι' ώστόσο βρήκαμε τον τρόπο να
τους ξεφύγουμε, απάντησε ο Καρμώ.

— Ναί, είπε ο Μαύρος Κουρσάρος.
Άλλ' αυτός ο κώπος δεν μοιάζει καθόλου
με το σπίτι του συμβολαιογράφου, και
δεν υπάρχει εδώ ο κόμης ντε Λέρμ, για να
μας βοηθήσει...

— Είμαστε λοιπόν καταδικασμένοι να
πεθάνουμε στην κρεμάλα;... Ο Όλον-
ναίος μπορεί να μάς βοηθήσει, επέμεινε
ο Καρμώ.

— Είπε ίσως ακόμη άπασχολημένος με
τη λεηλασία του Μαρακαίμπο, παρατήρη-
σε ο Κουρσάρος.

— Νομίζετε πως θ' άργοπορήσει τόσο
πολύ; τον ρώτησε ο Καρμώ. Δεν είνε αη
ότι θ' ανταμώνετε στο Τζιμπραλτάρ;

— "Ε, λοιπόν, έστω! "Ας ελπίσουμε
πως δεν θ' άργήσει, αν δεν κουντεύει ήδη να
φτάσει. Γι' αυτό θ' αντίσταθουμε ως την
τελευταία στιγμή, με την ελπίδα πως θα
μας προσφάσει ζωντανούς.

— Θ' αντίσταθουμε εδώ; ρώτησε ο
Καρμώ.

— Ναί, πάνω σ' αυτό το ύψωμα.
— Θάπρεπε να το όχουρώσουμε.
— Και ποιος μάς έμποδίζει; Έχουμε
τέσσερες - πέντε ώρες μπροστά μας; γιατί
οι Ισπανοί δεν θα μάς επιτεθούν προτού
ξημερώσει.

— Έμπρός, Βάν Στύλλερ! φώναξε ο
Καρμώ. Δουλειά!

— Έτοιμος είμαι, απάντησε ο φλιμ-
πουστιέρος.

— Σείς, καπετάνιο, θα φυλάξετε καρα-
ούλι, κι' εγώ με τον Βάν Στύλλερ θα βαλ-
θούμε στη δουλειά! είπε ζωηρά ο Καρμώ.

Προετοιμασίες
Πάνω στην κορυφή του λόφου, ήσαν
σκορπισμένοι πολυάριθμοι βράχοι, κι' οι
δυο φλιμπουστιέροι κύλησαν μερικούς απ'
αυτούς, για να φτιάσουν ένα ταμπουρί

κυκλικό που θα τους προφύλαγε από τις σφαίρες των Ισπανών. Στο εσωτερικό αυτού του «όχρου» μάχωναν αρκετές πέτρες, που θα μπορούσαν να τις ρίχνουν απάνω στις επιτιθεμένες.

Η δουλειά αυτή τους πήρε πάνω από δυο ώρες. Όταν τελείωσαν το ταμπουρί, πήγαν κι έκοψαν στο δάσος δυο γερά δεμάτια από αγκαστωτά κλαδιά, που τα τοποθέτησαν γύρω από το «όχρο» τους.

— Έτσι, είπε ο Καρμώ, τριβώντας τα χέρια του, φτιάξαμε ένα καστράκι που μπορεί ν' άφησιν τον Βάν Γκούλντ.

— Ωστόσο, παρατήρησε ο Βάν Στίλλερ, λείπει ένα πράγμα, που είναι απαραίτητο.

— Τι; ρώτησε ο Καρμώ.

— Η άποψη του συμβολαιογράφου του Μαρακαίμπο, που ήταν γεμάτη από τρόφιμα, απάντησε ο Βάν Στίλλερ.

— Μα την πίστι μου, φώναξε ο Καρμώ, είχα ξεχάσει πως δεν υπάρχει τίποτα για να βάλουμε στο στόμα μας.

— Κι' ότι αυτές οι πέτρες δεν μπορούν να μεταβληθούν σε ψωμιά, πρόσθεσε ο Βάν Στίλλερ.

— Καπετάνιο, είπε ο Καρμώ, απευθυνόμενος στο Μαύρο Κουρσάρο, που είχε σταθεί στο ψηλότερο σημείο του υψώματος, οι Ισπανοί προχωρούν;

— Όχι ακόμη, απάντησε εκείνος.

— Τότε καλά. Ελα Βάν Στίλλερ, πάμε στο δάσος, έδω γύρω. Δεν είναι δυνατόν να μη βρούμε τίποτα φαγώσιμο, είτε φυτό, είτε ζώο.

Οι δυο φλιμπουστιέροι ξεκίνησαν, και, όταν γύρισαν πίσω, μια ώρα περίπου πριν να ημερωσώ, έφεραν μαζί τους ινδικά καρύδια, χουρμάδες, παρτοκάλλια, και μια νεροχελώνα, που την είχαν πιάσει σε μια μικρή λιμνούλα. Είχαν δηλαδή τρόφιμα για τέσσερες μέρες τουλάχιστον.

— Άλλ' εκτός απ' αυτό, είχαν κάνει και μια ένδιαφέρουσα ανακάλυψη, που θα μπορούσε να τους φανή πολύ χορήγηση, γιατί θα πετύχαιναν, για ένα διάστημα, να θέσουν τους έχθρους των εκτός μάχης.

— Α, φίλε μου, φώναξε ο Καρμώ χαρούμενος, αν αυτός ο διαβολοκυβερνήτης θελήσει να μάς πολιορκήσει, θα τον περιποιηθούμε καλά, μαζί με τους συντρόφους του! Σ' αυτές τις ζεστές χώρες, η δίψα είναι ανυπόφορη, κι' είναι βέβαιο πως, μια που βρίσκονται στο νησί, δεν θα πηγαίνουν στην καρσέλλα να πίνουν νερό. Ξέρεις, οι Ινδοί είναι πολύ καπταίοι σε κάτι τέτοια. Αυτό το «νίκια» θα μάς βοηθήσει πολύ.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό που λες; ρώτησε ο Βάν Στίλλερ.

— Βεβαίως!... Τό δοκίμασα. Εγώ ο ίδιος, χωρίς να το θέλω, κι' είνε θαύμα πως δεν πέθανα! Τί λες; Νά υπάρχουν, άραγε, κι' άλλες λιμνούλες στο νησί, εκτός απ' αυτήν που βρήκαμε;

— Όχι, δεν το πιστεύω.

— Τότε, αν οι Ισπανοί διψάσουν, θα πιούν απ' αυτό το νερό.

— Είμαι περίεργος να ιδώ τί αποτέλεσμα θα έχει αυτό το «νίκια» που λες.

— Θα τους δής να στριφογυρνούν καταγής από τους πόνοους.

Εκείνη τη στιγμή, ο Μαύρος Κουρσάρος, που είχε εγκαταλείψει την κορυφή του κώνου, που του χρησίμευε για παρατηρητήριο, κατέβηκε στο «όχρο», κι' έμαθε από τους συντρόφους του πως οι Βάρκες είχαν ζώσει το νησί.

— Λοιπόν ετοιμάζονται να μάς μπλοκάρουν, είπε ο Καρμώ.

— Ναι, ασφαλώς μ' όλες τους τις δυνάμεις, απάντησε ο Κουρσάρος.

— Κι' εμείς είμαστε έτοιμοι ν' άμυνθούμε, πίσω από το ταμπουρί μου, ως πού νάρθουν ο 'Ολονάιος κι' οι σύντροφοί του για να μάς απαλλάξουν...

— Φαίνεται πως οι Ισπανοί δεν βιάζονται και πολύ, πρόσθεσε ο Μαύρος Κουρσάρος. Είδα καμιά σαρανταριά άντρες ν' αποβιβάζονται.

— Ε, είπε ο Καρμώ, μισοκλείνοντας το ένα μάτι, είναι πολλοί, άλλ' υπολογίζω στο «νίκια».

— Τι είναι αυτό το «νίκια»; ρώτησε περίεργος ο Κουρσάρος.

— Θέλετε νάρητε μαζί μου, καπετάνιο; Θα περάσουν τουλάχιστον τρείς - τέσσερες

ώρες, προτού οι Ισπανοί αρχίσουν να μάς ρίχνονται. Και μια ώρα μάς φτάνει γι' αυτό που θέλω να κάμω...

— Μα τί συμβαίνει λοιπόν;

— Θα ιδήτε, καπετάνιο μου. Ελάτε μαζί μου, και μείνετε ο Βάν Στίλλερ βάρδια...

Οπισμένοι με τα τουφέκια τους, κατέβηκαν το δασωμένο λόφο. Αφού προχώρησαν καμιά εκατονταπεντηταριά μέτρα, έφτασαν μπροστά στη «λιμνούλα» όπως την έλεγε ο Καρμώ, που δεν είχε παρά κάπου τριάντα μέτρα περίμετρο, και μέσα στην οποία φύτρωναν πολυάριθμα ύδροχαρη φυτά.

Πάνω στις άχρες της λιμνούλας αυτής, ο Καρμώ έδειξε στον Κουρσάρο πολυάριθμες βέργες, με καστανόχρωμη φλούδα, που απλώνονταν στο έδαφος σαν λιάνες κι' εμοιάζαν σαν φείδια υπερδεμένα.

— Κι' αυτά, του είπε, αυτό είναι το φυτό που θα μάς βοηθήσει για να ρίξω κάτω άρρωστους όλους τους φίλους μας τους Ισπανούς.

— Άλλω με ποιο τρόπο; ρώτησε εκείνος απορώνας.

— Τώρα θα ιδήτε, καπετάνιο μου, απάντησε ο φλιμπουστιέρος.

Και, καθώς μιλούσε, ο Καρμώ τράβηξε τη ναυτική του σπάθα κι' άρχισε να πελεκάει διάφορες τέτοιες βέργες, που οι Ινδοί της Βενεζουέλας τις λέν «νίκια» και που το επιστημονικό τους όνομα είναι «ρομπινιάν». Μάζεψε έτσι άγκαλιές δόλοκληρες, που τις σώρισε πάνω σ' ένα βράχο, πλάι στη λιμνούλα.

— Έπειτα έκοψε δυο μακρυά κλαδιά, έδωσε ένα στο Μαύρο Κουρσάρο και του είπε:

— Χτυπήστε αυτά τα «νίκια», καπετάνιο.

— Γιατί; ρώτησε εκείνος απορώνας.

— Για να δηλητηριαστούν τα νερά της λιμνούλας.

— Μ' αυτές τις λιάνες;

— Ναι.

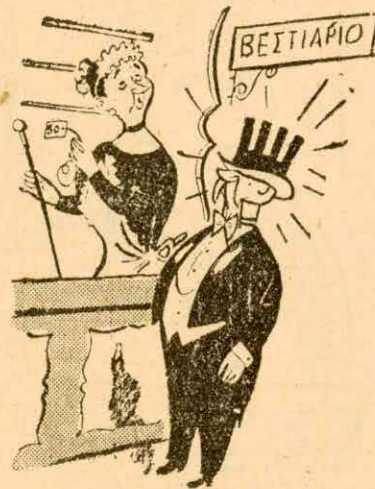
— Είσαι τρελλός, Καρμώ.

— Καθόλου, καπετάνιο μου. Το «νίκια» μεθάει τα ψάρια και φέρνει φονερούς κοιλόπονους στους ανθρώπους. Όταν οι Ινδοί θέλουν να ψαρέψουν σε καμιά λίμνη, δένουν στα δίχτυα τους μερικές τέτοιες βέργες. Ο χυμός του «νίκια» ζαλίζει τα ψάρια, που πιάνονται έτσι εύκολα.

— Έστω, είπε ο Κουρσάρος. 'Ας δηλητηριάσουμε τα νερά της λιμνούλας.

Κι' οι δυο τότε άρχισαν να χτυπούν το σαρό τις βέργες, που ο χυμός τους χυνόταν μέσα στη λιμνούλα, στην οποία έδωσε, στην αρχή, ένα χρώμα κεκριπαρένιο, κι' έπειτα γαλακτώδες, που γρήγορα όμως καθάρισε.

Μόλις τελείωσαν τη δουλειά τους, κι' ήταν έτοιμοι ν' αποσυρθούν, διέκριναν στην επιφάνεια του νερού κάτι ψαράκια, που

— Πώς βεβαιώνετε με τόση επιμονή ότι δεν είναι δικό σας αυτό το καπέλο, αφού δεν το βλέπετε;...

στροβιλιζόνταν, μεθυσμένα κι' έλας από το «νίκια».

Φυσικά, ο Καρμώ έωφελήθηκε από την ευκαιρία, κι' έπιασε μερικά απ' αυτά, τα πιο χοντρά, που θα γινόταν ένας καλός μεζές.

— Νά, καπετάνιο μου, τί ήθελα να ιδήτε, είπε στον Κουρσάρο.

— Χωρίς να λογαριάσετε κι' αυτό! φώναξε μια φωνή.

Κι' άμέσως έπειτα βρόντηξε μια τουφεκιά.

Ο Καρμώ, χωρίς να φωνάξει, χωρίς να βογγήξει, έπεσε μέσα σε κάτι θαμνούς, κι' έμεινε ακίνητος, σάμπως να είχε κεραυνωβληθεί.

Μια τουφεκιά

Ακούγοντας τον πυροβολισμό ο Μαύρος Κουρσάρος, που ανέβαινε ήδη το λόφο, σταμάτησε κι' έπειτα γύρισε πίσω. Μη φανταζόμενος πως οι Ισπανοί είχαν προχωρήσει προς τον κώνο, νόμιζε πως ήταν ο σύντροφός του, που είχε τουφεκίσει κανένα ζώο. Άλλ' έπειδή δεν τον είδε, του φώναξε:

— Καρμώ! Καρμώ! Πού είσαι;

— Ένα έλαφρο σφύριγμα, σαν από φείδι, ήταν η μόνη απάντησή που πήρε. Τότε, αντί να προχωρήσει, έπεσε άμέσως πίσω από τον χοντρό κορμό ενός δέντρου, και κύτταζε προς τη διεύθυνση όπου υπέθετε πως μπορεί να ήταν ο Καρμώ.

Είδε τότε, σε κάποια απόσταση, ένα έλαφρο συννεφάκι καπνού, πάνω από τις χουρμάδες.

— Από κει τουφέκισαν, σκέφτηκε. Άλλω που είνε κρυμμένος, άραγε, ο Καρμώ; Και, καθώς δεν άκουγε ούτε έβλεπε τίποτα, που να τον διαφωτίσει, κόλλησε το αυτί του στη γη, και τότε διέκρινε έναν έλαφρο θόρυβο.

— Ανασηκώθηκε άμέσως κι' είδε, σε μικρή απόσταση, να σαλεύουν τα χορτάρια, κι' έπειτα να παρουσιάζεται το κεφάλι του Καρμώ, που έρχόταν προς το μέρος του σέρνοντας, όπως κάνει το αγρίμι, που ετοιμάζεται να ριχτεί πάνω στο θύμα του.

— Α τον πονηρό! σκέφτηκε. Ασφαλώς αυτόν τουφέκισαν οι Ισπανοί, αλλά τους ξεφυγε. Και, για να μην του ξαναρρίξουν, σέρνεται με την κοιλιά...

Ο Καρμώ, μόλις είδε τον καπετάνιο, τινάχτηκε απάνω κι' έτρεξε κοντά του.

— Πληγώθηκες; τον ρώτησε ο Μαύρος Κουρσάρος.

— Καθόλου! απάντησε εκείνος γελώντας.

— Δεν σε πέτυχαν;

— Μόλις άκουσα τη φωνή, έπεσα άμέσως καταγής, κι' η σφαίρα πέρασε πάνω από το κεφάλι μου. Αυτά τα καθάρματα νόμισαν πως είχαν να κάνουν με κανένα χαζο - Ινδό. Άλλω...

— Πού να είνε, άραγε, εκείνος που σε πυροβόλησε;

— Όταν σάς άκουσε να με φωνάζετε, τσάκασε.

— Ήταν μοναχός;

— Κύτταζε, μα δεν μπόρεσα να ιδώ.

— Ίσως νάνε πολλοί και να μάς παραμονεύουν, κρυμμένοι πίσω από τα δέντρα.

— Μπορεί.

— Ας πάμε γρήγορα στην κορυφή. Ανησυχώ για τον Βάν Στίλλερ, μην τύχη και του ριχτούν από την αντίθετη πλευρά απ' αυτή που βρισκόμαστε.

— Ναι, ας πάμε γρήγορα.

Και, σε λίγα λεπτά της ώρας, οι δυο φλιμπουστιέροι βρέθηκαν στο ταμπουρί τους.

Μόλις τους είδε, ο Βάν Στίλλερ, που είχε ανέβει στην κορυφή του βράχου, κατέβηκε άμέσως κοντά τους.

— Άκουσα μια τουφεκιά, τους είπε. Σεις τη ρίξατε;

— Όχι, απάντησε ο Κουρσάρος. Είδες κανένα εδώ τριγύρω;

— Κανένα. Είδα όμως στην άκρογιαλιά μερικούς Ισπανούς, που έμπαιναν στο δασάκι.

— Κι' η καρσέλλα;

— Βρισκείται πάντοτε στην ίδια θέση.

— Οι Βάρκες;

— Έχουν κυκλώσει το νησάκι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

IN από λίγον καιρό, ένας νεαρός Αμερικανός σύζυγος ζήτησε διαζύγιο από τη γυναίκα του με τη δικαιολογία ότι «όταν περπατούσε κουνούσε τους γοφούς της». Ο δικαστής τον ρώτησε τότε αν η γυναίκα του έκανε το ίδιο και όταν ήταν αρραβωνιασμένοι. Ο σύζυγος απάντησε καταφατικά σ' αυτή την ερώτηση, αλλά πρόσθεσε ότι μια παντρεμένη γυναίκα έπρεπε να περπατάει πιο σοβαρά κι' επέμενε στην αίτησή του κι' ο δικαστής έδωσε το διαζύγιο.

Κατά τον Αμερικανό ψυχολόγο δόκτορα Ράις, οι κυριώτερες αντιθέσεις που κάνουν τ' άντρώγυνα να χωρίζουν είναι οι εξής:

1. Το περιβάλλον και η διαπαιδαγώγηση παίζουν αναμφισβήτητο ένα σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρος του άντρός και της γυναίκας. Είνε αξιοσημείωτο το γεγονός, ωστόσο, ότι κοριτσάκια που ανετράφησαν από νηπία μεταξύ ανδρών και δεν γνώρισαν παρά μόνον αυτούς, παίρνουν πολύ λίγα πράγματα από τον αντρικό χαρακτήρα, και, όταν μεγαλώσουν λίγο, αρχίζουν να εκδηλώνουν τα ιδιαίτερα ψυχολογικά χαρακτηριστικά του φύλου των. Φαίνεται, λοιπόν, πως η ίδια η φύσις έκαμε δύσκολη — και κάποτε αδύνατη — τη συμφωνία μεταξύ των δύο φύλων. Οι διαφορές που τη χωρίζουν είνε το

ΓΙΑΤΙ Γκρινιάζουν

ίδιο ψυχολογικές όσο και φυσιολογικές.

2. Το μέσο γυναικείο ανάστημα είνε καλύτερο του αντρικού κατά το 1)5. Ωστόσο, η μυϊκή δύναμις της γυναίκας μόλις αντιστοιχεί στο μισό της αντιστοιχίας δύναμεις του άντρός. Δεδομένου τώρα ότι η γυναίκα καταβάλλει πολύ μικρότερη μυϊκή ενέργεια από τον άνδρα, είνε εύκολο να συμπεράνουμε ότι και η πιο δραστηρία είνε δυνατόν να ικανοποιηθί με τη μισή τροφή από εκείνη που χρειάζεται ένας άντρας. Νά, λοιπόν, μια σοβαρή αίτια διαφωνιών στο άντρώγυνο. Όταν ο άντρας και η γυναίκα τρώνε το ίδιο φαγητό, ο πρώτος σηκώνεται ανικανοποίητος από το τραπέζι, ενώ η δεύτερη σηκώνεται χορτασμένη.

Οι γυναίκες κατορθώνουν να διαβάσουν φαν μέσα σε άνοιχτο βιβλίο τις σκέψεις του άντρός.

3. Η φυσική αδυναμία της γυναίκας σχετικά με τον άντρα, την αναγκάζει να χρησιμοποιεί μέσα άμυνας που ο σύντροφος της ζώης της χαρακτηρίζει ως δολία. Σε μια κοινωνία που κυριαρχείται από τον άντρα και την υλική δύναμή του, η γυναίκα καταλαβαίνει πως δεν μπορεί να παλέψι με τους μύς της και

ναικείου οργανισμού, κυκλικής μορφής, που τροποποιούν την θερμοκρασία του σώματος, το ρυθμό των σφυγμών, τις λειτουργίες της σκέψης, τις εκδηλώσεις της φυσικής δραστηριότητας, καθώς επίσης τις αισθηματικές και ψυχικές αντιδράσεις της γυναίκας.

8) Οι άντρες, αντίθετα, υπόκεινται λιγώτερο σ' αυτές τις κυκλικές μεταβολές και η ψυχική ζωή των ακολουθεί μια πορεία περισσότερο ευθύγραμμη. Οι αντιδράσεις των σε κάθε περίπτωση μπορεί να προβλεφθούν. Αντίθετα, η γυναίκα παραμένει πάντοτε ένα δν μυστηριώδες και αινιγματικό.

9) Η «μυστηριώδης γοητεία» που έδασκούν οι γυναίκες πάνω στους άντρες είνε επίσης μια από τις αιτίες που καταστρέφουν τη ζωή ενός άντρώγυνο. Ένας άντρας, έπειτα από μερικά χρόνια γάμου, παύει να βλέπει τη γυναίκα του σαν δν αινιγματικό, γιατί ξέρει καλά σε τί συνίσταται το μυστήριό της. Αισθάνεται τότε την επιθυμία ν' αναζητήσει μια άλλη αυτή το «μυστήριο». Και προδίδει τη γυναίκα του.

10) Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι οι γυναίκες άντεχουν περισσότερο στις μεγάλες ασθένειες, άλλ' υποφέρουν από ένα σωρό μικρές (ήμικρανίες, ζάλες) στομαχικές διαταραχές, νευρώτους κτλ.)

που ένας άντρας τις θεωρεί τελείως ασήμαντες.

11) Άλλο σημείο διαφωνίας. Είνε γνωστό ότι οι γυναίκες μιλάνε περισσότερο από τους άντρες. Άλλω το σφάλμα δεν είνε δικό τους. Η φύσις τις έκαμε τέτοιες. Και απόδειξις ότι τα κορίτσια αρχίζουν να μιλάνε πολύ νωρίτερα από τα αγόρια.

12) Ο ελάχιστος ένθουςιασμός που η γυναίκα δείχνει για τα τεχνικά προβλήματα που τόσο απασχολούν τους άντρες την κάνει να φαίνεται σαν κατώτερο δν. Αυτό, όμως, δεν είνε σωστό. Και απόδειξις ότι στο σχολείο τα κορίτσια δεν είνε κατώτερα από τα αγόρια.

Νά ποιές είνε οι μεγάλες και θεμελιώδεις διαφορές — πάντα αν-

Η γυναίκα κατορθώνει πάντα, με τη γοητεία και το «μυστήριο» της να προσελκύει τον άντρα στην πανίδα...

τιμωπή τη γυναίκα στον άντρα και δημιουργούν χίλιες δυο διαφορές προστριβών μεταξύ τους. Γιατί η γυναίκα και ο άντρας είνε πλασμένοι με διαφορετικό τρόπο από τη φύσις και χρειάζεται μια αμοιβαία προσπάθεια κατανοήσεως για να μπορέσουν να ζήσουν αρμονικά ο ένας πλάι στον άλλο.

Οι Ζωγράφοι της Γεν. Ασφαλείας

Όταν γίνω μια διάρρηξη, μια κλοπή, ένα έγκλημα οι αστυνομικοί, όπως είναι γνωστό, θα πάνε να κάνουν αυτοψία. Θα έρευνήσουν δηλαδή στον τόπο του αδικήματος και θα μελετήσουν τις συνθήκες με τις οποίες έγινε η δουλειά.

Μα η βάσι κάθε μελέτης είναι να γίνει πρώτα - πρώτα ένα καλό σχεδιάγραμμα, που θα δείχνει πρακτικά πώς έδρασε ο κακοποιός. Από ποιο μέρος μπήκε στο σπίτι, πώς δούλεψε και πώς έφυγε κατόπιν.

Τη δουλειά αυτή την αναλαμβάνουν ειδικοί αστυνομικοί της Γενικής Ασφαλείας με ταλέντο ζωγράφου που έχουν φοιτήσει στο Σχολή Καλών Τεχνών. Θα σας αναφέρουμε μερικά παραδείγματα για να ιδείτε πόσο λεπτή και πόσο σπουδαία είναι η δουλειά τους.

Θα θυμάστε βέβαια την τραγική δολοφονία της Γαζή. Ένα μεσημέρι βρέθηκε κρεμασμένη μ' ένα σύρμα από μια ντουλάπα του μαγαζιού της. Η πρώτη εντύπωση ήταν ότι είχε αυτοκτονήσει. Έδωσε το σύρμα στο λαιμό της και κρεμάστηκε από το κλειδί της ντουλάπας, γέρνοντας προς τα κάτω το σώμα της. Μα όταν έγινε η αυτοψία τα πράγματα πήραν διαφορετικό δρόμο. Διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο περί εγκλήματος. Ο δολοφόνος την είχε πρώτα πνίξει με το σύρμα, ενώ καθόταν σε μια καρέκλα κι έγραφε. Έπειτα την είχε σύρει μέχρι της ντουλάπας και την είχε κρεμάσει για να νομισθεί ότι είχε αυτοκτονήσει.

Εκλήθησαν λοιπόν οι σχεδιαστές αστυνομικοί για την αναπαράσταση του εγκλήματος. Αρχισαν να μετράνε με κορδέλλες και διαβήτες, να έρευνούν το πάτωμα, να μετρούν προσεκτικά κάθε στοιχείο που θα μπορούσε να τους βοηθήσει. Πουθενά δεν υπήρχαν ίχνη πάλης. Το θύμα δεν είχε δείξει πριν από το θάνατό του καμιά ανησυχία. Άρα ο δολοφόνος θα ήταν πολύ γνωστός του. Δεν έδειξε επίσης καμιά ανησυχία η Γαζή, όταν ο δολοφόνος την πλησίασε εκ των όπισθεν, όπως ήταν συνηθισμένο, και της πέρασε το σύρμα στο λαιμό.

Η Γαζή ήταν μια εύσωμη και άλκιμη νέα. Για να την καταβάλει ο δολοφόνος και να την σύρει μέχρι της ντουλάπας όπου και την κρέμασε, έπρεπε κι αυτός να είχε αθλητική ευρωστία.

Οι σχεδιαστές ζωγράρισαν τα μαγαζιά της Γαζή, το καθίσμα που καθόταν, τη στιγμή που ο δολοφόνος της πέρασε το σύρμα στο λαιμό, κι έτσι, με μια σειρά αριστουργηματικών σκίτσων έδωσαν όλες τις

φάσεις του ανατριχιαστικού εγκλήματος.

Αλλά οι σχεδιαστές αστυνομικοί της Γενικής Ασφαλείας κάνουν και χίλιες άλλες δουλειές. Ζωγραφίζουν με κάθε λεπτομέρεια όλα τα κλοπιμαία κοσμήματα και τα σχέδια αυτά στέλνονται προς όλους τους χρυσόφους της πρωτεύουσας ώστε να τα έχουν υπόψη τους και να εισηγηθούν την αστυνομία αν εμφανισθεί κανείς για να τους τα πουλήσει.

Μ' αυτό τον τρόπο ανακαλύπτονται πιο εύκολα οι δράστες των κλοπών. Ωστόσο ένα τέτοιο σχέδιο έγινε κάποτε άφορμή ν' αναστατωθούν δυο πλούσιες οικογένειες των Αθηνών.

Ένα βράδυ κατηγγέλη στη Γενική Ασφάλεια ότι άγνωστοι είχαν κλέψει τα βαρύτιμα σκουλαρίκια μιας κυρίας. Οι αστυνομικοί κράτησαν φυσικά λεπτομερείς σημειώσεις για τα κοσμήματα κι έπειτα έκαναν το σχέδιό τους σε πολλά αντίτυπα και τα μοίρασαν στα διάφορα Παραρτήματα Ασφαλείας. Τα χρυσόχορτα της περιοχής των διαφόρων τμημάτων είναι υποχρεωμένα πάντοτε ν' αναφέρουν τι κοσμήματα τους δόθηκαν για πούληση. Έτσι αποφεύγουν και τους μεπλάδες να τραβιούνται στην αστυνομία ως κλεπταποδοχοί.

Έτσι, λίγες μέρες αργότερα, η αστυνομία ειδοποιείται από ένα χρυσόχορτο της οδού Σοφοκλέους ότι ένας νέος του είχε πείσει προς ληψία τα κλαπέντα σκουλαρίκια και για τα οποία ζητούσε έδωδοντα λίρες χρυσές. Οι αστυνομικοί έσπευσαν φυσικά να συλλάβουν το νέο. Και τότε ανακαλύφθηκε μια από τις πιο περιεργές ιστορίες:

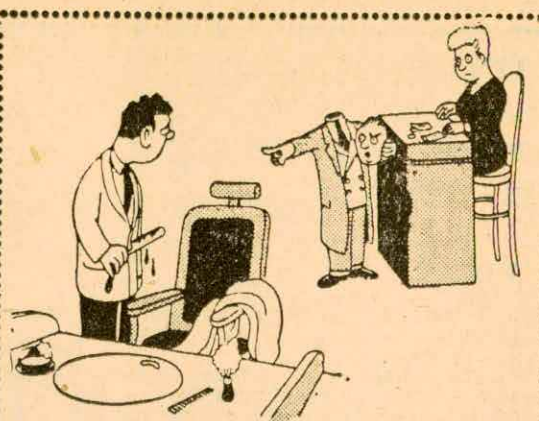
Ο νέος αυτός ήταν από το Κάιρο. Είχε έρθει με τον πατέρα του στην Αθήνα για διάφορες εμπορικές δουλειές. Έδω γνωρίζονταν μ' έναν βαθύλπουτο όμογενή που είχε δυο κόρες. Τη μια από αυτές συμφώνησαν να τη δώσουν στο νέο από το Κάιρο κι έγιναν πράγματι ένα βράδυ οι επίσημοι άρραβώνες των.

Εκείνο το βράδυ, η σύζυγος του πλουσιού όμογενους, φορούσε ένα ζευγάρι σκουλαρίκια αξίας πάνω από εκατό χρυσές λίρες. Λίγες ώρες όμως αργότερα, τα σκουλαρίκια αυτά είχαν εξαφανισθεί από το σπίτι. Ειδοποιήθηκε φυσικά η Γενική Ασφάλεια. Στην αρχή συνέλαβαν ως ύποπτη την υπηρέτρια, μα δεν άφησε να αποδειχθεί ότι ήταν τελείως άθωα. Η σύλληψή του νέου τέλος έρριξε φως σ' αυτή την υπόθεση. Ο νεαρός άρραβωνιαστικός είχε κλέψει τα βαρύτιμα σκουλαρίκια της πεθεράς του βέβαιος ότι κανείς δεν θα μπορούσε να τον υποπτευθεί. Όταν αποκαλύφθηκε η κλοπή και συνελήφθη ο δράστης, τα πεθερικά του έπεσαν από τα σύννεφα. Δεν τολμούσαν να πιστέψουν ότι είχαν κάνει γαμπρό έναν κοινό κλέφτη. Και προσπάθησαν να καλύψουν το σκάνδαλο. Η πεθερά του αρνήθηκε ότι τα σκουλαρίκια ήταν δικά της, προτιμώντας να τα χάσει παρά να συλληφθεί ο γαμπρός της ως λωποδύτης.

Μα ο νόμος είναι νόμος. Κι όταν διαπιστώθηκε από το σκίτσο των σκουλαρικιών που είχαν φιλοτεχνήσει οι ζωγράφοι της Ασφαλείας, ότι ήταν αυτά που είχε χάσει η κυρία, τον στείλανε στην Εισαγγελία.

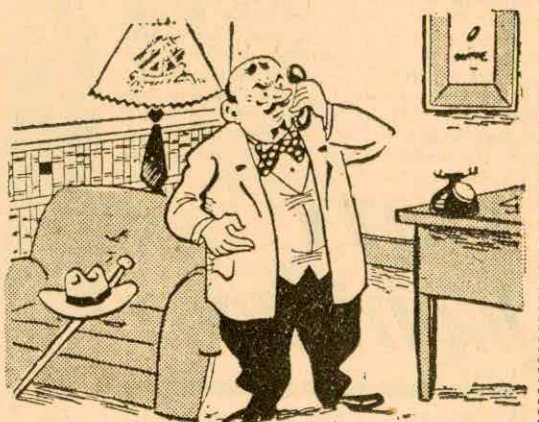
Σε κάθε υπόθεση τα σχέδια των ζωγράφων αστυνομικών παίζουν σημαντικό ρόλο. Και γι' αυτό οι ζωγράφοι και σχεδιαστές της Γενικής Ασφαλείας έχουν πάντοτε δουλειά κι είναι απαραίτητοι βοηθοί των λαγωνικών της αστυνομίας.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

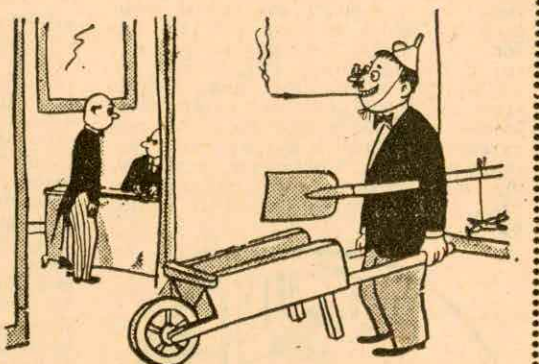
ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

— Δεν πιστεύω να περιμένεις και πουργουάρ;...

ΗΛΙΘΙΟΣ 100 %

— Λοιπόν, θάρητε ή όχι να μου συνδέσετε το τηλέφωνο;

ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

— Κύριε υπουργέ, είναι κάποιος που ισχυρίζεται ότι έχει ένα καταπληκτικό σχέδιο για να ισοσκελισθεί ο προϋπολογισμός μας!...

ΑΝΑΦΟΡΑ

— Κύριε διοικητά, μās την... Έσκασαν!

Ηταν η εποχή — εκατό σχεδόν χρόνια μετά τον Κολόμβο — που οι Ισπανοί «κονκισταντόρες» (κατακτητές) κατελάμβαναν απέραντες εκτάσεις στην Αμερική, σφάζοντας άλυπτα τους ιθαγενείς, που, στην αρχή, τους είχαν υποδεχθεί, άφελεστα, σαν... θεούς!

Στα 1555 λοιπόν, μερικοί Ισπανοί, διψώντας περιπέτειες και πλούτη, κατέλαβαν μια περιοχή, ίδρυσαν ένα συνοικισμό και τον όνομασαν Μπουένος Αϊρές.

Αλλά τα τρόφιμα, που είχαν φέρι μαζί τους, από τη μακρινή πατρίδα τους, τελειώσαν γρήγορα. Οι άποικοι δεν ήσαν καλλιέργητες. Γι' αυτές τις «ταπεινές» δουλειές είχαν τους σκλάβους ιθαγενείς. Αλλά πώς να καλλιεργήσουν τις παρθένες εκτάσεις, μέσα στις οποίες παραμόνευαν άγρια θηρία και πιο άγριοι Ινδιάνοι;

Όποιος από τους κατοίκους του Μπουένος Αϊρές τολμούσε ν' απομακρυνθεί, αναζητώντας τροφή, δεν επέστρεφε πιά. Τον έσφαζαν οι ιθαγενείς, και το πτώμα του το κατασπαράζαν τ' άγρια της ζούγκλας. Ο διοικητής λοιπόν της πόλεως διάταξε επί ποινή θανάτου, ν' απαγορευθεί η έξοδος, οποιουδήποτε από τις πύλες του Μπουένος Αϊρές.

Αλλ' η πείνα κάνει τον άνθρωπο ν' αφησυχάει οποιουδήποτε απειλή! Έτσι, μια νεαρή Ισπανιόλα, η Μαλντονάτα, βλέποντας ότι κινδύνευε να πεθάνει της πείνας στο Μπουένος Αϊρές, αποφάσισε να φύγει στη ζούγκλα όπου, ασφαλώς, θα εύρισκε κάτι να φάει. Κατόρθωσε λοιπόν να ξεγελάσει τους σκοπούς μιας πύλης και να βγει από την κατακλειστή πολιτεία, που τη θέριζε η πείνα.

Σε λίγες ώρες απόστασι από το Μπουένος Αϊρές, άρχισε το πυκνό παραθύρο δάσος, όπου υπήρχαν πολυάριθμα δέντρα με άγριους καρπούς, αλλ' όπου, επίσης, παραμόνευε κι ο θάνατος...

Η Μαλντονάτα, που της έδινε θάρρος η πείνα, άφησε τον κίνδυνο και προχώρησε μέσα στη ζούγκλα. Γρήγορα βρήκε άγρια φρούτα, με σάρκα εύγευστη και χυμώδη, από τα οποία έφαγε αρκετά. Αλλά τώρα, που είχε κασιγιάσει την πείνα της, σκέφτηκε τους κινδύνους, που την περιτριγύριζαν. Έπρεπε να βρει ένα μέρος ασφαλές, στο οποίο να μείνει, γιατί, φυσικά, δεν σκόπευε να επιστρέψει στην πεινασμένη πολιτεία.

Άφου περιπλανήθηκε ώρες ολόκληρες, ανακάλυψε, τέλος, μια σπηλιά και μπήκε μέσα. Αλλ' όταν ξάπλωσε, κατάκοπη καθώς ήταν, άκουσε ένα υπόκωφο μουγκρητό. Κιτάζε τότε, προς το βάθος της σπηλιάς και, καθώς τα μάτια της είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι, διακρίνε μια λέαινα που βογγούσε πεσμένη καταγής.

Όταν το θηρίο είδε πως η Μαλντονάτα το κυττούσε, ανασήκωθηκε με κόπο στα πόδια του, σύρθηκε κοντά της, κι άρχισε να της γλύφει τα χέρια, βογγώντας συγχρόνως.

Η Μαλντονάτα, που συνήλθε από τον τρόμο της, πρόσεξε πως η λέαινα ήταν έτοιμγεννη και κατάλαβε ότι τα βογγητά εκείνα προήρχοντο από τους πόνους της γέννας. Τότε έφυγε μέσα της η γυναίκα, η μητέρα. Γιατί μόνο μια γυναίκα, που έγινε, ή που θα γίνει κάποτε μητέρα, μπορεί να συμπνεήσει ένα δν — έστω και ζω — που βρίσκεται σ' αυτή τη θλιβερή θέση!

Κι έτσι, η ωραία Ισπανιόλα, συμπνώντας τη λέαινα, που βογγούσε με ύφος παραπνεμένο, την βοήθησε όσο μπορούσε καλλίτερα, να ξεγεννήσει.

Όταν τα άγρια συνήλθε από την εξάντληση και μπόρεσε να σταθεί στα πόδια του, άφου θήλασε πρώτα τους σκύμνους του, βγήκε να κυνηγήσει. Όταν επέστρεψε, απόθεσε μπροστά στα πόδια της Μαλντονάτας το θηράμα του! Έξέφραζε μ' αυτό τον τρόπο, την ευγνωμοσύνη του προς τη γυναίκα, που της είχε παρασταθεί με τόση στοργή.

Από τότε, και για αρκετούς μήνες, η

Η Λεάνα του Μπουένος-Αϊρές

Μαλντονάτα έζησε αυτή την παράδοξη ζωή, μέσα σ' εκείνη τη σπηλιά, όπου κοιμόταν πλάι στη λέαινα και στους σκύμνους της, χωρίς να νοιώθει κανένα φόβο.

Αλλά τα λιονταράκια μεγάλωσαν. Ήθελε μια μέρα, που ανακάλυψαν ότι ήσαν ικανά πιά να κυνηγούν για λογαριασμό τους. Έγκατέλειψαν λοιπόν τη σπηλιά και σκόρπισαν μέσα στη ζούγκλα. Τώρα, ούτε η λέαινα είχε καμιά ανάγκη να μνη πιά εκεί μέσα. Έφυγε λοιπόν κι αυτή, αφήνοντας μόνη της τη Μαλντονάτα.

Η Ισπανιόλα, που είχε συνηθίσει με τη συντροφιά των άγριων, ένοιωσε άδασταχτη τη μοναξιά της. Αποφάσισε λοιπόν να εγκαταλείψει κι αυτή, με τη σειρά της, τη σπηλιά, και να γυρίσει στο Μπουένος Αϊρές, όπου έλπιζε ότι η κατάσταση θα είχε καλλιτερείσει.

Αλλ' αυτή τη φορά δεν στάθηκε τυχερή: Την ίδια μέρα κι' όλες, έπεσε στα χέρια μιας φυλής άγριων ιθαγενών, από κείνους που τριγυρνούσαν μέσα στα παρθένα δάση, σκορπίζοντας τον τρόμο και το θάνατο στους Ισπανούς, που τολμούσαν να ρισκινούν ως εκεί.

Η Μαλντονάτα πίστεψε πως ήταν πιά χαμένη. Πολλές φορές, στο Μπουένος Αϊρές, είχε άκουσει να διηγούνται φοβερές ιστορίες για Ισπανούς, που έπεσαν στα χέρια Ινδιάνων, και πέθαναν ύστερα από απερίγραπτα βασανιστήρια.

Όταν την μετέφεραν στις καλύβες τους, στο βάθος του δάσους, περίμενε να τη δέσουν στο «στυλό του μαρτυρίου» και να την γδάρουν ζωντανή.

Αλλά δεν συνέβη τίποτα τέτοιο. Είτε γιατί οι άγριοι τη λυπήθηκαν, είτε γιατί ποτέ δεν υπεβάλλαν σε μαρτύρια τις γυναίκες, περιορίστηκαν να την κρατήσουν σκλαβά στο συνοικισμό τους.

Η Μαλντονάτα ήταν σχεδόν ελεύθερη. Βοηθούσε τις γυναίκες των Ινδιάνων στις δουλειές τους και ζούσε σε μια καλύβα, που της είχαν φτιάξει επίπεδες. Νομίζει πως

θάμνε πιά εκεί όλη της τη ζωή, όταν, ξαφνικά, μια μέρα, άκουσθηκαν άγριες κραυγές και πυροβολισμοί. Οι ιθαγενείς αναστατώθηκαν. Μια όμας από Ισπανούς είχε κατορθώσει να εισχωρήσει απαρτηρήτη μέσα στη ζούγκλα, και να φτάσει ως το χωριό των άγριων.

Η συμπλοκή βάσταξε λίγη ώρα. Οι Ινδιάνοι, με τα τόξα τους και με τις λόγχες τους, δεν μπορούσαν, φυσικά, ν' αντίσταθουν στα «άρκεμπουζια» και τις «αλλεβάρδες» των Ισπανών. Όσοι δεν κατόρθωσαν να φύγουν, εσφάγησαν άγρια: Άντρες, γυναίκες, παιδιά!

Η Μαλντονάτα, εύθως μόλις άρχισε η συμπλοκή, έσπευσε να καταφύγει κοντά στους συμπατριώτες της, που τάχασαν βλέποντας μιαν Ισπανιόλα και τις «αλλεβάρδες» των Ισπανών. Τους διηγήθηκε με λίγα λόγια τις περιπέτειές της και τους παρακάλεσε να την οδηγήσουν στο Μπουένος Αϊρές.

Αλλ' όταν έφτασε εκεί, άντελήφθη πως τα βάσανά της δεν είχαν τελειώσει ακόμα. Ο διοικητής της πόλεως, για να την τιμωρήσει που, ένα χρόνο πριν, είχε ξεφύγει κρυφά από την πόλη, παρά τις απαγορευτικές διαταγές του, πρόσταξε να την οδηγήσουν στο δάσος, να την δέσουν σ' ένα δέντρο και να την αφήσουν εκεί, για να την κατασπαράξουν τ' άγρια...

Τρεις μέρες αργότερα, οι στρατιώτες, που την είχαν ελευθερώσει από τα χέρια των Ινδιάνων, και που την είχαν συμπαθήσει για τις ατυχίες της, αποφάσισαν να πάν να συμμαζέψουν τα κόκκαλά της και να τα θαφουν χριστιανικά.

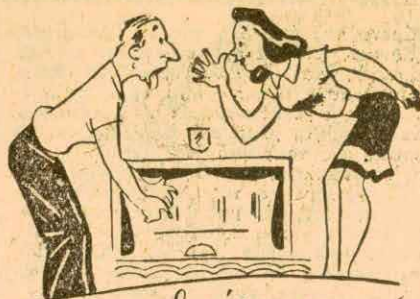
Αλλ' όταν έφτασαν κοντά στο δέντρο, όπου είχαν δέσει τη Μαλντονάτα, στάθηκαν κατάπληκτοι μπρος στο θέαμα που αντίκρισαν. Μπροστά στα πόδια της Ισπανιόλας, ήταν μια λέαινα, που, έδγαζε βροχηθμούς κι έμπόδιζε δυο-τρεις «ζαγκουάρ» να έπιτεθουν εναντίον της δεμένης γυναίκας!

Ήταν η λέαινα της σπηλιάς, που είχε «αριστήσει» από μακριά τη μεγάλη της φίλη, κι είχε σπείσει να της παρασταθεί στο μαρτύριό της, μη ξεχνώντας πως κι εκείνη την είχε βοηθήσει άλλοτε...

Και τότε μόνο ο διοικητής του Μπουένος Αϊρές, μαθαίνοντας, από τους στρατιώτες, το περιστατικό, ντράπηκε να φανη αγριώτερος από ένα άγριο, και διάταξε να ελευθερώσουν τη Μαλντονάτα!

Στα πόδια μπροστά της Ισπανιόλας ήταν μια λέαινα που έδγαζε άγριους βροχηθμούς

Η Κωμωδίσσα μας

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κομψός νέος άν-
δρας
ΕΚΕΙΝΗ: Μία μικρή γοητευτική
νυναικία
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μία καμαριέρα
όταν όλες τις καμαριέρες.

(Στο δωμάτιο 107 του μεγάλου ξενοδο-
χείου μιας κοσμοπολίτικης λουτροπόλεως.
Είπε νύχτα. Εκείνη κοιμάται, βαθεία, κου-
ρασμένη από τους κόπους του φλέρτ και
τους μυχθούς του χορού. Εκείνος μπαίνει
πατώντας στις μύτες των ποδιών απ'
την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, σκοντάβει
σ' ένα επίπλο)

ΕΚΕΙΝΗ (ξυπνάει): "Αχ!
ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Μη φωνάζετε!
ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος είσαστε;
ΕΚΕΙΝΟΣ (ικετευτικά): Μην ά-
νάψετε φως!

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει καθώς τον φω-
τίζει ο ασπένιος προβολέας που ρίχνει το
φεγγάρι): "Α! Ο νεαρός της πιάζ! (ά-
σπικωνεται) Αυτό είναι αναιδεια πρωτά-
κουστη! Πώς τολμήσατε και μπήκατε στην
κρεββατοκαμαρά μου; Θα χτυπήσω το
κουδούνι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μη πρὸς Θεού! (Της πιάνει
το χέρι) Θα σας εξηγήσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι να μου εξηγήσετε; Θα-
ρείτε πώς είμαι κανένα δειλό κοριτσόπου-
λο που θ' άνεχθώ την έρωτική σας επίθε-
ση για να μην κάνω σκάνδαλο; Σας γελά-
σανε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά δεν πρόκειται γι' αυτό.
Δεν ήρθα εδώ για να παίξω το ρόλο του
Ρωμαίου

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να κλέψω!

ΕΚΕΙΝΗ: Να κλέψετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Να κλέψω! Μη σας
φαίνεται παράξενο. Είμ' ένας κλέφτης.

"Ενας όπως λένε «ποντικός» των μεγάλων
ξενοδοχείων. Έδώ, άπάνω στην τουαλέττα
σας υπάρχει το κουτί που βάζετε τα μπι-
ζού σας. Κυττάξτε!... (Προχωρεί πρὸς
την τουαλέττα).

ΕΚΕΙΝΗ: Μην τ' άγγίζετε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πικρό χαμόγελο): "Η-
συχάστε! Τώρα δεν μπορώ να πάρω τίπο-
τα. "Αν χτυπήσατε το κουδούνι δεν προ-
φταίνω να φύγω. Θέλω ωστόσο να σας
εξηγήσω το σχέδιό μου. Δεν θάπαιρνα το
κουτί. Μόνο το κολλιέ με τα βαρύτιμα
μαργαριτάρια σας. Ορίστε! (Ανοίγει το
κουτί, παίρνει το κολλιέ και το βάζει στην
τσέπη του). Υπόθεσις ενός δευτερολέ-
πτου! Δυστυχώς ξυπνήσατε.

ΕΚΕΙΝΗ: Αφήστε το κολλιέ μου, γοή-
γορα! Θα χτυπήσω το κουδούνι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξανθαίνει το κολλιέ στη
θέσι του): Μην άνησυχείτε! Σας το είπα.
Τώρα πια δεν γίνεται τίποτε!...

ΕΚΕΙΝΗ (θυμώνει με τον έαυτο της
που αισθάνεται κάποια λύπη γιατί ο γοη-
τευτικός αυτός τύπος είν' άπλως ένας λω-
ποδότης): Τι στέκεσθε, λοιπόν; Φύγετε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Πόσο θα ήθελα να είχα
μπή σαν κλέφτης της καρδιάς σας κι' όχι
των μαργαριταριών.

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν δεν φύγετε άμέσως, θα
χτυπήσω το κουδούνι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται στην άκρη του
κρεβάτιού): Καί τί θα πητε;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οτι μπήκατε εδώ για να
κλέψετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνάδει τσιγάρο): Και
ποιός θα σας πιστέψει;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί, μήπως θα πήτε πώς εί-
σατε φίλος μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Δεν λέω στη ζωή
μου ποτέ ψέμματα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, λοιπόν; Θα σας πιά-
σουν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος θα με πιάσει; "Η ά-
στυνομία θα μου ζητήσει την ταυτότητά
μου. "Αντί να τη δείξω στον αστυνομικό
προτιμώ να τη δώσω σ' εσάς. "Ορίστε.
(Της δίνει μια ταυτότητα κι' ανάδει τη
μικρή λαμπίτσα του κομοδίνου).

ΕΚΕΙΝΗ (διαβάζει): ... Λόρδος του
Μπρέντεμπουργκ;... "Εφένδρος λοχαγός
του βρετανικού στρατού;... Καί... εί-
σατε κλέφτης!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή... για να κλέψω
ήρθα εδώ άλλα όχι φυσικά τα μαργαρι-
τάρια! "Ισως ένα φιλί!

ΕΚΕΙΝΗ (με προσποιητό θυμό): "Ετσι
τις κάνετε συνήθως τις δουλειές σας, λόρ-
δε του Μπρέντεμπουργκ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Το όμολογώ. Καί...
δεν άποτυγχάνω!

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτή τη φορά, λοιπόν, σας
πληροφορώ πώς θα σημειώσετε την πρώτη
σας άποτυχία! Ορασύνετε λόρδε, καλη-
νύχτα σας!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ωραία μου κυρία, σας πλη-
ροφορώ κι' εγώ πώς είμαι ο πιό επίδε-
ξιος... (την άρπάζει άξαφνα και της δι-
νει έν' άποτομο φιλί στο στόμα)... ο
πιό επίδεξιος λωποδότης φιλιών!

ΕΚΕΙΝΗ: Είσατε πρόστυχος! Αυτό
είσατε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω φεύγει πατώντας στα
νύχια): Το κολλιέ σας τώδωσα πίσω. Μη-
πως θέλετε να σας δώσω πίσω... και
το φιλί;

ΕΚΕΙΝΗ: Φύγετε! Γρήγορα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καληνύχτα!... Σε λα-
τρεύω!... (Φεύγει όπως ήρθε).

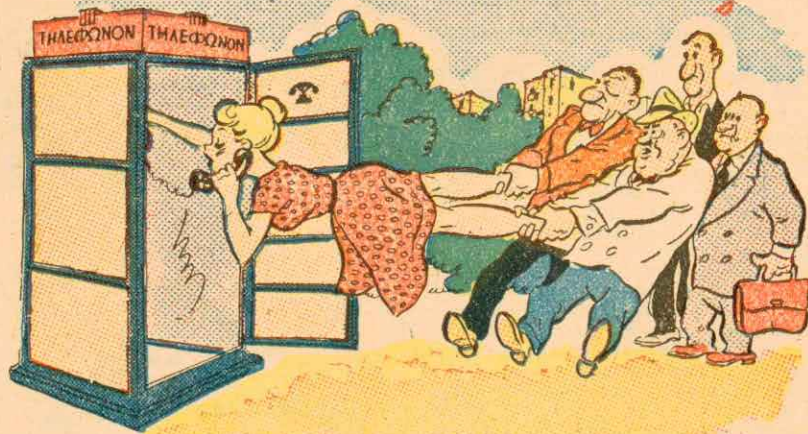
(Εκείνη κοιμάται τον γλυκύτερο ύπνο
της ζωής της. Το πρωί χτυπάει το κου-
δούνι και η καμαριέρα της φέρνει το «πτι-
-ντεζενέ» στο κρεβάτι).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: "Αναστατωθήκαμε σή-
μερα! "Ενας λωποδότης μπήκε τη νύχτα
κι' έβούτηξε τα μπιζού από δυο δωμάτια.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Καί με τί έξυπνο κόλ-
πο. "Εκανε δήθεν πώς έμπαινε με σκοπούς
έρωτικούς. "Ελεγε στην άρχη πώς είχε
κλέφτης, κι' ύστερα τα γύριζε. Βούταγε με
τρόπο ένα μπιζού, και μετά το ξαναβάζε
στη θέσι του. Στο μεταξύ το είχε αλλάξει
με κάποιο ψεύτικο που είχε στην τσέπη
του. Την έπαθε και η κυρία Λεμπρέν του
190. Δεν σας φαίνεται άστειο;

ΕΚΕΙΝΗ: ... "Ε;... Πώς, ναί... βέ-
βαια. Μου φαίνεται πολύ άστείο!...

— Πρέπει να τελειώνουμε, μπουλούκο μου, γιατί μου φαίνεται πώς περιμέ-
νουν κι' άλλοι!...

(Του Μ. Γάλλια)

(Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα).

ΕΚΕΙΝΗ: "Εμπρός!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μπαίνει γελαστός κρατών-
τας ένα μπουκετο λουλούδια): Σας ζητώ
συγγνώμη για την άγένεια της πρωϊνης
μου επίσκεψης. Είπε πάντα λιγώτερο ά-
γενής από κάτι άλλες που κάνω...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Καλημέρα σας, μν-
λόρδε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλημέρα, Λουίζα! ("Η
καμαριέρα φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Ξέρετε τί συ-
νέβη, χθές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι! Τώμαθα κι' εγώ!
Γι' αυτό ήρθα! Τέτοια σύμπτωση, όμολο-
γώ πώς δεν μπορούσα να την πιστέψω.

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Μήπως... είσα-
στε πραγματικά λωποδύτες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το λωποδύτη τον πιάσα-
νε! (γελάει).

ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, λοιπόν, αν τώδλεπα αυ-
τό στο θέατρο, θάλεγα πώς είναι άπίθανο
μέχρις άπδίας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά μόνον η ζωή πραγμα-
τοποιεί τέτοιες άπίθανότητες. ("Αφήνει
δίπλα της τα λουλούδια του). Σας περι-
μένω κάτω. Δεν είσατε θυμωμένη!

ΕΚΕΙΝΗ (με ειλικρίνεια): Δεν ξέρω!
Θά σκεφθώ και θα σας πώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά. "Ωρεδουάρ... (Φεύ-
γει).

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει τα λουλούδια και
βρίσκει μέσα ένα βαρύ φάκελλο. Τον ά-
νοίγει. Είναι το κολλιέ της. "Ενα μικρό
σημείωμα το συνοδεύει. Διαβάζει): «...Μη
με καταγγέλλετε πριν περάσουν λίγα λε-
πτά. Το πιό βαρύτιμο είδος που έκλεψα
στη ζωή μου ήταν το φιλί σας. Το κρα-
τώ και σας επιστρέφω το κολλιέ. Συχα-
ρέστε με. "Ο ψευτολόρδος του Μπρέντε-
μπουργκ». (Παίρνει ένα τριαντάφυλλο και
το μαδάει νευρικά με λύσσα).

ΕΥ.—

ΧΙΟΥΜΟΡ

— Τί διάβολοι Ευκατάστατος άνθρωπος
εσύ, και να βγαίνω μ' αυτό το παλκοκά-
πελο!

— Μά ξέρεις, η γυναίκα μου μου είπε:
«Όσον καιρό φοράς αυτό το καπέλλο δεν
θα βγώ μαζί σου».

★

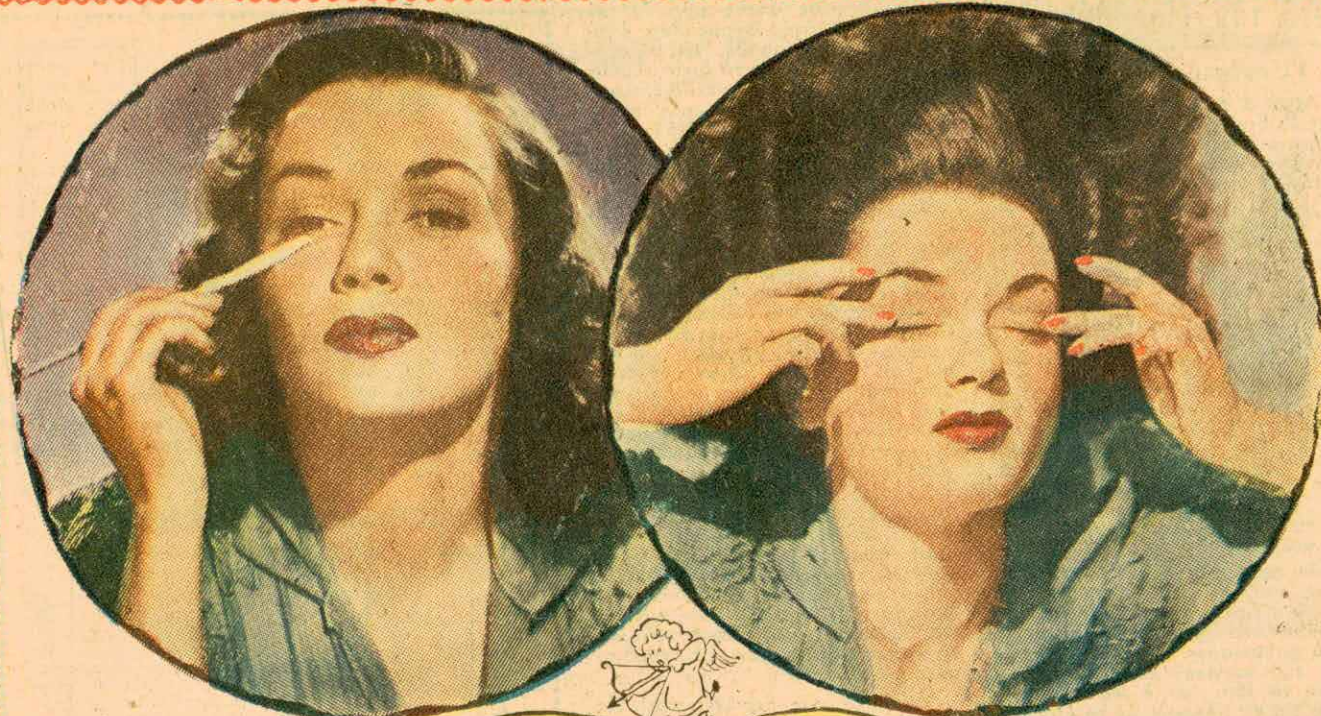
— "Ο δάσκαλος τω χωριού πρὸς τα παλ-
διά:

— Αύριο, παιδιά, θα σας διηγηθώ την Ι-
στορία του Κολόμβου. Για να το καταλά-
θετε όμως, καλά, πρέπει ο καθένας να
φέρη από ένα αυγό. Όποιος δεν έχει αυ-
γό μπορεί να φέρη και βούτυρο!

★

— Μήπως ξέρετε πού κάθεται ο όδοντο-
γιατρός Σταμάτης;

— Ναι, προχώρησε ίσια. Στρίψε πρώτη
γωνία δεξιά. Μετά δυο - τρία σπίτια. Θ' ά-
κουσης δυνατές φωνές άπάνω. Εκεί κά-
θεται!

Βάψετε τα ματοτσιρόρα σας σύμ-
φωνα με το χρώμα των μαλλιών
σας.

Η σημερινή μόδα άπαι-
τεί από τις γυναίκες
να βάψουν τα μάτια τους.

"Όταν μιλούμε για βάψιμο
των ματιών, έννοούμε το βάψι-
μο των βλεφάρων (έπάνω και
κάτω) και των βλεφαρίδων

"Αλλά, πρὸς Θεού, μην χρησι-
μοποιήτε μερικά προϊόντα που
προσφέρονται στο εμπόριο ως

ένισχυτικά της λάμψεως των ματιών. "Όλα
αυτά τα προϊόντα δεν είναι τίποτε άλλο από
διαλύσεις άτροπίνης, που είναι ένα επικίν-
δυνο δηλητήριο και που καταστρέφει, στο
τέλος, το μάτι.

"Αποφεύγετε επίσης τα έρεθιστικά φτια-
σίδια για τα βλέφαρα, που δεν σας επιτρέ-
πουν ούτε να γελάσετε ούτε να κλάψετε.

Γιατί ο ελάχιστος έρεθισμός των ματιών (όπως συμβαίνει
όταν γελάτε ή όταν κλαίτε) θα σας κάμη να ούρλιαξετε
από τον πόνο. Θα έχετε τότε την έντονη αίσθηση ότι άναρθητες
βελόνες σας κεντούν στα βλέφαρα.

Α. Τα βλέφαρα

Για τα έπάνω βλέφαρα θα χρησιμοποιήσετε:

"Αν είσατε ξανθή: ένα φτιασίδι μπλέ ή μπλε άρζαντέ.

"Αν είσατε μελαχροινή ή καστανή: ένα φτιασίδι μαύρο
ή πράσινο - άρζαντέ.

"Αν έχετε κόκκινα μαλλιά: ένα φτιασίδι πράσινο ή
πράσινο - άρζαντέ.

Προκειμένου για τα κάτω βλέφαρα, είναι αρκετό λίγο
ρεταινόλαδο. (Προσέχετε μόνο να μην είναι τσαγγιγμένο).

Το ίδιο μπορείτε να κάμετε επίσης για τα έπάνω βλέ-
φαρα, αν δεν θέλετε να τα βάψετε. Το ρεταινόλαδο θα τους
δώση μία πρώτη τάξεως λάμψη.

Νά τώρα μερικά καλά φτιασίδια για τα έπάνω βλε-
φαρα:

1. Βασικό φτιασίδι: Λάδι βαζελίνης σε πολυ-
ρευσιτή κατάσταση 45 γραμ., Παραφίνη 10 γραμ., Ουδε-
τέρα βαζελίνη 5 γραμ.

2. Σκούρο φτιασίδι. Στο άνωτέρω φτιασίδι θα
προσθέσετε: Κόκκινη όχρα 13 γραμ., Τερ ντ' όμπρ 12
γραμ., "Οξειδίων τιτάνου 2 γραμ.

3. Μπλε φτιασίδι. Στο βασικό φτιασίδι (ά-
ριθμ. 1) θα προσθέσετε: Ούτρεμέρ 20 γραμ., "Οξειδίων
τιτάνου 3 γραμ.,

4. Πράσινο φτιασίδι (χρώματος λεβάντας).

Κάνετε ένα έλαφρό μασάζ στο
έπάνω βλέφαρο με μία καλή
κρέμα.

Βασικό φτιασίδι 60 γραμ., "Ο-
ξειδίων τιτάνου 20 γραμ., Ού-
τρεμέρ 12 γραμ.

5. Φτιασίδι μπλέ άρ-
ζαντέ. Πράσινο φτιασίδι
92 γραμ., "Αχνη άλουμινίου
42 γραμ., Τα φτιασίδια αυτά
δεν πρέπει ν' άρωματίζονται.

Τα άποτελέσματα που έπι-
διώκετε με το βάψιμο των
βλεφάρων θα είναι πολύ μέτρια αν δεν φρον-
τίσετε να εξαφανίσετε τις μικρές ρυτίδες,
που σχηματίζονται στην έξωτερική άκρη των
ματιών (πάτ ντ' ούά).

"Ενα έλαφρό μασάζ εκ των έξω πρὸς
τα μέσα (θα δώσετε στο χέρι σας μία άνι-
οδσα φορά) με το άκλόυθο παρασκεύασμα
θα συντελέση πολυ σ' αυτό το σκοπό:

Ρεταινόλαδο 50 γραμ., Χολοστερίνη 2 έκατοστογρ.,
Λεκιθίνη 1 έκατοστόγρ.

Κατά τη χρήση της θα θερμαίνετε έλαφρά αυτή τη
διάλυση.

Β. Οι βλεφαρίδες

Θα άποφύγετε τα έρεθιστικά κοσμητικά, που, όπως
σημαίνει και με ώριμα φτιασίδια των βλεφάρων,
δεν σας επιτρέπουν ούτε να κλάψετε ούτε να γελάσετε.

Θα δώσετε στα ματοτσιρόρα σας:

Χρώμα μπλέ αν είσατε ξανθείά, χρώμα μαύρο αν
είσατε μελαχροινή, χρώμα καστανό αν είσατε κα-
στανή, χρώμα πράσινο αν έχετε κόκκινα μαλλιά.

Θι άποφύγετε επίσης τα κοσμητικά για τις βλεφαρί-
δες που έχουν στη βάση τους σπική μελάνη. Γιατί περιέ-
χουν μία χρωστική ούσια, την ανιλίνη, που είναι πολύ έπι-
κίνδυνη για τα μάτια.

Γιατί οι γυναίκες είναι όχρες

Με την εξέταση του ανθρώπινου δέρματος με μία συ-
σκευή που λέγεται «φασματοφωτομετρον», οι "Αμερικανοί δό-
κτορες "Εντουαρντ και Ντουντλέυ έσκαρίβωσαν ότι οι γυ-
ναίκες είναι όχρύτερες απ' τους άντρες, γιατί έχουν στο δέρμα
τους λιγώτερο αίμα, λιγώτερο «μελανίνη» (σκούρα χρωστική
ούσια) και περισσότερη «καρωτίνη», δηλαδή μία χημική ού-
σία, που δίνει στα καρότα το χρώμα τους και που παράγεται
απ' τα λαχανικά και τον κροκό των αυγών. Οι όρμονες των
σεξουαλικών άδένων ρυθμίζουν το χρώμα του δέρματος. Γι'
αυτό οι εύνοχοι είναι όχροι, από έλλειψη αίματος στο δέρμα.
Μπορούν όμως να πάρουν φυσιολογικό χρώμα με ένεσεις
όρμονών.

Μετά τον Μαραθώνιο...

Τί πρέπει να γνωρίζετε

Αφού ο πρώτος Μαραθωνοδρόμος Φειδιππίδης ανήγγειλε στους Αθηναίους την νίκη του στρατηγού Μιλτιάδου κατά των Περσών, σωρίστηκε νεκρός. Από τότε, τόσοι και τόσοι δρομείς έχουν διατρέξει την ίδια απόσταση, σε διαφορετικούς αγώνες, αλλά κανείς τους δεν πεθαίνει. Γιατί εξασκούνται προηγουμένως στο τρέξιμο και μαθαίνουν τι πρέπει να κάνουν για να αποφύγουν δυσάρεστες φυσιολογικές συνέπειες.

Όταν, το 1936, ο Κίτεϊ Σόν κέρδισε το ρεκόρ του Μαραθωνίου, δεν σταμάτησε απότομα, μόλις τελείωσε τη διαδρομή του. Έτρεξε ακόμη άλλα 400 μέτρα, λιγοστεύοντας βαθμιαία την ταχύτητά του. Αλλά και τα αλογα που νικούν στις ιπποδρομίες του Ντέρμπυ, τρέχουν λίγο ακόμη, μετά το τέλος της κούρσας.

Δεν πρόκειται στις περιπτώσεις αυτές, για επίδειξη αντοχής του αθλητού ή του αλόγου, αλλά για ένα επιστημονικό τρόπο για να συνέλθουν ο οργανισμός απ' την προσπάθεια της μεγάλης ταχύτητας. "Αν έκανε το ίδιο και ο Φειδιππίδης, ίσως δεν θα πλήρωνε με τη ζωή του το κατόρθωμά του. Μόνο ένας άπειρος δρομείς θάκανε το λάθος να πέση στην άγκαλιά των θαυμαστών του, στο τέλος της διαδρομής.

Μπορείτε να κάμτε ένα σχετικό πείραμα στον εαυτό σας: "Ανεβείτε τρέχοντας τις σκάλες τριών πατωμάτων. Όταν φτάσετε πάνω, πέσετε σ' ένα κάθισμα κι αφήστε να χαλαρωθούν όλοι οι μύς σας. Θα παρατηρήσετε τότε ότι χρειάζεται αρκετή ώρα για να περάση το λαχανιασμένο και το καρδιοχτύπι σας. Κατόπιν, μία άλλη φορά, αφού ανεβήτε κατά τον ίδιο τρόπο τις σκάλες, περπατήστε λίγο μέσα στο διαμέριό σας, ή, αν καθήστε, κουνάτε ζωηρά τα χέρια και τα πόδια σας. Θα ξαναβρήτε τότε γρηγορότερα την κανονική αναπνοή και το ρυθμό της καρδιάς σας.

Πώς εξηγείται το φυσιολογικό αυτό φαινόμενο; Τα όξια και τα άλλα προϊόντα που παράγονται απ' τη μυϊκή δράση, προκαλούν τη διαστολή των τριχοειδών αιμοφόρων αγγείων, για την παροχή περισσο-

Δίστιχα του γάμου

Πατέρα μου αν σουφταίξα
έναν καιρό κανένα,
τώρα που στεφανώνουμαι
νάνε συχωρεμένα *

Και σύ, γλυκεία μαννούλα μου,
πούφαγα το βυζί σου
τώρα που στεφανώνουμαι
δώσε μου την ευχή σου. *

Γαμπρέ μου καλορίζικε,
καλό το ριζικό σου,
κόκκινο τριαντάφυλλο
έκατος στο πλευρό σου. *

Νύφη μου ξάστερο γυαλί
και λαμπερό φεννάρι
που τόβρες και το διάλεξες
αυτό το παλληκάρι: *

Μητς τα γρόσια μ' έδωσα,
μητς και το πορικό μου,
άλλα μού τον έχαρσε
ή κυρά πεθερά μου. *

Νύφη μου κεί που θέ να πας
κανένα δεν γνωρίζεις,
νόχη τα μάτια κομπλά
να μη τ' ανατοανίξεις: (*)

(*) Ανατριβίζω = ανυψώνω.

τέρου αίματος στους μύς. Όταν λοιπόν ο αθλητής σταμάτησε απότομα και ξεκουραστή, το πλεονάζον αίμα λιμνάζει στα διεσταλμένα τριχοειδή αγγεία, γιατί έλειψαν ξαφνικά οι συσπάσεις των μυών, που βοηθούσαν την καρδιά να το κινήσει. Κι έτσι ο αθλητής παθαίνει ζάλη, ναυτία ή και λιποθυμία ακόμη.

Μόνο οι συσπάσεις των μυών των μπράτσων, του κορμού, των ποδιών και των εσωτερικών οργάνων μπορούν να ξαναστείλουν το αίμα πίσω στην καρδιά. Πράγματι, τα μυϊκά κύτταρα που συσπώνται, πιέζουν ανάμεσά τους τα τριχοειδή αγγεία και διώχνουν το αίμα που περιέχεται σ' αυτά. Όταν ο άνθρωπος είναι ξεπληρωμένος, ακούει γι' αυτό οι κινήσεις της αναπνοής και ώρισμένων σπλάγγνων. Στην όρθια όμως στάση, χρειάζονται περισσότερες συσπάσεις.

"Αν μείνη κανείς όρθιος και τελείως ακίνητος, θα λιποθυμήσει σε μισή ώρα το πολύ. Δεν διατρέχει όμως τέτοιο κίνδυνο, αν φροντίσει να διατηρή την κυκλοφορία του αίματος με κινήσεις των δακτύλων και συσπάσεις των μυών των ποδιών. Οι διαδοχικές συσπάσεις και χαλαρώσεις ισοδυναμούν με καρδιακούς παλμούς.

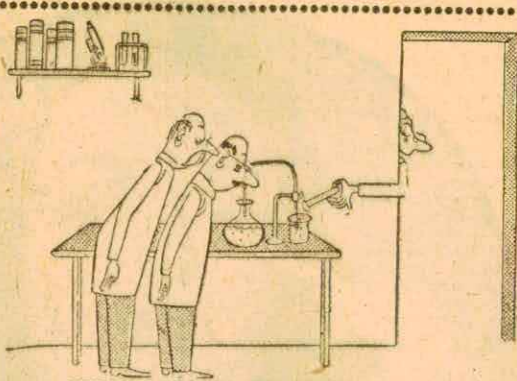
Το σώμα μας περιέχει περί τις 3 δεκάδες αίμα. Τα τριχοειδή αγγεία μόνον μπορούν να χωρέσουν 5 1/2 δεκάδες, όταν είναι τελείως διεσταλμένα. Η καρδιά ενός ανθρώπου που αναπαύεται τελείως, κινεί κάθε λεπτό περίπου 3 δεκάδες αίμα, γιατί τόσο μόνο της στέλνουν πίσω τα τριχοειδή αγγεία. Με την ελαφρότερη όμως άσκηση, π.χ. ένα σήκωμα του χεριού ή του ποδιού, η ποσότητα αυτή διπλασιάζεται περίπου. Με μία ζωηρή δε και κουραστική γυμναστική, περνάει δεκαπλάσιο αίμα απ' την καρδιά. Η μεγάλη αυτή επιτάχυνση της κυκλοφορίας γίνεται για να τροφοδοτηθούν τα μυϊκά κύτταρα με περισσότερο οξυγόνο.

Σημειώτεον, ότι, και στο βαθύ ακόμη ύπνο μας, δεν μένουμε ποτέ τελείως ακίνητοι. Έχει αποδειχθεί δε ότι ο αναπνευστικότερος ύπνος επιτυγχάνεται όταν ο κοιμισμένος κινείται αρκετά, το λιγώτερο μία φορά κάθε 7-10 λεπτά της ώρας.

Αλλά και στο ξύπνημα μερικές ζωηρές κινήσεις συντελούν στην αποκατάσταση της κανονικής κυκλοφορίας του αίματος και δίνουν ένα συναίσθημα ελαφρότητας κι ευδιαθεσίας. Θάχετε ιδι βέβαια πως τεντώνονται κι ανακλαδίζονται τα μέρη ή οι γάτες, όταν ξυπνούν. Κάνετε λοιπόν και σείς κάτι ανάλογο: Κινήστε πρώτα τα δάχτυλα των ποδιών σας και τεντώστε τα χέρια σας. Προκαλείτε έπειτα συσπάσεις και χαλαρώσεις των μυών των μπράτσων και των κνημών. Τραβάτε την κοιλιά σας προς τα μέσα και την αφήνετε κατόπιν ελεύθερη. Κάνετε μερικές κλίσεις του σώματος προς τα εμπρός και προς τα πλάγια (όχι προς τα πίσω). Έπειτα απ' αυτή την προετοιμασία, αρχίζετε την ημέρα σας με καλλίτερη σωματική και ψυχική διάθεση.

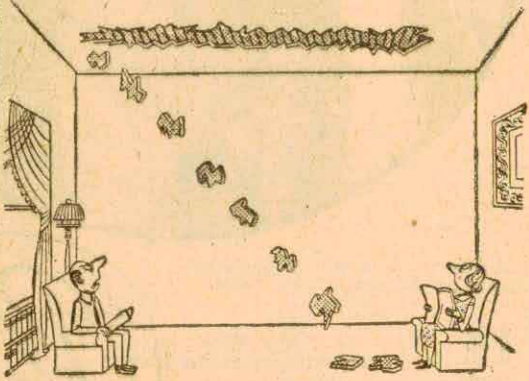
Για να βρῆ την ευτυχία

Στο "Αμπεροσάμ της Άγγλιας" έδεσθη προ ημερών το διαζύγιο του Τόμας Ουίλλιαμς και της συζύγου του Μάργκκαρετ. Ο νόμος των εκρονολογειτο από το 1893. Ο Τόμας Ουίλλιαμς είναι σήμερα 82 χρόνων και η γυναίκα του 73. Η κυρία Μάργκκαρετ τώες Ουίλλιαμς δηλώνει στους δημοσιογράφους ότι χώρισε από τον άντρα της για να βρῆ την ευτυχία! ...

ΟΠΟΙΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ...

Ο χημικός: Καί τώρα, αγαπητοί συνάδελφοι, θα δῆτε τί θα συμβῇ όταν προσθέσουμε λίγο θεικόν οξύ...

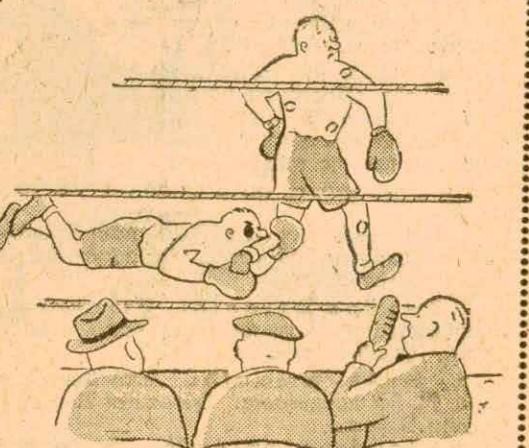
ΟΤΑΝ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΤΥ

— Κάνουν, φαίνεται, καμμία νέα φιγούρα του σουίνγκ!...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

— Βρέ να πάρη ή όργη!... Κάπου είχα κάτι φιλά!...

— Βρέ, μπας και λύσσαξε αυτός ο πυγμάχος;

Η ιστορία αναγράφει με μαύρα γράμματα τα όνοματά των απαίσων Καιοάρων της Ρώμης Νέρωνος και Καλλιγούλας, του Τούρου Ίδαν του Τσομερού, του βασιλέως της Άγγλιας Έρρικου του Βου και άλλων. "Εν τούτοις, τα κοκουργήματα και οι απανθρωπίες των σκληρών αυτών έστεμμένων χωριούν μπροστά στην ωμότητα και την εγκληματικότητα του αυτοκράτορος της Κίνας Γου - Χα - Σου που έζησε στα 100 περίπου μετά Χριστόν. Οι υπήκοοί του, όπως και οι Ρωμαίοι επί Νέρωνος, μετά τον θάνατό του δεν πίστευαν στην οριστική απαλλαγή τους απ' το τέρας αυτό και για πολύν καιρό νόμιζαν πως θα έπανεμ-φονίζονταν και πάλι για να σπείρη τον όλεθρο τον θάνατο και τον πανικό.

Αλλά, ως δούμε τις λεπτομέρειες της Ιστορίας του τρομερού αυτού μονάρχου. Τον θρόνο τον κατέλαβε δολοφονώντας τον θείο του Φά - Τάου που τον κατείχε πριν απ' αυτόν. Μαζί με τον θείο του ο Γου - Χα - Σου σκότωσε ακόμη περισσότερους από σαράντα συγγενείς του, για να είνε βέβαιος ότι κανείς δεν θα τον ένοχλούσε στο μέλλον.

Οι Κινέζοι υποδέχτηκαν με ένθουσιασμό τον νέο αυτοκράτορα, αν και ήταν πολύ ευχάριστοι μόνοι από τον προκάτοχό του, γιατί ο Γου - Χα - Σου τους υποσχέθηκε να καταργήσει τους φόρους. Φυσικά δεν άργησαν ν' απογοητευθούν και να τρομοκρατηθούν, αλλά ήταν πιά πολύ αργά. Ο Γου - Χα - Σου είχε γίνει πανίσχυρος.

Φρόντισε άμεσα να κλείση στις φυλάκες όλους τους επικινδύνους αντιπάλους του. Ύστερα ζήτησε σε γάμο μία Ισπανίδα, την Άρσσιμα, που είχε αγαπήσει παράφορα.

Η Άρσσιμα ήταν μία φιλόδοξη γυναίκα, ένας τύπος Αικατερίνης των Μεδίκων και δεχτηκε με μεγάλη ευχαρίστηση την αυτοκρατορική πορφύρα. Ο Γου - Χα - Σου όμως αρχισε να πιστεύει πως του υπέσκαπτε την θεία του κι' ένα μήνα μετά το γάμο τους, την σκότωσε με τα ίδια του τα χέρια, μέσα στον κοιτώνα της. Από τότε χρονολογείται το μίσος του εναντίον των Ισπανών και για να το κορέση διάταξε να συλλάβουν περισσότερους Ιάπωνες από χίλιους πλουσίους Ιάπωνες που ήταν εγκατεστημένοι στην Κίνα.

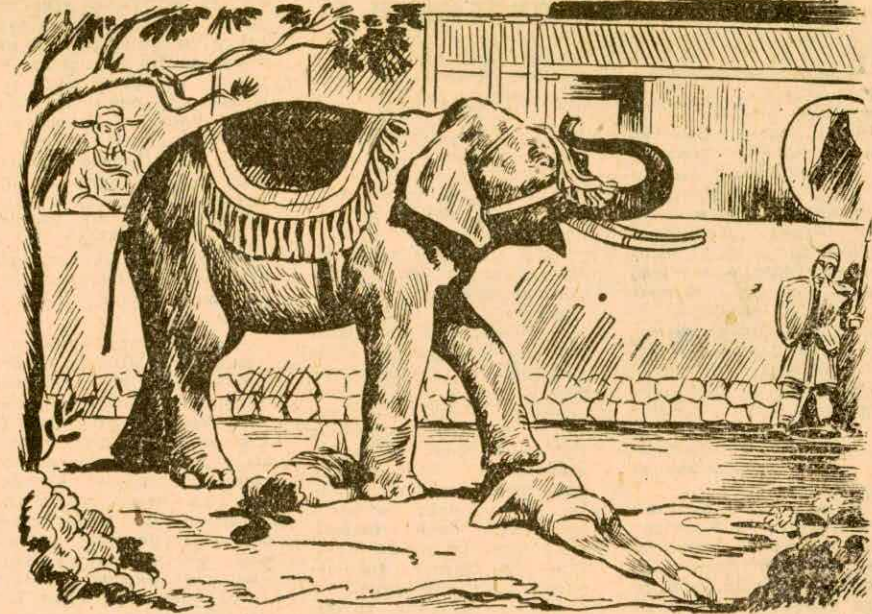
Τους έκλεισε όλους αυτούς στις απέραντες φυλάκες των ανακτόρων και τους άφησε να πεθάνουν απ' την πείνα.

Ο Γου - Χα - Σου παντρεύτηκε τρεις ακόμη φορές και σκότωσε κι' αυτές τις τρεις συζύγους του. Σχημάτισε την γνώμη πως οι γυναίκες τον περιφρονούσαν κι' αρχισε να καταδιώκη πλέον... τους έρωτευμένους! Ζήλευσε τρομερά όταν τον πληροφόρουσαν πως δυο άνθρωποι αναπνόντουσαν, γιατί αυτός ήταν ξένος στις χορές του έρωτος.

Καλύτερος φίλος και μυστικοσύμβουλος του αυτοκράτορος ήταν τότε ο στρατηγός Τσιν - Λα - Βιν. Κάποιος αντιπάλός του όμως, βλέποντας να τον υποσκελίση, τον κατηγορούσε πως περνούσε τις περισ-

Ένας μικρός ανήψιός του τον γκρέμισε μία ημέρα από την ταράτσα των ανακτόρων...

Ο έλεφας του αυτοκράτορος συνέτριψε τα κρανία τους με τα πέλυστά του...

Ο αυτοκράτορας ΓΟΥ-ΧΑ-ΣΟΥ

Η πιο άπαισία μορφή της Ιστορίας

Τέρες ώρες του μαζί με μία γυναίκα που αγαπούσε παράφορα. Αυτό ήταν αρκετό για να εξαγοισώ τον Γου - Χα - Σου. Διάτρεξε να συλλη-

Ένα μήνα μετά το γάμο τους σκότωσε τη γυναίκα του με τα ίδια του τα χέρια.

Ση άμεσά ο στρατηγός και η ανήψιός του και να συλλάβουν. Τους πέταξε κατόπιν στα πιο σκληρά ισογύρια. Άνδρικοί στρατιώτες απήγαγαν την ανήψια γυναίκα κι' έκοψαν τη μύτη, τη γλώσσα και τ' αυτιά του στρατηγού. Ύστερα τους έριξαν σε μία μεγάλη αυλή και ο ανεμπόδιστος έλεφας του αυτοκράτορος συνέτριψε τα κρανία τους με τα ογκώδη πέλυστά του.

Το μόνο πράγμα που φοβόταν ο Γου - Χα - Σου ήταν τα ποντίκια. Όταν έβλεπε κανένα απ' αυτά έπεφτε επί μέρες άδωτος. Κάποτε τον πληροφόρουσαν ότι στο σπίτι ενός υπηρέτη υπήρχαν πολλά ποντίκια. Την ίδια νύχτα

διάτρεξε να βάλουν φωτιά στο σπίτι και φυσικά καπνέ και ο δυστυχής υπηρέτης με την οικογένειά του που κοιμότανσαν ήσυχοι κι' άμερμνοι μέσα σ' αυτό.

Για τον ίδιο λόγο έκασε και την βιβλιοθήκη της πρωτεύουσας. Δεν νλνύτρωνε δε ούτε οι βιβλιοθηκάρχαι, νιο, τί διάταξε να τους κλείσουν στις σίθους τους όπου και απανθρακώθηκαν απ' τη φωτιά.

Αμειλίκτη φερόταν ο Γου - Χα - Σου στους έχθρους του. Κάποτε ανακαλύφθηκε μία συνωμοσία εναντίον του που την οργάνωναν έμπει-

στοι στρατηγοί του. Η μυσία του και η λύσσα του ήταν τότε απεριόρητες. Διάτρεξε να συλληφθούν όλοι και να περσ-χθούν μπροστά του. Θα ήταν περίπου 200. Διάτρεξε να τους υοστιγώσουν με κοίς αιματώσας. Ακολούθως τους έδεσαν με αλυσίδες στις οποίες κρέμασαν ογκώδη βαριά και τους έριξαν στη μέγαλη δεξαμενή των ανακτόρων. Κεφάλια παρακολουθούσε το θέαμα του πνιμμού, ο αυτοκράτορ είδε πάλι τον έναν στρατιώτη που έτρεμε από φοβική παρακολούθηση την ανήκουστη αυτή θηριωδία. Ονόμασθε τότε τόσο ώστε τον έριξε ο Γου - Χα - Σου στην δεξαμενή!

Δεν πέρασε πολλές καιρές και ανακαλύφθηκε νέα συνωμοσία. Πιο σφοδρή απ' την πρώτη. Ο Γου - Χα - Σου κατέλασε να πιάση όλους τους ένοχους που ήταν περισσότεροι από χίλιους και τους έκλεισε σ' ένα έρπηκό φρούριο, εικονίζτας σιγχρόνως μέσα σ' αυτό μυριάδες άπλη-ταρσιών φειδιών.

Το τι επηκολούθησε ήταν απείρηστο. Δανγκόμενοι απ' τα φειδιά οι συνωμοτάι πεθάναν με τους φοικτότερους πόνους.

Με τον πιο φοβικό τρόπο κέρθηκε ο Γου - Χα - Σου και σε μερικές Ιαπωνές αιχμαλώτους που του έπεσε καμίας στρατηγός του. Διάτρεξε ν' ανοίξουν ένα τεράστιο λάκκο και να ρίξουν μέσα σ' αυτόν τους Ιάπωνες που ήταν 5.000 περίπου. Άνδρες γυναίκες κι' παιδιά. Ύστερα σκέπασαν πάλι το λάκκο θάτοντας τους ζωντανούς. Τέτοιο έκκεκρυμνο δεν αναφέρει άλλο ή Ιστορία.

Παραδόξως ο Γου - Χα - Σου έκτινυσε πολύ τους γλύπτες που φιλοτέκνησε την ποτοούλα του. Πίρε ως οιονοί του μία ολόκληρη έπορχα. Αντίθετως μισούσε φοβερά τους ποιητές και τους έζωντννε συστηματικά.

Ο Γου - Χα - Σου είχε τραγικό τέλος. Τον σκότωσε ένας μικρός ανήψιός του ο Σοι - Μου - Τσιν σπρώχνοντάς τον μία μέρα και κρημνίζοντάς τον απ' την ταράτσα των ανακτόρων. Ο Σοι - Μου - Τσιν ανέθηκε κατόπιν στον θρόνο κι' άφησε τις πιο καλές ανεινυσεις.

Η δολοφονία του ανθρώπου ΜΕ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Πώς συνελήφθησαν οι δολοφόνοι

Ο κτηματίας Βάσιγγκτον Χούντερ ήταν ένας απ' τους ευπορώτερους κατοίκους του Μπούλινγκτον, μιας μικρής πόλεως στο Νιού Τζέρσεϊ. Είχε όμως την ιδιοτροπία να μη καταβεί σε τράπεζα τις οικονομίες του, που έφταναν τις 100.000 δολάρια. Τα φύλαγε όλα στο σπίτι του, σ' ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Καθώς ήταν ψηλός, σωματώδης και γερός, είχε πεπεισθεί στις δυνάμεις του. "Αν θά τολμούσε κανείς κλέφτης να εισχωρήσει στο σπίτι του, θα τον σιγούριζε αυτός..."

Είχε και μία άλλη παράξενη ιδιότητα ο Χούντερ: η καρδιά του βρισκόταν προς τα δεξιά! Αυτό όμως ήταν ένα μυστικό, που τόξεραν ελάχιστα στενοί φίλοι του κι οι γιατροί που τον είχαν εξετάσει.

Ο καλύτερος φίλος του ήταν ο "Έλλης Πάρκερ, δ αστυνομικός του Μπούλινγκτον, ένας άντρας νέος, έξυπνος και δραστήριος. Μία κρύα λοιπόν Μαρτινική νύχτα, τον ξύπνησαν για να τον ειδοποιήσουν ότι είχε δολοφονηθεί ο Χούντερ!

Η σύλληψη του θύματος — το μόνο πρόσωπο που κατοικούσε μαζί του — κατέθεσε στην ανάκριση ότι είχε ξυπνήσει από ένα θόρυβο στο ισόγειο, είχε κατεβεί τη σκάλα κι' είχε ιδεί έναν ψηλό άγνωστο να χτυπάει με ένα μαχαίρι το Χούντερ λιποθυμούντα τότε απ' τον τρόμο της. Όταν συνήλθε, βρήκε τον άντρα της νεκρό. Ο δολοφόνος είχε εξαφανισθεί.

Όσο ο Πάρκερ έκρινε ότι δεν θα μπορούσε να είναι μόνον άνθρωπος ν' αντιμετώπιζε το Χούντερ. Έπρεπε να ήταν πολλοί οι ληστές — τρεις ή τέσσερες το λιγότερο. Είχαν διαρρήξει το χρηματοκιβώτιο, αλλά είχαν προλάβει ν' αδειάσουν μόνον ένα διαμέρισμά του. Φαίνεται ότι είχε παρουσιασθεί εν τω μεταξύ ο Χούντερ, και τότε οι κακοήγοι τον είχαν σκοτώσει και κατόπιν είχαν τραπή εις φυγήν. Τα τραύ-

ματα του Χούντερ ήταν σχεδόν όλα στο δεξιό μέρος του στήθους, πράγμα που έδειχνε ότι οι δράστες ηξεραν πως είχε δεξιά την καρδιά του.

Είχε χιονίσει το βράδυ εκείνο, ενώρις. Και τα πατήματα πάνω στο χιόνι απέδειξαν στον Πάρκερ ότι οι συλλογισμοί του ήταν σωστοί. Πράγματι, είχαν εισχωρήσει 3 ή 4 άνθρωποι στο μοναχικό σπίτι του Χούντερ. Όταν έφυγαν κατόπιν, ο ένας απ' αυτούς είχε ακολουθήσει άλλη κατεύθυνση απ' τους συντρόφους του: Δεν είχε τραβήξει δηλαδή προς το δημόσιο δρόμο, όπως εκείνος, αλλά προς τα χωράφια, κι' έτσι είχε αφήσει ευκρινέστερα ίχνη στο χιόνι.

Απ' το μέγεθος, το βάθος και την απόστασι αυτών των αποτυπωμάτων, ο Πάρκερ έκρινε ότι ο ληστής ήταν κοντός κι' αδύνατος, ότι έτρεχε πανικόβλητος. Ο άνθρωπος αυτός θα ήταν προφανώς ξένος, γιατί δεν ήξερε τα κατατόπια. Είχε πλησιάσει έπαυλη μόνον ως διάφορα αγροκτήματα κι' είχε σπύσει ν' απομακρυνθεί όταν το αντίλαμπανόν τον. Τέλος, είχε φτάσει στη σιδηροδρομική γραμμή, σ' ένα μικρό σταθμό όπου σταματούσαν μόνο τα φορτηγά τρέινα. Από κει θα είχε φύγει, με κάποιο νυκτερινό τρέινο.

Ο σταθμάρχης είχε προσέξει, πράγματι, τη νύχτα, κάποιον άγνωστο που τριγύριζε εκεί κοντά. Δεν ήταν όμως εις θέσιν να τον περιγράψει. Τού είχε κάνει μόνον εντύπωση το ότι δεν φορούσε παλτό, παρ' όλο το κρύο.

Η λεπτομέρεια αυτή έκανε τον Πάρκερ να συμπεράνει ότι ο άνθρωπος του είχε έρθει με το τρέινο απ' τη Ν. Υόρκη, γιατί μόνον εκεί ο καιρός ήταν εξαιρετικά ζεστός. Ο άγνωστος είχε νομίζει προφανώς ότι θαδρίσκε την ίδια ζέση και στο Μπούλινγκτον, και γι' αυτό δεν είχε φορέσει παλτό.

Ένα επιβατικό τρέινο

απ' τη Ν. Υόρκη είχε περάσει απ' το Μπούλινγκτον λίγο πριν απ' τα μεσάνυχτα. Το πιθανώτερο ήταν ότι οι ληστές είχαν ταξιδεύει μ' αυτό. Τα εισιτήρια που είχαν εκδοθεί για το Μπούλινγκτον ήταν 5 μόνον. Ο Πάρκερ τα εξέτασε και πρόσεξε ότι τα τέσσερα ήταν τρυπημένα ακριβώς στο ίδιο σημείο, πράγμα που έδειχνε ότι ο έλεγκτής τα είχε τρυπήσει όλα μαζί, κι' επομένως ότι οι κάτοχοί τους συνταξίδευαν.

Απ' το σχήμα του τρυπήματος, ο Πάρκερ βρήκε τον έλεγκτή. Ήταν κάποιος Ντένισον. Θυμόταν καλά τους τέσσερες εκείνους επιβάτες. Τους είχε προσέξει, γιατί ο ένας απ' αυτούς, κοντός και λεπτός, τού είχε ζητήσει χαρτί και μολύβι κι' είχε φτιάσει μερικά επιτυχημένα σκίτσα των άλλων ταξιδιωτών. Τους είχε άκουσει να λένε μεταξύ τους ότι είχαν κάμει άσχημα να μη φορέσουν πανωφόρι. Τέλος, τού είχε κάμει εντύπωση η χαρακτηριστική γερμανική προφορά τους. Ίδιος ο σκίτσογράφος φαινόταν καινούργιος, φασμαμένος στην "Αμερική και μιλούσε με δυσκολία τα αγγλικά. Ο Ντένισον περιέγραψε στον αστυνομικό τα χαρακτηριστικά τους.

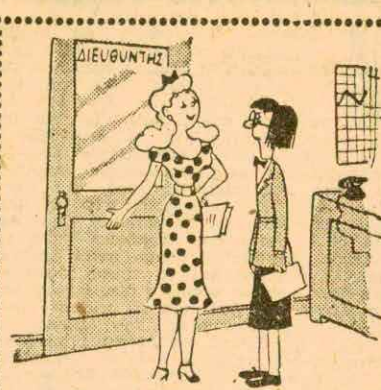
Ένας απ' όλους ήταν ήλιος-καμένος, με δέρμα τραχύ, σαν εργάτης αγροκτημάτων. Ο Πάρκερ σκέφθηκε άμέσως ότι ο άνθρωπος αυτός θα έγραφε κάποτε στο κτήμα του Χούντερ κι' έτσι θα χε μάθει το μυστικό της άνωμαλίας της καρδιάς του.

Πράγματι, εξακρίβωσε απ' τη χήρα, ότι ο σύζυγός της είχε προσλάβει κάποτε ένα εργάτη γεωμετρικής καταγωγής, το Τζιμ Γιούνγκ, κι' ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν παρών μία μέρα πού-φευγαν δυο γιατροί που είχαν εξετάσει το Χούντερ και μιλούσαν δυνατά μεταξύ τους για τη θέση της καρδιάς του.

Με τη βοήθεια της περιγραφής του Ντένισον και των μεταναστευτικών αρχών της Ουάσιγκτον, ο Πάρκερ ανακάλυψε την ταυτότητα του ερασιτέχνη σκίτσογράφου: Ήταν ο "Ότο Κέλλερ, γιουδς του δημάρχου της Στουτγάρδης, κι' είχε πάει στην "Αμερική για καλλιτεχνικές σπουδές.

Ο Πάρκερ γύρισε τότε

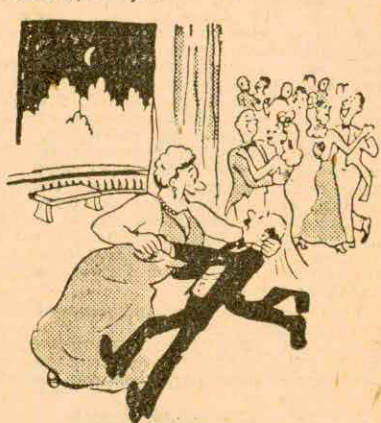
δλες τις σχολές ζωγραφικής της Ν. Υόρκης, κατάφερε να μάθει τη διεύθυνση του Κέλλερ, τον παρακολούθησε και τον συνέλαβε. Συγχρόνως έπιασε και τους συνενόχους του, που είχαν συναντηθεί μαζί του.

— Και να ξέρεις... Όταν φανάζει δυνατά ο προϊστάμενος θα θέλει έσένα... Όταν σφυράει θα θέλει έμένα!...

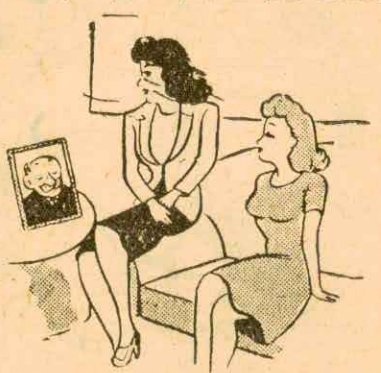

— Μ' αυτή τη γραβάτα όπου και να κρύβεται ο άνδρας σας, θα τον βρ-σκετε άμέσως!...

ΤΗΝ ΠΑΡΕΣΥΡΕ!

— Κύριε Μανωλάκη, είστε πονηρός! Με παρασύρετε προς το μπαλκόνι!...

— Ποτέ δεν θα τον ξεχάσω αυτόν, Μαρίτσα μου! Έκανε τις μεγαλύτερες θυσίες για μένα. Έφαγε όλη την περσιούσα του!...

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ περίεργες συσκευές!

Οι εφευρέσεις της εταιρείας
Στέλτινγκ

Οι "Αμερικανοί επιστήμονες και καθηγητές που έχουν ανάγκη από μια οποιαδήποτε ασυνήθιστη συσκευή για τις έρευνές τους, μπορούν να αποταθούν στην ειδική "Εταιρεία Στέλτινγκ και να εξηγήσουν τι ακριβώς θέλουν. Έπειτα από λίγο καιρό, η συσκευή θάναι έτοιμη. "Αν αποδειχθεί χρήσιμη για πειράματα επιτυχημένα, ζητούν κι' άλλοι επιστήμονες να τους φτιάσει η "Εταιρεία μια όμοια. Τότε η συσκευή αυτή καταγράφεται στους καταλόγους της "Εταιρείας κι' αρχίζει πια η συστηματική παραγωγή της.

Γιατροί, βιομήχανοι, έγκληματο-λόγοι, αστυνομικοί, κλπ., βοηθούντα στο έργο τους απ' τις παρά-ξενες συσκευές της "Εταιρείας Στέλτινγκ.

Μία απ' αυτές π.χ. είναι το "ερωτόμετρον", το οποίο χρησιμοποιείται πολύ απ' τους ειδικούς "Αμερικανούς ψυχολόγους και κοινωνιολόγους που δίνουν συμβουλές για τον έρωτα και το γάμο. Όταν ένας νέος θέλει να μάθει αν είναι έρωτευμένος ή όχι, ο ειδικός προσαρμόζει στο μπράτσο του ένα εξάρτημα της συσκευής κι' έπειτα, έχοντας μπροστά του ένα κατάλογο όλων των γνωστών του κοριτσιών, αρχίζει να τον ρωτά: "Αγαπάτε την "Ελεν;... την Νταίζι;... την Κίτι;...". Ο νέος απαντά άρνητικά σ' όλες τις ερωτήσεις. "Αν όμως έχω έρωτα μίαν απ' όλες τις κοπέλλες, το μηχανήμα δείχνει άμέσως πως έπρεπε ψέμα να βεβαιώνω-τας ότι δεν την αγαπάει!

Μία άλλη συσκευή μετράει την δξύτητα της σφύρασης. Έχει δυο σωλήνες που εφαρμόζονται στα ρουθούνια. Στην άλλη άκρη τους, προσαρμόζονται μπουκαλίσια που αναδίδουν ώρισμένες μυρωδιές: τριαντάφυλλο, γλυκάνισου, τυριού, λουλουδιών πορτοκαλίας, βρωμίου, κρεαώτου, κεριού, σίβερου, λαδιού με... κορέους, κλπ. Όσο περισσότερες απ' τις μυρωδιές αυτές αναγνωρί-ση ο εξεταζόμενος, μέσα σε ώρι-σμένο χρονικό διάστημα, τόσο δ-ξύτερη όσφρησι έχει.

Ερωταποκρίσεις

— Υπάρχει σπουδαιότερο πράγ-μα από το θάρος;
— Ναι, ή έγκορτέρησις.

— Με τί μοιάζει ή εύτυχία;
— Με τον μηχανισμό ενός ρο-λογιού. Όσο πιο πολύπλοκος εί-νε τόσο πιο εύκολα χαλά.

— Ποιο είναι οι μεγαλύτεροι δυνάστες της ανθρωπότητας;
— Οι κοκές συνήθειες.

— Ποιο είναι το συμπλήρωμα της δόξης;
— Η φρόνησις.

— Τι είναι ο θάνατος;
— Το λιμάνι των θλίψεων.

— Ποια είναι ή μεγαλύτερη εύ-τυχία που μάς χαρίζει ο έρωτας;
— Το πρώτο σφιγμό του χειριού εκείνης που αγαπούμε.

— Με τί μοιάζουν οι γυναικείες επιθυμίες;
— Με τα σπαράγγια που μόλις τὰ κόπη κανείς ξαναβλαστάνουν θαλωρότερα.

Έπειτα από μια φοβερή και πολ-ύνεγκρη σύγκρουσι που έγινε στο "Ιλλινόις, ή "Εταιρεία σιδηροδρό-μων ζήτησε μία συσκευή που να υποδεικνύη αν οι μηχανοδηγοί της είναι ή όχι κατάλληλοι να διευθύ-νουν τις νέες και ταχύτερες μηχαν-ές των τρενών. Έτσι, δημιουρ-γήθηκε ένα μηχανήμα που μετράει την ταχύτητα της αντίδράσεως των υποψηφίων σε προφορικές διαταγές, στο αναδοσδύσιον πολυχρώμων φω-των, σε ήχητικά σήματα, κλπ. Τώ-ρα το μηχανήμα αυτό χρησιμοποιεί-ται απ' τους μεγαλειότερους αμερι-κανικούς σιδηροδρόμους.

Άλλη συσκευή της "Εταιρείας Στέλτινγκ βοηθεί καθένα να δια-βάσει γρηγορότερα. Σκεπάζει δη-λαδή όλες τις άλλες γραμμές του κειμένου, εκτός εκείνης που διαβά-ζει, και προχωρεί απ' τη μία γραμ-μή στην άλλη με ταχύτητα που ρυθμίζεται κατά τη θέλησί του. Μ' αυτή τη συσκευή, ή ταχύτης του διαβάσματος μπορεί ν' αυξηθί μέ-χρι 400 %.

Ένα ειδικό "δυναμόμετρον" χρη-σιμοποιείται σε διάφορες επιχειρή-σεις για την εξέτασι της ικανότη-τος των εργατών για τις βαρείες δουλειές για τις οποίες πρόκειται να προσληθθούν. Γιατί μπορεί π.χ. να φαίνεται κανείς σωματώδης και δυνατός, κι' όμως να μην είναι ι-κανός να σηκώση ένα βάρος με την ευκολία ενός άλλου, πίο μικρόσω-μου.

Υπάρχει επίσης μία περίεργη και πολύπλοκη συσκευή, που κατα-γράφει σε 2 λεπτά της ώρας την πίεσι του αίματος, την αναπνοή, την άνοχη του δέρματος, τις κινη-τικές αντιδράσεις και τόν τονό της φωνής, όλα συγχρόνως. Μ' αυτήν μελετώνται οι νευρώσεις κι' οι ψυ-χοπάθειες, τα αποτελέσματα του καπνού, του αλκοόλ, διαφόρων δη-λητηρίων, κλπ. Χρησιμοποιώντας μία τέτοια συσκευή, ένας εξασκη-μένος ψυχίατρος μπορεί συχνά ν' ά-ποφανθί άμέσως γιατί π. χ. ένας άνθρωπος είναι άκοινωνήτος.

Η "Εταιρεία Στέλτινγκ είχε κα-τασκευάσει μία "υπερηχητική σφ-ρίχτρα" που παρήγε ήχους δξύ-τους, τόσο ώστε δεν τους άκουγε το ανθρώπινο αυτί. Σε λίγο λοιπόν, άρχισε να παίρνει άλλοπαλλήλες πα-ραγγελίες για τέτοιες σφύριχτρες. Το πράγμα φάνηκε περίεργο, έγινε μία έρευνα κι' εξηγήθηκε το μυστή-ριο: Τα σκυλιά άκουνε τα υπερη-χητικά σφύριγματα. Διάφοροι λοι-πόν «σκυλοδασταί» προμηθεύθη-καν τέτοιες σφύριχτρες, για να δι-νουν συνθηματικές οδηγίες στα σκυ-λιά τους για τα γυμνασμάτια τους, χωρίς να το αντιλαμβάνονται οι θεαταί!

Σε μία περίπτωση, οι τεχνικοί της "Εταιρείας Στέλτινγκ βρέθηκαν σε δύσκολη θέση: όταν ο Αιγύπτι-ος επιστήμων "Αχμέτ "Ελ Σενουσί πήγε επίτηδες απ' το Κάιρο στην "Αμερική, για να παραγγείλη μία συσκευή «μεταγωγίσεως έγκεφαλικών κυμάτων». Ο δόκτωρ Σενουσί είχε τη γνώμη ότι, έφ' όσον υπάρχουν άνθρωποι με πολύ ισχυρά έγκεφα-λικά κύματα κι' άλλοι πνευματικώς καθυστερημένοι, θα μπορούσε καλλί-στα να μεταβιβάσθι έγκεφαλική έ-νέργεια απ' τους πρώτους στους δεύτερους!

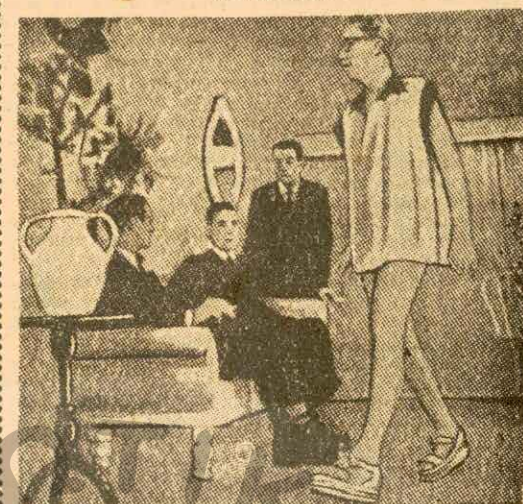
Οι τεχνικοί της "Εταιρείας έστυ-ψαν το μυαλό τους, για να επινοή-σουν μία συσκευή κατάλληλη γι' αυτό το σκοπό. Κι' έπί τέλους, έπειδη δεν βρήκαν ό,τι χρτούσαν, προμή-θευσαν στο δόκτωρα Σενουσί ένα μηχανήμα για τη μελέτη του έγκε-φάλου, ώστε να συνεχίση ή αυτό τα πειράματά του... και να εξαγα-γυοίση άσάφτερα!

Ίσως τότε νάνε πια εις θέσιν να τον εύχρηστίσουν και να φτά-σουν τη συσκευή που έπιθυμεί.

ΕΝΑΣ ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο Γουέυν Γουίλλιαμς (δεξιά) πρόκειται να δικα-σθί στην Ουάσιγκτον, γιατί πέταξε από ένα κρημό ύψους 18 μέτρων τη γυναίκα του και τη μικρή κό-ρη του για ν' απαλλαγί απ' αυτές και να συζήση με μία φίλη του. Άλλα το κοριτσάκι σώθηκε (το κρατεί στην άγκυαλιά του ένας αστυνομικός), και θάνε ο κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας στη δική του πατέρα του.

ΛΙΓΑΙΕΣ ΜΟΔΕΣ... ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

Στα σαλόνια ενός Λονδρέζου ράβιου, ένα άρρενικό μοναχόν περνοιάζει στους πελάτες τους γεωτε-ρισμούς της ανδρικής μόδας. Ρώτοσο οι "Αγγλοι φάστες υπολογίζουν στην ζέσην πελατσία, γιατί οι "Αγγλοι μετά τον πόλεμο έχουν έμφρόσις τη μό-δα... να ντύωνται άσχημα και ντεμοντέ!...

ΤΑ "ΤΑΞΙ" ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΙΟΣ

Δυο αεροπόροι στο Πορσί, προσεωθήκαν με έ-λικόπτερο πάνω στην ταράσα των μεγάλων κα-ταστημάτων Γκαλερί Λαφανιέτ, δηλαδή σ' ένα χω-ρο 22X12 τετραγωνικών μέτρων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Δεν θα χαλούν πιά τα δόντια;

Η χρησιμοποίηση του φθοριούχου νατρίου

Όπως απέδειξε μία έρευνα εκ μέρους του Ινστιτούτου Ικαλλοπ, οι Αμερικανοί φοβούνται τον τροχό του οδοντογιατρού περισσότερο... κι απ' την ατομική βόμβα! Δεν υπάρχει δε αμφιβολία ότι κι όλος ο άλλος κόσμος συμμερίζεται αυτό το φόβο. Τώρα λοιπόν, υπάρχουν βασίμως έλπίδες ν' αξιοποιηθεί επί τέλους το βασανιστικό αυτό μηχανήμα, ή τουλάχιστον να περιοριστεί πολύ η χρησιμοποίησή του. Πράγματι η αμερικανική Υπηρεσία Δημόσιας Υγείας, ανήγγειλε ότι το φθοριούχο νάτριο (μία ουσία που χρησιμοποιείται μέχρι τώρα ως κατασβεστήρας) ελαττώνει κατά 40% την τερηδόνα των δοντιών στα παιδιά. Στους ενήλικους, η ελάττωση φθάνει τα 25-30%.

Τα σχετικά πειράματα έγιναν πρώτα πάνω σε 289 παιδιά, ηλικίας 7-15 ετών. Οι γιατροί μεταχειρίσθηκαν το φθοριούχο νάτριο στα δόντια του άριστερου μέρους του στόματος των. Μετά 2 χρόνια, τα δόντια αυτά είχαν 41% λιγότερες κοφάλες απ' τα δεξιά. Αργότερα τα πειράματα αυτά συνεχίσθηκαν και σ' άλλα παιδιά, 5.500 εν όλω.

Το νέο φάρμακο χρησιμοποιείται ως έξης: Ο οδοντίατρος καθαρίζει καλά τα δόντια, τα περιβάλλει με βαμπακί, τα στεγνώνει τελείως με ρεύμα πεπιεσμένου αέρος. Έπειτα τα αλείφει επίμελως με διάλυση φθοριούχου νατρίου 2% και τ' αφήνει επί 3 λεπτά, για να στεγνώσει επάνω τους το υγρό και να σχηματιστεί ένα λεπτό στρώμα της χημικής ουσίας.

Το ίδιο επαναλαμβάνεται μία φορά τη βδομάδα, επί ένα μήνα (μόνον που, τις επόμενες φορές, παραλείπεται ο προκαταρκτικός καθαρισμός). Μ' αυτό τον τρόπο, τα δόντια διατηρούνται γερά επί 3 χρόνια το λιγότερο. Η άκριβης όμως διαρκεία της ενεργείας του φαρμάκου δεν είναι ακόμη γνωστή.

Η μέθοδος συνιστάται κυρίως για τα παιδιά. "Αν επαναληφθεί στα 3, στα 7 στα 10 και στα 13 χρόνια τους, επιτρέπει να διατηρηθούν γερά όλα τους τα δόντια.

Μερικοί οδοντίατροι συνιστούν επιπλέον και χημία ή οδοντόπαστες με φθοριούχο νάτριο. Άλλα ή Υπηρεσία Δημόσιας Υγείας αμφισβητεί την αξία τους, εφ' όσον δεν έχει ακόμη αποδειχθεί με μελέτες και πειράματα.

Και στους ενήλικους επίσης, το σμάλτο των δοντιών απορροφά την ευεργετική φθοριούχο διάλυση, όπως συμβαίνει και στα παιδιά. Τα σχετικά πειράματα απέδειξαν ότι άνθρωποι που παθάνουν συνήθως 4-5 νέες κοφάλες των δοντιών κάθε χρόνο, κατέβηκαν σε δύο, σε μία, ή και σε καμιά, με το φθοριούχο νάτριο.

Αντί της διαλύσεως 2%, δ

δύο φορές, το φθοριούχο νάτριο επιδρά και στα φαρμακεία μέρη των δοντιών, όπου έχει καταστραφεί το σμάλτο κι έχει αφαιρεθεί το εσωτερικό ελαστικό στο κρύο ή στη ζέση. Ο δόκτωρ "Οστρόβ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, χρησιμοποίησε μ' επιτυχία σε ενήλικους μία πάστα από 25% φθοριούχο νάτριο, καολίνη και μία χρωστική ουσία, για να διακρίνεται το μίγμα πάνω στα δόντια και να διευκολύνεται ο καθαρισμός του μετά την επίδρασή του. Άλλοι οδοντίατροι προτιμούν μία σκευασία από ίσα μέρη φθοριούχου νατρίου, καολίνης και γλυκερίνης, με την προσθήκη μίας χρωστικής ουσίας.

Εξ άλλου, το φθοριούχο νάτριο επιδρά και στα φαρμακεία μέρη των δοντιών, όπου έχει καταστραφεί το σμάλτο κι έχει αφαιρεθεί το εσωτερικό ελαστικό στο κρύο ή στη ζέση. Ο δόκτωρ "Οστρόβ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, χρησιμοποίησε μ' επιτυχία σε ενήλικους μία πάστα από 25% φθοριούχο νάτριο, καολίνη και μία χρωστική ουσία, για να διακρίνεται το μίγμα πάνω στα δόντια και να διευκολύνεται ο καθαρισμός του μετά την επίδρασή του. Άλλοι οδοντίατροι προτιμούν μία σκευασία από ίσα μέρη φθοριούχου νατρίου, καολίνης και γλυκερίνης, με την προσθήκη μίας χρωστικής ουσίας.

Πάντως, το φθοριούχο νάτριο πρέπει να χρησιμοποιείται από ειδικό οδοντίατρο, γιατί είναι τοξική ουσία και μπορεί να προκαλέσει δηλητηρίαση αν δεν ληφθούν οι κατάλληλες προφυλάξεις.

Δεν έχει εξακριβωθεί ακόμη πώς ενεργεί το φθοριούχο νάτριο στα δόντια. Ίσως ενώνονται με το σμάλτο τους και σχηματίζουν ένα επίστρωμα ανθεκτικότερο στο γαλακτικό οξύ (την κυριώτερη δηλαδή αιτία της τερηδόνας). Η ίσως εξουδετερώνει τα φυράματα που βοηθούν στο σχηματισμό του καταστρεπτικού αυτού όξους μέσα στο στόμα. Ακόμη πιο μυστηριώδης είναι η επίδρασή του στα ελαστικά δόντια.

Οι ιδιότητες αυτές του φθοριούχου νατρίου βρέθηκαν χωρίς σε μία τυχαία παρατήρηση: Οι επισημειωμένες είχαν προσέξει ότι στις νότιες αμερικανικές πολιτείες, όπου το πόσιμο νερό περιέχει φθοριούχα αλάτα, ήταν ελαχίστες οι περιπτώσεις τερηδόνας. Παιδιά κι ενήλικοι διατηρούσαν τα δόντια τους ολόγερα. Το γεγονός αυτό οδήγησε στη σκέψη ότι οι φθοριούχοι ενώσεις εμποδίζουν ίσως τη φθορά των δοντιών.

Έτσι άρχισαν τα σχετικά πειράματα, τα οποία δεν προβλέπεται να τελειώσουν πριν απ' το 1950.

Συγχρόνως οι επιστήμονες αναζητούν κι άλλα προληπτικά μέσα, ακόμη καλλίτερα. Δοκιμάζουν ιδίως τη συνθετική Βιταμίνη Κ, ώριμα παραγωγά της ούρας, πενικιλίνη, κλπ.

Όσο για τον τρόπο της φθοράς των δοντιών, είναι γνωστός στην Επιστήμη. Η ζάχαρη κι οι άμυλοι τροφές παθάνουν ζημιώσεις μέσα στο στόμα και παράγουν γαλακτικό οξύ, το οποίο προσβάλλει και διαλύει

το σμάλτο των δοντιών. Διάφορα μικρόβια βρίσκουν τότε ελεύθερα διάβασι και εισχωρούν ως τον "πολό" του δοντιού, όπου βρίσκονται οι λεπτές διακλαδώσεις του νεύρου. "Αν δεν γίνει η κατάλληλη θεραπεία, μπορεί να σχηματισθεί απόστημα και κατόπιν να μολυνθεί το αίμα, με αποτέλεσμα το θάνατο.

ΟΟ

Κατά της λευχαιμίας

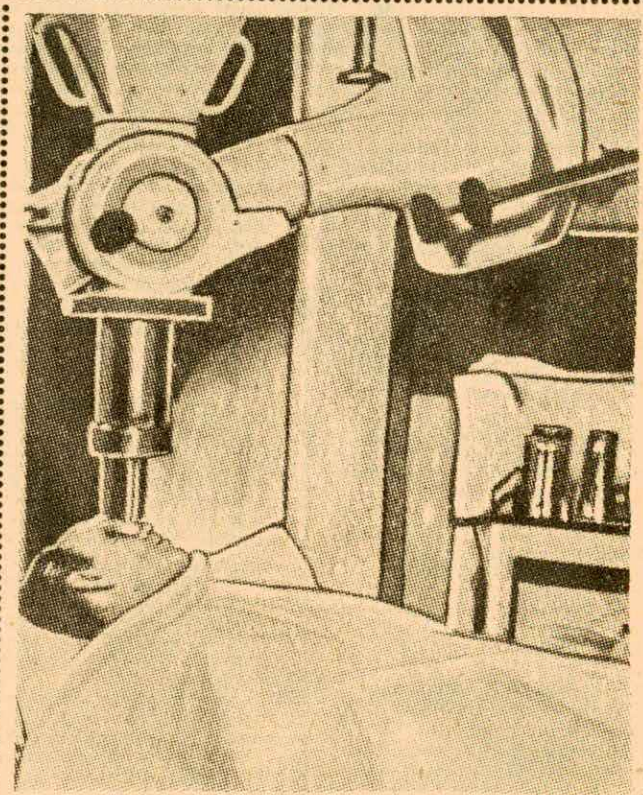
Η "άμινοπτερίνη" είναι ένα νέο φάρμακο που σταματάει προσωρινώς την όξεια λευχαιμία στα παιδιά. Δοκιμάσθηκε ήδη με άρκετά ικανοποιητικά αποτελέσματα πάνω σε 11 μικρούς αρρώστους, απ' το δόκτωρ Σίδνεϋ Φάρμπερ, του Νοσοκομείου Παιδών της Βοστώνης. "Ενώ κάθε προηγούμενο φάρμακο ελάττωνε μία φορά μόνο τα λευκά αιμοσφαίρια με την άμινοπτερίνη επιτυγχάνεται επανειλημμένες ελαττώσεις των.

Οι κίνδυνοι απ' τα σκυλιά

Απ' την πολλή συνάφεια μ' ένα σκυλάκι που αγαπούσε, ένας μικρός Αμερικανός 4 ετών έπαθε μία παρασιτική μόλυνση, που λέγεται "τοξοπλάσμωση κεφαλομυελίτις". Είναι μία ασθένεια που προσβάλλει κυρίως το νευρικό σύστημα, εκδηλώνεται δε με μικρό πυρετό, έμε, τούς και διάρροια. Ευτυχώς για το μικρό άρρωστο ο γιατρός έκανε έγκαιρα τη διάγνωση, κυρίως απ' την εξέταση των μυών του και τον έθεσε με σουλφαμίδες, φολικόν οξύ και προστιμινίνη.

Η βιταμίνη του σιχουτιού

Όσοι έπασχαν από κακοήγη αναιμία, έπρεπε ως τώρα να

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Στο νοσοκομείο του πανεπιστημίου του Σικάγου ο "Αμερικανός δόκτωρ Ντιούιτ Κλάρκ εφαρμάζει μία νέα μέθοδο θεραπείας του καρκίνου του δέρματος μ' ένα επίσης νέο μηχανήμα ακτινοθεραπείας. Τα αποτελέσματα "ής νέας αυτής μεθόδου προκάλεσαν αισθητή στους έπισημειωμένους κύκλους.

τρώνε καθημερινώς σπκότη ή να κάνουν κάθε βδομάδα ενέσεις εκκυλίσματος σπκότη. Τελείται όμως ανακαλύφθηκε μία νέα βιταμίνη, που ονομάσθηκε Β₁₂, και που είναι κατά πσσαν πιθανότητα ή χημική ουσία του σπκότη ή όποια ωφέλει κατά της αναιμίας - όπως ή ινσουλίνη κατά του διαβήτη. Αποτελείται από μικρούς κόκκινους και θελονοειδείς κρυστάλλους κι απομονώθηκε απ' το σπκότη. Μία ένεση μ' αυτήν κάθε τόσο αναπληρώνει περίφημα τη θεραπεία με σπκότη. Δυστυχώς όμως ή νέα βιταμίνη είναι ακόμη ελαχίστη, ως ότου παραχθεί συνθετικά. Χρειάζονται πράγματι ολόκληροι τόνοι σπκότη, για ν' αποδώσουν 1 χιλιοστό του γραμμαρίου απ' αυτήν.

Στήλες μεγχειτέρης διαρκείας

Ένας Αμερικανός εφευρέτης βρήκε τον τρόπο να δώση μεγαλύτερη διάρκεια στις ηλεκτρικές στήλες των φαναριών της τοής, αλείφοντας τον ψευδάργυρο τους μ' ένα μίγμα που περιέχει λευκώματα από αλεύρι. Οι στήλες αυτές του είδους έχουν καλλίτερη απόδοσι και αντέχουν στις αλλοιώσεις που προκαλεί συνήθως ή ζέση των τροπικών χωρών.

Οι μέλισσες και το Ντι-Ντι-Τι

Για να κάνουν το Ντι-Ντι-Τι αβλαβές για τις μέλισσες κι άλλα ωφέλιμα έντομα οι "Αμερικανοί χημικοί σκέφθηκαν να επαλείψουν τους κόκκους του με μία ουσία που δεν χωνεύεται απ' τα έντομα αυτά. Χρησιμοποίησαν πράγματι γι' αυτό το σκοπό μία πλαστική ύλη παρά, γυνο της κυτταρίνης. "Ετσι τα βλαβερά έντομα εξοντώνονται, τρώγοντας φύλλα ραντισμένα με τέτοιο έντομοκτόνο ενώ οι μέλισσες δεν παθαίνουν τίποτε.

Τα μικρόβια ΜΕΤΑΔΙΔΟΝΤΑΙ από τον έγκέφαλο

Πώς επιτυγχάνεται ή άνοσία

Κατά το τελευταίο συνέδριο των Ούγγρων ιατρών, ή καθηγήτης Γκέζα Μάνσφελντ, διευθυντής του Φυσιολογικού Ινστιτούτου της Βουδαπέστης, έκαμε μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ανακοίνωση, που αποτελεί αληθινή αναστάτωση για την ιατρική επιστήμη, στο κεφάλαιο ιδίως της προφυλάξεως από τις διάφορες μολυσματικές ασθένειες, που απειλούν τον οργανισμό μας.

Κατά τον Ούγγρον επιστήμονα, οι τοξίνες και οι ιοί που προσβάλλουν ένα όργανο του σώματος και προκαλούν την εκδήλωση μίας ασθένειας, διαχεύονται σ' αυτό από τον έγκέφαλο. "Υποστηρίζει, εξ άλλου, ότι ή άνοσία, που αποκτά ο οργανισμός απέναντι μίας ώρισμνης ασθένειας, οφείλεται στο γεγονός ότι τα κύτταρα του εγκεφάλου «φιλάτρουν» τα τοξικά σπέρματα και δεν τα αφήνουν να περάσουν στον οργανισμό.

Στηρίζόμενος σ' αυτή τη θεωρία, ή δόκτωρ Μάνσφελντ, κατάρθωσε, έπειτα από δεκαπενταετή πειράματα, να εξασφαλίση, χωρίς σε μία ειδική μέθοδο, πλήρη άνοσια έναντι της φυματιώσεως σε διάφορα πειραματόζωα και ιδίως στα κουνέλια.

Να πώς εξήγησε τη θεωρία του ή καθηγήτης Μάνσφελντ:

— Κατά την έναρξη των έρευνών μου, έδηλωσε, προσπάθησα να μελετήσω με ποιόν τρόπο τρέφονται τα μικρόβια. Πρόσεξα, λοιπόν, ότι αποσυνθέτουν, πρώτα - πρώτα, το περιβάλλον μέσα στο όποιον βρίσκονται και ότι κατόπιν πολλαπλασιάζονται υποδιαιρούμενα συνεχώς. Για να τραφούν, πρέπει να έχη άλλοιωθη προηγούμενως ή σύνθεσις των κυττάρων, στα όποια έχουν εγκατασταθή. Διαφορετικά, είναι καταδικασμένα να πεθάνουν από την πείνα. Για το σκοπό αυτό, τα μικρόβια παράγουν ώρισμένες ουσίες, τις τοξίνες, που έχουν την ικανότητα ν' αλλοιώνουν ή σύνθεσι των κυττάρων.

Ένα άλλο γεγονός, που έκαμε έντοπνη στον καθηγήτη Μάνσφελντ, είναι ότι κατά γενικόν κανόνα περνάει αρκετός καιρός μεταξύ της μόλυνσεως και της εκδήλωσης της ασθένειας, που γίνεται συνήθως με τρόπο απότομο και βίαιο. Αυτό συμβαίνει γιατί τα μικρόβια εισχωρούν κατά πρώτον στον έγκέφαλο και από κεί γλιστρούν άργα προς την κατεύθυνσι των διαφόρων οργάνων, ακολουθώντας τις διακλαδώσεις του νευρικού συστήματος.

Η άνακάλυψις των σουλφαμίδων, πριν από μερικά χρόνια, έκαμε μεγάλο θόρυβο. Γνωρίζουμε όμως σήμερα, ότι οι σουλφαμίδες δεν σκοτώνουν στην κυριολεξία τα μικρόβια, αλλά ότι τα αποκλείουν μέσα στα έγκεφαλικά κύτταρα και κάνουν τα τελευταία αυτά άπρόσβλητα από τις τοξίνες.

Τα μικρόβια δεν μπορούν τότε να τραφούν και πεθαίνουν ή φεύγουν από τον οργανισμό. "Η μελέτη της θυροξίνης, της ειδικής ορμόνης του θυρεοειδούς αδένος, επέτρεψε στον καθηγήτη Μάνσφελντ ν' ανακαλύψη το δρόμο που ακολουθούν τα μικρόβια μέσα στον οργανισμό μας. Διάφορα πειράματα του επέτρεψαν, εξ άλλου, να καταλήξη στο συμπέρασμα ότι τα μικρόβια δεν μπορούν να προκαλέσουν την εκδήλωση μίας ασθένειας παρά μόνον στα όργανα που βρίσκονται σε σχέση με τα αντίστοιχα νεύρα που έχουν προσβληθή από αυτούς τους νοσούντους μικροοργανισμούς. Είναι άρα, λοιπόν, να κόψουμε ένα νεύρο, για να προλάβουμε την εκδήλωση μίας ασθένειας.

Είναι γνωστόν, εξ άλλου, ότι ώρισμένες ασθένειες, όπως ή οστρακία, ή διφθερίτις, ή τύφος κτλ. δημιουργούν μετά τη θεραπεία, μία άνοσια μακράς διάρκειας. Κατά τον καθηγήτη Μάνσφελντ, αυτή ή άνοσία οφείλεται στο γεγονός ότι οι τοξίνες που παρήχθησαν στον έγκέφαλο κατά την πρώτη προσβολή αλλοίωσαν ή σύνθεσι των κυττάρων του, σε τρόπο που τα κατέστησαν άπρόσβλητα στο μέλλον.

Η άνοσία, έχει λοιπόν, την έδρα της στον έγκέφαλο και όχι στο αίμα, όπως πιστευόταν άλλοτε.

Στα πειράματα που έκαμε σε κουνέλια, ή καθηγήτης Μάνσφελντ, εισήγαγε στον έγκέφαλο των έγκεφαλικών ουσίες από άλλα κουνέλια, που είχαν προσβληθή από φυματιώσι. "Η άνοσία όμως υπήρξε πλήρης. Το ίδιο δε έγινε και σε διάφορα άλλα πειραματόζωα, στα όποια εισήχθησαν έγκεφαλικές ουσίες από ζώα που είχαν προσβληθή από τύφο, διφθερίτιδα και διάφορες άλλες ασθένειες.

ΟΟ

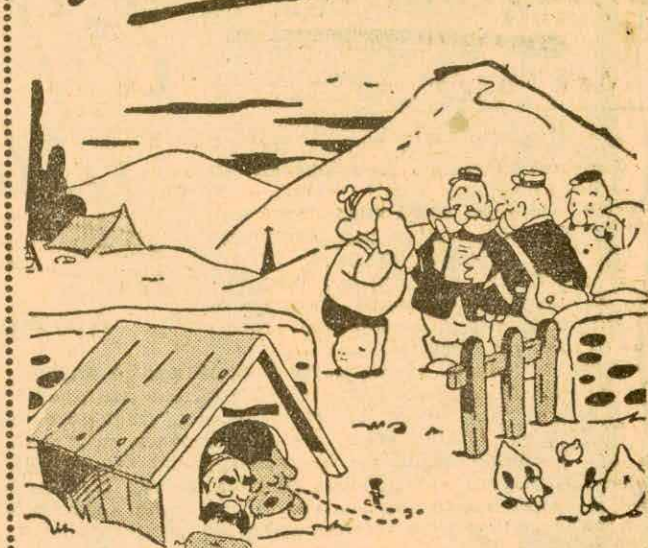
Θα δημιουργηθούν τεχνητά παιδιά;

Έγινε στην Αμερική το πρώτο βήμα προς την κατεύθυνσι της δημιουργίας "τεχνητών" παιδιών με τη γονιμοποίηση ωαρίων από σπέρματοζώα εφ' όσον απ' τον άνθρωπο οργανισμό. Τα ωάρια είχαν αφαιρεθή από μία γυναίκα κατά το διάστημα μίας επειγουσας χειρουργικής επεμβάσεως. Διατηρήθηκαν στη ζωή μέσο σε αίμα, κι αφού πλάθαν σ' έπαρη με τα σπέρματοζώα, έπλωσθησαν και πάλι μέσα στο αίμα. Τέσσερα λοιπόν απ' αυτά γονιμοποιήθηκαν κι άρχισαν να πολλαπλασιάζονται τα κύτταρά τους. Ουσιαστικά, λοιπόν, ούτως ατελείωτη σε γρήγορα, δεν αποκλείεται όμως να προχωρήση περαιότερο σ' ένα καινούριο πείραμα.

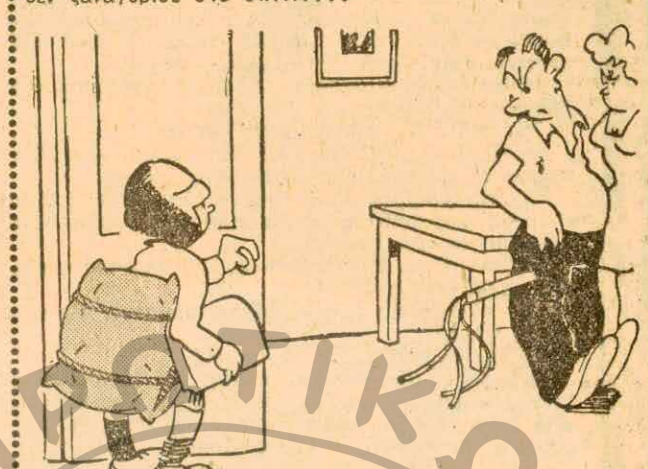
Η θερμοκρασία των ήλιων-μένων

Οι γιατροί διαφώνουσαν πάντα αν ή κανονική θερμοκρασία του ανθρώπου ανεβαίνει ή πέφτει, όσο προχωρεί ή ηλικία. Οι παρατηρήσεις λοιπόν του "Αγγλου δόκτορος Τρέθερ Χόουελ πάνω σε 326 υγιείς ανθρώπους άνω των 65 ετών επί ένα έτος απέδειξαν ότι με τα χρόνια, πέφτει ή φυσιολογική θερμοκρασία, αλλά πολύ λίγο. Παρατηρήθη ακόμη ότι στους ηλικιωμένους οι διακυμάνσεις της θερμοκρασίας είναι πολύ μεγαλύτερες παρά στους νέους. Μπορεί πράγματι ν' ανεβοκατεβή από 35.1 έως 37.9, χωρίς να υπάρχει καμμία ασθένεια ή άνωμαλία του οργανισμού.

Τελωτοθεραπεία

Η σύζυγος: "Έφυγε χθες το βράδυ για τσιγάρα και δεν ξαναγύρισε στο σπίτι!...

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Μουσική δωματίου

Σοβαρά θέλετε να μιλήσουμε για τις γυναίκες; είπε ο γέρο-μαρκήσιος Ντέ Κουρβίλ, περιστοιχισμένος από έναν δμυλο συμπαθητικών ανδρών και ωραίων γυναικών. "Εί λοιπόν, κανείς ποτέ δεν μπορεί να τις ψυχολογήσει. Παίζουν τους άντρες στα πέντε τους δάχτυλα σαν μαριονέτες.

—Ωστε δεν αγαπούν ποτέ τους αληθινά; ρώτησε μία χαριτωμένη νέα, μ' έξυπνα μάτια.

—Οχι, αγαπήτη μου φίλη. Μόναχα από συμφέρον. Τουλάχιστον αυτή είναι η γνώμη μου και θα σάς την αποδείξω.

Ήμουν είκοσι πέντε χρονών και το παρουσιαστικό μου άρεσε στις γυναίκες. Το προσωπικό μου μπορώ να πω πως ήταν ωραίο, μ' αρέσει μου, αλλοίμονο, ήταν άδεις. Η οικογένειά μου είχε φτωχύνει πρό πολλού και μετά βίας κατάφερε να τ'α βγάλει πέρα. Ήμαστε όμως υποχρεωμένοι να κρύβουμε τη φτώχεια μας. Εγώ, φυσικά, ήμουν πάντα έρωτευμένος. Λάτρευα μία κοπέλλα που την έλεγαν Ροζίνα. Ήταν πωλήτρια σε μία μοδίστρα. Είχε ένα κεφαλάκι συμπαθητικό, κι όταν προδάρριζε και το πιο ασχημο καπέλλο, μπορούσε να καταφέρει και την πιο δύσκολη κυρία να το αγοράσει, τόσο θαυμάσια της πήγαινε. Δεν ένοιωθα ένα αισθηματάκι για τη Ροζίνα. Τη λάτρευα κυριολεκτικά κι' ένοιωθα πως δεν θα μπορούσα ν' αποχωριστώ ποτέ απ' αυτή. Και στο τέλος μία μέρα, που είχαμε πει στην έξοχή, της μίλησα για γάμο:

—Θα γίνης μαρκησία, της είπα, μαρκησία απένταρη βέβαια, μα όπωσδήποτε μαρκησία!...

Εκείνη μ' ού απάντησε τότε ησυχά:

—Αλήθεια μαρκησία; Δεν ξιπαζόμαι με τους τίτλους και με το χρυσάφι. Μου φτάνει η αγάπη σου.

Ο πατέρας μου όμως τάμαθε όλα και με φοβέρισε.

—Θα προσπαθήσω να με χωρίσω από σένα, έλεγα απελπισμένος στη Ροζίνα.

—Αν με χωρίσω από σένα, μου απαντούσε εκείνη με θέρμη, θα πεθάνω!

Κι' εγώ, εὐτυχισμένος και μωρόπιστος, έλεγα τά μεγαλα λόγια:

—Την αγαπώ!... Μ' αγαπάει!...

Κάποιο βράδυ οτόσοο συνέθη ένα επεισόδιο που κατέληξε σ' αληθινό δράμα. Ένας φίλος μου ήθοποιός μου είχε δώσει δυο εισιτήρια δωρεάν για την Όπερα. Προσκάλεσα λοιπόν τη Ροζίνα στο θέατρο.

Το βράδυ της παραστάσεως την είδα να φτάνη μ' ένα καπελλάκι αληθινά χαριτωμένο.

—Γι' ωραίο καπελλάκι, της είπα. Σου πάει θαυμάσια.

—Σώπα! μου απάντησε. Το πήρα απ' το μαγαζί. Δεν είναι βέβαια οωστό αυτό που έκανα, μα ήθελα να είμαι όμορφη απόψε... για σένα. Αύριο το πρωί, μόλις ανοίξει το μαγαζί, θα το ξαναβάλω στο κουτί του.

Τη στιγμή που η Ροζίνα ήταν ξαπλωμένη στην πολυθρόνα της, στην πρώτη σειρά, φάνηκε σ' ένα θεώρειο ή προϊσταμένη της και κυττάζοντας στην πλατεία, αναγνώρισε το καπέλλο. "Ετσι έξεπασε το δράμα. Κατέθηκε και της το έβγαλε από το κεφάλι. Και το άλλο πρωί έδωσε τη Ροζίνα δίχως να της δώσει κανένα πιστοποιητικό. Μου στάθηκε αδύνατο να την παρηγορήσω. Έκλαιγε σαν παιδί.

—Μη φοβάσαι, Ροζίνα της έλεγα. "Ως που να βρής μία άλλη θέσι, εγώ κρυφά απ' τον πατέρα μου θα κυττάξω να θρω δουλειά και θα σε βοηθήσω.

Και μαθημένος να κάνω ό,τι λέω μέσα σε τριαντάεξη ώρες μπήκα υπάλληλος στο μαγαζί. Ενός εμπόρου που βρισκόταν τόσο μακριά ώστε ούτε ο διάβολος δεν θα μπορούσε να το ανακαλύψει. "Ετσι άρχισα, εγώ, ένας μαρκήσιος, να δουλεύω!

Εκείνο το θράδυ, πετώντας απ' τη χαρά μου, έτρεξα να συναντήσω τη Ροζίνα στις έφτά, όπως πάντα, για να την παρηγορήσω. Μα εκείνη δεν φάνηκε. Δεν την είδα ούτε την άλλη μέρα. Κι' απ' το δωμάτιό της είχε χαθεί. Και κανένας γειτόνας δεν άφανεσε να μου δώσει μία πληροφορία. Την καταρίομωνα και τη λάτρευα. Δεν κατάφερα ν' ανακαλύψω τα ίχνη της. "Εζησα έτσι ένα χρόνο μέσα

Η αιδιότητα

Αισθηματικό διήγημα

νομήσει στο μεταξύ έναν πλούσιο κι' ανύπαντρο γέρο. θείο μου. Πήγα να της πω πως αν έκανε υπομονή ένα χρόνο, θα μπορούσε τώρα να ζητήσει και να νύε γυναίκα μου και μαρκησία. "Όταν κουράστηκα πιά να της μιλάω, ξέρετε τί μου απάντησε;

—Μη με κατακρίνης έτσι αυστηρά, αγάπη μου. Δεν έπαφα ποτέ να σε λατρεύω. Έχω σκληρά υποφέρει που δεν στάθηκα τίμια, μα δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Δεν μπορούσα να ξεχάσω ότι η προϊσταμένη μου μ' ανάγκασε να βγάλω το καπέλλο απ' το κεφάλι μου δημοσία σ' ένα θέατρο. Και θέλησα να την εκδικηθώ. Μα σ' αυτό δεν ήσουνα σε θέσι να με βοηθήσης στην εκδίκησή μου αυτή γιατί ήσουνα απένταρος. Δεν είχα ήσυχία και μονάχα δυο μέρες άργότερα όταν αποφάσισα να θυσιάσω την αγάπη μας, μπόρεσα κι' εκδικήθηκα. "Ετσι ένα πρωί μπήκα όχι πιά σαν πωλήτρια, αλλά ως πελάτισσα στο μαγαζί που δούλευα, πλήρωσα χίλια φράγκα κι' αγόρασα το καπελλάκι που έγινε άφορη να ρεζιλευτώ στην Όπερα, κι' έμπρος στα κατάπληκτα μάτια της προϊσταμένης μου που με είχε διώξει, βγήκα δίχως να χαιρετήσω, λέγοντας μονάχα να μου φέρουν το καπέλλο στο ιδιωτικό αυτοκίνητο που περίμενε μπροστά στην πόρτα του καταστήματος και πού στο θολάν καθόταν ο φίλος μου που το είχε πληρώσει. Νά γιατί δεν σου στάθηκε πιστή! Για να ξεπλύνω μία προσβολή που δεν ήσουνα έσ' σε θέσι να την ξεπλύνω.

"Αραγε έλεγε αλήθεια; ψέμματα; Το βέβαιο ήταν πως με είχε απατήσει μ' έναν άλλο που είχε λεφτά. Και τώρα που είχε μάθει ότι ήμουν πλούσιος, με καλούσε κοντά της.

Το καταλαβαίνετε αυτό; "Η όργη μ' έπνιγε. Θά ήθελα να ριχτώ άπάνω της, να την χτυπήσω, να την πνίξω.

Εκείνη με κύτταζε μ' ένα βλέμμα που μ' έρέθιζε περισσότερο. Φαινόταν σαν να μην είχε συναίσθησι του κακού που μου είχε κάνει. "Ήταν μάλλον εὐχαριστημένη γιατί είχε εκδικηθεί έτσι σκληρά την προϊσταμένη της.

—Είσαι αναισθητή! της φώναξα για μία στιγμή.

—Γιατί, καλέ μου, γιατί υού μίλας έτσι;

—Είσαι αναισθητή. Θάπρεπε να ντρέπεσαι, θάπρεπε να κοκκινίζης γι' αυτό που κάνεις.

Έξακολούθησε να με κυττάξη μ' εκείνο το βλέμμα που μουδινε στα νεύρα.

Κι' έξαφνα μου είπε αναιδέστατα:

—Δεν πρέπει να διαμαρτύρεσαι αγάπη μου. "Αφού εσύ δεν ήσουν σε θέσι να με βοηθήσης στην εκδίκησή μου τι ήθελες να κάνω;

—Σώπα! της φώναξα. Σώπα γιατί δεν ξέρω τί με κρατεί και δεν σε πνίγω.

Εκείνη νέλασε αδιάφορα.

—Μην είσαι κουτός, μου είπε. "Ότι έγινε, έγινε. Μη λες ανοησίες, καυμένε.

Δεν της απάντησα. Μα πάνω στην όργη μου της έδωσα ένα γερό χαστούκι και σηκώθηκα κι' έφυγα. Ποτέ μου δεν θέλησα να την ξαναδώ. Κι' από τότε, φίλοι μου, έχασα πιά κάθε εμπιστοσύνη στις γυναίκες. Αυτός είναι ο λόγος που δεν παντρεύτηκα. "Ελπίζω, ωραίες μου κυρίες, έπε τέλος ο γέρο-μαρκήσιος, στρεφόμενος προς αυτές, να μη σάς προσέβαλα λέγοντάς σας πως όλες σας ενεργείτε μονάχα από ύπολογισμό και ποτέ από αίσθημα, από αληθινή αγάπη.

ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ

φιλοβία, είχε ο ξενοδόχος. Είπε το γράψιμο της μικρής.

Στο αναμεταξύ, ο άγνωστος διάβαζε το γράμμα και παραξενευόταν μέσα του για το ύφος του. Οι φράσεις εμοιαζαν μάλλον εξεζητημένες παρά φυσικές. Άλλα δεν έκανε καμμία παρατήρηση, πάνω σ' αυτό το ζήτημα, φυλαγόντας για τον έ-αυτο του τις εντυπώσεις του.

Έδωσε το γράμμα στον ξενοδόχο κι' είπε, προσπαθώντας να δείξει αδιαφορία: — Ναι, είναι μεγάλο δυστύχημα για σας. Το καύμένο το κορίτσι παρασύρθηκε από τα λούσα, την κοκεταρία, τις διασκέδασεις... Το χρήμα είναι ένας τρομερός εκμαυλιστής! Άλλα θα την ξαναδείτε την ψυχρόρη σας, ασφαλώς. Αργότερα, όταν θαχη απογοητευθεί, όταν θαχη πληγωθεί από τη ζωή.

— Ά! "Όσο γι' αυτό, μουρμούρισε ο ξενοδόχος με μια φωνή βαρεία, δεν θα την ξαναβούμε ποτέ αυτή την αγάριστη, αυτή την άκαρδη!

— Μας έκανε ένα τέτοιο κακό! πρόσθεσε η θεία Λεμαίρ κλαίγοντας. Δεν είχαμε παρά αυτή, κι' η φυγή της σάς ρώγισε την καρδιά. Υπάρχουν πράγματα που δεν διορθώνονται ποτέ, ξέρετε.

Αυτή η έκρηξη της θλίψης, έδωσε στον ταξιδιώτη να καταλάβη πόσο θάτανε σκληρό να εξακολουθήσει να συζητάει γι' αυτά τα γεγονότα. "Ο ίδιος, άλλωστε, ένιωθε μία βαθειά συγκίνηση. Είχε ανάγκη να μείνη μόνος για να σκεφτεί.

— Το δωμάτιό μου είναι έτοιμο; ρώτησε.

— Ναί, κύριε.

— Ναί, κύριε.

— Ο κύριος θα γευματίσει αύριο το μεσημέρι; ρώτησε ο μπαρμπα-λεμαίρ.

— Μάλλον...

— Τότε θα κυττάσουμε να σας περιποιηθούμε.

Καί, δίνοντας αυτή την υπόσχεση, ο ξενοδόχος πήρε ένα κερί, το άναψε, και παίρνοντας τη βαλίτσα, που είχε μείνει πάνω σ' ένα τραπέζι, ώδηγησε τον πελάτη του στο πρώτο πάτωμα.

Στον πύργο

Την άλλη μέρα το πρωί, κατά τις έν-νια, ο ταξιδιώτης βγήκε από το πανδοχείο, και, χωρίς κανένα διαταγμό, διευθύνθηκε προς το Κυνώ.

Προσπέρασε το κυριό, χωρίς να σταματήσει, και πήρε, σε λίγο, προς τα δεξιά ένα δρόμο που ανέβαινε μέσα στο δάσος της Σεκουί. Έφτασε τέλος στην είσοδο του πύργου των Καστελβιέ.

Βλέποντας την πόρτα ανοιχτή, μπήκε αποφασιστικά μέσα, έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα ρώτησε έναν κηπουρό:

— Μπορώ να επισκεφθώ τον πύργο;

Καί, καθώς εκείνος διατάζε να του απαντήσει, γλίστρησε διακριτικά στο χέρι του ένα δίφραγκο.

— Πηγαίνετε, κύριε, είπεν ο κηπουρός, βγάζοντας το κασκέτο του. Μ' όλο που δεν είναι κατάλληλη η ώρα...

— Ά! Καί γιατί;

— Γιατί η κυρία κόμηση είναι πολύ άρρωστη.

Ο άγνωστος ανατρίχιασε.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου, είπε, δεν θα ένοχλησω κανένα.

Έπειτα απομακρύνθηκε, με βήμα άργο, σαν ένας περιπατητής, και προσποιήθηκε πως εξήταζε τα κτίρια του πύργου μ' ενδιαφέρον. Σε λίγο όμως, γλίστρησε μέσα στο πάρκο κι' εξαφανίστηκε πίσω από τα δέντρα.

Τότε, βέβαιος πιά ότι δεν τον έβλεπαν, διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τον πύργο. Έκανε το γύρο του, έφτασε στην κυρία πρόσοψη και, αποφασιστικά, ανέθηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι.

Ένας υπηρέτης φάνηκε άμέσως.

— Δώστε το επισκεπτήριο μου στην κυρία κόμηση, διέταξε ο ταξιδιώτης.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Είναι πολύ άρρωστη.

— Το ξέρω. Δώστε της ωστόσο αυτό το επισκεπτήριο. Έρχομαι για μίαν υπό-θεσι εξαιρετικής έπειγους.

Ο υπηρέτης διάβασε πάνω στο επι-σκεπτήριο:

«Κόμης Στανισλάς ντε Κολένσκο».

Υποκλίθηκε κι' ανέθηκε στο πρώτο πά-τωμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοκόμης, δηλαδή ο Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε εισαχθή στο δωμάτιο της πυροδότησιν.

Η άτυχη γυναίκα ήταν αγνώριστη. Κά-τω από τα λευκά μαλλιά της, το πρόσωπό της φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

Το κίτρινο δέρμα της, τα σκαμένα της μάγουλα, τα βαθουλωμένα της μάτια έδειχναν πια φανερά τη γεροντική της ηλικία και την κατάπτωση της.

Ήταν ανακαθισμένη, και στήριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό μαξιλαρία. Πλαί στο κρεβάτι της, στεκόταν ο έμπιστος Λεόν.

— Ά! σεις, αγαπητέ μου κόμη; είπε με έντονη φωνή, κυττάζοντας τον επισκέ-πτη της με φανερή συμπάθεια. Σχεδόν σας περιμένα. Είχα το προαίσθημα πως θαρχόσαστε. Άλλα με βρίσκετε σε πολύ άσχημη κατάσταση...

— Πραγματικά, κυρία, και λυπούμαι ει-λικρινά. Ελπίζω κι' εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να γίνεται γρήγορα καλά.

— Άς μη μιλούμε γι' αυτό. Είμαι πολύ γρηά πια... πολύ άρρωστη, ώστε να δι-ατηρώ την ελπίδα πως θα ζήσω πολύν και-ρά ακόμα. Ίδιως ύστερα από το φοβερό πλήγμα που με βυθίκε...

— Αυτή η θλιβερή υπόθεσι μ' έφερε έ-δώ, κυρία. Έχω να σας μιλήσω, και, πι-θανόν, να σας δώσω κάποια παρηγορία...

— Ά, φίλε μου, δεν υπάρχει πια πα-ρηγορία για μένα... Οι τύψεις της συν-είδησής με σκοτώνουν, γιατί εγώ είμαι η αφορμή του τρομερού θανάτου του γιου μου...

— Μη βιάζεστε ν' αυτοκατηγορηθείτε, κυρία, και συγχωρήστε με γιατί θα σας κουράσω με την επίσκεψή μου.

Κι' ο κόμης ντε Κολένσκο έριξε ένα πλάγιο έκφραστικό βλέμμα προς τον Λεόν. Έκείνος το άντελήφθη και σηκώθηκε, έτοι-μος να φύγει.

— Μείνε! Μείνε, Λεόν! είπε ζωηρά η άρρωστη.

Κι' εξακολουθήσε, αποτεινόμενη στον έ-πισκέπτη της:

— Ο Λεόν ξέρει όλα τα θλιβερά μου μυστικά, κι' επιθυμώ να μην του κρύψω τίποτε τώρα. Άν χαθώ σε λίγο... θέ-λω να μπορέσω να σας βοηθήσω, αν χρει-αστή, για να εκπληρώσετε την ιερή απο-στολή, που τόσο γενναίωφωνα αναλάβατε.

— Ευχαριστώ, κυρία, είπε απλά ο έμ-πιστος υπηρέτης που είχε συγκινήθη.

— Κυρία, επανέλαβε τότε ο κόμης ντε Κολένσκο, σας μιλούσα πρό ολίγου για πιθανή παρηγορία...

— Ό! Ποιά, Θεέ μου;

— Πρώτα-πρώτα, άς μιλήσουμε για το θάνατο του Ζάκ.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί δεν είναι απολύτως βέβαιος...

— Τι μου λέτε;

— Την αλήθεια ίσως...

— Ά! Καί γιατί;

— Γιατί η κυρία κόμηση είναι πολύ άρρωστη.

Ο άγνωστος ανατρίχιασε.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου, είπε, δεν θα ένοχλησω κανένα.

Έπειτα απομακρύνθηκε, με βήμα άργο, σαν ένας περιπατητής, και προσποιήθηκε πως εξήταζε τα κτίρια του πύργου μ' ενδιαφέρον. Σε λίγο όμως, γλίστρησε μέσα στο πάρκο κι' εξαφανίστηκε πίσω από τα δέντρα.

Τότε, βέβαιος πιά ότι δεν τον έβλεπαν, διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τον πύργο. Έκανε το γύρο του, έφτασε στην κυρία πρόσοψη και, αποφασιστικά, ανέθηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι.

Ένας υπηρέτης φάνηκε άμέσως.

— Δώστε το επισκεπτήριο μου στην κυρία κόμηση, διέταξε ο ταξιδιώτης.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Είναι πολύ άρρωστη.

— Το ξέρω. Δώστε της ωστόσο αυτό το επισκεπτήριο. Έρχομαι για μίαν υπό-θεσι εξαιρετικής έπειγους.

Ο υπηρέτης διάβασε πάνω στο επι-σκεπτήριο:

«Κόμης Στανισλάς ντε Κολένσκο».

Υποκλίθηκε κι' ανέθηκε στο πρώτο πά-τωμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοκόμης, δηλαδή ο Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε εισαχθή στο δωμάτιο της πυροδότησιν.

Η άτυχη γυναίκα ήταν αγνώριστη. Κά-τω από τα λευκά μαλλιά της, το πρόσωπό της φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

Το κίτρινο δέρμα της, τα σκαμένα της μάγουλα, τα βαθουλωμένα της μάτια έδειχναν πια φανερά τη γεροντική της ηλικία και την κατάπτωση της.

Ήταν ανακαθισμένη, και στήριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό μαξιλαρία. Πλαί στο κρεβάτι της, στεκόταν ο έμπιστος Λεόν.

— Ά! σεις, αγαπητέ μου κόμη; είπε με έντονη φωνή, κυττάζοντας τον επισκέ-πτη της με φανερή συμπάθεια. Σχεδόν σας περιμένα. Είχα το προαίσθημα πως θαρχόσαστε. Άλλα με βρίσκετε σε πολύ άσχημη κατάσταση...

— Πραγματικά, κυρία, και λυπούμαι ει-λικρινά. Ελπίζω κι' εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να γίνεται γρήγορα καλά.

— Άς μη μιλούμε γι' αυτό. Είμαι πολύ γρηά πια... πολύ άρρωστη, ώστε να δι-ατηρώ την ελπίδα πως θα ζήσω πολύν και-ρά ακόμα. Ίδιως ύστερα από το φοβερό πλήγμα που με βυθίκε...

— Αυτή η θλιβερή υπόθεσι μ' έφερε έ-δώ, κυρία. Έχω να σας μιλήσω, και, πι-θανόν, να σας δώσω κάποια παρηγορία...

— Ά, φίλε μου, δεν υπάρχει πια πα-ρηγορία για μένα... Οι τύψεις της συν-είδησής με σκοτώνουν, γιατί εγώ είμαι η αφορμή του τρομερού θανάτου του γιου μου...

— Μη βιάζεστε ν' αυτοκατηγορηθείτε, κυρία, και συγχωρήστε με γιατί θα σας κουράσω με την επίσκεψή μου.

Κι' ο κόμης ντε Κολένσκο έριξε ένα πλάγιο έκφραστικό βλέμμα προς τον Λεόν. Έκείνος το άντελήφθη και σηκώθηκε, έτοι-μος να φύγει.

— Μείνε! Μείνε, Λεόν! είπε ζωηρά η άρρωστη.

Κι' εξακολουθήσε, αποτεινόμενη στον έ-πισκέπτη της:

— Ο Λεόν ξέρει όλα τα θλιβερά μου μυστικά, κι' επιθυμώ να μην του κρύψω τίποτε τώρα. Άν χαθώ σε λίγο... θέ-λω να μπορέσω να σας βοηθήσω, αν χρει-αστή, για να εκπληρώσετε την ιερή απο-στολή, που τόσο γενναίωφωνα αναλάβατε.

— Ευχαριστώ, κυρία, είπε απλά ο έμ-πιστος υπηρέτης που είχε συγκινήθη.

— Κυρία, επανέλαβε τότε ο κόμης ντε Κολένσκο, σας μιλούσα πρό ολίγου για πιθανή παρηγορία...

— Ό! Ποιά, Θεέ μου;

— Πρώτα-πρώτα, άς μιλήσουμε για το θάνατο του Ζάκ.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί δεν είναι απολύτως βέβαιος...

— Τι μου λέτε;

— Την αλήθεια ίσως...

— Ά! Καί γιατί;

— Γιατί η κυρία κόμηση είναι πολύ άρρωστη.

Ο άγνωστος ανατρίχιασε.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου, είπε, δεν θα ένοχλησω κανένα.

Έπειτα απομακρύνθηκε, με βήμα άργο, σαν ένας περιπατητής, και προσποιήθηκε πως εξήταζε τα κτίρια του πύργου μ' ενδιαφέρον. Σε λίγο όμως, γλίστρησε μέσα στο πάρκο κι' εξαφανίστηκε πίσω από τα δέντρα.

Τότε, βέβαιος πιά ότι δεν τον έβλεπαν, διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τον πύργο. Έκανε το γύρο του, έφτασε στην κυρία πρόσοψη και, αποφασιστικά, ανέθηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι.

Ένας υπηρέτης φάνηκε άμέσως.

— Δώστε το επισκεπτήριο μου στην κυρία κόμηση, διέταξε ο ταξιδιώτης.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Είναι πολύ άρρωστη.

— Το ξέρω. Δώστε της ωστόσο αυτό το επισκεπτήριο. Έρχομαι για μίαν υπό-θεσι εξαιρετικής έπειγους.

Ο υπηρέτης διάβασε πάνω στο επι-σκεπτήριο:

«Κόμης Στανισλάς ντε Κολένσκο».

Υποκλίθηκε κι' ανέθηκε στο πρώτο πά-τωμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοκόμης, δηλαδή ο Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε εισαχθή στο δωμάτιο της πυροδότησιν.

Η άτυχη γυναίκα ήταν αγνώριστη. Κά-τω από τα λευκά μαλλιά της, το πρόσωπό της φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

Το κίτρινο δέρμα της, τα σκαμένα της μάγουλα, τα βαθουλωμένα της μάτια έδειχναν πια φανερά τη γεροντική της ηλικία και την κατάπτωση της.

Ήταν ανακαθισμένη, και στήριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό μαξιλαρία. Πλαί στο κρεβάτι της, στεκόταν ο έμπιστος Λεόν.

— Ά! σεις, αγαπητέ μου κόμη; είπε με έντονη φωνή, κυττάζοντας τον επισκέ-πτη της με φανερή συμπάθεια. Σχεδόν σας περιμένα. Είχα το προαίσθημα πως θαρχόσαστε. Άλλα με βρίσκετε σε πολύ άσχημη κατάσταση...

— Πραγματικά, κυρία, και λυπούμαι ει-λικρινά. Ελπίζω κι' εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να γίνεται γρήγορα καλά.

— Άς μη μιλούμε γι' αυτό. Είμαι πολύ γρηά πια... πολύ άρρωστη, ώστε να δι-ατηρώ την ελπίδα πως θα ζήσω πολύν και-ρά ακόμα. Ίδιως ύστερα από το φοβερό πλήγμα που με βυθίκε...

— Αυτή η θλιβερή υπόθεσι μ' έφερε έ-δώ, κυρία. Έχω να σας μιλήσω, και, πι-θανόν, να σας δώσω κάποια παρηγορία...

— Ά, φίλε μου, δεν υπάρχει πια πα-ρηγορία για μένα... Οι τύψεις της συν-είδησής με σκοτώνουν, γιατί εγώ είμαι η αφορμή του τρομερού θανάτου του γιου μου...

— Μη βιάζεστε ν' αυτοκατηγορηθείτε, κυρία, και συγχωρήστε με γιατί θα σας κουράσω με την επίσκεψή μου.

Κι' ο κόμης ντε Κολένσκο έριξε ένα πλάγιο έκφραστικό βλέμμα προς τον Λεόν. Έκείνος το άντελήφθη και σηκώθηκε, έτοι-μος να φύγει.

— Μείνε! Μείνε, Λεόν! είπε ζωηρά η άρρωστη.

Κι' εξακολουθήσε, αποτεινόμενη στον έ-πισκέπτη της:

— Ο Λεόν ξέρει όλα τα θλιβερά μου μυστικά, κι' επιθυμώ να μην του κρύψω τίποτε τώρα. Άν χαθώ σε λίγο... θέ-λω να μπορέσω να σας βοηθήσω, αν χρει-αστή, για να εκπληρώσετε την ιερή απο-στολή, που τόσο γενναίωφωνα αναλάβατε.

— Ευχαριστώ, κυρία, είπε απλά ο έμ-πιστος υπηρέτης που είχε συγκινήθη.

— Κυρία, επανέλαβε τότε ο κόμης ντε Κολένσκο, σας μιλούσα πρό ολίγου για πιθανή παρηγορία...

— Ό! Ποιά, Θεέ μου;

— Πρώτα-πρώτα, άς μιλήσουμε για το θάνατο του Ζάκ.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί δεν είναι απολύτως βέβαιος...

— Τι μου λέτε;

— Την αλήθεια ίσως...

— Ά! Καί γιατί;

— Γιατί η κυρία κόμηση είναι πολύ άρρωστη.

Ο άγνωστος ανατρίχιασε.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου, είπε, δεν θα ένοχλησω κανένα.

Έπειτα απομακρύνθηκε, με βήμα άργο, σαν ένας περιπατητής, και προσποιήθηκε πως εξήταζε τα κτίρια του πύργου μ' ενδιαφέρον. Σε λίγο όμως, γλίστρησε μέσα στο πάρκο κι' εξαφανίστηκε πίσω από τα δέντρα.

Τότε, βέβαιος πιά ότι δεν τον έβλεπαν, διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τον πύργο. Έκανε το γύρο του, έφτασε στην κυρία πρόσοψη και, αποφασιστικά, ανέθηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι.

Ένας υπηρέτης φάνηκε άμέσως.

— Δώστε το επισκεπτήριο μου στην κυρία κόμηση, διέταξε ο ταξιδιώτης.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Είναι πολύ άρρωστη.

— Το ξέρω. Δώστε της ωστόσο αυτό το επισκεπτήριο. Έρχομαι για μίαν υπό-θεσι εξαιρετικής έπειγους.

Ο υπηρέτης διάβασε πάνω στο επι-σκεπτήριο:

«Κόμης Στανισλάς ντε Κολένσκο».

Υποκλίθηκε κι' ανέθηκε στο πρώτο πά-τωμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοκόμης, δηλαδή ο Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε εισαχθή στο δωμάτιο της πυροδότησιν.

Η άτυχη γυναίκα ήταν αγνώριστη. Κά-τω από τα λευκά μαλλιά της, το πρόσωπό της φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

Το κίτρινο δέρμα της, τα σκαμένα της μάγουλα, τα βαθουλωμένα της μάτια έδειχναν πια φανερά τη γεροντική της ηλικία και την κατάπτωση της.

Ήταν ανακαθισμένη, και στήριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό μαξιλαρία. Πλαί στο κρεβάτι της, στεκόταν ο έμπιστος Λεόν.

— Ά! σεις, αγαπητέ μου κόμη; είπε με έντονη φωνή, κυττάζοντας τον επισκέ-πτη της με φανερή συμπάθεια. Σχεδόν σας περιμένα. Είχα το προαίσθημα πως θαρχόσαστε. Άλλα με βρίσκετε σε πολύ άσχημη κατάσταση...

— Πραγματικά, κυρία, και λυπούμαι ει-λικρινά. Ελπίζω κι' εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να γίνεται γρήγορα καλά.

— Άς μη μιλούμε γι' αυτό. Είμαι πολύ γρηά πια... πολύ άρρωστη, ώστε να δι-ατηρώ την ελπίδα πως θα ζήσω πολύν και-ρά ακόμα. Ίδιως ύστερα από το φοβερό πλήγμα που με βυθίκε...

— Αυτή η θλιβερή υπόθεσι μ' έφερε έ-δώ, κυρία. Έχω να σας μιλήσω, και, πι-θανόν, να σας δώσω κάποια παρηγορία...

— Ά, φίλε μου, δεν υπάρχει πια πα-ρηγορία για μένα... Οι τύψεις της συν-είδησής με σκοτώνουν, γιατί εγώ είμαι η αφορμή του τρομερού θανάτου του γιου μου...

— Μη βιάζεστε ν' αυτοκατηγορηθείτε, κυρία, και συγχωρήστε με γιατί θα σας κουράσω με την επίσκεψή μου.

Κι' ο κόμης ντε Κολένσκο έριξε ένα πλάγιο έκφραστικό βλέμμα προς τον Λεόν. Έκείνος το άντελήφθη και σηκώθηκε, έτοι-μος να φύγει.

— Μείνε! Μείνε, Λεόν! είπε ζωηρά η άρρωστη.

Κι' εξακολουθήσε, αποτεινόμενη στον έ-πισκέπτη της:

— Ο Λεόν ξέρει όλα τα θλιβερά μου μυστικά, κι' επιθυμώ να μην του κρύψω τίποτε τώρα. Άν χαθώ σε λίγο... θέ-λω να μπορέσω να σας βοηθήσω, αν χρει-αστή, για να εκπληρώσετε την ιερή απο-στολή, που τόσο γενναίωφωνα αναλάβατε.

— Ευχαριστώ, κυρία, είπε απλά ο έμ-πιστος υπηρέτης που είχε συγκινήθη.

— Κυρία, επανέλαβε τότε ο κόμης ντε Κολένσκο, σας μιλούσα πρό ολίγου για πιθανή παρηγορία...

— Ό! Ποιά, Θεέ μου;

— Πρώτα-πρώτα, άς μιλήσουμε για το θάνατο του Ζάκ.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί δεν είναι απολύτως βέβαιος...

— Τι μου λέτε;

— Την αλήθεια ίσως...

— Ά! Καί γιατί;

— Γιατί η κυρία κόμηση είναι πολύ άρρωστη.

Ο άγνωστος ανατρίχιασε.

— Μείνε ήσυχος, φίλε μου, είπε, δεν θα ένοχλησω κανένα.

Έπειτα απομακρύνθηκε, με βήμα άργο, σαν ένας περιπατητής, και προσποιήθηκε πως εξήταζε τα κτίρια του πύργου μ' ενδιαφέρον. Σε λίγο όμως, γλίστρησε μέσα στο πάρκο κι' εξαφανίστηκε πίσω από τα δέντρα.

Τότε, βέβαιος πιά ότι δεν τον έβλεπαν, διευθύνθηκε με βήμα γρήγορο προς τον πύργο. Έκανε το γύρο του, έφτασε στην κυρία πρόσοψη και, αποφασιστικά, ανέθηκε τα σκαλοπάτια και χτύπησε το κουδούνι.

Ένας υπηρέτης φάνηκε άμέσως.

— Δώστε το επισκεπτήριο μου στην κυρία κόμηση, διέταξε ο ταξιδιώτης.

— Η κυρία δεν δέχεται κανένα. Είναι πολύ άρρωστη.

— Το ξέρω. Δώστε της ωστόσο αυτό το επισκεπτήριο. Έρχομαι για μίαν υπό-θεσι εξαιρετικής έπειγους.

Ο υπηρέτης διάβασε πάνω στο επι-σκεπτήριο:

«Κόμης Στανισλάς ντε Κολένσκο».

Υποκλίθηκε κι' ανέθηκε στο πρώτο πά-τωμα.

Δέκα λεπτά αργότερα, ο ψευδοκόμης, δηλαδή ο Φρεντερίκ Μαντέλ, είχε εισαχθή στο δωμάτιο της πυροδότησιν.

Η άτυχη γυναίκα ήταν αγνώριστη. Κά-τω από τα λευκά μαλλιά της, το πρόσωπό της φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

Το κίτρινο δέρμα της, τα σκαμένα της μάγουλα, τα βαθουλωμένα της μάτια έδειχναν πια φανερά τη γεροντική της ηλικία και την κατάπτωση της.

Ήταν ανακαθισμένη, και στήριζε την πλάτη της σ' ένα σωρό μαξιλαρία. Πλαί στο κρεβάτι της, στεκόταν ο έμπιστος Λεόν.

— Ά! σεις, αγαπητέ μου κόμη; είπε με έντονη φωνή, κυττάζοντας τον επισκέ-πτη της με φανερή συμπάθεια. Σχεδόν σας περιμένα. Είχα το προαίσθημα πως θαρχόσαστε. Άλλα με βρίσκετε σε πολύ άσχημη κατάσταση...

— Πραγματικά, κυρία, και λυπούμαι ει-λικρινά. Ελπίζω κι' εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά να γίνεται γρήγορα καλά.

— Άς μη μιλούμε γι' αυτό. Είμαι πολύ γρηά πια... πολύ άρρωστη, ώστε να δι-ατηρώ την ελπίδα πως θα ζήσω πολύν και-ρά ακόμα. Ίδιως ύστερα από το φοβερό πλήγμα που με βυθίκε...

— Αυτή η θλιβερή υπόθεσι μ' έ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ της Ζανίνας

Κουβεντούλες

Είθε πολύ δυστυχής, μου γράφετε, αγαπητή μου φίλη, διότι δύο πρόσωπα σας αγαπούν συγχρόνως αλλά και οσεί τρέφει συμπάθεια και για τους δύο και δεν αποφασίζετε να διαλέξετε προκειμένου να συνδέσετε τη ζωή σας με ένα εκ των δύο. Μου ζητάτε την γνώμη μου γιατί φοβάσθε μήπως δεν κρίνεται αμερόληπτα και μου αναφέρετε όλα τα προτερήματα και των δύο: 'Ο ένας είναι πλούσιος, ο άλλος πτωχός, ο ένας ωμόρφος, ο άλλος άπλως συμπαθητικός, ο ένας έχει λαμπρά θέσι στην κοινωνία, ο άλλος τώρα προσπαθεί να δημιουργήσει κάτι.

Όλα αυτά είναι πολύ σωστά. Θα έπρεπε ίσως να διαλέξετε αυτόν που έχει τα πιο πολλά προσόντα, αλλά εγώ θα σας συμβούλευα κάτι άλλο που θα σας προσφέρει μεγαλύτερη εξασφάλιση για τη νέα σας ζωή. Ξεκαθαρίστε τι έχει και τι δεν έχει ο καθένας και εξετάστε μεμονωμένα την καρδιά σας για να καταλάβετε ποιόν από τους δύο συμπάθετε, ποιος σας έλκει πιο πολύ κτλ. Αυτό είναι απαραίτητο γιατί μη ξεχνάτε ότι πρόκειται για όλη σας τη ζωή. Τι να τα κάμετε τα πλούτη όταν αυτός που τα έχει δεν έχει το κυριώτερο, το κάτι εκείνο που κάνει τον άλλον να συμπάσκει ή να αντιπαθεί ένα πρόσωπο; Δεν θα σας συμβούλευα να παντρευτείτε από υπολογισμό, γιατί δεν είναι ποτέ εγγύηση για την ευτυχία ενός ανθρώπου. Ενδιαφερόμαστε για τα ήθη και πρόσωπα και γι' αυτόν που μιλάει στην καρδιά σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Το απογευματινό φόρεμα είναι εκείνο που παίζει τον κυριώτερο ρόλο στην γαρνιτούρα μιας γυναίκας, γι' αυτό δίνουμε ιδιαίτερη προσοχή στην κατασκευή του. Και είναι τόσο όμορφο εφέτος το απογευματινό φόρεμα. Τα χαρακτηριστικά που τα διακρίνουν είναι κορσάκι που εφάπτεται στο στήθος, τάνια που φινιά, φουστός πλατιά - ομοιόμορφα πλατιά - και τα τρία πράγματα που συντελούν στο να προσδίδουν στο φόρεμα βελαντίνα και γοητεία και στη σιλουέτα την όμορφη εκείνη εμφάνιση που νομίζουμε για πάντα χαμένη.

Ανάμεσα σε αυτά τα μοντέλα υπάρχουν δύο κατηγορίες: Τα φορέματα που φοριούνται σε συγκεντρώσεις των απογευματινών ωρών 7 - 9 και τα άλλα που φοριούνται ή νωρίτερα ή στο δρόμο (κουρσές, μαγαζιά, υπαίθριο φαγητό, κτλ.). Φυσικά εξαρτάται από το ποιος είναι κάποιος πλεονέκτημα και το άλλο πιο απλό.

Πολύ συχνά βλέπουμε αυτά τα φορεματάκια να αποτελούνται από δύο κομμάτια. Ζακέτα και φούστα φούστο και μπλούζα με κακάκια κτλ. Πολλά ντραπέ υπονομεύουν τους νομούς.

Ενίοτε τα ντεπιές αυτά συνδυάζονται από μια μπερτα που είναι μισή μπερτα μισή υπολερό και πέφτει με έναν ωραίο τρόπο - ρομαντικό θα τον χαρακτήριζα - στην πλατή ενώ μπροστά σχηματίζει υπολερό.

Συνεχίζουμε την περιγραφή των απογευματινών φορεμάτων. Το άνοιγμα επάνω είναι

τοποθετημένο σύρριζα στο λαιμό, τα μανίκια είναι κιμονό ή ραγκλάν και γίνονται, ως επί το πλείστον, τρουσάκι. Αν τοποθετήσουμε γιακαδάκι το διαλέγουμε μικρό και κατεβαστό, κεντημένο ως επί το πλείστον στο χέρι. Συνήθως είναι έπισης ζαμπό από δαντέλλα ή μορφές πολύχρωμες εσάρπες που τυλίγονται γύρω στον λαιμό.

Τα απογευματινά φορέματα γίνονται από διάφορα υφάσματα: Έμπριμέ, μονόχρωμα και με ανάμειξη δύο υφασμάτων.

Ξαναλέμε ότι η φούστα πρέπει να γίνεται πολύ φαρδιά, να έχει αέρα όπως λέμε. Το φουσκωμα των γοφών είναι απαραίτητο και αποκτάται ως γνωστόν με παραγέμια. Κάποτε τοποθετείται στο φόρεμα ένα είδος ποδιάς πλισσώτης που θυμίζει πολύ τις «λοβαντιέρες» της παλιάς εποχής. Άλλοτε πάλιν η ποδιά αντικαθίσταται με τουνίκ - μαντήλια με ακονισμένες άκρες που πέφτουν πάνω στη φούστα.

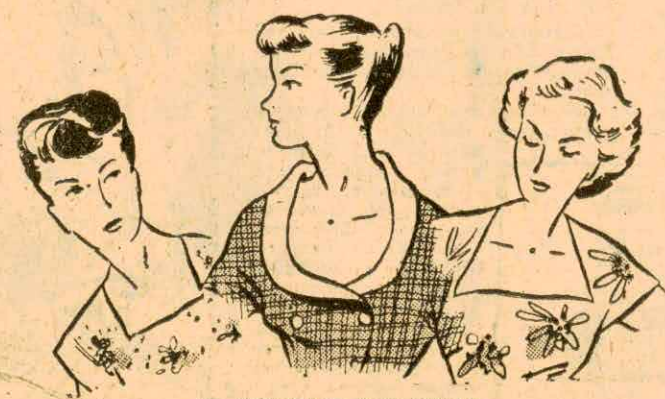
Ένα όμως μυστικό των απογευματινών φορεμάτων, απαραίτητο είναι το όμορφο ντεσού που συνιστάται ως επί το πλείστον από ταφτά, δένιο, μισοφύδι που φοριέται με όλα τα φορέματα.

Ο Ζαν Πατού μάλιστα συμπληρώνει όλες τις φούστες του είτε πλισσώτες, είτε ντραπέ με φάσες από ανοιχτόχρωμο σατέν.

Όσο για τα επανωφόρια που συνοδεύουν αυτά τα φορέματα είναι ριχτά ή εφάπτεται με κλείσιμο κρυφό και χωρίς γκαζ.

Τα ντεκολτέ

Κάτι που παίζει μεγάλο ρόλο στην όλη εμφάνιση ενός φορέματος είναι το άνοιγμα του λαιμού γιατί αυτό είναι που υπονομεύει το σύνολο του κορσάκι και δίνει την εντύπωση του «αμυγιά» ή «μυ αμυγιά». Τα ντεκολτέ είναι διάφορα. Το «τραπέζι» ονομαζόμενον θέλει γυμνά μπράτσα και δίνει πολύ την εντύπωση του καλοκαιριού.

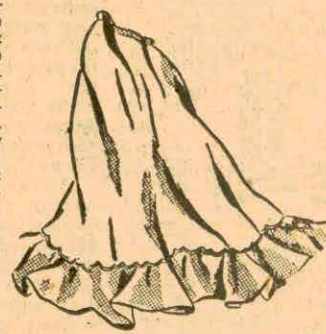

ΤΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Αριστερά: Ντεκολτέ κορρέ ενδεξιμένω για όσες έχουν κοντό λαιμό. Στη μέση: Στρογγυλό ντεκολτέ για απογευματινό πρόχειρο φόρεμα. Δεξιά: Ντεκολτέ «τραπέζι» κατάλληλο για όσες έχουν καλοσχηματισμένο λαιμό.

Σύν τοις άλλοις είναι και νέα νικώτατο.

Το στρογγυλό ντεκολτέ που είναι μάλλον βαθύ έμπρός μπορεί να φορεθεί με κοντά μανίκια και να υπογραμμισθεί με ένα μπιαί ή ένα «κόλι» στρογγυλό. Το μυστικό ντεκολτέ είναι ενδεξιμένω ή ν ο για μπλουζέδες, αλλά φορεματάκια απογευματινός που φοριούνται μάλλον έντονα 5 - 7.

Το μισοφόρι που φοριέται με τις μακρές φούστες και γενικά με τα φετεινά φορέματα.

Τέλος έχουμε τα ντεκολτέ κορρέ που θεωρούνται πλεονέκτημα και φοριούνται ιδίως με ε τουνεττίτσες που δεν έχουν μανίκια.

Πάντως δεν πρέπει να λησμονούμε ότι το ντεκολτέ είναι κάτι που μπορεί να καλοκαίρη ή να «αδίκηση». Είναι όμως και κάτι που έχει και άλλον προορισμό: να καμουφλάρι τις τυχόν ατέλειες του προσώπου ή του λαιμού. Προσοχή λοιπόν, και πάλιν σας το λέμε στην έκλογή του ντεκολτέ σας και ακούστε τι συμβουλεύει η διευθύνουσα έπισης από τους μεγαλύτερους Παρισίους Οίκους Ραπτικίς:

«Το ντεκολτέ «τραπέζι» γράφει, κολακεύει τις γυναίκες που έχουν λεπτό μυστό, κοντό λαιμό και στήθος καλοσχηματισμένο.

«Το στρογγυλό ντεκολτέ πλατύνει το στήθος και κάνει νεανικότερο το πρόσωπο, δεν θέλει όμως ούτε αυτό πολύ ψηλό λαιμό.

«Το μυστικό ντεκολτέ είναι ενδεξιμένω ή ν ο για τις εσώμαες και πρέπει απολύτως να το αποφεύγουν οι άδυνάτες γιατί τις αδυνατίζει πιο πολύ.

«Όσο για το ντεκολτέ «ωπατώ» θέλει στρογγυλούς ώμους. Για να κρύψουμε τα κορδελλάκια του ρουτιέν στην περίπτωση αυτή βάζουμε μία μικρή ουστά».

Νυχτικά φορέματα

Ανέκοθεν έδιδετο ιδιαίτερη προσοχή στην κατασκευή του νυχτικού φορέματος. Γι' αυτό το λόγο ποτέ δεν θέλησε μία νέα να κάνει οικονομία παραγγέλνοντας το νυχτικό της.

Τα τελευταία νυχτικά γίνον-

ται από ότι άλλοτε παρ' όφραμα λευκό. Κάποτε ολόκληρο το φόρεμα γαρνιρείται με τούλι ή δαντέλλα. Ο Παρισινός Οίκος Λουσιόν Λελόγκ λανσάρει ωραιότατα νυχτικά που έχουν ε-

φαρμοστούς μπουστους και πολύ φαρδίες φούστες. Άλλα δίνουν είδος κρινολίνου που είναι πολύ χαριτωμένο. Ο Οίκος Μολυνέ παρουσιάζει νυχτικά φορέματα από λευκό σατέν όλα γαρνιρισμένα με μικρά βολάν.

Άλλοι Παρισίνοί Οίκοι πλέον επαναπονομάζουν τις εσώμαες τους σχετικά με τη μόδα παρουσιάζουν νυχτικά φορέματα από οργαντίνα. Τα κορσάκια αυτών των νυχτικών ανυψώνουν έπισης με κέντημα «πλυντί». Έτσι η κάθε γυναίκα μπορεί να διαλέξει ανάλογα με το γούστο της, ό,τι της ταιριάζει δηλαδή καλύτερα.

ώς είδος σεμίζε και γαρνιρίζεται με κέντημα «πλυντί». Έτσι η κάθε γυναίκα μπορεί να διαλέξει ανάλογα με το γούστο της, ό,τι της ταιριάζει δηλαδή καλύτερα.

Η αλληγορογραφία μου

Ρουμελιώτισσα Σ.: Νά αλείφετε κάθε βράδυ τα νυχτικά σας με λίγο ελαιόλαδο. Αυτό θα τα στερεώσει και θα τα κάνει λεία. Έπισης σας συνιστώ για λίγον καιρό να μη χρησιμοποιείτε βερνίκι. Όσο για τα χέρια χρησιμοποιήστε αυτή τη λωσιόν: Γλυκερίνη 1 μέρος, Νερό βορσάνο 1/2, Λεμόνι 1/2, Κολώνια 1/4. Η λωσιόν αυτή τα αμορτίζει και τα μαλακώνει.

Ναταλίαν: Για το χέσια και τα πόδια σας συνιστώ να τα βουτάτε σε νερό όπου διαλύσατε στήψι αρκετές φορές στο διάστημα της ημέρας. Έπισης ωφέλιμος είναι και οι πλύσεις με διάλυμα βορικού.

Β. Μ.: Η ΧΕΝ δεν μπορεί, δυστυχώς - να μου δώσει τώρα αυτές τις πληροφορίες που ζητάτε. Αν έχετε την καλωσύνη μου υπενθυμίζετε την έρωτησή σας τον Σεπτέμβριο. Ώστε μου ξαναγράψτε και βάλτε στο φακέλλο σας την λέξιν «επεινόν».

Π.Ν.Δ.: Η πόνητα κολή είναι, φτάνει να ταιριάζει στην επιδερμίδα σας. Πρέπει να δοκιμάσετε και να κρίνετε. Έπισης άριστα είναι τα καλλυντικά που αναφέρετε.

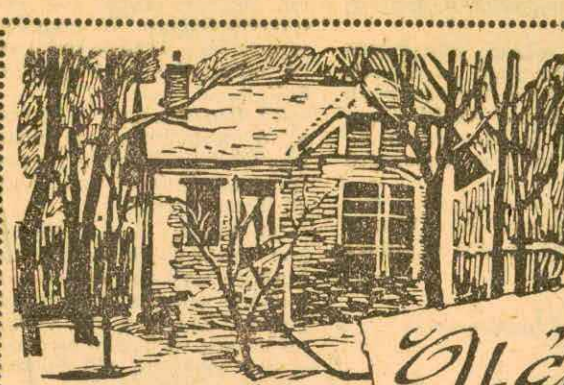
Μελοχροινούλαν Μυτιληνή: Πολύ καλά κάνετε που περιποιείστε τον εαυτό σας για τον ίδιο τον εαυτό σας. Αυτό θα πη πραγματικά καλοσχηματισμένη γυναίκα. Θα σας συνιστώ μια καλή εύρωστη κρέμα νυκτός. Δεν μπορώ δυστυχώς να σας προσδιορίσω ποιά ακριβώς. Δοκιμάστε και κρατήστε την καλύτερη.

Λορέλα: Η ελαφρόπετρα σας πληγώνει τα μπράτσα. Πρέπει να σταματήσετε την χρήση της. Αποτριχωτικά θα βρείτε σε όλα τα φαρμακεία. Εγώ όμως θα προτιμούσα το ζύρισμα με ζιλέ, κάθε δύο ημέρες. Μην ακούτε δε αυτά που λένε ότι βγαίνουν πιο άγριες οι τρίχες μετά το ζύρισμα. Τουναντίον συν τω χρόνω εξαφανίζονται. Για την αλληγορογραφία που με ρωτάτε δεν βλέπω κανένα κίνδυνο. Από σας εξαρτάται να δώσετε ένα τόσο σοβαρό στά γραμμάτια σας.

Σέλμαν: Να χρησιμοποιήσετε κρέμα σαπούνια και όχι ζεστή για να αποφύγετε το ξεθώμα.

A Beautiful Girl: Στο «Θεσσαυρό» δά βρήτε διάφορα άρθρα περί διαίτης. Καταπονήστε κι' ακολουθήστε μιαν από αυτές.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η έπαυλις του αίματος

ΟΤΑΝ συνελήφθη για το φόνο του μεσίτου Λεζόμπρ, ο Γιόχαν Κάρερ είχε διαπράξει το έγκλημά του. Τα προηγούμενα θύματα του ήταν η Αμερικανίδα χορεύτρια Τζόαν ντε Κόβεν, ένας σφαιροταξί ονόματι Κουφού, η Ζανίν Κέλλερ, μια γυναίκα που είχε χωρίσει από τον άντρα της, ένας νεαρός κινηματογραφιστής, ο Ροζέ Λεμπλόν και ένας Γερμανός κομμουνιστής ο Φρόμμερ.

Το αληθινό όνομα του Κάρερ ήταν Ευγένιος Βάιντμαν. Η οικογένειά του έμενε στη Φραγκφούρτη και ήταν αρκετά εύπολη. Άλλ' ο ίδιος είχε περάσει μια θελλώδη νεότητα, που, στο τέλος, τον ώθηγε στη φυλακή, έπειτα από μια καταδική για άσπλη.

Όταν βγήκε από κεί ο Βάιντμαν πήγε στο Παρίσι για ν' αναζητήσει ένα καλύτερο μέλλον. Άλλ' η σκέψις του εγκλήματος κυριαρχούσε μέσα στο μυαλό του. Και άρχισε χωρίς διαταγμό, με την ψυχραιμία ενός ανθρώπου που έχει πάρει την απόφασή του έπειτα από ώριμη σκέψις, την αίματη σταδιοδρομία του.

Το πρώτο του θύμα ήταν η νεαρή Αμερικανίδα χορεύτρια Τζόαν ντε Κόβεν. Την είχε γνωρίσει στο «Αμπασιάντερ» και της είχε παρουσιάσει σαν γιοις ενός Έλβετου χημικού, ονόματι Χούντερ, που είχαν ειδικευθεί στην παρασκευή φαρμακευτικών προϊόντων.

Κι' έφ' επ'είσε ασχολούμαι με περικά πειράματα χημείας, της είχε πη. Θέλετε να επισκεφθείτε το εργαστήριό μου;

Η νέα είχε γοητευθεί. Και σε μία έπιστολή που έστειλε στους γονείς της, στην Αμερική, τους έγραφε: «Ποτέ δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη όσον αυτές τις ημέρες».

Δύο μέρες αργότερα, ο ψευδο-Χούντερ οδηγούσε την ανύποπτη Τζόαν στην «Βουλξί», μια έπαυλη που είχε νοικιάσει προς το μέρος του Σαίν-Κλου.

Η νέα ξεχασε γρήγορα για ποιο σκοπό είχε πάει εκεί. Και, πλημμυρισμένη από χαρά, άκουγε τον Βάιντμαν, να της μιλά, με την υποβλητική του φωνή, για τα αισθήματα που του είχαν έμπνευσει...

Σε μία στιγμή, ο κακούργος άπλωσε το χέρι του στη μαλλιά της νέας και από κεί το κατέβασε στο λαιμό της. Έπειτα, σήκωσε και το άλλο του χέρι...

Είχε φτιάξει τώρα έναν κλοιό γύρω στο λαιμό της Τζόαν κι' έσφιγγε τα χέρια του με όλη του τη δύναμη. Η δυστυχισμένη νέα ξεψύχησε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ο Βάιντμαν πήρε άμέσως την τσάντα της και την άνοιξε. Μέσα σ' αυτή βρήκε πέντε χιλιάδες φράγκα και πεντακόσια δολάρια. Το ποσόν αυτό, κατά το 1937, δεν ήταν εύκαταφρόνητο.

Ο κακούργος σήκωσε κατόπιν το πτώμα της δυστυχισμένης νέας στα χέρια του, το μετέφερε έξω και το έβαλε μπροστά στο κεφαλόσκαλο της έπαυλης σ' έναν πρόχειρο λάκκο, που έσκαψε εκεί.

Το δεύτερο θύμα του ήταν ο σφαιροτξι Κουφού. Ο Βάιντμαν, με το ψευδώνυμο

Ντίκσον αυτή τη φορά, τον πήρε από το Παρίσι για να τον πάει στην Κιανή Ακτή.

Στο δρόμο, σε μικρή απόσταση από το Φοντενμπλώ, του πρότεινε να σταματήσουν για να καπνίσουν ένα τσιγάρο κάτω από τα πυκνά δέντρα του δάσους.

δο της σπηλιάς. Σε λίγο, αντήχησε ένας πυροβολισμός. Η Ζανίνα Κέλλερ, χτυπημένη στον τράχηλο, όπως και ο Κουφού, σωριάστηκε νεκρή.

Το καινούργιο έγκλημα απέφερε στον Βάιντμαν το ποσόν των εκατό φράγκων και μία έπιταγή χιλίων τριακοσίων φράγκων, που δεν δυσκολεύθηκε να εισπράξει.

Ένα άλλο θύμα του Βάιντμαν ήταν ο νεαρός κινηματογραφιστής Ροζέ Λεμπλόν. Έπειτα ήρθαν η σειρά του Φρίτε Φρόμμερ και τελευταία του μεσίτου Λεζόμπρ.

Άλλά, στην έκτέλεσι αυτού του τελευταίου εγκλήματος, ο Βάιντμαν διαπράξε μια σειρά από άπρεσβεις, που, τελικά, ώθησαν την αστυνομία ν' ανακαλύψει τα ίχνη του.

Ο Βάιντμαν αντιμετώπισε τη σύλληψή του με απόλυτη ψυχραιμία.

— Ήξερα πως κάποτε θα έπρεπε να πληρώσω, είπε στους αστυνομικούς. Είχα κουρασθεί, άλλωστε, από αυτή τη ζωή. Είναι καλύτερο να τελειώνω με...

Στο δικαστήριο, ωμολόγησε όλα τα εγκλήματα του και άσπληθηκε διάφορες λεπτομέρειές τους.

Μιλούσε με ήρεμία σαν άνθρωπος που ήξερε τί τον περίμενε και που δεν αισθανόταν την διάθεσι να κάνει το παραμικρό για να ελαφρύνει τη θέση του.

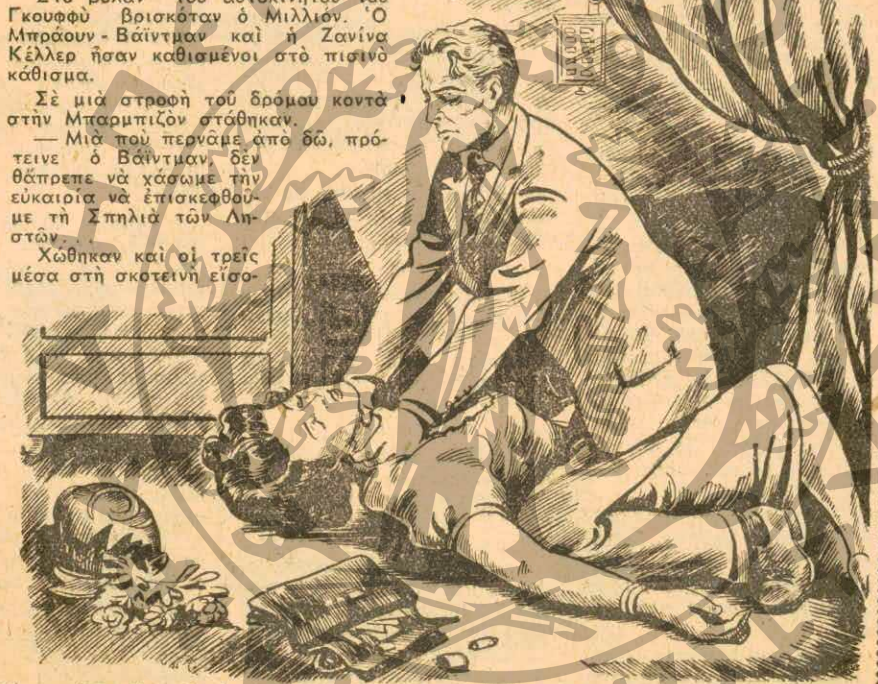
Η απόφασις του δικαστηρίου εξέδωθη το απόγευμα της 31 Μαρτίου 1938. Με αυτήν ο Βάιντμαν και ο Μιλλιόν καταδικάστηκαν στην ποινή του θανάτου.

Ο Μιλλιόν άσπασε πηρε χάρι και γλύτωσε το κεφάλι του. Ο Βάιντμαν έξετελέσθη στις 16 Ιουνίου λίγα λεπτά πριν από τις έπτ...

Ο Βάιντμαν ήταν χαρακτηριστικός τύπος ασίστου. Είχε παγερό βλέμμα και τόσο βάρος που έφθανε στα όρια της αναισθησίας. Του άρεσε να ντύνεται με κομψότητα, να συχνάζει στα νυχτερινά κέντρα και να έχει σχέσεις με καλλιτέχνιδες του ελαφρού θεάτρου.

Στη φυλακή, μετά την καταδική του, έμεινε όλη την ημέρα σιωπηλός, αποφεύγοντας τους άλλους καταδικούς. Τη νύχτα όμως βογγούσε και ουρλιάζε από φρίχτους επιπτώσεις.

Το μαρτύριό του αυτό κράτησε ως την ημέρα που οδηγήθηκε στη λαιμητόμο.

Είχε φτιάξει ένα κλοιό γύρω από το λαιμό της Τζόαν κι' έσφιγγε τα χέρια του με όλη τη δύναμη...

ΛΟΣ ο κόσμος ξέρει πως φέρνει ευτυχία το σχοινί του κρεμασμένου. Από που όμως προέρχεται αυτή η πρόληψις; Υπάρχει μία εξήγησις της, που συνδυάζει τον έρωτα με τη μαγεία...

Ζούσε άλλοτε, στις δχθες του Ρήνου, ένας άγριος πυργολογός, ο Όττο ο Σιδηρόκαρδος. Μολονότι ήταν

Σε λίγες μέρες, όταν μοι τὸ ζήτησης μόνος σου, θὰ τὸ ξανακολλήσω στὴ θέσι του... Μὲ τὸ χέρι όμως πού θὰ σοῦ βάλω, αἰγούρα θὰ νικήσης! Ὁ Λιονέλ δέχθηκε. Ἀμέσως ὁ μάγος — πού θάταν, δίχως ἄλλο, ὁ ἴδιος ἔ Σατανᾶς — τοῦκοψε τὸ δεξιὸ χέρι καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ τὸ χέρι ἑνὸς διάσημου σπαθιστοῦ, τοῦ Σταλμπαντλ,

θῆκε καρφωμένος σ' ἑνα μαδέρνι. Ὁ βαρώνος προχώρησε γιὰ νὰ συγχαρῇ τὸ νικητὴ. Δέχθηκε όμως ἑνα χαστοῦκι, πού τὸν ἔκαμε νὰ δη χίλιες σπίθες... Τὸ Χέρι ἐξακολούθησε τὰ κατορθώματά του!...

Ἀμέσως οἱ φρουροὶ ὤρμησαν κατὰ τοῦ Λιονέλ. Καίτοι ἄοπλος, ὁ νέος ἀμύνθηκε

νέλ, Μὰ τότε συνέδῃ ἑνα καινούργιο θαῦμα: Τὸ κομμένο χέρι πήδησε ἀμέσως στὸ λαϊμό τοῦ βαρώνου καὶ τὸν ἐπνίξε!

Τὸ ἴδιο ἔπαθαν ὁ δήμιος κι' ὁ ὑπασιτής τοῦ βαρώνου. Οἱ θεαταὶ σκορπίστηκαν τρομοκρατημένοι πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ὁ Λιονέλ ἔμεινε ἐπὶ ἑλούς κόνος μὲ τὴν ὠραία Γιολάνδη, πού τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸν φιλοῦσε μὲ δάκρυα χαρᾶς. Ἐπειτα ἡ νέα γυναῖκα θέλησε νὰ βγάλῃ τὸ σχοινί ἀπ' τὸ λαϊμό τοῦ ἀγαπημένου της. Μὰ ἐκεῖνος ἀντιστάθηκε.

— Τὸ σχοινί τοῦ κρεμασμένου μοῦφερε εὐτυχία, τῆς ἔπε. Ἦ' ὑπὸ κι' ἐγὼ θὰ τὸ φυλάξω. Ποιὸς ξέρεῖ ἂν δὲν ἐξακολουθήσῃ νὰ μὲ προστατεύῃ!

Καὶ πραγματικά, ἡ πρόβλεψί του ἐπαλήθευσε. Δὲν πέθανε ἀπ' τὴν αἰμορραγία. Τὸ ἴδιο βράδυ δέ, ἐμφανίσθηκε καὶ πάλι ὁ μάγος, ὁ ὁποῖος ξανακόλλησε στὴ θέσι τοῦ τοῦ δικό του χέρι, ἐκεῖνος πού τοῦ εἶχε κόψει τὴν πρώτη φορά.

Μὰ τώρα, τὸ χέρι αὐτὸ φοροῦσε στὸ δεύτερο δάχτυλό του ἑνα δαχτυλίδι στολισμένο μ' ἑνα τεράστιο μπριλλάντι ἀνυψήτου ἀξίας. Ἦταν ἑνα δῶρο τοῦ μάγου, κι' ἡ ποικίλα πού πρόσφερε ὁ ποιητὴς καὶ τραγουδιστὴς στὴν ὠραία του δέσποινα...

B. ΓΚΑ'Υ

Ἡ πενικιλίνη τελειοποιεῖται

Οἱ τόσο ἐνοχλητικὲς ἐνέσεις πενικιλίνης κάθε 3 ὥρες, ἡμέρα καὶ νύχτα, θὰ λείψουν όταν χρησιμοποιηθῇ σὲ εὐρεία κλίμακα ἑνα νέο παρασκεύασμα πενικιλίνης, πού εἰσάγεται στὸν ὄργανισμό μὲ μίαν μόνον ἔνεσι καὶ μένει ἐπὶ 4 ἡμέρες μέσα στὸ αἷμα. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ δόκτωρ Μπουκουγιώτη τοῦ ἔχει ὀνομάσει «προϊόν F». Πρόκειται γιὰ ἑνα μίγμα πενικιλίνης G, προκαίνης, φυσικολαδου καὶ στεατικῶν ἀργιλλίων.

Τὸ πρόβλημα τῆς συγκρατήσεως τῆς πενικιλίνης μέσα στὸ αἷμα ἀπασχόλησε τοὺς ἐπιστήμονες ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀκόμη τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ φαρμάκου. Γιατί ὁ ὄργανισμός τοῦ ἀπέβαλλε γρήγορα, μαζί μὲ τὰ οὐρά, κι' ἔπρεπε συνεπῶς νὰ γίνεσαι κάθε τόσο καινούργιος ἐνέσις. Μὲ τὴν ἀνάμιξί της μὲ φυσικολάδο καὶ κερί, ἡ πενικιλίνη διετηρεῖτο κάπως περισσότερο μέσα στὸ αἷμα, καὶ πάλι όμως ἐφευγε σὲ λίγες ὥρες.

Ἡ τελευταία καὶ καλλίτερη μέθοδος εἶνε ἡ ἀνάμιξις μὲ προκαίνη καὶ μὲ στεατικὸν ἀργίλλιον.

Ἐνα ἄλλο παρασκεύασμα, μὲ τὰ ἴδια συστατικά, πωλεῖται ἤδη ἀπὸ μῆνες μὲ τὴν ὀνομασία «φλοκιλίνη».

Ἡ φλοκιλίνη διατηρεῖται στὸ αἷμα ἐπὶ 48 ὥρες μετὰ τὴν ἔνεσι, ἐνῶ τὸ «προϊόν F» διατηρεῖται ἐπὶ 96 ὥρες.

γενναιότατα καὶ σκότως τέσσερες στρατιῶτες. Ἐπιτέλους όμως τὸν ἔριξαν κάτω, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν παρέδωσαν στὸ δῆμιο γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ μιά θηλειὰ στὸ λαϊμό...

Τὴν ὥρα πού ἔστηναν τὴν κοεμάλα, ὁ βαρώνος σάν νὰ τοῦχε ἔλθει μιά ξαφνικὴ ἰδέα, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ Λιονέλ. Ὁ νέος τέντωσε αἰμέως τὸ λαϊμό του, γιὰ νὰ προτιμοῦσε τὸν ἀποκεφαλισμὸ ἀπ' τὸν ἀτιμωτικὸ ἀπαγχονισμό.

Μὰ ὁ βαρώνος χαμογέλασε κι' ἀρκέστηκε μόνον νὰ κοίτῃ τὸ σχοινί.

Ἐπειτα ἔδειξε τοὺς στρατιῶτες τοῦ τὸν τροβαδούρο, πού εἶχε ἀκόμη κρεμασμένη τὴ θηλειὰ στὸ λαϊμό του, καὶ εἶπε:

— Χαρίζω τὴ ζωὴ σ' αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο. Θὰ τοῦ κόψουν όμως τὸ δεξιὸ χέρι, ὅπως κάνουν στοὺς ἱερόσυλους καὶ στοὺς πατροκτόνους! Δὲν θὰ μπορῇ πιά νὰ παίξῃ τὴν κιθάρα του... ἀλλὰ οὐν θὰ γάσουμε σπουδαία πράγματα, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Δὲν τόκανε αὐτὸ ἀπὸ καλασύνη ὁ Όττο ὁ Σιδηρόκαρδος. Ἦταν ἀπεναντίας πολὺ σκληρὸς καὶ ραφιναρισμένος στίς ἐκδικήσεις του, κι' ἤθελε ἀπλῶς νὰ παρατεῖν τὴν ἀγωνία τοῦ δούστου σενέου θυμῶτος του.

Ἡ «χάρις» πού τοῦ παραχωροῦσε, δὲν ἦταν παρά ἀναβολὴ τοῦ θανάτου του γι' λίγες ὥρες.

Πράγματι, σὲ λίγο ὁ δήμιος ἔκοψε τὸ χέρι τοῦ Λιο-

Τὸ μαγικό ΧΕΡΙ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

βαρώνος τῆς Ἀγίας Αὐτοκρατορίας, λήστευε ὅλο τὸν κόσμο κι' εἶχε γίνῃ ἀληθινὸς τύραννος.

Ὡστόσο ἀγαποῦσε τὶς καλὲς τέχνες καὶ τὶς διασκεδάσεις. Γι' αὐτὸ, συγκέντρωνε τακτικά στὸν πύργο του τροβαδούρους, πού ἀποθανάτιζαν μὲ τὰ τραγούδια τους τὰ κατορθώματα τῶν Σταυροφορῶν.

Ἐνας ἀπ' τοὺς τροβαδούρους αὐτοῦς, ὁ νεαρὸς Λιονέλ, ἔρεσε σὲ μιά προσεκτικὴ μὲν τοῦ βαρώνου Όττο, τὴν ὠραία Γιολάνδη. Κι' αὐτὸ τοῦ στοίχισε ἑνα χαστοῦκι ἑκ μέρους τοῦ φόν Γκέρλαχ, λοχαγοῦ τῆς φρουρᾶς τοῦ βαρώνου.

Μιά τέτοια προσβολὴ δὲν ἦταν δυνατόν παρά νὰ ξεπληθῇ μὲ αἷμα — τὸ αἷμα τοῦ Λιονέλ, φυσικά. Πράγματι, ὁ φόν Γκέρλαχ ἔθεωρεῖτο ἀσυναγώνιστος στὸ σπαθί κι' εἶχε σκοτώσει σὲ μονομαχίες πάνω ἀπὸ εἰκοσι ἀντιπάλους. Ὁ Λιονέλ ἀπεναντίας δὲν εἶχε πιάσει ποτὲ στὸ χέρι τοῦ σπαθι. Πολλοὶ τὸν συμβούλευσαν νὰ φύγῃ. Μὰ τότε θ' ἀτιμωζόταν στὰ μάτια τῆς ὠραίας του. Προτίμησε λοιπὸν νὰ μείνῃ, κι' ἄς σκοτωνόταν...

Τὴν παραμονὴ τῆς μονομαχίας, καθὼς καθόταν στὸ σπιτί του, συλλογιζόμενος, παρουσιάσθηκε ἔξαφνα μπροστά του ἑνας μάγος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐθέλεις νὰ νικήσης στὴ μονομαχία, παλληκαράκι μου; Στάσου τότε νὰ σοῦ κόψω τὸ χέρι.

πού τὸν εἶχε δολοφονήσει πρὸ ἡμερῶν ὁ Όττο, λυσασμένο γιὰ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ σὲ τίμια μονομαχία.

— Ἀκόμη καὶ νεκρὸς, θὰ ἐκδικηθῶ! εἶπε πῇ ὁ Σταλμπαντλ πρὶν πεθάνῃ.

Μόλις ζωντάνεψε τὸ χέρι του, ἄρχισε νὰ σαλεύῃ, σάν κατὶ ν' ἀναζητοῦσε. Χούφτωσε ἑνα βαρὺ σπαθί πού τοῦ πρόσφερε ὁ μάγος, κι' ἔκαμε μερικές ἐπιδειξιῶτες κινήσεις σπαθισμῶν.

— Εἶδες πῶς κρατῶ τὰ λόγια μου; εἶπε ὁ μάγος στὸ νέο, καὶ χάθηκε.

Ἡ μονομαχία θὰ γινόταν σ' ἑνα χωρὸ περιφραγμένο ἀπὸ σανίδες. Ὁ βαρώνος εἶχε στήσει μιά ἐξέδρα γιὰ τοὺς ἐπιδεικνόμενους. Ὁ Λιονέλ ἦταν ἐκεῖ, κι' ἡ ὠραία Γιολάνδη μαζί.

Ὁ Όττο ἔδωσε τὸ σύνθημα κι' ἡ μονομαχία ἀρχισε. Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, φάνηκε ἡ ὑπεροχὴ τοῦ τροβαδούρου. Ἐπετέθη μὲ λύσσα κι' ἀνάγκασε τὸν ἀντιπάλό του νὰ ὑποχωρήσῃ ὡς τὸ σαρκενὸ περιφράγμα. Τὸ χέρι τοῦ ἔκαμε μερικές ἀκόμη χαριτωμένες κινήσεις — σάν γιὰ νὰ διασκεδάσουν οἱ θεαταὶ — κι' ἔπειτα τέντωθηκε μὲ τὴν ὀρμή, ὥστε ὁ Γκέρλαχ βρέ-

ΕΝΑΣ νέος τύπος μικροσκοπίου ἐπινοήθηκε ἀπ' τὸ Γαλλο ἐπιστήμονα Κλωντ Μανιάν καὶ κατασκευάζεται ἤδη στὰ ἐργαστήρια τοῦ Κολλεγίου τῆς Γαλλίας, στὴ Παρίσι. Θάχῃ ὕψος 5 μέτρων καὶ θὰ λειτουργῇ μὲ ηλεκτρισμὸ 300.000 βολτ. Τὰ ἐξαρτήματα τοῦ θὰ εἶνε ἀνάλογα μὲ τὰ χρησιμοποιούμενα ὡς τώρα μόνο γιὰ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου.

Θὰ μοιάζῃ σὰν μενεθύνους τοῦ ἠδὴ γνωστοῦ «ἠλεκτρονικοῦ μικροσκοπίου». Ἀλλὰ θὰ ἔχῃ μιά βασικὴ διαφορὰ ἀπ' αὐτὸ: θὰ λειτουργῇ μὲ πρωτόνια ἐνῶ τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιον λειτουργεῖ μὲ ηλεκτρόνια.

Γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅμως κανεὶς τὴν διαφορὰ αὐτὴ, πρέπει νάχῃ ὑπ' ὄψιν του τὶς βασικὲς ἀρχὲς τοῦ μικροσκοπίου. Θὰ προσπαθῶμεν λοιπὸν νὰ δώσωμεν στοὺς ἀναγνώστες μας μερικές ἐξηγήσεις, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀπλουστευμένες.

Τὶ εἶνε ἐκεῖνο πού περιορίζει σὲ ὠριμένα ὅρια τὴ μεγεθυντικὴ ἱκανότητά ἐνὸς μικροσκοπίου; Θεωρητικά, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιτύχωμε ὁποῖποτε μεγεθύνει, αὐξάνοντας τὸ μήκος τοῦ σάλινος τοῦ μικροσκοπίου καὶ προσθέτοντας φακοὺς. Μὰς ἐμποδίζει όμως ἡ «ικανότης διαχωρισμοῦ» του. Δὲν ἀρκεῖ ὅλα, ἀλλὰ νὰ μεγεθύνῃ τὸ μικροσκόπιον τὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἐκχωρίσῃ τὶς λεπτομέρειες τοὺς ἀλλοῶς δινεῖ εἰκόνες θολές, ἀσαφεῖς καὶ ἀχνήσες.

Ἡ ἱκανότης λοιπὸν αὐτὴ εἶνε περιορισμένη στὰ μικροσκόπια καὶ βαρύνει ὡς ἀπαιτεῖται τὸ μεγεθύνει. Ἀν τὰ ἀντικείμενα μεγεθύνθουν περισσότερο ἀπὸ ἑνα ὅριον, παύουν πιά νὰ διακρίνονται καθαρά, γιὰ τὸ κάθε φωτεινὸ σημεῖο τοὺς συνεχέται μὲ τὰ διπλάνα του.

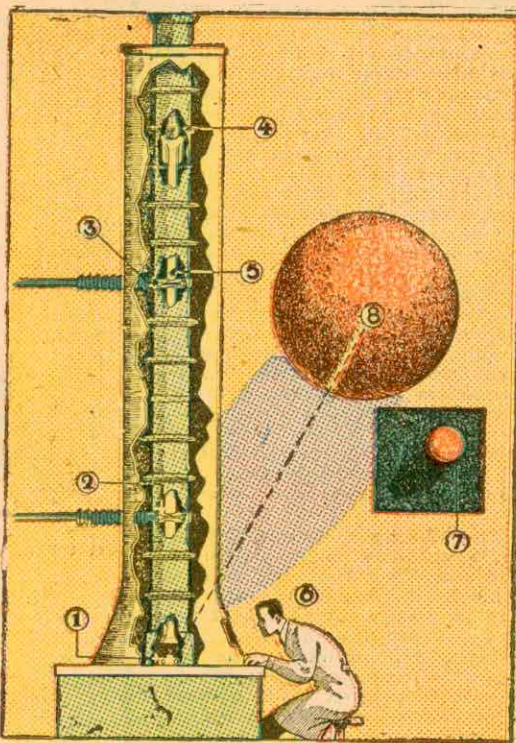
Ἡ ἱκανότης διαχωρισμοῦ δὲν ἐξαρτᾶται καθόλου ἀπ' τὴν ποιότητα τοῦ μικροσκοπίου κι' ἀπ' τοὺς φακοὺς του, ἀλλὰ ἀπ' τὸ μήκος κύματος τοῦ φωτός. Χρησιμοποιώντας λοιπὸν φῶς μὲ μικρότερο μήκος κύματος (δηλαδὴ υπεριώδεις ἀκτίνες) οἱ ἐπιστήμονες ἐπέτυχον τὴν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη ἱκανότητα διαχωρισμοῦ, κι' ἐπομένως μπόρεσαν νὰ φτιάσουν μικροσκόπια μὲ μεγαλύτερες μεγεθύνσεις. Μ' αὐτὰ κατάρθωσαν νὰ διακρίνουν μικρόβια μεγέθους 1 δεκάκις χιλιοστού τοῦ χιλιοστομέτρου. Πάντως μὲ κανένα τρόπο δὲν μπόρεσαν νὰ μεγεθύνουν τὰ ἀντικείμενα περισσότερο ἀπὸ 1.000 φορές ἢ μάλλον θὰ μπορούσαν νὰ τὰ μεγεθύνουν ἀκόμη πλεονάζον, ἂν ἤθελαν, ἀλλὰ δὲν θὰ κέρδιζαν περισσότερες λεπτομέρειες τους.

Ὡποῖποτε, εἶχαν ἤδη ἐπιτύχει μιά σημαντικὴ κατάρκτη ἐφ' ὅσον τὸ γυμνὸ μάτι δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κάτι μικρότερο ἀπὸ 1 δεκάτον τοῦ χιλιοστομέτρου. Εἶχαν δηλαδὴ χιλιοπλασιάσει τὴν ὀξύτητα τῆς ὁράσεως.

Κατόπιν ἐφευρέθηκε τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιον. Σ' αὐτὸ ἀντικαταστάθηκε τὸ φῶς μὲ ἠλεκτρόνια, τὰ ὁποῖα ἔχουν μικρότερο μήκος κύματος καὶ μικρότερο ἀπ' τὶς φωτεινὲς ἀκτίνες. Συνεπῶς, ἡ ἱκανότης διαχωρισμοῦ τοῦ μικροσκοπίου αὐτοῦ εἶνε πολὺ μεγαλύτερη κι' ἐπιτρέπει νὰ μεγεθύνθουν τὰ ἀντικείμενα ὡς 200.000 φορές.

Ξέρете τί σημαίνει τέτοια μεγεθύνει;... Ἀν τὸ κεφάλι μῆς κορφίτσας γινόταν 200.000 φορές πλεονάζον, θὰ μπορούσε νὰ χωρῇ σὲ ὅλοκληρο τὸ τεράστιο ὑπερκόσμητο «Κοῦν Μαιρη»... καὶ νὰ περιστεύῃ καὶ χωρῇ! Ἐπίσης θὰ μπορούσε νὰ στραποδεύσῃ ἐκεῖ πᾶν ὁλόκληρο σύνταγμα!

Ἐπιζητεῖται δὲ ὅτι θὰ τελειοποιηθῇ ἀκόμη περισσότερο τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιον, δεδομένου ὅτι θ' ἐξαρτᾶται

Αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ νέο μικροσκόπιον πρωτόνιον. 4) Τὸ ἐξάρτημα παραγωγῆς πρωτονίων ἀπὸ ἀτομὰ ὕδρογόνου. 3) Ὁ πρῶτος «ἠλεκτροστατικός φακός» θὰ παρέχῃ μεγεθύνει 200. 5) Σ' αὐτὴ τὴ θέσι θὰ τοποθετηθῇ τὸ ἐξεταζόμενον δειγμά. 2) Δεύτερος «ἠλεκτροστατικός φακός» θὰ παρέχῃ μεγεθύνει 20.000. 1) Οἱ τελικὲς φωτογραφίες θὰ μπορούν νὰ μεγεθύνθουν, ὥστε νὰ δειγνύουν τὸ ἀντικείμενο 600.000 φορές μεγαλύτερο. 6) Ἐνας ἐπιστήμονας κάνει τὶς παρατηρήσεις του. 7) Ἡ ἀσπρὴ αὐτὴ σφαῖρα εἶνε ἑνα μόνον τεχνικὸ καουτσούκ, ὅπως φαίνεται στὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιον, μὲ μεγεθύνει 110.000 8) Τὸ ἴδιο μόνον, ὅπως θὰ φαίνεται στὸ νέο μικροσκόπιον.

Τί καὶ μπορεῖ νὰ μεγεθύνῃ τὰ ἀντικείμενα 2.000.000 φορές.

Μὲ τὸ μικροσκόπιον αὐτὸ, τὰ μικρόβια φαίνονται σὰν πλάσματα μὲ ἀλλόκοτα σχήματα, μὲ «πόδι» καὶ μὲ «οὐρά». Ἐπίσης φωτογραφηθῇκαν ἐπιτέλους οἱ ἰοὶ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, πού ἐμειναν ἀόρατοι μὲ τὰ κοινὰ μικροσκόπια. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπιστήμονες μπόρεσαν νὰ παρακολουθήσουν μὲ τὰ μάτια τους τὴ δράσι τῶν «βακτηριοφάγων» καὶ τῶν «ἀντισωμάτων», δηλαδὴ τῶν ἀμυντικῶν μέσων τοῦ ὄργανισμοῦ κατὰ τῶν μικροβίων πού τὰ ἤζεραν ὡς τότε μόνο θεωρητικά.

Τὸ πλεονέκτημα ὅμως εἶνε ὅτι κατάρθωσαν νὰ ἰδοῦν ἀκόμη καὶ τὰ μόνια ὠριμένους οὐσίων (ὅπως τὸ συνθετικὸ καουτσούκ). Εἶχαν ἤδη ὑπολογίσει θεωρητικὰ τὸ μεγεθὺς τους κι' ὅταν τὰ διεκρίναν μὲ τὸ ἠλεκτρονικὸ μικροσκόπιον, ὅμοιο μὲ ὑπᾶλεις τοῦ τέννις — ἐξακριβώσαν ὅτι δὲν εἶχαν γελοιστὲς στοὺς ὑπολογισμούς τους. Τὰ μόνια αὐτὰ

Τὰ ὑπερμικροσκόπια

Νέοι κόσμοι ἀποκαλύπτονται

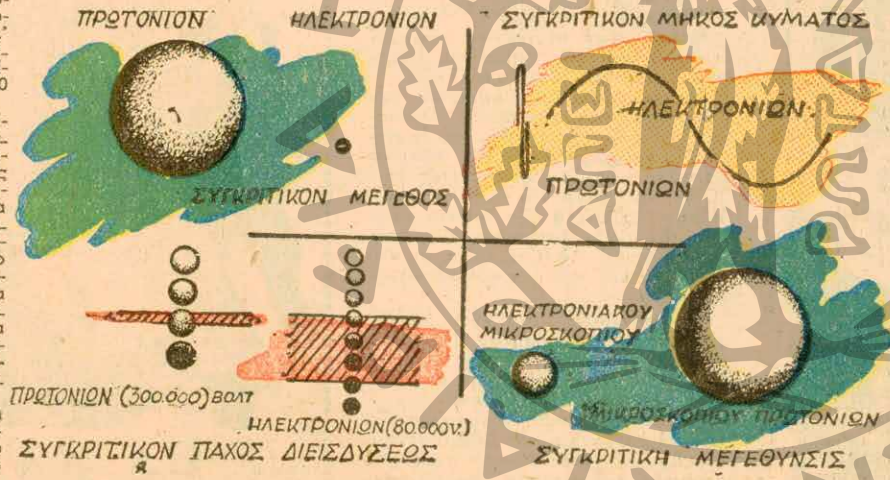
βρίσκονται σὲ συνεχὴ κίνησι, πού εἶνε ὅμως σχετικῶς τόσο μικρὰ, ὥστε δὲν ἐμποδίζει τὴν φωτογράφησίν τους — ὅπως π.χ. μπορεῖ καλλίστε νὰ φωτογραφηθῇ ἑνας ἄνθρωπος πού τρέμει.

Τὸ νέο μικροσκόπιον τοῦ Μανιάν θ' ἀποτελέσῃ ἑνα ἀκόμη τεράστιο βήμα πρὸς τὴν ἐξερεύνησι τοῦ ὑπερμικροσκοπικοῦ κόσμου. Ὅπως εἶπαμε καὶ στὴν ἀρχή, λειτουργεῖ μὲ πρωτόνια, ἀντὶ ἠλεκτρονίων. Τὸ μήκος κύματος τῶν πρωτονίων εἶνε 40 φορές μικρότερο ἀπ' τῶν ἠλεκτρονίων κι' ἐπὶ τὸ νέο μικροσκόπιον θὰ μπορῇ νὰ μεγεθύνῃ τὰ ἀντικείμενα ὡς 600.000 φορές!

Τὸ μόνον μειονεκτήμα τοῦ εἶνε ὅτι θὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐξέτασι λεπτοτάτων μόνον δειγμάτων, ἢ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἀντικειμένων γιὰ τὴν πρωτόνια ἔχουν 10 φορές μικρότερη διεισδυτικὴ δύναμι ἀπ' τὰ ἠλεκτρόνια. Ἐπομένως δὲν κατορθώνουν νὰ διαπεράσουν ἀντικείμενα μὲ κάποιο πάχος.

Τὶ θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἀκόμη τὸ νέο μικροσκόπιον; Μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν ζωντανὰ πλάσματα μικρότερα ἀπ' τὰ γνωστὰ μέχρι τώρα; Μπορεῖ νὰ κυττάξωμε μέσα στὰ μόνια καὶ νὰ διακριθῇ τὰ ἀτομὰ τους, πού ἀπέναντι μετὰ τοὺς μισοὺ ἑκατομμυρίου, στὸ τὸ χιλιοστόμετρο;... Οἱ ἐρωτήσεις αὐτὲς περιμένουν ἀπάντησι ἀπ' τὰ νεώτερα πειράματα πού θὰ γίνουν μὲ τὸ καινούργιο μικροσκόπιον.

Πάντως οἱ τεχνικοὶ προσφέρουν στὴν ἔπιστηπὴν ἑνα ἀκόμη «ὑατί» γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τοῦ κόσμου τῶν ἀπείρως μικρῶν ἀντικειμένων.

Συγκριτικὲς παραστάσεις μεταξὺ ἠλεκτρονικοῦ καὶ πρωτονικοῦ μικροσκοπίου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΚΟΡΜΕΝΩΝ ΚΕΦΑΛΙΩΝ

Συγκλονιστικά και μακάβρια
πειράματα

Ο άποκεφαλισμός ενός ανθρώπου επιφέρει τον οριστικό θάνατό του; Και δεν είναι δυνατόν να τον ξαναφέρουμε στη ζωή ή οπωσδήποτε σ' ένα είδος υποτυπώδους ζωής και να τον συντηρήσουμε με τεχνητά μέσα; Με το θέμα αυτό ασχολήθηκαν και άλλοι. Να τώρα νεότερες λεπτομέρειες.

Μερικά τελευταία πειράματα του καθηγητού Λέοντος Μπινέ, πρωτάνω της ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου των Παρισίων, φαίνεται ότι επιτρέπουν μία καταφατική απάντηση στο παραπάνω ερώτημα.

Ο διαπρεπής Γάλλος επιστήμονας, αφού υπέβαλε σε αναισθησία δύο σκυλιά, τα άποκεφάλισε μερικά, έκοψε, δηλαδή, την καρδιά και των δύο. Κατόπιν, με τη βοήθεια σωληνών από καουτσούκ, συνέδεσε το σώμα του υπ' αριθ. 1 σκυλιού με τα κεφάλια του υπ' αριθ. 2 σκυλιού και αντίστροφα, σε τρόπο που άποκατέστησαν την κυκλοφορία του αίματος στα κεφάλια αυτών των δύο ζώων. Άλλα με ποιο τρόπο; Το κεφάλι του υπ' αριθ. 1 σκυλιού ε-τροφοδοτείται από το σώμα του υπ' αριθ. 2 σκυλιού, και το κεφάλι του υπ' αριθ. 2 σκυλιού από το σώμα του υπ' αριθ. 1 σκυλιού.

Μετά την άποκοπή της καρδιάς, που ισοδυναμεί με άποκεφαλισμό, αυτά τα δύο σκυλιά θα έπρεπε να είχαν πεθάνει. Και όμως, εξηκολούθησαν να ζουν και να παρουσιάζουν διάφορες αντιδράσεις σε ούσιες, όπως είναι η αδρεναλίνη, η αστυλοχολίνη, η συμπατίνη, άρισμένες ορμόνες κλπ.

Άλλ' αν είναι δυνατόν να ξαναφέρουμε στη ζωή ένα σκυλί που το άποκεφάλισαμε, αυτό σημαίνει ότι ο άποκεφαλισμός δεν προκαλεί τον οριστικό θάνατο του, οπότε η έπαναφορά του στη ζωή είναι δυνατή! Το πρόβλημα αυτό ελκεν άποασχολήσει άπο πολλά χρόνια τους έπιστήμονας. Και ο πρώτος που έκαμε μερικά μακάβρια πειράματα πάνω σε κομμένα κεφάλια ανθρώπων και ζώων ήταν ο Ιταλός φυσιολόγος Ιωάννης Άλντινι, άνεσις του μεγάλου Γκαλβάνι, που βρισκόταν το 1802 στο Λονδίνο.

Την έποχή εκείνη, έγινε ο άπαγχονισμός ένος έγκληματιού, άνοματι Φόρστερ. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ηλικίας 26 χρόνων και είχε άρκετα ρωμαλέα σωματική διάπλαση.

Μετά την εκτέλεση, το πτώμα έξετέθη έπί μία περίπου ώρα στην

πρό των φυλακών του Νιουγκάιη πλατεία (ο καιρός ήταν ψυχρότατος) και κατόπιν παρέδόθη στον χειρουργό Κόατ. Ο Άγγλος έπιστήμων μαζί με τον Άλντινι προσέβαλαν τότε να το «γαλβανίσουν», χρησιμοποιώντας μία ηλεκτρική στήλη, που παρήγε ρεύμα 150 βόλτ.

Δύο μεταλλικά σύρματα συνέδεσαν το στόμα και τα αυτιά του πτώματος με την ηλεκτρική στήλη. Άμέσως, οι μύς του προσώπου άρχισαν να συσπώνται φρικιαστικά και το άριστερο μάτι άνοιξε διάπλατα. Τα βλέφαρα επίσης άνοιγόκλειναν διαρκώς και τα χείλη έκινούντο σπασμωδικά σαν αυτό το νεκρό κεφάλι να ήθελε να μιλήσει.

Ο Άλντινι έχρησιμοποίησε κατόπιν μερικές διεγερτικές χημικές ούσιες και ίδιως άμμονία, την όποιαν εισήγαγε μέσα στους ρώθωνες του πτώματος. Έκτος των συσπάσεων των μυών του προσώπου και του λαιμού, τα χέρια και τα πόδια του νεκρού άρχισαν τότε να κινούνται σπασμωδικά, σαν να είχε ξαναγυρίσει στη ζωή.

Ο Άλντινι έκαμε κατόπιν πολλά πειράματα σε ζώα στα νοσοκομεία Γκυ και Σαιν Τόμας. Κομμένα κεφάλια άλόγων, βωδιών κλπ. υπεβλήθησαν στην ένέργεια του ηλεκτρισμού. Τα χείλη αυτών των κορμένων κεφαλιών άρχισαν άμέσως να κινούνται, τα βλέφαρα των άνοιγόκλειναν και οι βολβοί των ματιών τους «έπαιζαν» μέσα στις κόγχες.

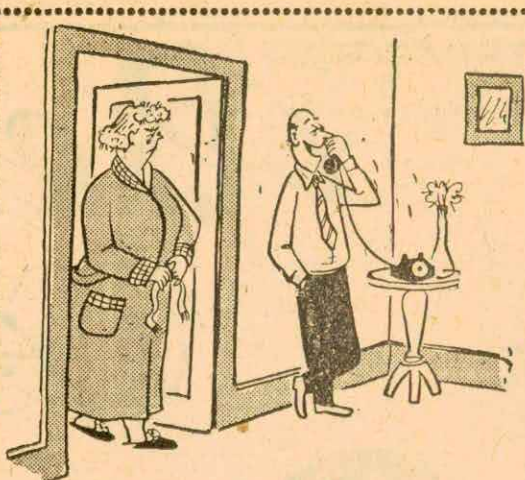
Ο Ιταλός έπιστήμων έκαμε έπίσης πειράματα σε νεκρούς ανθρώπους. Η έπίδρασις του ηλεκτρισμού τους έκανε να άνασηκώνονται κατά το ήμισυ, σαν να ήθελαν να διαμαρτυρηθούν ενάντιον της κακομεταχειρίσεως στην όποιαν τα υπέβαλλαν. Άλλοι νεκροί άνοιγόκλειναν τις γροθιές τους και χτυπούσαν ρυθμικά το τραπέζι όπου τους είχαν τοποθετήσει.

Έξαιρετικά ένδιαφέροντα ήταν έπίσης τα πειράματα που έκαμεν ο Άλντινι στην κτηνιατρική σχολή του Άλφορτ. Το κομμένο κεφάλι μίας άγελάδας άρχισε ν' άνοιγόκλειν τα μάτια και να ξεφύση με όρμη από τα ρουθούνια, μόλις διωχευθή σ' αυτό μία μικρή ποσότης ηλεκτρισμού.

Σε μία άλλη περίπτωση, ο Άλντινι θέλησε να πειραματισθή πάνω σ' όλοκληρο το πτώμα ένος άλόγου. Άλλά το νεκρό ζώο άρχισε τότε να κλωτσάει δεξιά κι άριστερά και το άποτελεσμα ήταν ότι έτραυματίσε μερικώς άπο τους βοηθούς του Ιταλός έπιστήμωνας και ότι έσπασε όλα τα όργανα που έχρησιμοποιούντο για τα πειράματα.

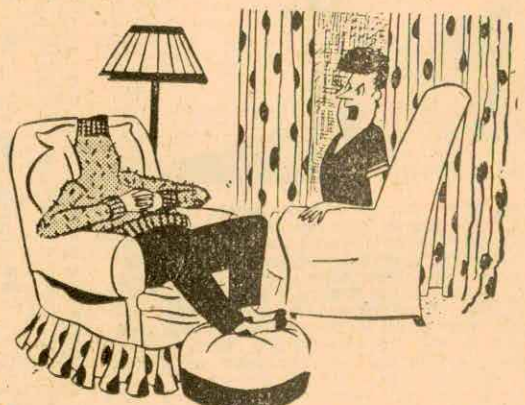
Ο μεγάλος φυσιολόγος Μπρόουν Σεκάρ κατώρθωσε, έξ άλλου, κατά τον περασμένον αιώνα να προκαλέσει αξιόλογες αντιδράσεις σ' ένα νεκρό σκυλί εισάγοντας μέσα στις άρτηριές του αίμα χωρίς ίνινη. Φαίνεται, μάλιστα, πως αυτό το σκυλί, που ήταν ο πιστός σύντροφος του διασημού έπιστήμονας, κατά τη διάρκεια της ζωής του, κουνούσε τα αυτιά του, όταν άκουγε τον κύριο του να το καλή με το όνομά του.

Άπο όλα αυτά τα πειράματα βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο βίαιος θάνατος δεν είναι οριστικός, εκτός μόνον στην περίπτωση της καταστροφής των κυριωτέρων οργάνων όπως είναι ο έγκέφαλος, ή καρδιά κλπ. Μόνον η νέκρωσις αυτών των οργάνων κάνει το θάνατο οριστικό και άμετάκλητο. Στο μεταξύ, όμως, τίποτε δεν έμποδίζει να δώσουμε σ' αυτά «μία ιδέα ζωής» με τεχνητά μέσα, να έπιτύχουμε, δηλαδή, μία πρόσκαιρη και μερική νεκρανάστασις.

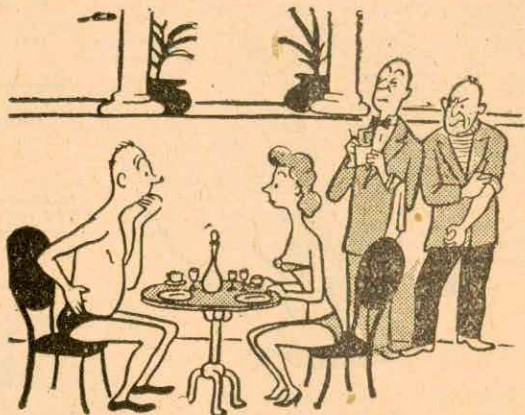

ΑΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΟΡΑ!

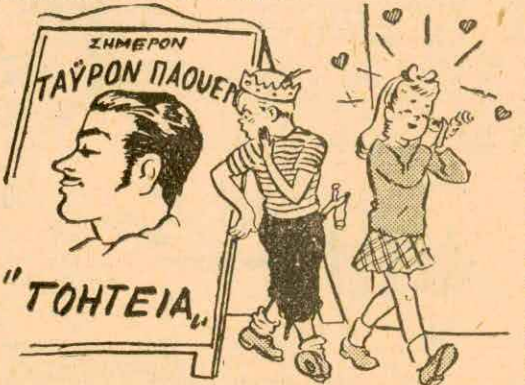
— Εύτυχως, Μαρίκάκι μου, κοιμάται βαθειά έ- κείνη ή όχια ή γυναίκα μου!...

— Γιατί, βρέ, κάνεις το κορόϊδο, όταν σου ζη- τώ λεφτά για την μοδίστρα;...

— Μα πως καταλάβαινε, βρέ Μαρίκα, πως δεν έ- χουμε δεκάρα έπάνω μας;...

— Σαχλαμαράκια!...

Ο «μαγνητικός» ΣΥΜΠΛΕΚΤΗΣ

Μία έφευρέσις για τα α-
τοκίνητα

Στα αυτοκίνητα, στα άερο- πλάνα, στα πλοία, στα τανκς, και σε διάφορα άλλα μηχανή- ματα, υπάρχει άπαραίτητως έ- νας «συμπλέκτης», ένα έξαρτη- μα δηλαδή που επιτρέπει να μεταβιβάζεται ή όχι ή κίνησις άπ' το μοτέρ στο υπόλοιπο μηχανήμα. Είναι αυτό που ό- νομάζεται κοινώς στα ατοκί- νητα «άμπραγιάς».

Ο πιο συνηθισμένος τύπος του, που υπάρχει στα 90 % των ατοκινήτων, σπηρίζεται στην τριβή. Άποτελείται άπο δύο δίσκους, που έφαπτονται σφιχτά ο ένας με τον άλλον και ο πρώτος παρσούρει τον δεύτερο στην περιστροφή του. Όταν αυτοί οι δίσκοι άπο- μακρυνθούν μεταξύ τους, περι- στρέφεται πια μόνον ο ένας, κι έτσι διακόπτεται ή μετα- δοσις της κινήσεως άπ' το μο- τερ προς τους τροχούς. Ο τύ- πος όμως αυτός του συμπλέ- κτος ζεοταινείται και φθείρε- ται γρήγορα.

Κατά τα τελευταία χρόνια, άρχισε να εφαρμόζεται στα α- τοκίνητα ένας συμπλέκτης νέου τύπου, άποτελούμενος άπο μία φυγοκεντρική άντλία και μία τουρμπίνα μέσα σε λάδι. Η άντλία δίνει μία περιστροφή στο λάδι, μ' αυτήν γυρίζει ή τουρμπίνα κι έτσι μεταδίδεται ή κίνησις.

Με τον συμπλέκτη όμως αυ- τόν δεν μπορεί ν' αλλάξει ά- μέσως ή ταχύτης, ενώ συγχρό- νως υπάρχει μία συνεχής άπά- λεια δυναμειως. Έξ άλλου δεν είναι δυνατή ή τελεία διακοπή της μεταδόσεως της κινήσεως, χωρίς ή χρησιμοποίησις ένος προσθέτου άμπραγιάς τριβής.

Τώρα λοιπόν έπινοήθηκε στην Αμερική ένας μαγνητικός συμπλέκτης, έξαιρετικά άπλος, εύρητος κι άποτελεσματι- κός.

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Βερανζέσου 12α. Τηλ. 53-674

Άναλαμβάνει την ριζικήν άποταίχισιν και έξαφανίζει τας ουτίδας ούλας, ένκαύσα- τα, στίγματα πανάδες στίγ- ματα εδλονιάς και θεοαπτέει την τοιγόπτωσιν

κός. Σ' αυτόν, οι δύο δίσκοι είναι χαλύβδινοι και βρίσκον- ται σε μικρή άπόστασις μετα- ξύ τους. Το κενό άνάμεσά τους είναι γεμάτο με σκόνη σιδήρου, αίωρουμένη μέσα σε λάδι.

Με τη διοχέτευσιν ηλεκτρικού ρεύματος σε μία μπουμπίνα που περιβάλλει τους δίσκους, μα- γνητίζονται κι' οι δύο και σχη- ματίζουν άνάμεσά τους ένα μαγνητικό πεδίου. Τα μόρια της σκόνης του σιδήρου, μα- γνητισμένα κι' αυτά, ένώνουν μεταξύ τους τους δύο δίσκους, σαν μία συνεχής σιδερένια ρά- βδος. Έτσι, όταν περιστρέφε- ται ο ένας, παρσούρει και τον άλλον στην κίνησή του.

Όταν όμως διακοπή τ' ή- λεκτρικό ρεύμα, δεν υπάρχει πια καμμία σύνδεσις των δύο δίσκων. Όσο γρήγορα κι' αν περιστρέφεται τότε ο ένας, ο άλλος μένει άκίνητος.

Με ρεύμα ένδιαμέσου έντά- σεως, δημιουργείται άσθενέ- στερο μαγνητικό πεδίου, κι' έ-τσι ο δεύτερος δίσκος περι- στρέφεται πια άργα άπ' τον πρώτο. Η διαφορά αυτή της ταχύτητος ρυθμίζεται εύκολα με την έντασι του ρεύματος. Έτσι έπιτυγχάνεται εκείνο που κάνει ο σφερ όταν «άμ-πραγιάρη» όχι τελείως.

Η κατανάλωσις ηλεκτρικού ρεύματος είναι έλαχίστη: μό- λις 4 βάττ, για ένα μοτέρ 40 ίππων.

Ο μαγνητικός συμπλέκτης λειτουργεί τελείως άόρουθα και μαλακά, χωρίς άπότομα τραντάγματα. Δεν χρειάζεται λεπτά έξαρτήματα άκριβείας, έπομένως είναι άθηνός. Δεν φθείρεται καθόλου, έφ' όσον λειτουργεί μέσα σε λάδι, ή δε σκόνη του σιδήρου είναι λε- πτοτάτη, σαν τάλκ.

Με ειδικό λάδι «σιλικόνης» έξακολουθεί ή κανονική λειτουρ- γία του άκόμη και σε θερμο- κρασία 60 βαθμών υπό το μη- δέν.

Η έκμετάλλευσις της νέας αυτής έφευρέσεως ύπολογίζε- ται ότι θ' άποδόσκει κέρδη 10 έκατομμυρίων δολλαρίων το έ-τος. Κι' όμως ο μηχανικός Ραμπίνωφ, στον όποιον άδει- λεται ο μαγνητικός συμπλέ- κτης, δεν πρόκειται να έισπρά- ξη ούτε ένα δολλάριο, γιατί ανήκει στο προσωπικό του Έ-θνικού Γραφείου Προτύπων, το όποιο προσφέρει δωρεάν τις έ-φευρέσεις του στο άμερικανι- κό κοινόν.

Τον κυνηγεί για να τον
ραβίση

Η πριγκίπισσα Κίκα των Βουρβόνων της Πάρμας πήγε άεροπορικώς άπο τη Ρώμη στη Νέα Υόρκη, με την άπόφασιν να βρη τον Αμερικανό συγγναφά Έμινγουαϊν και να τον ραβίση. Κατά τη γνήση της πριγκί- πισσας το έργον του Έμιν- γουαϊν «Για ποιόν χτυπούν οι καμπίνες» άποτελεί προσβολή ενάντιον της Ισπανικής βασιλ- κής οικογενείας, του Ισπανι- κού λαού και γενικώτερα της ανθρωπίνης ευφύας.

Ο Έμινγουαϊν, μαθαίνοντας την άπόφασιν της πριγκίπισσας, έφυγε για την Κούβα. Άλλ' ή λίκια έδωλεσε ότι θα καταβώ- η τον Αμερικανό συγγναφά μόνη και στα πέρατα του κό- μου και ότι δεν θα ήσυχασιν δεν πραγματοποιήσιν την έκ- έκησί της.

Όπως καταλαβαίνετε κατό- πιν αυτού το κυνήγητό θα συ- νεχισθή έπ' άπειρον, μέχρι τά- φου, όπως λένε κοινώς.

Διανοούμενες γυναίκες

— Έχω ένα σπουδαίο νέο
να σου άναγγείλω!...

Μ' αυτά τα λόγια ύποδέχτη- κε τον άντρα της ή κυρία Μπα- λυτώ.

— Μήπως κερδίσασμε τον πρώτον αριθμό του λαχείου; ρώτησε περίεργος εκείνος, που γύριζε άπ' τη δουλειά του κου-ρασμένος.

— Όχι, αγαπητέ μου. Δεν εινε μοναχα τα λεφτά που λο- γαριάζονται στον κόσμο. Τε- λείωσα την τρίτη πράξι του έργου μου!... Έλα γρήγορα να στο διαβάσω όλόκληρο!...

Ο σύγγος άναστένανε και μπαίνοντας στην τραπεζαρία έλεπε στη συμβία του :

— Καλά!... Προηγούμενως όμως, βάλε σε παρακαλώ να φάμε κατί!...

Η κυρία Μπαλυτώ μπήκε στην τραπεζαρία όπου βασι- λευε μεγάλη άταξία. Άνοιξε τον μπουφέ και άφησε να της ξεφύγη ένα έπιφώνημα έκπλη- ξεως.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ά- νήσυχος ο κύριος Μπαλυτώ.

— Βλέπω ξαφνικά πως δεν έχουμε τίποτε να φάμε!...

Έτσι, ο δυστυχής Μπαλυτώ άναγκάστηκε να καταφύγη σ' ένα γειτονικό ρεστωράν. Κα- θώς διάβαζε τον κατάλογο κα- ταρμένους τις διανοούμενες γυναίκες, μία γνώριμη φωνή τον έκανε να γυρίση το κε- φάλι :

— Κάτι έδώ, πατέρα;

— Ροζέ έσύ, τί γυρεύεις έδώ;

— Ο, τί γυρεύεις κι' έσύ, μπαμπά!... Το πρωί φεύγοντας είδα την μαμά να γράφει κι' έτσι ήρθα το μεσημέρι κατ' ευθείαν έδώ... Πρέπει να την συγγαρήσθω τη μαμά. Θα συ- νελέθω μόλις της περάσουν οι φιλολογικές της φιλοδοξίες...

Όσο χαίρομαι που σε βλέ- πω, μπαμπά, γιατί θέλω να σου μιλήσω...

— Μήπως θέλεις να παν- τρευτής;

— Ακριβώς!... Το μάντε- ψες!... Άγαπά μία χαριτωμένη κοπέλλα. Μη νομίζης πως με τυφλώσε ο έρωτας. Εινε όμορ- φη, κομψή και τόσο άπλη, που κανείς δεν θα πίστευε πως εινε δικηγόρινα.

— Δικηγόρινα!... φώναξε ο Μπαλυτώ άναπηδώντας... Αυ- τό μάς έλειπε. Και φαντάστη- kes πως θα δώσω ποτέ την συγκατάθεσί μου;

Η άρνησι άπο τον πατέρα ήταν ρητή. Δεν ήταν όμως και άδι- καιολόγητη. Είχε ψηθή στο στί- τι του άπ' την γυναίκα του που δεν έννοούσε ποτέ να κυ- τάξη το νοικοκυριό και λογα- ριάζε πάντα να κάνει μία νό- φη νοικοκυρά, ν' άποχτήσει τέ- λος πάντων ένα στίτι! Τί θα γινόταν άνάμεσα σε μία δι- κηγόρινα και σε μία λογοτέ- χνισα;

Πατέρας και γιός έφαγαν χωρίς να ξαναπούν λέξι και χώρισαν σιωπηλά.

Το βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι του ο Μπαλυτώ βρήκε την γυναίκα του χαρούμενη και γελαστή.

— Έχω ένα σπουδαίο νέο!.. του έλεπε πάλι.

— Έγραψες την πρώτη πρά- ξι του νέου σου έργου;

— Μην είρωνεύεσαι!... Κερ- δίσασμε τον πρώτο αριθμό του λαχείου!...

— Καλά, και το μεσημέρι που σε ρώτησα;

— Προσέγγη με τα μούτρα στο γραφείο δεν το είχα προ- σέξει!... Τώρα το άπογευμα το είδα.

Ο Μπαλυτώ άπαξε την έ- φμερίδα, βεβαίωθηκε πως το νομμερό τους κέρδιζε πραγμα- τικά πέντε έκατομμύρια φράγ- κα και το άνήγγειλε στο γιό του που έμπαινε τη στιγμή έ- κείνη στην τραπεζαρία.

Ε, λοιπόν, μπαμπά, εί- πε ο Ροζέ, για ναάσπετε τώρα όλοι εύτυχταμένοι, θα μου έ-

Όταν ο λαθραναγνώστης εινε μύωψ!...

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ	
Κάλτσες γυναικείες Μεταξ. Α'.	6.000
Κάλτσες Ναύλον Νο 51	35.000
Κάλτσες Λινές Α'.	4.000
Κομπινέζον Α'.	6.000
Κομπινέζον Ξέρσευ	8.500
Κομπινέζον Ξατιν Κλός.	18.000
Κυλάτες μεταξωτές Α'.	5.000
Κυλάτες Μακρό Α'.	2.000
Κασκορέ.	3.500

Πλούσια συλλογή άνδρικών Κάλτσών, Φανελλών, Ύποκαμισών, Σοσονιών, Μανδύλων, Ζέρσευ έλαστωματικά εις το ήμισυ της αξίας και πολλά είδη παμφθηνά.

ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Κολοκοτρώνη 52

πιτρέψης να παντρευτώ!...

«Αλλ' η ανέλπιστη χαρά δεν είχε καθόλου μαλακώσει τον Μπαλντώ. Ήταν ανέλπιτος. Το μόνο που σκέφτηκε ήταν να πάρει μια καλή υπέρβρια που θα του τακτοποιούσε το σπίτι, και προ πάντων θα του μαγειρεύε καλά!...

Ύστερα από τρεις μέρες το δωμάριο του πραγματοποιήθηκε. Μια χαριτωμένη υπέρβρια με πολύ καλές συστάσεις παρουσιάστηκε. Λεγόταν Λιζέττα, ήταν μόλις είκοσι τριών ετών και καθόλου απαιτητική όσον αφορά το μισθό.

Την άλλη μέρα ο Μπαλντώ γύρισε στο σπίτι του πιο νωρίς από άλλους για να παρακολουθήσει την νέα υπέρβρια στη δουλειά της. Βρήκε όμως το σπίτι άγνωστο, ξεσκονισμένο, καθαρό, και στην τραπέζια το τραπέζι στρωμένο, ενώ γαργαλιστικές μυρωδιές έφταναν απ' την κουζίνα.

Κάθισε ένθουσιασμένος και σε λίγο ενώ έτρωγε με απόλαυση, είπε εμπιστευτικά στη γυναίκα του:

— Μου φαίνεται πως πετύχαμε κελεπούρι!...

Όσο περνούσαν οι μέρες η πεποίθησή του αυτή δυναμώνε. Μια μέρα όμως, μπαίνοντας στην κουζίνα η κυρία Μπαλντώ έβλεπε τον Ροζέ να φιλά την Λιζέττα.

Ξερόθηκε κι' έφυγε χωρίς να πη λέξι. Είδοπαρνε μονο άμέσως τον άντρα της. Άλλα προς μεγάλη της απορία, εκείνος χαμογέλασε και της είπε μ' επιείκεια:

— Τι τα θές, αγάπη μου, νειάτα!...

Και μέσα του σκεφτόταν: «Μακάρι να τα καταφέρει η Λιζέττα να εκθρονήσει την δικηγόρινα απ' την καρδιά του».

— Κι' αν του μπη στο κεφάλι να την παντρευτεί; Ρώτησε τρομαγμένη η κυρία Μπαλντώ.

— Άς την πάρη!... Η ώρα η καλή!

— Δεν είσαι στα καλά σου, μου φαίνεται! Να πάρη το παιδί μας μια υπέρβρια!...

— Γιατί όχι; Τούλάχιστον θα τρώω καλά και θα βλέπω το σπίτι μου συγυρισμένο.

Ο Μπαλντώ έτριβε ευχαριστημένος τα χέρια του ενώ η γυναίκα του σταυροκοπιόταν.

Εξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά τους ο Ροζέ.

— Θα έχετε και οι δυο εκείνο που θέλετε, τους είπε εύθυμα. Έσύ, μπαμπά, μια νύφη νοικοκυρά και καλή μαγειρίσα κι' εσύ μαμά, μια διανοούμενη. Σας παρουσιάζω την δικηγόρο δεσποινίδα Σιμόνη Μπωσάν που με την συγκατάθεσή σας θα γίνει γυναίκα μου!

Και τους εορσίσε την μνηστή του που εμφανίστηκε εκείνη τη στιγμή στο κατώφλι και που δεν ήταν άλλη απ' τη Λιζέττα!

Όταν πέρασε η πρώτη έκπληξη, ο κ. Μπαλντώ θεώρησε καλό ν' αγριέψη λιγάκι και είπε στο γιού του πως δεν τώ όρεσε να τον κοροϊδεύουν. Άλλα τα χάδια της... Λιζέττα και οι παρακλήσεις του Ροζέ τον έκαναν να καμφθώ στο τέλος. Κι' ενώ η γυναίκα του πρώτη αγκάλιασε τη νύφη της, εκείνος έκανε την διπλωματική υποχώρησι λέγοντας:

— Άς είνε, έχετε την ευχή μου, με μια συμφωνία όμως. Μια φορά την εβδομάδα θα μου κανετε μια τούρτα με κρέμα!

— Θαυμάσια! πρόσθεσε η μητέρα κατενθουσιασμένη. Βρήκα θέμα για ένα νέο μυθιστόρημα!...

Το άλλο μεσημέρι, η κυρία Μπαλντώ, υποδέχθηκε τον άντρα της με την κλασική φράση της:

— Έχω ένα σπουδαίο νέο να σου αναγγείλω. Τελείωσα το πρώτο κεφάλαιο του νέου μου μυθιστορήματος!

Κι' αυτή η δουλειά γινόταν κάθε μέρα! Ο κ. Μπαλντώ, έτρωγε μ' τα εξίσια φαγητά που του μαγειρείρε η Λιζέττα, αλλά φούσκωνε από αγανάκτηση ακούγοντας τη γυναίκα του να του αναγγέλλει συνεχώς τα σπουδαία νέα ότι τελείωσε ένα κεφάλαιο ή μια πράξη ή έργου της.

Ός που ένα πρωί όλα τα μέλη της οικογενείας είχαν βγή περιπατά. Ο κ. Μπαλντώ προφασίσθηκε πονοκέφαλο κι' έμεινε στο σπίτι. Είχε το σκοπό του. Κι' όταν, άργα το μεσημέρι, επέστρεψαν οι απουσιάζοντες, ο κ. Μπαλντώ υποδέχθηκε τη γυναίκα του μ' ένα σατανικό μειδίαμα. Και της είπε:

— Αγαπητή μου, έχω να σου αναγγείλω ένα σπουδαίο νέο.

— Μας έπεσε πάλι το λαχείο; ρώτησε εκείνη χαρούμενη.

— Όχι.

— Άλλά;

— Έπληρα κι' έκαψα όλα σου τα μυθιστορήματα, τα διηγήματα, τα ποιήματα και τα θεατρικά σου έργα. Δεν άφησα ούτε ένα φύλλο χαρτί!

Η κυρία Μπαλντώ έλιποθύμησε. Κι' όταν τη συνέφεραν, είπε στον άντρα της:

— Είσαι ένας μεγάλος κακούργος! Γιατί τώρα είμαι υποχρεωμένη να τα ξαναγράψω από την αρχή!

ANNA - MARIA NTEOPNT

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Θεόδωρον Γυμνόπουλον, Ν. Κιλίκις: Στην περιπτώσει σας, εμείς δεν μπορούμε δυστυχώς να σας διευκολύνουμε. Πάνον Ζαχαρόπουλον: Ύπάρχον λόγοι που μας ανάγκαν να τηρούμε την σιγή για την οποία μας κατηγορείτε και απειδεύθη ότι δεν είχαμε άδικο. Πέτρον Γαλάνην: Δεν δημοσιεύουμε δυστυχώς συνεργασίαν αναγνωστών. Έπην Λιαντζούρα και Βέρα Μυτιληναίου, Βόλον: Η διεύθυνσις της Ruth Nelson είνε Metro-Goldwyn Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Αποφοίτον του Δαφνίου, Βόλον. Τα τελευταία φίλμ της Μαρίας Ουσπενσκάγια ήσαν: «Ο πόνος της αγάπης», «Γέφυρα της Αμαρτίας» και «Ο Ταρζάν και οι Άμαζόνες». Για την Πέτρα κην: Η διεύθυνσις του Glenn Ford είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Hollywood 28, Calif. U.S.A. Μικρή Πεταλούδα Μ. Ι. Π. 18, Πάτρας: Η διεύθυνσις της Jennifer Jones είνε: David O. Selznick Prod. Inc., 9336 West Washington Bld. Culver City, Calif. U.S.A. Την είδαμε μέχρι σήμερα στα φίλμ: «Ούρανία όπτασις» και «Ερωτικά γράμματα» και θα την ξαναδούμε κατά την προσεχή σαζόν στα φίλμ «Ανεύθυν τρέλλας» με τον Σαρλ Μπουαγιέ και «Μονομαχία στον ήλιο» με τον Γκρέγκορ Πέκ. Θησαυροφίλον Χ. Ναυπλίου: Δεν κυκλοφορεί στη χώρα μας τέτοιο περιοδικό. Πρό καιρού εξέδιδον ένα άλλα δέκακοτη έκδοσι του. Άριστέα Λέκκα, Ένταθα: Η διεύθυνσις των Barbara Stanwyck, Lana Turner, Frances Gifford και Judy Garland είνε: Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τών δε Alexis Smith και Ann Sheidman: Warner Bros Studios Burbank, Calif. U.S.A. Δεν απαντούμε παρά σε δύο μόνο ερωτήσεις κάθε φορά. Βούλα, Ηράκλειον: Το γράμμα σας προς την Μιράντα θα το απευθύνετε στα γραφεία μας. Θα φροντίσουμε να σας δοθή ή απάντησι όσο το δυνατόν πιο σύντομα, μέσω του περιοδικού πάντως και όχι δι' ιδιαιτέρας επιστολής. Δυστυχισμένη η Ελλάδα χρυσήν ήν υπαρέειν. Τρίκαλα: Απευθύνετε στα γραφεία του περιοδικού μας τα γράμματα σας προς την Μιράντα και τον κ. Παλαιολόγον. Εά τους παραδοθούν άμέσως. Έθυσμον Νέον. Πάτρας: Ευχαριστούμε για την «Συνταγή που θαρραυέει τον έρωτα». Δεν ρωκινδυνεύουμε όμως την δημοσιεύσι της γιατί διφιδάλλομε αν θα την χρησιμοποιούσε κανείς ερωτευμένος. Φρειδερίκη η Γαλανή ην ούλη, Χαλκιδική: Δυστυχώς δεν μπορεί να γίνει αυτό που ζητάτε. Το γράμμα σας μας καταγγέλλει ότι αγοράζετε τον «Θησαυρό» 2.500 στην πόλι μας. Η υπερτίμησι των 500 δραχμών είνε τελείως αδικαιοδότη. Ο «Θησαυρός» πρέπει να πωλήται παντού 2.000 δραχ. Αστρο της άγίας ης. Ύδρα: Το ποιήμα σας όχι τόσο επιτυχημένο. Έξ άλλου δεν δημοσιεύουμε συνεργασίαν αναγνωστών. Νικόλαον Κρητικόν ούλοη, Χανιά: Τα έργα αυτά είνε βέβαια εξαιρετικής αξίας και ενδιαφέροντος, είνε όμως γνωστά στους περισσότερους και κάπως ακατάλληλα για το περιοδικό μας. Κυριακόν Μοντόκκασιν: Όπως θα είδατε το μυθιστόρημα για το οποίο κανετε λόγον τελείωσε σε προηγούμενο τεύχος μας. Η διεύθυνσις του Boris Kahlhoff είνε: R.K.O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Τού δε Tyrone Power 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Σε προσέχες τεύχος θ' ασχοληθούμε με τον Μπόρις Καρλώφ. Α. Ν. Πράσιον ην, Αλεξανδρεία: Το εν λόγω άρθρο ελήφθη από ξένο έπιστημονικό περιοδικό. Αγνοούμε την διεύθυνσι της κυρίας Κόρμετ. Μαίρη ην, Αγ. Δορύλου, Παλ. Φαλκρον: Όχι τόσο επιτυχημένο το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας ένα σε σχέδιο 17X17 τετραγωνιδίων και προσέξτε την ορθογραφία των λέξεων. Νικόλαον Βαλασσάην, Ένταθα: Το παιγνιδάκι σας δεν παρουσιάζει μεγάλη πρωτοτυπία. Θα έπρεπε τουλάχιστον οι δριζόντιες λέξεις να είχαν κάποια σχέση με αυτήν που σχηματίζεται διαγωνίως. Νικόλαον Βάρεδαν, Κατερίνη: Δυστυχώς καταστρέφον το σταυρόλεξό σας: ΝΩΕΜΙΝ και ΡΟΞ και οι λέξεις αυτές βρίσκονται σε τέτοια θέσι, ώστε είνε έντελώς αδύνατον ν' αντικατασταθούν. Κώστα ην Βαμβακίτη ην, Μυτιλήνη: Συνεχίστε άδίκως την άποστολή προχειρογραφημένων σταυρολέξεων. Για να δημοσιεύη ένα σταυρόλεξο πρέπει να είνε πολύ καλό και τα δικά σας ύστερον λιγάκι σε ποιότητα. Άνδρεάν Φυτέαν, Πάτρας: Το σταυρόλεξό σας θα δημοσιεύη έαν κατορθώσωμε να του επιφέρωμε ώριμες διορθώσεις. Φροντίστε το προσεχές να είνε καλύτερο, πιο προσεκτικά φτιαγμένο και να έχη πιο λίγα μαύρα τετραγωνίδια. Άνδρεάν Γαταρίδη ην: ΟΚΛΑΧΟΜΑ και όχι ΟΚΛΑΧΑΜΑ, ΠΑΜΙΡ και όχι ΠΑΜΥΡ. Άν κατορθώσωμε να διορθώσωμε τα δυο αυτά λάθη θα δημοσιεύσωμε το κατά τα άλλα καλό σταυρόλεξό σας. Γ. Κ. Β. έλλο ην: Δεν θα ήταν κακό το σταυρόλεξό σας αν έλειπαν απ' αυτό οι λέξεις: ΖΑΡΚΑΣ, ΧΙΕ, ΑΜΗ και μερικές χωρίς τελικά «Σ», όπως ΗΛΙΟ, ΑΦΕΣΙ και άλλες παρόμοιες. Σ. π. ρ. Κυριακόπουλο ην, Πειραιά: Καλό το σταυρόλεξό σας ως προς τις λέξεις, έχει όμως πολλά μαύρα τετραγωνίδια που περιορίζουν τον αριθμό των λέξεων σε 40. Περιμένουμε ένα έξ ίσου καλό με καλύτερη διαστάρωσι λέξεων. Παν. Ε. Γαληνόη: Όλα τα σταυρόλέα σας ελήφθησαν και σε προηγούμενα τεύχη αναφέρομε λήψην και παρατηρήσεις. Τα δυο νέα, 23 και 28, 6, 48 είνε καλά και θα δημοσιευθούν. Γ. ε. ρ. ην, Πειραιά: Παρ' όλες σας τις προσπάθειες και την επιμονή σας, για την οποία σας συγχαίρουμε, δεν κατορθώσατε να μη χρησιμοποιήτε στα σταυρόλέα σας λέξεις άνοηστες όπως: ΡΩΝ, ΖΟΥΛΑ, ΟΥΤ, ΑΛΑΝΤΙΚΟΝ, ΚΑΡ, ΚΟ, ΡΗ, ΡΥ και άλλες παρόμοιες. Θα δημοσιεύωμε ευχαριστίως ένα σταυρόλεξό σας ένω και αν χρειάζονταν να επιφέρωμε μερικές μεταβολές, μόνο και μόνο για να σας δείξωμε ότι υπάρχει και εκ μέρους μας καλή διάθεσις. Δυστυχώς όμως για να το επιτύχωμε αυτό θαπρεπε ν' αλλάζωμε όλο το σταυρόλεξο. Το λεγικό πρέπει να είνε ο άκρίτος συντρωφός σας κατά την σύνθεσι των σταυρολέξεων. Σ. τ. α. τ. ην ης Π. α. τ. ρ. ος: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας και για τα φιλικά σας λόγια. Το γράμμα σας ελήφθη απ' όψιν. Α. Μ.: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας και θα δημοσιεύη σε προσεχές μας τεύχος. Χρυσόστομον Μπανακάρην, Γεώργιον Κλημάντων, Φώτιον Νικολαΐδην, Παύλον Μελιδρήν, Νικόλαον Μπικιάζην, Γιώφωνα Μαυρομμάτη ην, Κωνσταντίνον Τρόφωνα, Γεώργιον Όπλοποιόν, Γεώργιον Κολοκοτρώνην, Κωνστ. Κολυρόπουλον, Γεώρ. Θεοδωρόπουλον, Άθαν. Κωστόπουλον, Βασίλ. Καχρημάην, Κωνστ. Σκλάβον, Χαράλ. Σταυρόπουλον, Χαράλ. Δημητρόπουλον, Γεράσιμον Βαγγελάτον. Δεν επιτρέπεται δυστυχώς ή δημοσιεύσις άγγελίων τέτοιας φύσεως.

Ο Γάλλος που περιφρονεί το Χόλλυγουντ

Δεν είνε πολλές οι αξιόλογες δημιουργίες του μεταπολεμικού γαλλικού κινηματογράφου. Δυστυχώς απ' τα καλύτερα γαλλικά φίλμ που είδαμε εφέτος ήσαν «Ο ήλιος» του Ντοστογιέφσκυ και τα «Φλογισμένα νειάτα» που κέρδισαν στις Βρυξέλλες το Α' βραβείο ήθοποιίας. Η επιτυχία και των δυο αυτών φίλμ οφείλεται κατά μέγα μέρος στην έρμηνεία του πρωταγωνιστού τους, του Ζεράρ Φιλίπ, που είνε σήμερα ή μεγάλη αποκαλύψις του γαλλικού κινηματογράφου.

Το παγερό εκείνο πρωινό της 4ης Δεκεμβρίου 1922, ενώ ή χιονοθύελλα έμεινε πάνω από τις Κάννες ένας γιατρός εκλήθη επείγοντως στον αριθμό 14 της οδού Έλευθερίου Βενιζέλου όπου ένα μωρό έπρόκειτο να γεννηθή.

Ύστερα από αρκετή ώρα, ή πόρτα τουωματίου της μητέρας άνοιγε και ή γιατρός άνηγγελε θριαμβευτικά στο γεμάτο άγωνία σύζυγό της πως είχε αποκτήσει ένα χαριτωμένο αγοράκι. Εκείνος πλησίασε τότε το νεογέννητο κι' αφού χαμογέλασε στην μητέρα, το κύτταξε προσεκτικά και ψιθύρισε:

— Μοιάζει του παππού του. Θα το ονομάσωμε Ζεράρ, όπως εκείνον.

Η νεαρή μητέρα αντί απαντήσεως, χαμογέλασε, δείχνοντας έτσι πως συμφωνούσε με τον άντρα της. Ασφαλώς όμως κανείς από τους δυο δεν φανταζόταν πως το παιδί τους είνε σ' ηλικία 25 ετών θ' αποχτούσε παγκόσμιο φήμη.

Ο Ζεράρ πέρασε ευτυχισμένα παιδικά χρόνια. Ο πατέρας του, που ήταν δικηγόρος, εξασφάλισε με την εργασία του μια άνετη ζωή στην οικογένειά του και ο Ζεράρ περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας παίζοντας με τον αδελφό του Ζαν και με άλλα παιδιά.

Σε ηλικία έξη ετών, ο Ζεράρ άκολούθησε τόν αδελφό του στο κολλέγιο «Στανισλάς» και έμεινε εκεί κλεισμένος ως έσωτερικος δέκα ολόκληρα χρόνια. Μόνο οι μεγάλες θερινές διακοπές του επέτρεπαν να ξαναγυρίζη κοντά στους γονείς του, στα αγαπημένα του παιγνίδια, στην πλάζ και στην έξοχή.

Το 1939 τελειώνοντας το Γυμνάσιο, δεν κατώρθωσε να πάρη άπολυτήριο και ή πατέρας του τόν έστειλε να περάση το καλοκαίρι σε μια ειδική πανσιόν όπου μαζί με καμιά εικοσαρία άλλους νέους θα προετοιμαζόταν για τις επαναληπτικές εξετάσεις του Όκτωβρίου.

Η ζωή στην έρμηιά εκείνη ήταν άφορητη, άλλ' ή ιδιοκτητής της «πανσιόν» ή μπάριμα Κουινιού, είχε δυο χαριτωμένα κοριτσάκια, και οι νεαροί μας συναγωνίζονταν ποιος θα κέρδιζε την συμπάθειά τους. Φυσικά ή νεαρός Ζεράρ δεν ήταν μεταξύ των άπογορευμένων.

Τόν Οκτώβριο, ο Ζεράρ πήρε το άπολυτήριό του, αλλά τότε ένα άλλο έρώτημα άρχισε να τόν βασανίζει: Τι θα γινόταν; Ο πατέρας του τού πρότεινε να άκολουθήση το δικό του επάγγελμα. Ο Ζεράρ όμως είχε προσέξει στις μεγάλες κινηματογραφικές διαφημίσεις τα όνοματά των Ζαν Γκαμπέν, Πιερ Ρισάρ Βίλμ κι' έλπιζε πως θα μπορούσε και το δικό του όνομα να φιγουράρη μια μέρα σε τέτοιες ρεκλάμες. Όταν εξεδήλωσε για πρώτη φορά την επιθυμία του αυτή ή πατέρας του δεν θέλησε ούτε να τόν άκούση. Η μητέρα του όμως τού δήλωσε πως ήταν πρόθυμη να τόν βοηθήση. Ούσιαστικά πάντως ή ίδιος ή πατέρας του τόν βοήθησε χωρίς να τώ θέλη.

Αγόρασε την εποχή εκείνη το ξενοδοχείο «Πάρκ Πάλλας» στο Γκράντ, κοντά στη Νίκαια. Έτσι, το 1942, όταν ή Νίκαια έγινε το καταφύγιο των ήθοποιών του γαλλικού κινηματογράφου, ή Μάρκ Άλλεγκρέ που έμεινε στο ξενοδοχείο «Πάρκ Πάλλας» έδωσε ή ίδιος τα πρώτα μαθήματα δραματικής τέχνης στον νεαρό Ζεράρ. Ο Κλωντ Ντωφέν είνε όμως εκείνος που τού έδωσε την πρώτη ευκαιρία ν' άναδειχθή παίρνοντας τον στο θίασό του και άναθετώντας του ένα ρόλο στο έργο «Ένα άπλοικό κορίτσι».

Χωρίς να βιάζεται ή Ζεράρ παρατηρούσε, μάθαινε και τελειοποιούσε το ταλέντο του σ' όλη τη διάρκεια της κατο-

CINE RO

Ζεράε Φιλίπ

χής. Και όταν μετά την άπελευθέρωσι ή κινηματογράφος της πατρίδος τόν έτοιμάστηκε για την μεταπολεμική του δύσκολη έξορμησι, ή Ζεράρ ήταν κι' αυτός έτοιμος κι' αίσίοδοξος γιό τόν άγώνα.

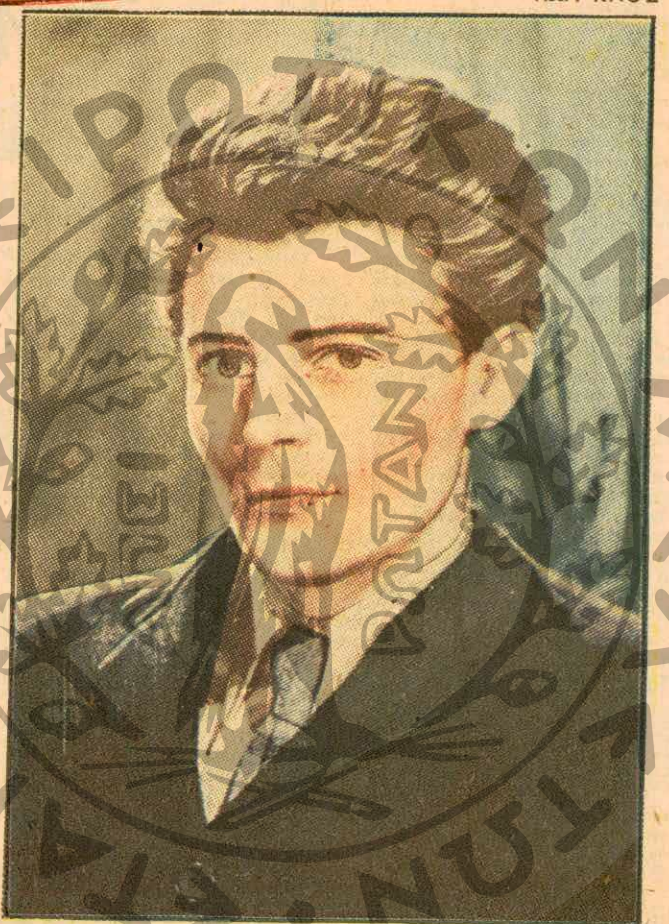
Εκείνο που άπεχθάνεται ή Ζεράρ είνε ή σνομπισμός. Δεν συχνάζει ποτέ σε μεγάλα πολυτελή κέντρα και περνά τις περισσότερες από τις έλευθερες ώρες του μέσα στην κουζίνα του γιατί ή μεγάλη του αδυναμία είνε να έτοιμάζη μόνος του τα φαγητά του και να άνακαλύπτη νέες συνταγές μαγειρικής.

Η καλύτερη φίλη του Ζεράρ παραμένει ή μητέρα του, ή «Μινού» όπως την άποκαλεί. Αυτή τού άνηγγελε πρώτη, μέχρι σήμερα όλες τις ευχαρίστες ειδήσεις, μεταξυ των οποίων και την θριαμβευτική του επιτυχία στην «Έκθεσι» των Βρυξελλών όπου τού άπνευμήθη το πρώτο βραβείο ήθοποιίας.

Το Χόλλυγουντ φυσικά δεν μπορούσε παρά να ενδιαφερθή για το νέο αυτό ταλέντο που άνατέλλει στον κινηματογραφικό όρίζοντα, άλλ' ή Ζεράρ δεν συγκινείται καθόλου από τις προτάσεις του.

Δυστυχώς οι λόγοι που κρατούν τόν Ζεράρ στην Γαλλία. Ο ένας είνε ότι βρίσκει πολύ δύσκολα τα άγγλικά και πιστεύει πως είνε αδύνατον να τα μάθη καλά, και ή άλλος ότι το Χόλλυγουντ θα τόν άπομάκρυνε από το θέατρο που άποτελεί όπως λέει ή ίδιος τόν «μοναδικό» σκοπό της ζωής του.

ΠΩΛ ΚΛΟΣ

Μπρουντζίνο **ΚΟΡΜΙ**
Χωρίς **Έγκυαματά**
ΜΕ ΤΟ **Ξαβερικό προϊόν**
hamol ultra
(ΑΜΟΛ-ΟΥΛΤΡΑ)
ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ-ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΑΘΗΝΑΙ

Κι' άρχισε να τον χτυπά με λύσσα στο πρόσωπο...

Ο ΛΟΙ έτρεμαν τον Τόμ Καινίξ. Μά κι' από τ' άλλο μέρος, εύρισκαν ευχαρίστησι να δουλεύουν μαζί του. Γιατί η δουλειά κοντά του ήταν εύκολη και πολύ λιγώτερο επικίνδυνη από ό-ποιαδήποτε άλλη.

Ο διαβολάνθρωπος αυτός κατάρθωνε να περνάει από τ' Κληδέλαντ στο Νητρώιτ, μέ-σα από τη λίμνη του 'Ηρι, έ-να σωρό πράγματα, ποτά, ναρ-κωτικά, μεταξωτά, άκούη και όπλα, χωρίς οι τελωνοφύλακες να τον παίρνουν μυρωδιά.

Κάπου - κάπου, έπεφταν, φυ-σικά, μερικές πιστολιές. Έ-νας - δυο άνθρωποι έμεναν τό-τε στον τόπο και μερικοί άλ-λοι τραυματίζονταν. Αλλά, βέβαια, δεν μπορεί να κάνη κανείς τον λαθρέμπορο και να έχη το κεφάλι του όλοτετα ή-συχο. Τά βέβαια ήταν πως ο Τόμ Καινίξ ώργάνωνε καλά τις δουλειές του. Κι' ίσως σ' αυτό τον βοηθούσαν και μερικοί ά-πό τους τελωνοφύλακες. Μά, δεν θα μπορούσε να τ' ό πη κα-νείς με βεβαιότητα.

Τά πράγματα χάλασαν από τη στιγμή που ο Καινίξ πήρε στην όμωσα του τον Ρόκ Μόιν. Ήταν ένα γερό παλληκάρι αυτός ο Μόιν. Και δεν έχανε εύκολα το θάρρος του. Αλλά δεν άγαπούσε τη δουλειά. Γιατί ήταν ακόμη πρωτόπειρος.

Η αίτια που τον έκανε, ό-μως, να προδώση τον Καινίξ ήταν άλλη. Σε κάτι τέτοιες δουλειές, μιά γυναίκα παίζει πάντα κάποιο ρόλο.

Ο Τόμ Καινίξ είχε, λοιπόν, μιά όμορφη φίλη, τη Χελήνα. Κι' έκανε την άπειροσέφια να

καλέση πολλές φορές τον Μόιν στο σπίτι του.

Τά ύπολοιπα έγιναν μόνα τους. Ο Μόιν άγάπησε τη Χελήνα και, για να την πάρη ά-πό τον Καινίξ, τον πρόδωσε. Μ' αυτό τον τρόπο κέρδισε έ-πίσης και τρεις χιλιάδες δολ-λάρια, που του δούσαν ως άμοι-δη για την προδοσία του.

Έκείνο τ' ό βράδυ, ο Τόμ Καινίξ και οι σύντροφοί του έπρόκειτο να ξεφορτώσουν με-ρικά κιβώτια με ποτά προς τ' ό μέρος του Μάρεν. Τά ξεφορ-τώμα θα γινόταν σε μιά έρη-μη άκρογιαλιά, που προστατεύ-όταν όλογύρω από μεγάλα βράχια.

Αλλά, ξαφνικά, οι λαθρέμ-ποροι βρέθηκαν περικυκλωμέ-νοι από τους τελωνοφύλακες. Στην συμπλοκή που έπακο-λούθησε, τρεις από τους συν-τρόφους του Καινίξ σκοτώθη-καν κι' ο ίδιος τραυματίστηκε στο χέρι.

Ο Τόμ είδε τότε πως τ' ό παιχνίδι ήταν χαμένο κι' άπο-φάσισε να παραδοθή μαζί με έπτά ακόμη από τους συντρό-φους του.

Μά ο Μόιν δεν βρισκόταν ά-νάμεσα σ' αυτούς. Κι' ότ' έ-γινε λόγος γι' αυτόν, στη δική. Ο Καινίξ τ' ά καταλαβε όλα τότε. Και κατάλαβε ακόμα πως

ο Μόιν και η Χελήνα θάπρεπε να είναι μαζί, γιατί ότ' έ ή φίλη του είχε πάει να τον έπι-σκεφθή στη φυλακή. Και σ' αυτό δεν έκανε λά-θος.

Ο Μόιν και η Χελήνα ήσαν σ' ό αλήθεια μαζί κι' έμαθαν με μεγάλη χαρά την καταδίκη του Τόμ Καινίξ και των συντρόφων του σε είκοσαετή είρκτη.

Ο Τόμ δεν θα μ' άς ένο-χλήση, έπενε ο Μόιν. Μπορού-με τώρα να φτιάξουμε όπως θέλουμε τη ζωή μας.

Κι' έφυγαν μαζί για τις Άντιλλες.

Αλλά, στη Σαμάικα, η Χελήνα έκλεψε τ' ά λεφτά του συν-τρόφου της κι' έφυγε μαζί μ' έναν Ίρλανδό ναύτη.

Έτσι, ο Ρόκ Μόιν τ' ά έχασε με μιάς όλα: Τη γυναίκα που τον είχε κάμει να στείλη τους συντρόφους του να σαπί-σουν μέσα στη φυλακή και τ' ά λεφτά που είχε πάρει από την προδοσία του.

Άρχισε τότε να εργάζεται σκληρά και η τύχη τον εύνόη-σε. Μάεψε σιγά - σιγά μερικά χρήματα κι' άνοιξε μ' αυτά έ-να καπηλιό στο Κίνγκστον.

Αλλά ο Μόιν δεν ήταν άν-θρωπος για να σερβίρη τζίν και ούίσκυ από τ' ό πρωί ως τ' ό βράδυ. Και, με τον καιρό, ά-ναμίχθηκε σε διάφορες βρωμο-δουλειές.

Έτσι σχημάτισε μιά αξίό-λογη πειριουσία, παντρεύτηκε,

Είχε γεράσει πιά και τ' ά χρόνια που είχε περάσει στη φυλακή τον είχαν άδυνατίσει. Αλλά τ' ό βλέμμα του διατη-ρούσε την παλιά του λάμψη κι' ο Μόιν, σαν μαγνητισμένος άπ' αυτό, κάθισε άπάντα.

Έμαθα πως οι δουλειές σου πηγαίνουν περίφημα, έ-πεν ο Καινίξ.

Αυτό είναι αλήθεια, συμ-φώνησε ο Μόιν.

Κι' άμεσως μιά ιδέα περά-σε από τ' ό μυαλό του. Θά έ-δινε μερικά χρήματα στον Καινίξ κι' έτσι θα γλύτωνε από την έκδική του.

Αυτό είναι αλήθεια, ξα-ναίπε. Θά μπορούσα μάλιστα, να σε διευκολύνω, γιατί, βέ-βαια, θα έχης ανάγκη... Σου φτάνουν χίλια δολλάρια;

Ο Καινίξ έκαμε ένα άρνη-τικό κίνημα με τ' ό κεφάλι.

Δυο χιλιάδες;

Ο Καινίξ άπάντησε και πάλι άρνητικά.

Θά μπορούσα να σου δώ-σω ως τρεις χιλιάδες, έπρότει-νε ο Μόιν.

Ένα σατανικό χαμόγελο μισάνοιξε τ' ά χείλη του Καινίξ.

Καταλαβαίνω, έπτε. Θέ-λεις να μ' ό δώσης τ' ά χρήμα-τα που πήρες για να με προ-δώσης... Τρεις χιλιάδες δολ-λάρια δεν ήταν η άμοιδή σου;

Ο Ρόκ Μόιν έγινε κατακί-τρινος.

Συχώρεσέ με, έπτε. "Η-μουν πολύ νέος τότε... Κι' έ-πειτα, πρέπει να ξέρης πως αυτά τ' ά χρήματα τ' ά έχασα...

Μπ'ά!

Μού τ' ά έκλεψε η Χελήνα.

Α! Αλήθεια, μίλησέ μου για τ' ά Χελήνα...

Πήρε τ' ά χρήματα κι' έ-φυγε μ' έναν Ίρλανδό...

Κι' έπειτα:

Δεν ξανάμυθα τίποτε γι' αυτήν.

Φίλε μου Ρόκ, έπενε ο Καινίξ, είσαι πολύ έγωιστής! Έγώ τουλάχιστον φροντίζω να μαθαίνω πάντοτε τί γίνονται οι άνθρωποι για τους όποιους ενδιαφέρομαι.

Ξέρεις τί άπέγινε η Χελήνα;

Δεν θα μπορούσα, βέ-βαια, να σου περιγράψω τη ζωή της από τη στιγμή που έφυγε από σένα. Ξέρω, όμωρ, ότι ως πρίν από ένα μήνα ζού-σε στο Μαϊκάμπο.

Γιατί λες "ζούσε";

Γιατί τώρα δεν ζ' ό πιά!

Α!

Βρέθηκε ένα πρωί σ' έ-ναν έρημικο δρόμο μ' ένα σω-ρό μαχαίριες στο δμοφο κορ-μ'ί της...

Τη σκότσαν;

Ναί. Άν θέλεις, μπορώ να σου δείξω μάλιστα και τ' ό μαχαίρι...

Μ' ένα πήδημα, ο Τόμ Καινίξ βρέθηκε όρθιος. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα μαχαί-ρι. Τ' ό άριστερό του έπεσε βα-ρό πάνω στον άμο του Ρόκ Μόιν, που είχε παραλύσει.

Η σειρά σου τώρα, Ρόκ, έπτε άγρια.

Κι' άρχισε να τον χτυπά με λύσσα στο πρόσωπο, στο στήθος, στην κοιλιά...

Ο Ρόκ Μόιν σωριάστηκε κάτω.

Ο Τόμ Καινίξ προχώρησε τότε προς τον τοίχο, γύρισε τ' ό διακόπτη του ηλεκτρικού και, βγαίνοντας από τ' ό καπη-λιό, κλείδωσε την πόρτα.

Σε λίγο είχε χαθή μέσα στη νύχτα.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Βόρειος Πόλος βρίσκεται και πάλι στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας. Αλλά εκείνοι που ενδιαφέρονται γι' αυτόν δεν είναι οι έξερευνιτάι και οι γεωγράφοι. Άπασχολεί κυρίως τ' ά επιτελεία των Με-γάλων Δυνάμεων και ιδίως των Ήνωμέ-νων Πολιτειών και της Ρωσίας. Οι τε-χνικοί μιλούν σήμερα για τ' ό Βόρειο Πό-λο, όπως μιλούσαν πρίν από τον τελευ-ταίο πόλεμο για τη γραμμή Μαζινώ. Και είναι γενική η πεποίθηση ότι, σε μιά μέλλουσα σύρραξη, οι μεγαλύτερες επιθέ-σεις θα γίνουν διά μέσου της άρκτικής περιοχής.

Η καταπληκτική εξέλιξη της αεροπο-ρίας και οι προβλέψεις για μιά εύρεια χρησιμοποίηση των πυραυλοκινήτων μέ-σων σε προσεχές μέλλον έχουν μεταβάλει τελείως τους κανόνες της παλιάς στρα-τηγικής. Και οι στρατιωτικοί κριτικοί ύποστηρίζουν ότι τ' ά κατάληψις της χώρας του άντιπαλου δεν θα είναι πιά άναγκαία σ' έναν προσεχή πόλεμο. Θά είναι άρκητή η καταστροφή των βιομηχανικών κέντρων και μερικών άλλων στρατηγικών σημείων. Εκείνος που από τους δυο άντιπαλούς θα τ' ό κατορθώσει θα είναι ο νικητής.

Νά άκριβώς για ποιά λόγο ο Βόρειος

Στο Βόρειο Πόλο ΘΑ ΚΡΙΘΗ ο νέος πόλεμος

Ο νικητής θα κυριαρχήση
του κόσμου

Πόλος άποκτά τόσο μεγάλη σημασία. Σ' ένα μέλλοντικό πόλεμο, οι μεγαλύτε-ρες επιθέσεις με έναέρια μέσα — αερο-πλάνα, πυραύλους κτλ. — θα διεξαχθούν άναγκαστικά διά μέσου της άρκτικής περιοχής, που άποτελεί τον συντομώτερο δρόμο έπικοινωνίας μεταξύ των τριών ήπειρών: Εύρώπης, Ασίας και Αμερι-κής.

Η έξαιρετική σημασία του Βορείου Πόλου στηρίζεται στα ακόλουθα δεδο-μένα:

1) Οι τρεις μεγάλοι ήπειρωτικοί όγ-κοι του βορείου ήμισφαιρίου — Βόρειος Αμερική, Εύρώπη και Ασία — συγκλι-νουν προς τ' ό Βόρειο Πόλο.

2) Τα κυριότερα βιομη-χανικά συμπλέγματα του κόσμου βρίσκονται προς βορράν του ίσημερινού και πέραν από τον 35ο πα-ράλληλο.

3) Οι συντομώτεροι έν-αέριοι δρόμοι μεταξύ των βιομηχανικών συγκροτη-μάτων της Αμερικής και της Εύρασίας (Εύρώπης - Ασίας) περνούν από την άρκτική ζώνη.

Ότ' όσο δεν πρέπει να νομισθ' ότι είναι δυνατή μιά άμεση αεροπορική έ-πίθεσις εκ μέρους των Ήν. Πολιτειών εναντίον της Ρωσίας ή και αντίστρο-φα. Τά αμερικανικά αερο-πλάνα που μπορούν να φέ-ρουν εις πέρας μιά παρο-μοία έπιχειρήσι, τ' ά περι-φμα Β 50, είναι ακόμη έ-λαχιστά και θα χρειασθ' να περάσουν άρκετά χρό-νια, μέχρις ότου αύξηθ' ό αριθμός τους.

Στ' ό ζητήμα των πυραύ-λων, έξ άλλου, βρισκόμα-στε ακόμη στα πρώτα όη-ματα. Ένας Αμερικανός

Αμερικανικά γυνάσια στην Άλάσκα. Οάλαγγ άρμάτων μάχης διασχίζει τον ποταμό Τανάνα. κοντά στο Φαίρμπανκς πάνω σε μιά πρόχειρη νεύφου κα-μμένη από πάγο.

έμπειρογνώμων, ο ταγματάρχης 'Αλέξαν-δρος ντέ Σεβέρσκυ, έγραψε τελευταία ότι, στο σημερινό στάδιο των έρευνών, έ-νας πύραυλος, για να μπορή να πλήξη ένα στόχο άπέκοντα μερικές χιλιάδες χι-λιόμετρων, όπως συμβαίνει στην περι-πτώσι της Ρωσίας, θα έπρεπε να ζυ-γίζει 400.000 τόννους, όσο δηλαδή όκτώ μεγάλα πλοία μάχης!

Για τ' ό λόγο αυτό, τόσο η Αμερική, όσον και η Ρωσία, άγωνίζονται για την έξασφάλισι βάσεων, που να βρίσκονται πλησιέστερα στον Πόλο. Και φαίνεται πιθανόν ότι η πρώτη φάσις των έπιχει-ρήσεων σε μιά μέλλουσα σύρραξη θα είναι ό άγων για την κατάληψι αυτών των ή-σεων.

Προς τον σκοπό αυτό, Αμερικανοί και Ρώσοι εργάζονται πυρετωδώς.

Στις έπιχειρήσεις αυτές μεγάλο ρόλο θα παίξουν, όπως είναι εύνοητο, τ' ά παγο-θραυστικά, που θ' άνοίξουν τ' ό δρόμο στα πλοία μιάς υποπομπής για την μεταφορά στρατιωτών, πολεμοφοδίων και τροφί-μων. Τά νεώτερα αμερικανικά παγοθραυ-στικά είναι πλοία των 1000 τόννων, που κινούνται με μηχανές Ντήζελ δύναμεις 10.000 ίππων. Είναι σε θέσι ν' άνοίξουν δρόμο μέσα από ένα στρώμα πάγου πά-χους 2 μ. 75. Εκτός του ίσχυρού άντι-αεροπορικού έπλισμού των, μπορούν να μεταφέρουν έπίσης και τρία καταδιωκτι-κά αεροπλάνα, καθώς και μερικά έλικό-πτερα. Έξ άλλου, ένας γερανός έπιτρέ-πει την έκσφενδόνισι ενός άμφιδίου άνα-γνωριστικού αεροπλάνου τύπου T 2 Γ.

Οι Αμερικανοί έχουν μελετήσει έπίσης τ' ό πρόβλημα της κατασκευής «έφημερών άεροδρομίων» πάνω στα παγόβουνα των

πολικών περιοχών. Τά αεροδρόμια αυτά θα συγκροτούνται και θα διαλύονται σύμφωνα με τις άνάγκες των έπιχειρή-σεων. Ειδικά όργανα θα έπιτρέπουν, έξ άλλου, τον έλεγχο της στερεότητας του στρώματος του πάγου σε κάθε στιγμή.

Ένα άλλο όπλο, που θα παίξη μεγάλο ρόλο σ' αυτές τις έπιχειρήσεις είναι τ' ό πολικό ύποδρόχιο.

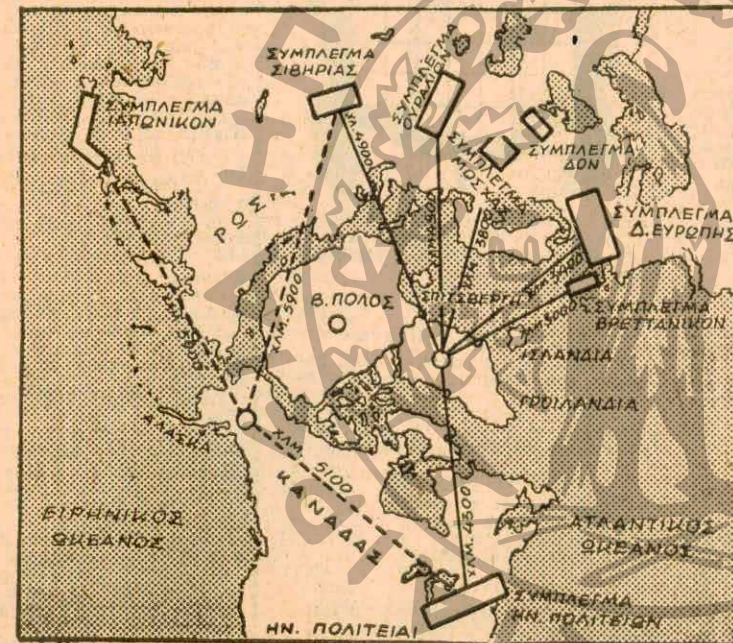
Όπως είναι γνωστό, τ' ό στρώμα του πά-γου που καλύπτει τις πολικές θάλασσες προχωρεί συνήθως σε πολύ μικρό βάθος. Τίποτε δεν έμποδίζει, λοιπόν, ένα ύπο-δρόχιο να κινήθ' άνω άπ' αυτό. Ο ά-σφαλέστερος οδηγός του θα είναι ένα ραντάρ προσηρμοσμένο ειδικά γι' αυτό τ' ό σκοπό. Χάρης σ' αυτό τ' ό όργανο, τ' ό ύπο-δρόχιο θα μπορή να κινήται με σχετική άνεσι στο βάθος των πολικών θαλασσών και ν' άποφεύγη τις συγκρούσεις.

Σ' ένα προσεχή πόλεμο, παρατηρεί έ-νας Αμερικανός τεχνικός, εκείνοι που θα θέλουν να παρακολουθήσουν την εξέ-λιξι των έπιχειρήσεων θα πρέπει να έχουν στη διάθεσί τους ένα λεπτομερή χάρτη των πολικών περιοχών. Γιατί εκεί θα δι-εξαχθούν οι μεγαλύτερες και σφοδρότε-ρες συγκρούσεις. Η έκβάσις των θα κρί-νη τον τίτανειο άγώνα, που θα έξασφαλί-ση στ' ό νικητή την κυριαρχία του κόσμου.

Δεν πρέπει να σ' άς φαίνεται καθόλου περίεργο και δύσκολο τ' ό πράγμα. Εύ-κολώτερα φτάνεται ένα αεροδρόμιο πά-νω σε μιά παγωμένη έκτασι. Και η προσγείωσις των αεροπλάνων πάνω σε τέτοια αεροδρόμια είναι εύκολη και όχι έπικίνδυνη, όπως βεβαιώνουν οι ειδικοί.

Ακόμα και για την προφύλαξι των άνδρων των αεροδρομίων από τ' ό ψύχος προκειται να ληφθούν ειδικές φροντίδες.

Υπάρχει άλλωστε σχετι-κάς ή μεγάλη πείρα από τον τελευταίο πόλεμο

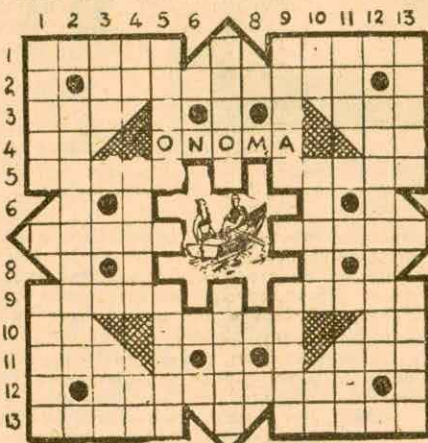

Η άρκτική περιοχή είναι ό συντομώτερος δρόμος έπι-κοινωνίας μεταξύ των με-γαλύτερων βιομηχανικών συμπλεγμάτων του βορείου ήμισφαιρίου, που είναι και τ' ά μεγαλύτερα του κόσ-μου. Ο παραπλεύρως χάρτης δείκνει καθαρά αυτην τ' ά ν. νεωγραφική πραγματικότητα. Ένα αε-ροπλάνο για να πάη από τον Καναδά π.χ. στη Ρω-σία χρειάζεται πολύ λι-γώτερο χρόνο, περνώντας πάνω από τους πολικούς πάγους, παρά αν ακολου-θούσε την παλιά διά μέ-σου του άρκτικού πορεία. Είναι προφανές, συνεπώς, τ' ό ενδιαφέρον των Ήνω-μένων Πολιτειών ν' άπο-κτήσουν βάσεις στην Ί-σλανδία και τη Γροιλανδία και τις ορειτικές Ρω-σίας στο άρκτικό άκρος της Σπιτοβέργης και τη βορείο Νορβηγία. Από την κατο-χή αυτών των θέσεων θα έξασπνθή κατά ένα μεγα-λό μέρος η έκβάσις μιάς μέλλουσας σύρραξης.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανώ - κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε κατωτέρω τις εξηγήσεις των διαφορών λέξεων που θα τοποθετήσετε μέσα στο παρατιθέμενο σχέδιο, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητικήν σειρά. Βοηθούμενοι τώρα από τα γράμματα της λέξεως «ΟΝΟΜΑ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συνει-

κρίστε συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΓΑΠΗ - ΑΓΟΡΑ - ΑΗΡ - ΑΙ - ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ - ΑΚΡΙΣ - ΑΡΑΙΟ - ΑΣΕ - ΤΥΛΙΝΗ.

ΔΑΣ - ΔΙ.
ΗΔΟΝΗ - ΗΔΟΝΙΣΜΟΣ.
ΙΓ - ΙΣ - ΙΣΑ.
ΚΕΡΑΣ - ΚΟΜΗΣ - ΚΩΔΙΣ.
ΛΑΣΣΑ - ΛΗΜΜΑ.
ΜΗΝ - ΜΙΓΑΣ - ΜΟΥΡΑ - ΜΩΜΟΣ.
ΝΥΝ.
ΞΕΝΟΣ - ΞΗΡΟΣ.
ΟΡ - ΟΣΑ (2) - ΟΧΗΜΑ.
ΠΙ - ΠΙΔΑΣ - ΠΟΛΙΣ - ΠΤΙΛΑ.
ΡΑΣ.
ΣΑΜΟΣ - ΣΑΝΙΣ - ΣΩΡΟΣ.
ΤΟ - ΤΥΦΟΣ.
ΥΠΟΚΡΙΣΙΣ.
ΩΝ.

Με τα σπέρτα

Έχω πάνω στο τραπέζι 7 σπέρτα. Τα μεταπορίζω και βλέπω ότι μένουν έξι ενώ δεν αφαιρέσα κανένα. Τα μεταπορίζω πάλι και βλέπω ότι μένει ένα και όμως κανένα δεν λείπει. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Στοιχειόγραφος

Της Ρωσίας ποταμού
τα δυο άκρα αν αφαιρέσεις,
Έλληνίδος βασιλείας
τ' όνομα θ' αποτελέσεις.

Αίνιγμα δημόδες

Το φείδι ρουφά τη θάλασσα
κι' η θάλασσα το φείδι
και' στο φείδιου την κεφαλή
ο ήλιος βασιλεύει.

Λεξιγρίφος

Το πρώτο μου είνε πρόθεσις
Το δεύτερο μου το φούρις
Τα δυο μαζί σε φάκελλο
να κλείσεις ήμμορσις.

Ακροστιχίς με αναγραμματισμό

Να αναγραμματισθούν οι κάτωθι λέξεις ούτως ώστε με τ' αρχικά των νέων λέξεων που θα βρεθούν να σχηματισθώ το όνομα ενός αρχαίου βασιλέως.
Ελπίς. Ψάρα. Αίσιον. Κόρος. Άλσος.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Σε παρακαλώ, Νίκο, πές μου συμφωνείς και σύ με τον Άνδρέα;
— Δεν άκουσα δυστυχώς τί σου εί-
πε, Νίτσα.
— Δεν άκουσες πάω με άποκάλεσε;
Μα καυμένη, αφού στο επανέλαβα
κι' ενώ!

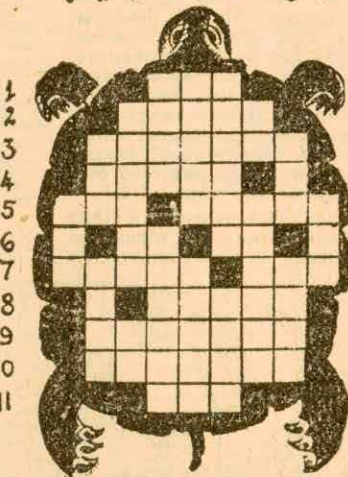
Σταυρόλεξο χελώνα

1) Προσωπική αντανύμια (α' προσ. πληθ.).
2) Ποσότης φανταστική.
3) Λέξις που συνοδεύει με κεφαλαία γράμματα όλα τα σταυρόλεξα.
4) Σφοδρά συμπάθεια μετα-
ξύ ετεροφύλων (αιτ.).
5) Συμπλεκτικός σύνδε-
σμος.—Τό σπουδαιότερο θη-
λυκό πρόσωπο ενός μυθιο-
ρήματος.
6) Άρνησις (αγγλικά).—
Άρχίζουν στο «Ιράν» και τε-
λειώνουν στο «Πομρί».
7) Κλάδος (δημ.).—Υπο-
διαίρεσις της βούας των Σπαρ-
τιατών επί κεφαλής της ο-
ποίας υπήρχε ένας ήλάρχος.
8) Μέρος δρόμου ομαλό και
μάλιστα οριζόντιο (δημ.).
9) Δεμένοι.
10) Θεά της μυθολογίας
μας.
11) Τό καλοκαίρι στα γαι-
λικά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Είδος καυσιμού ύλης.
2) Νησί των Κυκλάδων.—Στους ζω-
γραφικούς πίνακες ένας κύκλος
βρίσκεται πάντα κοντά στην ώραία
αυτή νέα.
3) Τίτλος ελληνικής ταινίας.—Νό-
τα μουσικής αντεστραμμένη.
4) Έχω τό πάθος της οίνοποσις.
—Διατάσσει.
5) Προτέρημα, πλεονέκτημα.—Τό
μικρό όνομα Τούρκου πολιτικού.
6) Δημητριακό (δημ.).—Επιφώ-
νισμα; άλλοιμονο.
7) Άγγλος συγγραφέας που δεν

1 2 3 4 5 6 7 8 9

λείπει από πολλά σταυρόλεξα.—Καρ-
ποί κατάλληλοι για φάγωμα.
8) Γένος (τουρκική).—Περιήγησις
άρχαία εταίρα.
9) Άνέπαφα, άκέραια.

Αριθμητικά περίεργα

1) Μπορείτε να γράψετε όκτώ εν-
νάρια έτσι ώστε να δίνουν τον ά-
ριθμό 100;
2) Πόσες φορές μπορείτε ν' α-
φαιρέσετε τό 19 από τό 1.000.000;
Απαντήστε σε 20 δευτερόλεπτα.

Στοιχειόγραφος

Όπως είνε αν τ' άφήσεις
κάθε λέξις θα τό έχη
αν τό άποκεφαλίσης
με τό τέσσερα θα τρέχη.

Αίνιγμα

Όνομα γυναίκας τό θηλυκό μου.
βιβλίο ιερό τό ρυθμερό μου.

Οι λύσεις στη σελ. 70

Ο κακός αδελφός

Μία φορά κι' έναν καιρό ήτανε δυο αδελφια, ο ένας πλούσιος κι' ο άλλος τόσο φτωχός που κάθε μέρα γινόταν φόρτωμα στον πλούσιο με τό «δός μου τούτο, δός μου εκείνο». Μέν τον καιρό ο πλούσιος βαρέθηκε τον αδελφό του κι' άρχισε να του μιλά με μισό χέλι.
— Ήρθανε γιορτές κι' ο πλούσιος έσφαξε ένα κοί-
ρο. Αυτό τό έμισε ο φτωχός και πάει και τού λέει:
— Αδελφέ μου, δός μου κι' έμένα ένα κομμάτι απ' τό χοίρο να φάω μαζί με τ' παιδιά μου.
— Πήγαινε στο διάβολο, τού απάντησε εκείνος, κι' ακόμα πάρα πέρα.
— Ο φτωχός απογοητευμένος από τό λόγια τού ά-
δελφού του παίρνει τό δρόμο χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος που πήγαινε.
Στή οδό του αντίλασε μία γυναίκα που ή-
τανε οίγουρα ή Μοίρα του.
— Πού πάς, κομμάρι; τόν ρώτησε.
— Στο διάβολο, έκει που μ' έστειλε ο αδελφός μου. Μά δεν ξέρω τό δρόμο κι' αν έχρη έσύ την καλωσύνη, δείξε μου τον, της απάντησε εκείνος.
— Εύκολο πράγμα, τού είπε ή Μοίρα του. Θα πάς ίσα από δω και θα βρεις ένα κυπαρίσσι. Άνέβα ά-
πάνω και σαν έρθη ο διάβολος τέντωσε τ' αυτιά σου ν' άκούσης τί θα πη.
— Ο φτωχός ξεκίνησε άμέσως, φτάνει κι' άνεβαίνει στο κυπαρίσσι. Τά μεσάνυχτα άκούει έναν παρά-
ξενο θόρυβο και βλέπει ξαφνικά έναν χρυσό θρό-
νο στη ρίζα τού δέντρου κι' έναν Έξ-ποζιό που καθότανε άπάνω. Κατάλαβε πως ήταν ο Βεελζε-
βούλ. Σε λίγο μοξεύτηκαν γύρω του τάνταμα από διαβολάκια, στάθηκαν πλάι στο Βεελζεβούλ κι' έ-
λεγαν τί είχαν κάμει όλη την ημέρα: «Εγώ λέει ο ένας, έβαλα την ούρα μου, έμάλασαν δυο και στο τέλος έβγαλαν τό μάτια τού!» «Εγώ λέει ο άλλος, χώρισα ένα άντρόγυνο». «Εγώ, φωνάζει έ-
νας τρίτος, έκλεβα ένοδες γέροτο τό κομπόδεμα και τόν ανάγκαινα να βλαστήμηση φρικτά».
Τότε έρχεται κι' ένας κουτσός διάβολος και λέει:
— Εγώ έστράψωσα τή βασιλοπούλα και δεν θα γιαιτρευτή αν δεν βρούνη τό τάδε βοτάνι (είπε τό όνομα τού) ν' άλειψουνε τό μάτια της με τό ζου-
μί τού.

— Ο φτωχός όταν τ' άκουσε όλ' αυτά περίεμενε να διαλυθή τό δαιμονοσυνέδριο κι' αφού έφυγαν οι δια-
βολοί πήρε δρόμο χαρούμενος για τή χώρα.
Τό παλάτι ήτανε άνω κάτω με τή συμφορά που θρήκε τή βασιλοπούλα. Δέκα γιατροί μπρίουν κι' είκοσι βγαίνουν με κανείς δεν μπορεί να ξανδω-
ση τό φως στα ώραία της γαλανά μάτια.
Ξαφνικά φτάνει κι' ο φτωχός εκεί.
— Θέλω να μπω στο παλάτι! φωνάζει.
— Όνγε από δω κουρελά! τού λένε οι φρουροί.
— Είμαι γιατρός! ξαναφωνάζει ο φτωχός. Είμαι γιατρός και θέλω να μπω στο παλάτι.
— Ο βασιλιάς τόν άκουσε και διάταξε να τόν ά-
φήσουν ν' ανέβη. Άμέσως τότε ο φτωχός άλειψε τό μάτια της βασιλοπούλας με τό ζουμί τού μυσι-
κού βοτάνιου που είχε άναφέρει ο διάβολος κι' έ-
κείνη απόκτησε άμέσως τό φως της.

Τόσο χάρηκε ο βασιλιάς για τή θεραπεία της κό-
ρης του, ώστε διάταξε να γίνουν μεγάλες γιορτές σ' όλη τή χώρα. Και τό φτωχό (γιατρό) τόν έκαμε τόν πρώτο τού παλατιού και τούδωσε άφθονο χρυ-
σάφι για να ζήσει βασιλικά αυτός και τ' παιδιά του.
Μία μέρα συναντήθηκε ο φτωχός με τόν πλούσιο αδελφό του. Ο πλούσιος τράμαζε να τόν γνωρίση.
— Δεν με γνωρίζεις αδελφέ μου; τού λέει ο φτω-
χός.
— Ο θεός σ' εύπλαχνίστηκε λοιπόν; τόν ρωτάει ο πλούσιος.
— Όχι ο διάβολος που μ' έστειλες μ' εύπλαχνί-
στηκε, αδελφέ μου.
Κι' ο φτωχός κάθισε και τού διηγήθηκε όλη τήν αλήθεια.

— Έ τότε να πάω κι' εγώ, τού λέει ο μοχθηρός αδελφός του ν' άκούσω τό μυστικό των διαβόλων.
— Σαν θέλεις πήγαινε, αδελφέ μου.
Δέν χάνει καιρό ο κακός αδελφός, πάει κι' άνε-
βαίνει στο κυπαρίσσι. Έκει κρύβεται για ν' άκού-
ση τί θα πουν οι διαβολοί.
Λέει ο ένας διάβολος, λέει ο άλλος ως που έ-
φτασε ο κουτσός.
— Αφέντη, λέει στο Βεελζεβούλ, όσα έκάναν τό συντρόφιο μου δεν άξίζουν τίποτα μπρος σ' αυτά που πέτυχα εγώ σήμερα. Άκούστε! Σαράντα ζευ-
γάρια ποπούτσια έχω λυώσει για να φέρω ως εδώ έναν κακό άνθρωπο. Και να που τό κατάφερα. Τόν έφερα και νάτος!...
Και με τό χέρι τού έδειξε τόν μοχθηρό αδελφό που ήταν στο κυπαρίσσι επάνω.
— Άμέσως οι διαβολοί με φοβερή βουή ξεριζώσαν τό κυπαρίσσι και χίλια χέρια με σουβλερά νύχια άρπάξανε τό κακό αδελφό και τόν κρεμάσανε στο τάρταρο τού Άδη!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

— Ο Ρενέ Μπέργκ ο ύπ' αριθ. 1 «φονιάς», τού Σικάγου, που εργάζεται για λογαριασμό τού Πάολο Σκάνο, άρχισαν μιάς μεγάλης συμμορίας κλέβει-
στες προσπαθείται ότι βέλει να μεταπηδήσει στην αντίπαλο συμμορία τού Καλοίνο και πη-
γαίνοντας μία νύχτα στο σπίτι του, τόν σκοτώνει μ' ένα περί-
στροφο με άποσιμπίτρη, που είχε κρύψει στο κάτω μέσο-
το άριστερο τού ποδιού, στε-
ρεώνοντας τό σ' αυτή τή θέσι με μερικές ταινίες «λευκο-
πλάστ». Προτού ξεκινήσει για τό σπίτι τού Καλοίνο ο Μπέργκ, θριασκόντων στην άγκυρία της ο-
μορφης Κλόβις της γυναίκας τού άρχικου τού Σκάνο. Η Κλόβις, κομποποιώντας όλη τή σατανική γοητεία της, τόν έ-
πεισε ότι ο Καλοίνο λονάριζε να τήν άποκάνη και κατόρθωσε να τόν στρώσει σ' αυτό τό έν-
κλημα.
— Η δολοφονία τού Καλοίνο έ-
χει φέρει σε μεγάλη άπληξια τόν Τράβις Χαν υπαρχηγό τού Σκάνο. Που φοβάται άντιπάλου έκ μερούς της αντίπαλου συμ-
μορίας. Η γυναίκα τού Άλφρεν τού φανεώνει ότι ο Σκάνο και ο Καλοίνο έπρόκειτο να συναν-
τηθούν για να συμπληρωθούν και να συνεννοασθούν στο μέ-
λλον. Ο Σκάνο, χωρίς οτις έ-
νέργειες της Άλφρεν, μοθαίνει τήν έρωτική συνάντησι της γυ-
ναίκας του με τόν Μπέργκ. Έ-
ξαλλος από όρνη, καλεί τότε τό φονιά στο γραφείο του. Έ-
κει ο Μπέργκ τόν σκοτώνει φεύ-
γει κατόπιν από τό Σικάγο και για άρκετά χρόνια τό ίχνη του χάνονται στη Νότιο Άμερική.
— Η άρχη τού πολέμου βρίσκει τόν Ρενέ Μπέργκ στη Σουηδία όπου οχετίζεται με υιά νέα, τήν Ίνγκριντ.

— Επειτα άπό μερικά λεπτά σιωπής, είπε και πάλι.
— Δεν έμεινες, λοιπόν, τή νύχτα μαζί μου γιατί σου έ-
ρεσα;... Είχα φαντασθή, ώ-
στόσο, πως υπήρχε κάτι σε μέ-
να που σε είχε τραβήξει κοντά μου... Άλλά δεν συνέβαινε τίποτε από όλα αυτά. Ηθε-
λες μόνο να μάθης με κάθε θυ-
σία ποιός ήμουν και τί έκανα.
— Δεν είνε δλότελα σωστό αυτό που λες, Ρενέ, διαμαρτυ-
ρήθηκε ή Ίνγκριντ. Γιατί ή α-
λήθεια είνε πως είσαι ένας άν-
θρωπος παράξενος και γοητευ-
τικός. Μου άρεσε από τήν πρώτη στιγμή. Και είμαι βε-
βαιη πως θα μου άρεσε κι' αν ήσαν άλλοις τό πράγμα-
τα. Άλλά, φυσικά, δεν θα προ-
γαρούσα τόσο πολύ μαζί σου, αν δεν ήταν ανάγκη να μάθω ποιός είσαι. Δεν άγαπάμε τούς ξένους εδώ. Γιατί πολλές φορές άνήκουν στη Γκεσταπώ.
— Εγώ όμως δεν άνήκω, εί-
πεν ο Μπέργκ μορφάζοντας.
— Άδειασε κατόπιν τό ποτήρι του με τή μύρα και πρόσ-
θεσε:
— Πηγαινά να ιδώ τί έγινε με τήν αδελφή σου, Ο Νιέλν-

— Ο Μπέργκ έφερε τό ποτήρι με τή μύρα στο χέλι του.
— Δεν βλέπω τί θα υπορούσατε να κάμετε, είπε.
— Η Ίνγκριντ στήριξε και πάλι τό βλέμμα της στα μά-
τια του.
— Τί είδους άνθρωπος εί-
σαι, Ρενέ; ρώτησε. Καλός ή κακός;
— Δεν είμαι καλός άνθρω-
πος, Ίνγκριντ, με τή έννοια που δίνετε σ' αυτή τή λέξι. Για σένα πρέπει να είμαι έ-
νας παλάνθρωπος...
— Άκουσα να λένε για σέ-
να στην πόλι πως άνήκες άλ-
λοτε σε μιά συμμορία γκάν-
γκστερ και πως είχες κάμει φοβερά πράγματα.
— Ναι. Εργάστηκα για κά-
ποιον Σκάνο. Ήταν ο βασι-
λεύς τού αλκοόλ.
— Θα είχες κάμει δύσκολα πράγματα να κάμης σ' αυτό τό επάγγελμα.
— Τό δυσκολότερο ήταν να μην πέσει κανείς στα χέρια της άστυνομίας.
— Η Ίνγκριντ φάνηκε να δι-
τάζει για μερικές στιγμές.

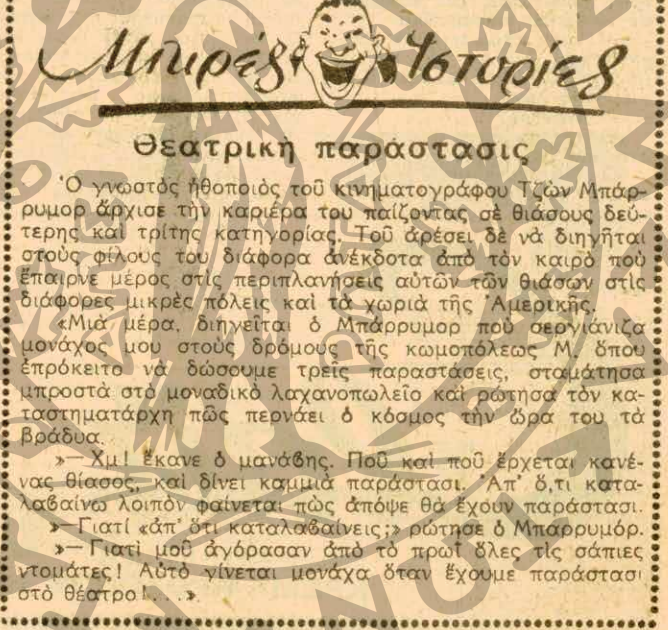
μπέργκ με προσκάλεσε να τόν επισκεφθώ στο γραφείο του.
— Δεν θα είνε και πολύ εύ-
χάριστο ίσως να ιδής να βα-
σανίζουν μιά γυναίκα, παρατή-
ρησε ή Ίνγκριντ.
— Μπα! Είδα χειρότερα πράγματα. Φεύγω. Ίν-
γκριντ. Ελπίζω να σε ξανα-
ιδώ.
Βγήκε κατόπιν από τό μπάρ-
χτυπώντας πίσω του τήν πόρτα.
— Ο κάπελας έτρεξε στο τρα-
πέζι της Ίνγκριντ.
— Αν μιλήση, είμαστε όλοι χαμένοι, είπε.
— Δεν τό πιστεύω, απάντη-
σε ή νέα. Υπάρχει μέσα μου κάτι, που μου λέει, πως μπο-
ρώ να έχω έμπιστοσύνη σ' αυ-
τό τόν άνθρωπο.
— Μιά ξαφνική έμπνευσις

— Ο Μπέργκ άρχισε να κατε-
βαίνει άργά τό δρόμο, που ό-
δηγούσε στο γερμανικό φρου-
ραρχείο.
Δέν ήταν πολύ εύχαριστημέ-
νος από τόν έαυτό του. Έκεί-
νο που τόν πείραζε περισσό-
τερο ήταν ή στάσις της Ίν-
γκριντ. Τού φαινόταν άκατανό-
ητη.
«Περίεργες γυναίκες αυτές οι Νορβηγίδες, σκεφτόταν. Μιά χαριτωμένη νέα, όπως ή Ίνγκριντ, περνάει τή νύχτα της μ' έναν άνι γιατί της έ-
ρεσε, αλλά γιατί ήθελε να μά-
θη ποιός ήταν. Ποιός θα μπο-
ρούσε να τό φαντασθή αυτό;»
Κι' άστόσο, έννοιωθε μία περιέργη συμπάθεια γι' αυτή τή νέα.
Σε λίγο έφτασε στα γρα-
φεία τού γερμανικού φρουραρ-
χείου.

— Ο φρουρός που στεκόταν στην πόρτα, βλέποντας τήν ειδική άδειά που είχε ο Μπέργκ δεν δυσκολεύθηκε να τόν άφί-
ση να περάσει.
— Ο άνθυπολοχαγός Νιέλν-
μπεργκ; ρώτησε ο Ρενέ.
— Ο φρουρός τού έδειξε μιά πόρτα στο βάθος τού διαδρό-
μου.
— Ο Μπέργκ βρήκε τόν Νιέλν-
μπεργκ με τό μαλλιά και τό σούχα άνακατωμένα.
— Ήρθες πάνω στην ώρα, τού φώναξε ο Γερμανός. Είμαι βέβαιος ότι τό θέαμα που θα δεις, θα σε κάνει να ξε-
ζαλισθής.
Λέγοντας αυτά, έρριξε με όρμη τό περιεχόμενο τού πο-
τηριού πάνω στο πρόσωπο τού αλκοολικού. «Επειτα, σηκώ-
νοντας τό χέρι του, τούδωσε μιά γροθιά άνάμεσα στα μά-
τια.
Τό χτύπημα ήταν τόσο δυ-
νατό, ώστε ή καρέκλα ταλαν-
τευθηκε δυο-τρεις φορές κι' έ-

— Είχες άξιοθρήνητο ύφος, φίλε μου, τού είπε. Φαίνεται πως έπρεσε με τό κεφάλι και τό χτύπημα σε ζάλισε λίγο. Άλλά εγώ θα σε κάμω να ξε-
ζαλισθής.
Λέγοντας αυτά, έρριξε με όρμη τό περιεχόμενο τού πο-
τηριού πάνω στο πρόσωπο τού αλκοολικού. «Επειτα, σηκώ-
νοντας τό χέρι του, τούδωσε μιά γροθιά άνάμεσα στα μά-
τια.
Τό χτύπημα ήταν τόσο δυ-
νατό, ώστε ή καρέκλα ταλαν-
τευθηκε δυο-τρεις φορές κι' έ-

— Ο γινωστός ήθοποιός τού κινηματογράφου Τζών Μπάρ-
ρυμω άρχισε τήν καριέρα του παίζοντας σε διάσους δεύ-
τερης και τρίτης κατηγορίας. Τού άρέσει δα να διηγείται στους φίλους τού διάφορα ανέκδοτα από τόν καιρό που έπαίρνε μέρος στις περιπλανήσεις αυτών των θιάσων στις διάφορες μικρές πόλεις και τα χωριά της Άμερικής.
— Μία μέρα, διηγείται ο Μπάρρυμω που σεργιάνιζε μονάχος μου στους δρόμους της καμπούλας Μ. όπου έπρόκειτο να δώσωμε τρεις παραστάσεις, σταμάτησα μπροστά στο μοναδικό λαχανοπωλείο και ρώτησα τόν κα-
ταστηματούχο πως περνάει ο κόσμος τήν ώρα του τά βράδυ.
— Χμ! Έκανε ο μονάδης. Που και που έρχεται κανέ-
νας θιάσος, και δίνει καμιά παράσταση. Άπ' ό,τι κατα-
λαβαίνω λοιπόν φαίνεται πως άπόψε θα έχουν παράσταση.
— Γιατί άπ' ό,τι καταλαβαίνεις; ρώτησε ο Μπάρρυμω.
— Γιατί μου άγόρασαν από τό πρωί όλες τις σάπιες ντομάτες! Αυτό γίνεται μονάχα όταν έχουμε παράσταση στο θέατρο!...
— Πηγαινά να ιδώ τί έγινε με τήν αδελφή σου, Ο Νιέλν-

Θεατρική παράσταση

— Ο γινωστός ήθοποιός τού κινηματογράφου Τζών Μπάρ-
ρυμω άρχισε τήν καριέρα του παίζοντας σε διάσους δεύ-
τερης και τρίτης κατηγορίας. Τού άρέσει δα να διηγείται στους φίλους τού διάφορα ανέκδοτα από τόν καιρό που έπαίρνε μέρος στις περιπλανήσεις αυτών των θιάσων στις διάφορες μικρές πόλεις και τα χωριά της Άμερικής.
— Μία μέρα, διηγείται ο Μπάρρυμω που σεργιάνιζε μονάχος μου στους δρόμους της καμπούλας Μ. όπου έπρόκειτο να δώσωμε τρεις παραστάσεις, σταμάτησα μπροστά στο μοναδικό λαχανοπωλείο και ρώτησα τόν κα-
ταστηματούχο πως περνάει ο κόσμος τήν ώρα του τά βράδυ.
— Χμ! Έκανε ο μονάδης. Που και που έρχεται κανέ-
νας θιάσος, και δίνει καμιά παράσταση. Άπ' ό,τι κατα-
λαβαίνω λοιπόν φαίνεται πως άπόψε θα έχουν παράσταση.
— Γιατί άπ' ό,τι καταλαβαίνεις; ρώτησε ο Μπάρρυμω.
— Γιατί μου άγόρασαν από τό πρωί όλες τις σάπιες ντομάτες! Αυτό γίνεται μονάχα όταν έχουμε παράσταση στο θέατρο!...
— Πηγαινά να ιδώ τί έγινε με τήν αδελφή σου, Ο Νιέλν-

πειτα έπεσε στα πλάγια, πα-
ρασύροντας και τον Άγγλο,
που καθόταν πάνω σ' αυτήν.

Αλλά ο αιχμάλωτος δεν έ-
δγαλε λέει από το στόμα του,
ούτε έκαμε την παραμικρή κί-
νηση.

Ο Νιέλνμπεργκ έσκυψε τό-
τε, έπιασε την καρτέλα από τη
ράχη και την ξανάφερε στη θέ-
ση της.

Φαινόταν πιά ήρεμος τώρα
κι' ο Μπεργκ νόμιζε καταλλη-
λη την ευκαιρία για να ρω-
τήσει:

— Τί συμβαίνει, λοιπόν;
Και σ' τι χρησιμεύει αυτή η
ανάκριση;

Ο Γερμανός αξιωματικός
έρχισε να γελάει.

— Αυτοί οι άνθρωποι, απάν-
τησε, φαντάζονται πως μπο-
ρούν να αλλάξουν την πορεία
των γεγονότων. Ο άνδρας έι-
νε Άγγλος. Φαίνεται πως έ-
χει πέσει με αλεξίπτωτο καμ-
μιά δεκαριά φορές. Προσπαθεί
να οργανώσει ομάδες αντίστα-
σεως, που συνήθως δεν κάνουν
τίποτε το αξιοσημείωτο. Η
γυναικεία είναι Νορβηγίδα. Κι'
αυτή επίσης μάς έχει ένοχλη-
σει άρκετές φορές.

— Πότε θα γυρίσει ο λοχα-
γός; ρώτησε ο Μπεργκ.

— Κανονικά, πρέπει να εί-
νε εδώ στις δέκα παρά τέ-
ταρτο.

Ο Νιέλνμπεργκ κύτταξε το
ρολόγι του.

— Έχω ακόμη είκοσι πέντε
λεπτά στη διάθεσή μου, είπε.
Πέντε λεπτά για να κάμω τη
γυναικεία να μιλήσει. Τρία λε-
πτά για να υπαγορεύσω την
έκθεσή μου. Θα χρειασθούν άλ-
λα δέκα λεπτά, για να γραφο-
μηχανηθώ. Έτσι, θα παρουσι-
άσω την αναφορά μου στο δι-
οικητή, μόλις κατεβή από το
αεροπλάνο.

— Σωστά, παρατήρησε ο
Μπεργκ. Με την προϋπόθεση,
όμως, ότι θα μιλήσει η γυ-
ναίκα.

Ο Νιέλνμπεργκ πήγε μπρο-
στά στη Χίλντα.

Ο Μπεργκ πρόσεξε ότι η
νέα είχε ωραίες κνήμες και λε-
πτές αστραγάλους. Έμοιαζε
πολύ με την αδελφή της. Αυ-
τό τον έκανε να στενοχωριέ-
ται. Γιατί θυμόταν πως η Ίν-
γκριντ είχε πάει μαζί του, για
να τον κατασκοπεύσει. Αλλά ί-
σως, σκεφτόταν, δεν μπορού-
σε να κάνει διαφορετικά.

— Ποιόν έπρόκειτο να συν-
αντήσει; ρώτησε ο Νιέλν-
μπεργκ. Σε ποιο μέρος; Και
για ποιο λόγο;

— Ανανδρεί!

Αυτή ήταν η μόνη απάντη-
σις της Χίλντας.

Ο Νιέλνμπεργκ, έκνευρι-
σμένος γι' αυτή τη σιωπή,

χτύπησε τη νέα στο πρόσωπο
με τη ράχη του χεριού του.

Ο Μπεργκ πρόσεξε ότι το
χτύπημα είχε κάνει τη χείλη
της νέας να ματώσουν.

— Νομίζω πως χάνετε τον
καιρό σας, είπε στον Νιέλν-
μπεργκ. Αλλά ίσως θα μπορέ-
σω να διευκολύνω τα πράγ-
ματά...

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτη-
σε ο Νιέλνμπεργκ.

Ο Μπεργκ τον τράβηξε πα-
ράμερα.

— Περιπατώντας στους δρό-
μους απόψε, είπα, έμαθα πολύ
ένδιαφέροντα πράγματα. Νομί-
ζω, μάλιστα, πως είμαι σε θέ-
ση να σας παραδώσω όλα τα
μέλη της οργανώσεως.

Ο Νιέλνμπεργκ τον κύττα-
ξε με έκπληξη.

— Μιλάτε σοβαρά; ρώτησε.

— Αν δεν κάνω λάθος, η
στιγμή δεν είναι κατάλληλη για
αστεία, απάντησε ο Μπεργκ.

Μια τυχαία και απροσδόκητη
σύμπτωσης μ' έβαλε στον κα-
λό δρόμο... Σας προτείνω,
λοιπόν, μία ανταλλαγή...

— Οπως ξέρετε, η επιθυμία μου
είναι να φύγω από δω. Δώστε
μου μία άδεια, για να μπορέ-
σω να επιδιδασθώ στο Νάρ-
δικ και θα σας φανερώσω όλα
πράγματα. Δεν θα μιλήσω, όμως,
προτού ο λοχαγός μου υπο-
σχεθώ ότι θα μου δώσει αυτή
την άδεια.

— Νομίζω ότι δεν θα δυσ-
κολευθώ να δεχθώ την πρότασή
σας, είπε ο Νιέλνμπεργκ.

— Σε πόση ώρα θα είναι
έδώ;

Ο ανθυπολοχαγός κύτταξε
το ρολόγι του.

— Σ' ένα τέταρτο, απάν-
τησε.

— Δεν έχωμε τότε καιρό να
χάναμε, είπε ο Μπεργκ. Αφ-
στε αυτούς τους δύο έδω και
ας τρέξω να προϋπαντήσω
το λοχαγό.

Έρωτική εξομολόγησης

Ο λοχαγός ένθουσιασμένη
από την πρότασή του Μπεργκ,

— Πάρτε όσα αυτοκίνητα
σας χρειάζονται και φέρτε
μου το συντομώτερο έδω αύ-
τους τους αθλίους, φώναξε. Ο
Νιέλνμπεργκ θα σας συνο-
δεύσει.

— Δεν νομίζω ότι πρέπει
να ένεργήσω με αυτό τον
τρόπο, παρατήρησε ο Μπεργκ.

Οι άνθρωποι αυτοί έχουν λά-
βει τα μέτρα τους και παρακο-
λουθούν όλες τις κινήσεις των
στρατιωτών σας. Είναι πιθανό,
λοιπόν, όταν θα πάμε για να
τους συλλάβουμε, να μην
βρούμε κανένα... Έχω, όμως,
ένα άλλο σχέδιο... Θα συλλά-
βουμε πρώτα-πρώτα τη νέα,

που μου έδωκε αυτές τις πλη-
ροφορίες.

— Α! Υπάρχει μία νέα σ'-
αυτή την υπόθεση, είπεν ο λο-
χαγός γελώντας. Βλέπω ότι
δεν χάνετε τον καιρό σας...

— Δεν χάνω ποτέ τον καιρό
μου, συνέχισε ο Μπεργκ. Ό-
πωςδήποτε, αυτή η νέα έχει
άρκετη έμπιστοσύνη σε μένα
και θα με ακολουθήσει προθύ-
μα, όταν της προτείνω να κά-
μωμε μαζί έναν περίπατο...

Έχω λόγους να πιστεύω ότι
δεν θα δυσκολευθώ να μάς φα-
νερώσω τα πάντα... Μη με
ρωτήσετε ποιοί είναι αυτοί οι
λόγοι... Βασισθήτε σε ό,τι
σας λέω. Κατόπιν θα περικυ-
κλώσωμε ένα μπάρ όπου συγ-
κεντρώνονται οι συνωμότες —
είναι το μόνο μέρος που δεν ξέ-
ρω ακόμη — και θα τους συλ-
λάβωμε όλους. Το κυριώτερο
είναι, λοιπόν, να συλλάβωμε
αυτή τη νέα και να την παρασύ-
ρωμε προς το μέρος του δα-
σους.

— Ένεργήστε άμέσως, είπεν
ο λοχαγός. Πόσοι άντρες σας
χρειάζονται;

— Για την πρώτη φάση της
έπιχειρήσεως, απάντησε ο
Μπεργκ, ο ανθυπολοχαγός Νί-
ελνμπεργκ κι' εγώ είμαστε αρ-
κετοί. Κατόπιν θα ιδούμε τί
πρέπει να κάμωμε.

— Έπειτα από μερικά λεπτά,
ο Μπεργκ και ο Νιέλνμπεργκ
έφευγαν μέσα σ' ένα αυτοκί-
νητο προς το μέρος του μπάρ,
όπου η Ίνγκριντ ήταν καθι-
σμένη μερικές ώρες πρωτέρω.

Πριν από το μπάρ, σε από-
σταση τριακοσίων ή τετρακο-
σίων μέτρων, υπήρχε ένα μι-
κρό δάσος.

— Ας σταματήσωμε έδω,
είπεν ο Μπεργκ στον Νιέλν-
μπεργκ που καθόταν στο βο-
λάν. Δεν θα ήταν φρόνιμο να
προχωρήσωμε περισσότερο. Θα
με περιμένετε ως που να ξα-
ναγυρίσω μαζί με τη νέα. Κα-
τόπιν θα πάρωμε μερικούς άν-
τρες από την πλησιέστερη
γερμανική μονάδα και θα τρέ-
ξωμε στο μέρος που θα μάς
υποδείξει η μικρή αυτή Νορ-
βηγίδα.

Ο Γερμανός ανθυπολοχα-
γός έκαμε μία μικρή στροφή,
χώθηκε μέσα στο δάσος και
σταμάτησε το αυτοκίνητο σε ά-
πόστασις είκοσι πέντε περίπου
μέτρων από το μεγάλο δρόμο.

— Πόσο γυαλίζει το κράνος
σας! είπε, ξαφνικά, ο Μπεργκ.

Φαντάζομαι ότι ένας άνθρωπος
θα μπορούσε να το διακρίνει
από απόστασις πολλών μέ-
τρων...

Λέγοντας αυτά, άρπαξε
στα χέρια του το κράνος του
ανθυπολοχαγού.

Ο Νιέλνμπεργκ γύρισε έκ-

πληκτος προς το μέρος του.

— Αλλά ο Μπεργκ δεν του έδωκε
τον καιρό να σκεφτεί η ν' αντι-
δράσει. Με μία γρήγορη κί-
νηση, του κατάφερε ένα τρομερό
χτύπημα στην κορυφή του κρα-
νίου με το βαρύ σιδερένιο
κράνος.

Ο ανθυπολοχαγός έγειρε
πάνω στο βολάν.

— Δεν έχωμε καιρό να χά-
νωμε! ψιθύρισε ανάμεσα στα
δόντια του ο Μπεργκ, ενώ με
τα δυο χέρια του έσφιγγε το
λαίμο του Νιέλνμπεργκ.

— Ένας υπόκοφος ρόγχος
βγήκε από τα χείλη του Γερ-
μανού.

Ο Μπεργκ έβαλε τότε το
χέρι του στην καρδιά του Νί-
ελνμπεργκ και βεβαιώθηκε ότι
ήταν νεκρός.

— Αυτούμαι πολύ, φίλε μου
Νιέλνμπεργκ, ψιθύρισε, αλλά
δεν μπορούσε να γίνη διαφο-
ρετικά.

Τού πήρε τότε το περιστρο-
φο μαζί με τις δυο φωσγίγι-
θκες και άρχισε να τον γδύ-
νει βιαστικά.

Κατόπιν φορτώθηκε το πτώ-
μα στον όμο του και πήγε να
το κρύψει ανάμεσα σε μερι-
κούς θάμνους που βρίσκονταν
λίγο πιο πέρα.

Όταν ο Μπεργκ ξαναγύρι-
σε στο αυτοκίνητο, ήταν ολό-
τελα ήρεμος, σαν να μην εί-
χε συμβή τίποτε. Κάθισε τότε
στο βολάν, ξαναβγήκε στο με-
γάλο δρόμο και προχώρησε
προς το μέρος του μπάρ.

Αναρωτιόταν με αγωνία,
αν η Ίνγκριντ θα βρισκόταν
ακόμη εκεί.

— Αλλά η νέα δεν είχε φύγει
από το μπάρ. Ήταν καθισμέ-
νη πάντα στην ίδια γωνιά κι'
είχε γυρισμένο το βλέμμα της
προς το μέρος της φωτιάς που
έκαιγε στο τζάκι.

Ο κάπελας και τρεις άλλοι
άνθρωποι συζητούσαν λίγο πιο
πέρα.

— Όλοι σήκωσαν τα μάτια
τους μόλις είδαν τον Μπεργκ,
να μπαίνει μέσα στο μπάρ.

Ο παλιός γκάνγκστερ δι-
ευθύνθηκε προς το μέρος της
νέας.

— Λοιπόν, Ρενέ; ρώτησε η
Ίνγκριντ. Τί νέα μάς φέρνεις;

— Είδα την αδελφή σας,
και τον άνθρωπο που ήταν μα-
ζί της, απάντησε ο Μπεργκ.

Ο Νιέλνμπεργκ τους κακομε-
ταχειρίσθηκε λίγο, αλλά χωρίς
αποτέλεσμα.

— Η Χίλντα είναι τραυματι-
σμένη;

— Α, τίποτε το σοβαρό.
Μόνο μερικές γρατζουνιές...

Κοντοστάθηκε για μερικές
στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

— Ένα σχέδιο πέρασε από
το μυαλό μου και, χωρίς να
πολυσκεφθώ, αν ήταν το καλύ-
τερο ή το χειρότερο, βάλθηκαν
να το εφαρμόσω... Έχω προ-
χωρήσει αρκετά κιόλας...
Χρειάσθηκε, πρώτα-πρώτα,
να παρασύρω τον Νιέλνμπεργκ

Με μάτια κλειστά...

...μπορείτε να ψωνίζετε στην
«ΕΣΕΣ», Μητροπόλεως 46 (όπι-
θεν Μητροπόλεως). Είναι φάρ-
μα απολύτως έμπιστοσύνης, έ-
χει πάντοτε τα πιο έκλεκτά εί-
δη, νεώτατα σχέδια μοντέρ-
νους χρωματισμούς και χάρis
στη μεγάλη κατανάλωσι τις
πιο φθηνές τιμές.

ΜΕΤΑΣΤΑ - ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ -
ΛΙΝΑ - ΛΙΝΟΜΕΤΑΣΑ - ΜΑΛΛΙ-
ΝΑ - ΠΡΟΧΟΦΙΑ - ΛΕΥΚΑ ΧΡΩ-
ΜΑΤΙΣΤΑ κ.λπ. όλα στην
«ΕΣΕΣ» Μητροπόλεως 46 (όπι-
θεν Μητροπόλεως).

προς τα έδω. Τού είπα, λοι-
πόν, ότι έπρεπε να σε συλλά-
βωμε, για να σε εξαναγκάσω-
με να αποκαλύψεις τα όνοματά
και των άλλων συντροφων
σου... Έτσι, τον κατάφερα
να έρθωμε μαζί ως το γειτο-
νικό δάσος.

— Α! Κι' έπειτα;

— Κι' έπειτα σκοτώσα τον
Νιέλνμπεργκ και έκρυψα το
πτώμα του ανάμεσα στους θά-
μνους...

— Η Ίνγκριντ τον κύτταξε με
δυσπιστία.

— Και τί μου αποδεικνύει
ότι λες την αλήθεια; ρώτησε.

Ο Μπεργκ νόμιζε πως θα
θύμωνε στα σοβαρά αυτή τη
φορά.

— Αυτό είναι πάρα πολύ!

— Αρχίζω να φοβάμαι μήπως
θέλεις να παίξεις μαζί μου...

— Στην αρχή, με υποπτευθήκατε
ότι ανήκα στη Γκεσταπώ. Έ-
πειτα, μου ζητάς να βοηθήσω
την αδελφή σου, κι' όταν εγώ
το παίρνω στα σοβαρά κι' αρ-
χίζω με μία πράξη που μπο-
ρεί να μου στοιχίσει πολύ ά-
κριβά, με ρωτάς, αν πρέπει να
μου έχω έμπιστοσύνη. Μήπως
πρέπει να με ιδής μπροστά
στο έκτελεστικό απόσπασμα,
για να πιστώσεις ότι σου λέω
αλήθεια;

— Αρκετά πιά! Βα-
ρέθηκε αυτή την ιστορία.

— Μπορεί να βαρέθηκες, α-
πάντησε η Ίνγκριντ. Αλλά
δεν μου επιτρέπεται να ξεχά-
σω, ότι η ζωή πολλών ανθρω-
πων κρέμεται αυτή τη στιγμή
από τα χέρια μου. Πρέπει,
λοιπόν, να πεισθώ για όσα
μου λες.

— Θαυμάσια! είπεν ο
Μπεργκ. Δεν έχωμε καιρό να
χάναμε. Έλα μαζί μου να σου
δείξω τον Νιέλνμπεργκ.

— Πώς τον σκότωσες;

— Τον χτύπησα με το κρά-
νος του στο κεφάλι. Λιποθύμη-
σε άμέσως και τότε τον στραγ-
γάλισα.

— Θα ήθελα να τον ιδώ.

— Ακολουθήσε με.

— Η Ίνγκριντ σηκώθηκε άμέ-
σως και διευθύνθηκε και οι
δυο προς την πόρτα.

Ο Μπεργκ σταμάτησε ξαφ-
νικά και την κύτταξε μορφα-
ζοντας:

— Δεν σκέφθηκες, ότι όλα
όσα σου αφηγήθηκα, θα μπο-
ρούσαν να είναι ένα παραμύθι;
ρώτησε. Ο σκοπός μου είναι ί-
σως να σε παρασύρω σε πα-
γίδα...

— Το σκέφθηκα, Ρενέ, α-
πάντησε η νέα. Αλλά πρέπει
ν' αντιμετωπίσω θαρραλέα αυ-
τό τον κίνδυνο, για να σώσω
τους άλλους.

Μπήκαν και οι δυο στο αύ-
τοκίνητο κι' έφτασαν σε λίγο
στο μικρό δάσος.

Κάθε άμφιβολία έφυγε πιά
από το μυαλό της Ίνγκριντ,
όταν η νέα άντικρύσε το πτώ-
μα του Νιέλνμπεργκ.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, Ρε-
νέ, είπεν, άκουμπώντας το χέ-
ρι της πάνω στο δικό του. Εί-
σαι όπως σε φανταζόμουν. Δεν
λυπάμαι γιατί... έδειξα τόση
οικειότητα μαζί σου.

Ο Μπεργκ χαμογέλασε.

— Είπε η πρώτη φορά που
μου μίλας καλά, Ίνγκριντ, ά-
πάντησε. Το πρώτο βήμα έγι-
νε τώρα. Αλλά δεν είναι άρκε-
το. Πρέπει να μπορέσωμε να
βγούμε από δω...

— Έχω ένα
αόριστο σχέδιο μέσα στο μυα-
λό μου. Οι περιστάσεις θα μου
δείξουν τί άλλο πρέπει να κά-
μω...

— Άκουσε τώρα... Ο
άνεμος στο πίσω μέρος του
αυτοκινήτου και θα σπύσκει
κάτω, σε τρόπο, που να μην
φαίνεται. Έγώ θα καθίσω στο
βολάν και θα ξαναγυρίσω
στο φρουραρχείο. Ο σκοπός
με είδε να φεύγω με τον Νί-
ελνμπεργκ και δεν θα υποπτευ-
θώ τίποτε. Τώρα, πές μου κά-
τι: Ο Άγγλος που είναι μα-
ζί με τη Χίλντα θα πρέπει να
μιλάει γερμανικά, δεν είν' έ-
τσι;

— Μιλάει όχι μόνο γερμα-
νικά, αλλά και πολλές άλλες
γλώσσες. Λέγεται Ράνσομ.

Είπε αξιωματικός του ναυτικού
και ένας από τους καλύτερους
πράκτορες της αγγλικής μυ-
στικής υπηρεσίας.

— Θαυμάσια! Μόλις φτάσω
στο φρουραρχείο, θα μπώ
εμένα και θα ιδώ τότε τί πρέπει
να κάμω. Ο λοχαγός δεν θα
έκπληγθώ, βλέποντάς με. Θα
του πώ ότι ο Νιέλνμπεργκ πή-
γε να πάρη μερικούς στρατιώ-
τες από μία γειτονική μονάδα
και θα το πιστέψει. Θα τα παί-
ξω τότε όλα για όλα. Στην
κατάλληλη στιγμή, θα όρμησω
πάνω του και θα τον σκοτώ-
σω. Έχω πάρει το περιστρο-
φο του Νιέλνμπεργκ.

— Κι' έπειτα; ρώτησε η
Ίνγκριντ.

— Έπειτα... οι περιστά-
σεις θα μάς δείξουν τί πρέπει
να κάμω.

Ο Μπεργκ σκέφθηκε για μία
στιγμή.

— Όταν ήμουν στο φρου-
ραρχείο, είπα, ο Νιέλνμπεργκ
θέλησε να μου προσφέρει μύ-
ρα. Είδα, λοιπόν, μερικά ο-
πλοπολυβόλα μέσα σ' ένα
τουλάκι. Έλπίζω πως ο Ράν-
σομ θα είναι σε θέση να με βο-
ηθήσει. Έτσι κι' αν πέσωμε
στα χέρια τους, θα πουλήσω-
με ακριβά το τωμάρι μας...

— Μιλάς μ' ένθουσιασμό,
Ρενέ, είπεν η Ίνγκριντ. Σου
άρεσουν οι φασαρίες...

— Η αλήθεια είναι, απάντη-
σε, πως είχα κουρασθώ πολύ,
μην κάνοντας τίποτε. Συνήθι-
σα να κάνω πάντα κάτι...

— Έμεινε και πάλι σκεπτι-
κός.

— Άκουσε, Ίνγκριντ, συνέ-
χισε σε λίγο. Είναι καλύτερο ί-
σως να μην έρθεις ως το φρου-
ραρχείο. Θα σε αφήσω σ' ένα
γειτονικό δρόμο κι' εκεί θα
βρής ένα μέρος για να κρυ-
φής. Οι περίπολοι αρχίζουν,

άλλωστε, να κυκλοφορούν από
τα μεσάνυχτα. Πρόσεξε τώρα...

Η φρουρά του φρουραρχείου
βρίσκεται σ' ένα γειτονικό
κτίριο, σε απόστασις εκατό
περίπου μέτρων. Στο φρουραρ-
χείο υπάρχει ένας μόνον φρου-
ρός, που δεν θ' αλλάξει πριν ά-
πό δύο ή τρεις ώρες... Νομίζω
πως θα χρειασθώ να τον ξεπα-
στρώσω κι' αυτόν...

Θα άπελευ-
θερώσω τότε τον Ράνσομ και
την Χίλντα και θα τους πάρω
μαζί μου... Αλλά που θα πά-
με;... Μήπως ο Ράνσομ ξέρει
να πιλοτάρει;

— Και βέβαια ξέρει, απάν-
τησε η Ίνγκριντ.

— Αυτό διευκολύνει πολύ τα
πράγματα, είπα ο Μπεργκ. Οι
Γερμανοί έχουν έδω κοντά ένα
μικρό αεροδρόμιο, που εξυπη-
ρετεί το μοναδικό αεροπλάνο,
με το όποιον μετακινείται ο
λοχαγός... Ήμουν στο αερο-
δρόμιο όταν έφτασε από το
Νάρδικ και τον άκουσα να δι-
νη έντολη να ξαναγειώσουν το
ρεζερβουάρ του με βενζίνη.

Φαίνεται ότι λογαριάζει να
ξαναφύγει. Το κυριώτερο είναι,
λοιπόν, να φτάσω στο αερο-
δρόμιο και να πάρωμε στην
κατοχή μας το αεροπλάνο... Αυ-
τά, όμως, θα ιδούμε πως θα
το κανονίσωμε μαζί με τον
Ράνσομ... Πρόσεξε τώρα κάτι
άλλο, Ίνγκριντ. Όταν θα φτά-
σω στο φρουραρχείο, θα βρώ
ένα πρόσχημα για να καλέσω
το σκοπό της πόρτας μέσα.

— Αν δεν τον ιδής να ξαναεμφα-
νισθώ, θα καταλάβεις ότι όλα
πάνε καλά και θα τρέξεις/έ-
κει να μάς βρής. Αν άκούσης,
όμως, θόρυβο και πυροβολι-
σμούς, φύγε άμέσως. Το σχέ-
διό μας θα έχη αποτύχει. Εύ-
τυχώς κανείς δεν σε υποπτεύε-
ται. Ο μόνος που θα φαντα-
ζόταν ίσως κάτι ήταν ο Νιέλν-
μπεργκ. Αλλά τώρα δεν τον
φοβόμαστε πιά... Έμπρός, δεν
έχωμε να πούμε τίποτε άλλο,
Ίνγκριντ...

Θέλησε να προχωρήσει προς
το μέρος του αυτοκινήτου, αλλά
η νέα τον συγκράτησε.

— Μία στιγμή, Ρενέ, παρα-
κάλεσε. Θα ήθελα κάτι...

— Τί;

— Θα ήθελα να με φιλήσεις,
Ρενέ. Και θα ήθελα ακόμη να
... ..

σου πώ πως είμαι εύτυχισμένος
γιατί σ' αγαπώ.

Η δραπέτευσις

Έπειτα από ένα τέταρτο, ο
Μπεργκ σταμάτησε το αυτοκί-
νητο μπροστά στο οίκημα του
γερμανικού φρουραρχείου.

Ο σκοπός του χαμογέλασε
φιλικά, καθώς ο παλιός γκάν-
γκστερ περνούσε μπροστά του
και του έδειξε με το χέρι το
γραφείο.

Ο Ρενέ κατάλαβε πως ο λο-
χαγός θάπρεπε να βρίσκεται
σ' αυτό το δωμάτιο και τρά-
βηξε προς τα εκεί.

Ο Ράνσομ και η Χίλντα
βρίσκονταν πάντα δεμένοι στις
καρτέλες τους. Ο λοχαγός έ-
γραφε σ' ένα γραφείο.

Ο Ρενέ πήγε κοντά και έ-
σκυψε για να του πη δέξεν κά-
τι. Αλλά, την ίδια στιγμή, έ-
δγαλε το βαρύ Μάουζερ του
Νιέλνμπεργκ από την τσέπη του
και χτύπησε με τη λαβή το
Γερμανό αξιωματικό στο κε-
φάλι.

Ο λοχαγός έγειρε άμέσως
πάνω στο γραφείο.

Ο Μπεργκ ξαναβόλε τότε
το περιστροφικό στην τσέπη του
και, βγάζοντας ένα σουγιά,
άρχισε να κόβει τα σχοινιά με
τα όποια ήταν δεμένος ο Ράν-
σομ.

Τα μάτια του Άγγλου έ-
λαμπαν. Η Χίλντα χαμογε-
λούσε.

— Ούτε λέει, τους είπεν ο
Μπεργκ. Δεν έχωμε καιρό να
χάναμε. Κάμετε άμέσως, ότι
θα σας πώ... Έμαθα ότι μι-
λάτε γερμανικά... Προσέξατε
τη φωνή του λοχαγού;

— Ναι, απάντησε ο Ράνσομ.

— Θαυμάσια. Προχωρήστε
τώρα ως την πόρτα, μισανοί-
χτε την και φωνάξτε γερμανι-
κά το φρουρό, προσπαθώντας
να μιμηθώτε όσο μπορείτε πε-
ρισσότερο τη φωνή του λοχα-
γού. Θα τον περιμένω έδω.

Ο Ράνσομ σηκώθηκε και
προχώρησε με σταθερό βήμα
προς την πόρτα. Την μισάνοιξε
τότε και είπε μερικές λέξεις
γερμανικά.

Ο Μπεργκ περίμενε κι' η
καρδιά του αναπήδησε από χα-
ρά, όταν άκουσε τις βαρείες
μπατες του σκοπού στο διά-
δρομο.

Βγήκε τότε από το δωμάτιο,

ΒΥΡΩΝ

Clair

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ
ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΗΜΕΡΑΣ & ΝΥΚΤΑΣ

Χ888 ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ "CHEMICAL" CO LTD

έφησε το σκοπό να τον προσπεράσει κατά ένα βήμα και κατόπιν, γυρίζοντας ξαφνικά, άνασκήκωσε με το άριστο χέρι... το κράνος του Γερμανού, ενώ με το δεξί του έδωσε ένα τρομερό χτύπημα στον τράχηλο με τη λαβή του περιστροφού του Νιέλνμπεργκ.

Όλα αυτά είχαν γίνει μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Ο Γερμανός σωριάστηκε φαρδύς-πλατύς κάτω.

— Όλα πάνε καλά, είπεν ο Μπέργκ. Το αυτοκίνητο του φρουραρχείου μας περιμένει απ' έξω. Η "Ινγκριντ" βρίσκεται κρυμμένη κατω έδώ κοντά... Εμπρός, βγείτε και οι δύο και ανέβετε στο αυτοκίνητο... Άλλά, μία στιγμή...

Ανοίξε άμέσως το μεγάλο ντουλαπί και έβγαλε απ' εκεί τρία όπλοπολυβόλα και μερικές φυσίγγιες. Το ένα απ' αυτά το έδωσε στον Ράνσομ. Τα άλλα δύο τα έκρυψε κάτω από το παλτό του.

— Εμπρός, είπε. Καί γρήγορα.

Για μία στιγμή ο Μπέργκ άναρωτήθηκε αν δεν θάπρεπε να αποτεινεί στο λοχαγό και το φρουρό. Άλλά σκέφθηκε πώς, ως πού να συνέλθουν, τα πράγματα θα είχαν τελειώσει, είτε καλά, είτε κακά...

Ο δρόμος έξω ήταν έρημος. Ο Μπέργκ ανέβηκε στο βολάν και προχώρησε ως το μέρος που είχαν άφαιρε την "Ινγκριντ". Άλλ' η νέα δεν φαινόταν πουθενά.

— Καίμ! είπεν ο Ρενέ. Της είχα πη να μάς προιμένη έδώ. Άλλά φαίνεται πως δεν κατάλαβε τις οδηγίες μου...

— Όχι, παρατήρησε η Χίλντα. Η "Ινγκριντ" δεν πρέπει να φύγει απ' έδώ... Έχει να κάνει πολλά ακόμη... Υπάρχει κανείς που να μπορέ να την προδώσει;

— Όχι. Ο μόνος που ύποπτευόταν κάτι ήταν ο Νιέλνμπεργκ. Άλλ' αυτόν τον σκότωσα.

— Υποθέτω ότι η "Ινγκριντ" δεν θάβηλε να φύγει μαζί μας, είπεν η Χίλντα. Γι' αυτό προτίμησε να μην μας περιμένει. Φοβάται ίσως μήπως συγκινηθεί και λιποψυχήσει...

Ο Μπέργκ ζανάβαλε το αυτοκίνητο σε κίνηση.

Η στάσις της "Ινγκριντ" τον πείραζε. Η νέα προτίμησε να μείνει, για να κάμει έκεινο που θεωρούσε ως καθήκον της, αντί να φύγει μαζί του.

— Αφού της άρέσει να μείνει έδώ, είπε, άς μείνει.

Το αυτοκίνητο άκολουθούσε τώρα το δρόμο που έφερε στο αεροδρόμιο. Ο Μπέργκ, γυρίζοντας λοξά το κεφάλι, γώναζε το Ράνσομ:

— Στο βάθος του αυτοκινήτου θα βρήτε ένα κράνος και μία γερμανική στολή. Φορέστε τα γρήγορα και έλατε να κα-

θήσετε μπροστά, πλάι μου. Ο σκοπός του αεροδρομίου θα σας περάσει για τον Νιέλνμπεργκ και δεν θα μάς φέρει δυσκολίες. Έλπίζω ότι το αεροπλάνο του λοχαγού θα είναι έτοιμο για άναχώρησι. Όπωςδήποτε, δεν έχομε καιρό να πολυλεπτολογήσουμε τα πράγματα. Μόλις φτάσουμε στο αεροδρόμιο, σεις και η Χίλντα θα τρέξετε να μπήτε στο αεροπλάνο.

— Καί σεις; ρώτησε ο Ράνσομ, που είχαν άρχισει να γδύνεται για να φορέση τη στολή του Νιέλνμπεργκ.

— Θα σας προστατεύσω με τα όπλοπολυβόλα. Έχω μία μικρή άδυναμία γι' αυτά και ξέρω να τα χειρίζομαι καλύτερα από κάθε άλλον. Πρέπει να εξουδετερώσω κάθε αντίδρασι από το μέρος του πυργίσκου έλέγχου, αν ύποτεθή ότι καταλάβουν την άπάτη, ως πού να μπορέσετε να βάλετε τη μηχανή του αεροπλάνου σε κίνηση. Θα τρέξω να μπω κι' έγω μέσα τη στιγμή που θα είσαστε έτοιμοι για ν' άπογειωθείτε. Είσατε σύμφωνοι;

— Ναί, άπάντησε ο Ράνσομ. Είχε φορέσει κιόλας τη στολή του Νιέλνμπεργκ και μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάι στον Μπέργκ.

Πλησίαζαν τώρα στο αεροδρόμιο.

— Βλέπω ότι ο κίνδυνος δεν σας τρομάζει, είπεν ο Ράνσομ. Μπορώ να σας ρωτήσω τ' όνομά σας, για να ξέρω ποιόν πρέπει να εύχαριστήσω;

— Λέγομαι Ρενέ Μπέργκ και είμαι Άμερικανός πολίτης, άπάντησε ο παλιός γκάνγκστερ. Ηθελα να φύγω από τη Νορβηγία και οι Γερμανοί μου έφεραν πολλές δυσκολίες. Σκέφθηκα τότε πως θα μπορούσα να φύγω μ' αυτό τον τρόπο...

Ο Ράνσομ τον κίτταζε με περιέργεια.

— Καί κάματε όλα αυτά μόνο και μόνο για να μπορέσετε να φύγετε;

Ο Μπέργκ καταλάβαινε ότι ο συνομιλητής του δεν τον πίστευε.

— Γιατί όχι; άπάντησε στενοχωρημένος.

Η πόρτα του αεροδρομίου μόλις άπείχε τώρα περί τα 50 μέτρα.

Ο σκοπός, άναγνώρισε το αυτοκίνητο, είδε το κράνος και τη στολή του Ράνσομ και βέωρρησε περιττό να ζητήσει εξηγήσεις.

Ο Μπέργκ, χωρίς να έλαττώση την ταχύτητα του αυτοκινήτου, πέρασε στο έσωτερικό του αεροδρομίου, έτρεξε άμέσως δεξιά και διευθύνθηκε προς το μέρος, όπου βρισκόταν το αεροπλάνο.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε μερικά μέτρα πιδό πέρα.

— Καί τώρα γρήγορα! φώναζε ο Μπέργκ.

Ο Ράνσομ και η Χίλντα έτρεξαν να μπουν μέσα στο αεροπλάνο.

Εν τώ μεταξύ ο Μπέργκ είχε γονατίσει πλάι στο αυτοκίνητο και κρατούσε στα χέρια του το ένα από τα δύο όπλοπολυβόλα. Το άλλο το είχε άκουμπημένο λίγο πιδό πέρα.

Ηταν στο στοιχείο του τώρα. Αυτή η περιπέτεια του θύμιζε την έποχή που βρισκόταν στο Σικάγο.

Πέρασε ένα λεπτό.

Η έλιξ του αεροπλάνου άρχισε να γυρίζει, κάνοντας ένα δαιμονισμένο θορυβό.

Ο Μπέργκ χαμογέλασε. Τα πράγματα πηγαίαν καλά.

Έκείνη τη στιγμή, άκουσε ένα πυροβολισμό και το σφύριγμα μιας σφυρίχτρας.

— Θα άνακάλυψαν, σκέφθηκε, το λοχαγό και το σκοπό, που ήταν λιποθυμισμένοι στο φρουραρχείο και θα έδωσαν με το τηλεφώνο το σύνθημα του συναγερμού στο αεροδρόμιο.

Επειτα από ένα λεπτό, είδε την πόρτα του πυργίσκου έλέγχου ν' ανοίγει και μία σκιά να προχωρή στον έξωστρο.

Ο Ρενέ Μπέργκ έστειλε άμέσως μερικές ριπές με το όπλοπολυβόλο του προς τα έκει.

Τα φώτα έσβυσαν την ίδια στιγμή και ο γκάνγκστερ άκουσε το θορυβό των γυαλιών που έσπαζαν.

Είδε κατόπιν δύο ή τρεις στρατιώτες, που έτρεχαν προς το βάθος του αεροδρομίου.

Ο Μπέργκ διψήνουν άμέσως το όπλοπολυβόλο του προς το μέρος τους. Οι Γερμανοί σωριάστηκαν άμέσως κάτω, νεκροί ή τραυματισμένοι.

Είχαν εξαντλήσει τώρα τις σφαίρες του ενός από τα όπλοπολυβόλα και είχε πάρει στο χέρι του το δεύτερο.

Άλλά, γυρίζοντας λίγο το κεφάλι, είδε τη Χίλντα που του έκανε νόημα ότι ήταν καιρός ν' ανέβη κι' αυτός.

Ο Ρενέ προχώρησε σκυφτός, κι' ανέβηκε στην καρίνγκ.

Τη στιγμή που το αεροπλάνο άπογειωνόταν, οι Γερμανοί άρχισαν να ρίχνουν έναντίον του με όπλα κι' ένα μυδραλιόβολο από διάφορα μέρη του αεροδρομίου.

Ο Μπέργκ και οι σύντροφοί του δεν μπορούσαν πιά ν' άμυνθούν. Μόνο η καλή τους τύχη μπορούσε πιά να τους βοηθήσει.

Άλλ' ο Ράνσομ οδηγούσε με σταθερό χέρι το αεροπλάνο. Και μ' έναν επιδέξιο έλιγμό κατάφερε ν' άπομακρυνθεί από το αεροδρόμιο.

Ο Μπέργκ ήταν καθισμένος πλάι στην Χίλντα και την κίτταζε χαμογελώντας.

— Τί λέτε για όλα αυτά; της είπε.

— Μήπως πληγωθήκατε; ρώ-

τησε με ένδιαφέρον η νέα.

— Όχι, άπάντησε ο Ρενέ. Μόνο μία σφαίρα με πήρε ξυστά στο χέρι. Άλλά δεν είναι τίποτε το σοβαρό.

Ο Ράνσομ γύρισε για μία στιγμή προς τα πίσω.

— Νομίζω πως η βενζίνη θα μάς έπαρκε για να φτάσουμε ως την Αγγλία, είπε. Δεν θα χρειασθώ τότε παρά να βρούμε ένα κατάλληλο μέρος για να προσγειωθούμε. Έκτός αν κατά την προσγείωσι δεχθούμε κανένα βλήμα από το δικό μας άντιαεροπορικό πυροβολικό. Το αεροπλάνο έχει τα γερμανικά σήματα, μην το ξεχνάτε.

Ο Μπέργκ χαμογέλασε.

— Όπωςδήποτε, το δύσκολώτερο έγινε, είπε.

Εβγάλε κατόπιν τη σιγαροθήκη του, πρόσφερε ένα τσιγάρο στη Χίλντα και πήρε κι' αυτός ένα.

Πέρασαν αρκετά λεπτά σιωπής.

Σε μία στιγμή, η Χίλντα έσκυψε προς το μέρος του Ράνσομ και του είπε μερικές λέξεις νορβηγικά.

Χαμογέλασαν και οι δύο.

Ο Μπέργκ τους κίτταζε με περιέργεια.

Η Χίλντα γύρισε τότε προς το μέρος του.

— Θέλετε να μάθετε τί είπα στον Ράνσομ; ρώτησε η νέα. Άκούστε, λοιπόν... Στη Νορβηγία έχομε περίφημα παρμυθία. Άνάμεσα σ' αυτά ύπάρχει ένα που είναι γνωστό με τον τίτλο "Ο μαύρος ήρωας".

Όταν τα πράγματα πηγαίνουν άσχημα και δεν ύπάρχει καμία λύσις, εμφανίζεται ο μαύρος ήρωας, που σώζει την κατάσταση. Έλεγα, λοιπόν, στον Ράνσομ πως είσατε ο μαύρος ήρωας.

Ο Μπέργκ ναμογέλασε. Και το μυαλό του έτρενε στην "Ινγκριντ", που δεν έβλεπε να τον άκολουθήσει.

Δυό παλκεί γνώριμει

Τέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τότε.

Στο διάστημα αυτό, ο Ρενέ Μπέργκ εργαζόταν πάντα για λογαριασμό της άγγλικής μυστικής ύπηρεσίας κι' είχαν επιτύχει σε μερικές παράτολμες έπιχειρήσεις, που θα τρομάζαν όποιονδήποτε άλλον.

Ο πλοίαρχος Ράνσομ τον εκτιμούσε σαν έναν από τους καλύτερους μεταξύ των συνεργατών του. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο παλιός γκάνγκστερ ήταν πολύ εύχαριστημένος γιατί μπορούσε να προσφέρει τις ύπηρεσίες του στην ύποθεσι του συμμαχικού άγώνος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ: Δεσποινίδες άπόφοιτοι γυμνασιακών τάξεων.

Πληροφορία δι' άλληλογραφία «ΑΝΚΟ», Ρήγα Φερραίου 7, Νικαία.

Μία κομψή μου είπε,

ότι τα ώραιότερα έσώρρευκα από ευρωπαϊκά και έλληνικά ύφασματα ζέρουν και ύφαντά, γαρνιρισμένα με χαριτωμένα κεντήματα χείρες και ποικιλίζιν νταντελλών λεπτού νούστου, ως έπίσης μοντέρνες μακριές κομπινιζόν "ALFA" και πλουσία συλλογή των περιήνων καλτσών ELBEO & NYLON προσφέροντι σε λογικές τιμές από το κατάστημα της έταιρείας "ΣΙΑΚΑ" Α. Ε. - ELBEO Μπτρο. πόλεως 44 Β.

Καλαυτυτικά
Μεγάλη Παρακαταθήκη όλων των Εύρω-
παϊκών & Έγχωρίων καλλυντικών
Χουδινέπουλος

Αξιωματικοί της έθνοφυλακής και της φάλαγγος του πανεπιστημίου στη Μεταπολίτευσι.

τας τη στολή του και απ' έπάνω ένα... μποζά.

Με τη δικαιοδοσία δέ που είχαν τότε οι φρουραρχοί εκτελούντες και άστυατρικά καθήκοντα, ο κ. Φρούραρχος Άθηνών, με τον μποζά στην πλάτη, περιήρχετο κάθε μεσημέρι και βράδυ τα μαγείρικα της Πλάκας και δοκίμαζε τα φαγητά τους, μετά του άναλόγου φυσικά ρετινάτου, για να βεβαιώνεται άυτοπρσώπως περί της καθαριότητος.

Με τον καιρό, βέβαια, τα πράγματα παίρνουν καλύτερο δρόμο και τις άρχες του 20ού αιώνος άξιωματικοί και όπλιτες διακρίνονται για το εύπρόσωπο της στολής των.

Μεγάλη μεταβολή στη στρατιωτική περιβολή έφερε η είσαγωγή της χακί στολής.

Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε το χακί από στρατεύματα των Ίνδιαν.

Η λέξη χακί, άλλωστε, είναι ίνδική και σημαίνει το ρούτο, τη βρομα. Οι Ίνδιανες που άντελήφθησαν τη στρατιωτική του άξια, το είσηγχαν στο στρατό τους με λαμπρά αποτελέσματα στο ρωσοαίανωικό πόλεμο του 1904. Από την Ίαπωνία το έπηραν οι διάφοροι έυρωπαϊκοί στρατοί και από το 1907 και ο δικός μας.

Από την έποχή εκείνη η χακί στολή άποτελεί την κυριώτερα και κατά περιόδους τη μοναδική στολή του Έλληνα Στρατού.

Η φουστανέλλα και το χακί ύπήρξαν οι δύο πολέμικες στολές της Νεώτερης Ελλάδας.

Με τη φουστανέλλα οι άγωνιστάι του 21 έδημιούργησαν την πρώτη έατία της Έλληνικής Πατρίδος.

Με το χακί ο στρατός μας, πολεμώντας μία δεκαετία, κατάρβωσε να ολοκληρώσει κατά το δυνατόν την έθνική άποκατάστασι, και να γράψει κατόπιν το έπος της Άλδανίας.

Αξιωματικοί και όπλιτες επί Όθωνος.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣ

Ο θάνατος του ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Δραματικό διήγημα

ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕ μου άλλη μιὰ φορά αυτό το τραγούδι, Καρμενσίτα.

Σιγά, ψιθυριστά σχεδόν, με τη βαρειά φωνή της της σοπράνο, η νεαρή γυναίκα ξανατραγουδούσε την τελευταία στροφή του περιφημού τραγουδιού των ταυρομαχών:

«Πέθανε ο αγαπημένος μου και πάνω στο πρόσωπό του απλώσα ένα λεπτό μαντήλι, για να μην αγγίξει η κρύα γη τὰ χείλη που έχω φιλήσει...»

—Θα τὸ κάμης αυτό, Καρμενσίτα;

—Η νεαρή γυναίκα ἀποτραβήχθηκε με δρμή από τὴν ἀγκαλιά του.

—Είσαι τρελλός, Μιγκουέλ! φώναξε. Γι' ἐπαιθες ἀπόψε μ' αυτό το τραγούδι;

—Ο ταυρομάχος γέλασε.

—Τίποτε, ἀπάντησε. Ἀλλά μ' ἀρέσει τόσο πολύ! Καὶ θὰ ήθελα νὰ ήξερα πὼς θάκανες ἐκεῖνο πὺ λείει αὐτὴ ή στροφή, ἀν τύχαινε νὰ πεθάνω...

—Ἡ Καρμενσίτα τὸν φίλησε με παραφορά στὸ στόμα.

—Ἀλλά τὸ ὕφος της ἔγινε, ξαφνικά, πολὺ σοβαρό.

—Πρόσεχε, τὸν ἄνδρα μου, Μιγκουέλ, εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς κάτι ἔχει μισθῆ...

—Ἀδύνατον! ἀπάντησε ὁ ταυρομάχος. Παίρνωμε πάντα τόσες προφυλάξεις. Κι' ἐπειτα, δὲν με πολυσκοτίζει ἀν τὸ μάθη... Μήπως δὲν ἔχομε ἀποφασίσει νὰ φύγωμε μαζί;

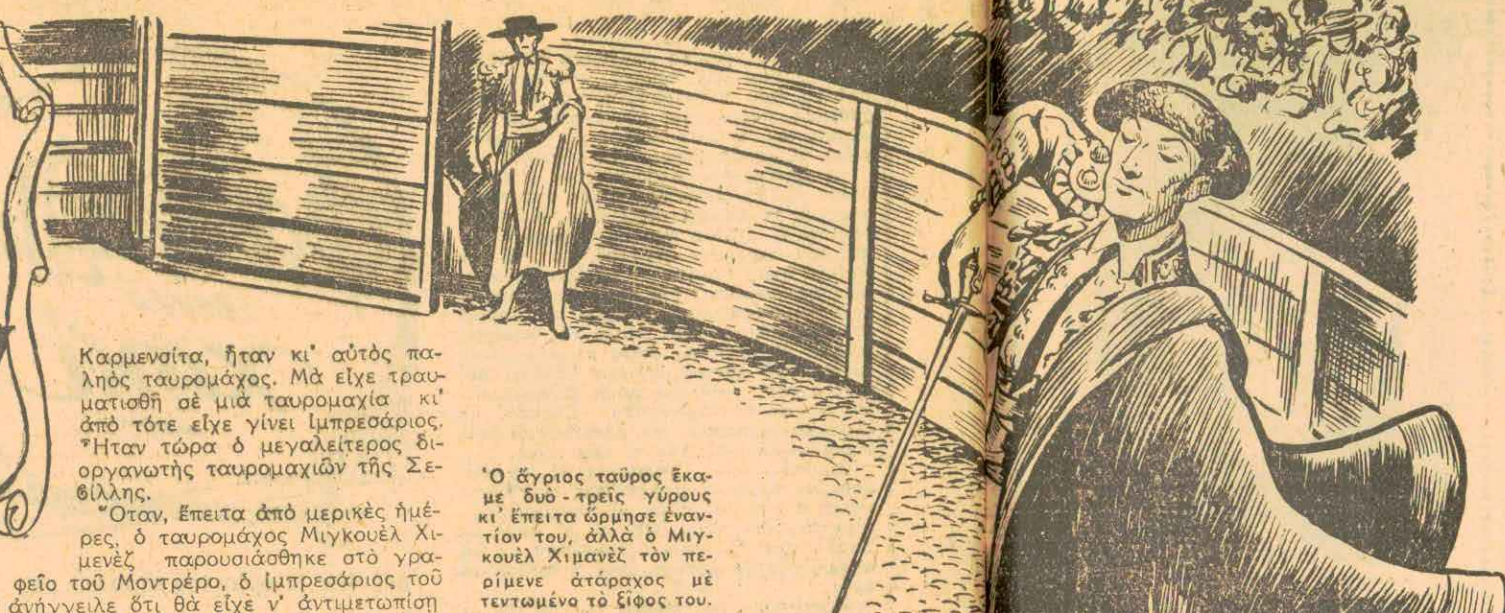
—Ἀλλά τὰ συμβόλαιά σου;

—Θὰ τελειώσουν... Μοῦ μένουν ἀκόμη τρεῖς ταυρομαχίες...

—Ἡ Παναγία ἄς δὲ προστατεύη!...

—Μπα! Δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι... Τὰ συμβόλαια εἶναι γιὰ τρεῖς ταύρους «Βεράγκουα», πού, ὅπως ξέρεις, δὲν εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι.

—Ο Χοσέ Μοντρέρο, ὁ ἄνδρας της

Καρμενσίτα, ἦταν κι' αὐτὸς παλιὸς ταυρομάχος. Μὰ εἶχε τραυματισθῆ σὲ μιὰ ταυρομαχία κι' ἀπὸ τότε εἶχε γίνεῖ ἱμπρεσάριος. Ἦταν τώρα ὁ μεγαλύτερος διοργανωτὴς ταυρομαχιῶν τῆς Σεβίλλης.

—Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ ταυρομάχος Μιγκουέλ Χιμενέζ παρουσιάσθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ Μοντρέρο, ὁ ἱμπρεσάριος τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ εἶχε ν' ἀντιμετώπιση τρεῖς ταύρους «Μπάγια Μπιάνκα», πού εἶνε οἱ τρομερότεροι πὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο.

—Πῶς; εἶπε ὁ Μιγκουέλ. —Ἀλλ' εἶχα ὑπογράψει συμβόλαια γιὰ «Βεράγκουα»...

—Δὲν λέω, βέβαια, πὼς εἶνε τὸ ἴδιο, ἀπάντησε μ' ἕνα χαμόγελο ὁ Μοντρέρο. —Ὁ ἀγὼν μ' αὐτὰ τὰ ζῶα θὰ εἶνε λιγάκι ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ θὰ ἔχη μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον...

—Εἶχα ἀκούσει ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη προτίμηση γιὰ τοὺς «Μπάγια Μπιάνκα».

—Ξέρεις ὅτι δὲν φοβάμαι, εἶπεν ὁ Μιγκουέλ. —Ἐγὼ ἀντιμετώπισα δέκα ὁκτώ φορές ὡς τώρα τέτοιους ταύρους...

—Ἀλλ' αὐτὸ ἔγινε σὲ μεγάλες ταυρομαχίες... Ἐνῶ αὐτὲς πὺ πνόκειται νὰ δώσουμε τώρα...

—Καὶ ποῖος σοῦ λείει πὼς δὲν θὰ εἶναι μεγάλες; φώναξε ὁ Μοντρέρο. —Ἐθάλω σὲ διαφημίσεις ὅτι οἱ ταῦροι πὺ θ' ἀντιμετωπίσης θὰ εἶναι «Μπάγια Μπιάνκα»! Θὰ ἴδῃς ὅτι θαρροῦν θεαταὶ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, τὴ Βαρκελώνη κι' ἀπὸ τὴν Πορτογαλία ἀκόμη...

—Θὰ κερδίσωμε κι' ἐσύ κι' ἐγὼ τὰ διπλὰ χρήματα. Ὑποθέτω δὲν ἔχεις ἀντίρρηση;

—Ὅχι, εἶπε ὁ Μιγκουέλ. Γιατί θὰ εἶχα ἀντίρρηση;

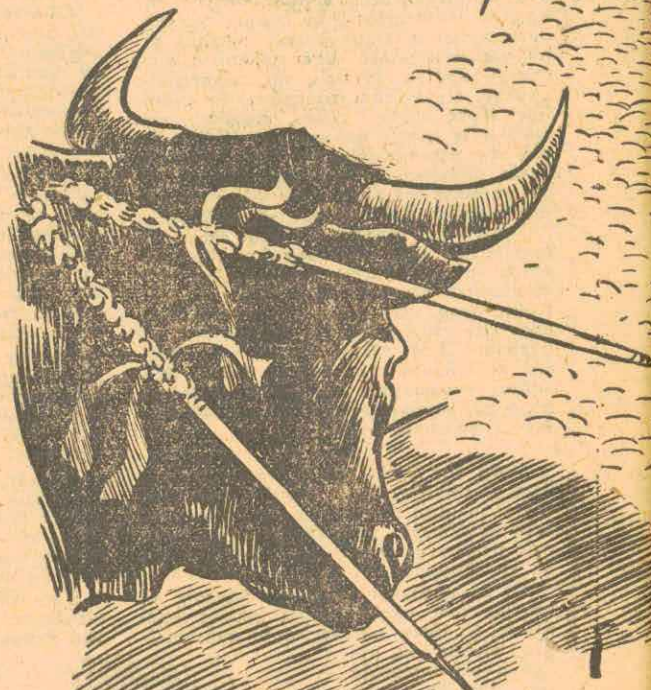
—Ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς τρεῖς ταυρομαχίες ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Κι' ὅπως προέβλεπε ὁ Μοντρέρο, ἦταν τόσο ἡ συγκέντρωση τοῦ κόσμου, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὲς ἔμειναν ἀπ' ἔξω.

—Ἡ ἐμφάνιση τοῦ ταύρου τῆς Μπάγια Μπιάνκα μέσα στὸ στίβο ἔκαμε τὸ πλῆθος νὰ οὐρλιάξει ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

—Ὁ ταῦρος αὐτὸς ἦταν ἄγριο ζῶο, πού, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἀναποδογύρισε τρεῖς «πικαντόρ» καὶ ἐξεκίλισε δύο ἄλογα.

—Οἱ «μπαυρλαντέρος» καὶ οἱ «πικαντόρ» τοῦ κάκου ἀγωνίζονταν γιὰ νὰ κούρτσουν τὸ περὶφάνο ζῶο. Κάθε καιὶ ὅργιο χτύπημα λὲς καὶ θέρμευε τῆς

—Ὁ ἄγριος ταῦρος ἔκαμε δύο-τρὲς γύρους κι' ἔπειτα ὤρμησε ἐναντίον του, ἀλλὰ ὁ Μιγκουέλ Χιμενέζ τὸν περίμενε ἀτάραχος με τεντωμένο τὸ ξίφος του.

νάμεις του κι' ἔκανε μεγαλύτερη τὴν ὁρμή του.

—Ὁ Μιγκουέλ Χιμενέζ μπῆκε στὸ στίβο μέσα σὲ μιὰ θύελλα ἐπευφημιῶν. Ἡ χρυσοκέντητη στολή του ἔλαμπε στὸ φῶς τοῦ καλοκαιριاتیου ήλιου καὶ τὸ πρόσωπό του φάνερωνε τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι.

—Ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ θεωρεῖο τοῦ προέδρου, ὁ ἐκουσμένος ταυρομάχος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μάτια του συνάντησαν τότε τὸ βλέμμα τῆς Καρμενσίτας, πού ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἀγάπη καὶ στορνή. Ἦταν τὸ μόνο πὺ εἶδε καὶ τὸ μόνο πὺ τὸν ἐνδιέφερε νὰ ἴδῃ.

—Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα μαχαίρι, κλεισμένο μέσα στὴ θήκη του, ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς, ἀνάμεσα σ' ἐκείνους πὺ τὸν ἐπευφη-

μοῦσαν, ὑπῆρχε κάποιος πὺ ἐπιθυμοῦσε καὶ εὐχόταν τὸ θάνατό του! Ἀλλὰ ποῖος; Ὁ Χοσέ Μοντρέρο μήπως;

—Ὁ Μιγκουέλ Χιμενέζ ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους. Κι' ἀμέσως ἔβγαλε τὸ ξίφος του κι' ἔκαμε ἕνα σημάδι στὸν ἄερα.

—«Ἄ ρεσιμπέρ!» οὐρλιάξε με συγκίνηση καὶ θαυμασμό τὸ πλῆθος.

—Ὁ Μιγκουέλ θ' ἀντιμετώπιζε, λοιπόν, τὸν ταῦρο τῆς Μπάγια Μπιάνκα «ἄ ρεσιμπέρ», ὅπως οἱ ἐκκουσμένοι ταυρομάχοι τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ὁ Ταικουέλο καὶ ὁ Χουάν Μπελιόντε;

—Τὸ χτύπημα αὐτό, πὺ λεγόταν «ἄ ρεσιμπέρ», ἦταν τὸ πὺ ἐπικίνδυνο ἀπὸ ὅλα κι' ἦσαν ἐλάχιστοι οἱ ταυρομάχοι πὺ τολμοῦσαν νὰ τὸ κάμουν.

—Ὁ ταυρομάχος στεκόταν κρατώντας τὸ ξίφος μπροστὰ στὸ στήθος του καὶ, τὴ στιγμή πὺ ὁ ταῦρος ὤρμησε ἐναντίον του, με μιὰ γρήγορη κίνησι, τὸ ἔχανε ἀνάμεσα στὰ κέρατα τοῦ ζώου.

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, ὅμως, ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀσφαλῆνια νεῦρα καὶ σιδερένια μέλη. Γιατί ἡ παραμικρὴ κίνησι πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερά, μιὰ ἀνεπαίσθητη ταλάντευσις τοῦ κορμιοῦ ἢ τοῦ χεριοῦ, ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ κάμουν τὸ χτύπημα ν' ἀποτύχῃ. Κι' αὐτὸ σήμαινε τὸ θάνατο τοῦ ταυρομάχου.

—Τὸ πλῆθος κρατοῦσε τώρα τὴν ἀναπνοή του.

—Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ ταυρομάχου. Τὴ στιγμή πὺ οἱ νεκροθάφτες τοιμάζονταν νὰ κατεβάσουν τὸ φέρετρό στὸν τάφο, μιὰ γυναίκα ἔτρεξε κοντά, φίλησε τὸ νεκρὸ στὸ στόμα κι' ἔπειτα, βγάζοντας τὸ μαντήλι της τοῦ σκέπασε με τρυφερότητα καὶ στοργὴ τὸ πρόσωπο.

—Ἦταν ἡ Καρμενσίτα.

Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος...

Οἱ καρδιὲς τῶν ὁραίων Ἰσπανίδων πὺ παρακολουθοῦσαν τὸν γενναῖο ταυρομάχο με φανερὴ, με σφοδρὴ συγκίνηση πήγαιναν νὰ σπᾶσουν ἀπ' τοὺς δυνατοὺς, τοὺς βίαιους παλμούς.

—Ἀργοσάλευαν τὰ κοραλλένια χεῖλη καὶ ἀχνομήθριζαν θερμὲς ἱκεσίες στὴν Παναγία:

—Κυρία τῶν Ἀγγέλων, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, κάμε τὸ χέρι τοῦ ἀσφαλῆνιο καὶ τὸ χτύπημα τοῦ ξίφους τοῦ θανάσιμου!...

—Ὁ Μιγκουέλ Χιμενέζ, κρατώντας τὸ μεγάλο κόκκινο πανὶ στὰ χέρια του, ἔπαιζε με τὸν ταῦρο, ὅπως ἕνα παιδί με τὸ σκυλάκι του.

—Ὁ ταῦρος λυσσοῦσε ἀπὸ μανία, ἐρεθιζόταν ὅλο καὶ περισσότερο, ἀφροὶ ἔβγαζαν ἀπ' τὸ στόμα του, πικνὸς ἀχνὸς ἀπ' τὰ πόρινα ρουθούνια του.

—Μάντευε, θαρρεῖς, πόσο ἱκανὸ κι' ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο εἶχε ἀντίκρι τοῦ καὶ τὰ παιγνίδια τοῦ Μιγκουέλ με τὸ κόκκινο πανὶ τὸν ἔκαναν νὰ φρυάξει ἀπὸ ὄργη καὶ νὰ μιλᾷ με μανία.

—Μὰ ὁ Μιγκουέλ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζει μαζί τοῦ ψύχραιμος κι' ἀτάραχος.

—ἔπειτα, ἀποτραβήχθηκε λίγο, πῆρε τὸ ξίφος του ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς βοηθοῦ τρου καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταύρου.

—Ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φθάσει.

—Τὸ ἄγριο ζῶο ἔκαμε δύο-τρὲς γύρους γύρω στὸν ταυρομάχο, σηκώνοντας ἕνα σύννεφο σκόνης, κι' ἔπειτα ὤρμησε ἐναντίον του με κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

—Ἀλλ' ὁ Μιγκουέλ τὸν περίμενε κι' ὅλας. Καὶ τὸν δέχτηκε στὴν ἄκρη τοῦ ξίφους του, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ στὸ πλῆθος. Ἡ γυαλιστερὴ λεπίδα ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ σῶμα τοῦ ζώου, πὺ σωριάστηκε ἀμέσως κάτω σάν κεραυνόπληκτο.

—Τὸ πλῆθος παραληροῦσε τώρα ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Οἱ ἄνδρες πετοῦσαν τὰ καπέλλα τους στὸν ἄερα κι' οἱ γυναῖκες κομμάτιαζαν τῆς πολὺχρωμης μαντιλίας πὺ ἔφεριγαν τὰ μαλλιά τους.

—Ἀλλὰ, ξαφνικά, μιὰ σιωπὴ θανάτου ἀπλώθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τῆς μεγάλης ἀρένας.

—Τὸ πλῆθος παραληροῦσε τώρα ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Οἱ ἄνδρες πετοῦσαν τὰ καπέλλα τους στὸν ἄερα κι' οἱ γυναῖκες κομμάτιαζαν τῆς πολὺχρωμης μαντιλίας πὺ ἔφεριγαν τὰ μαλλιά τους.

—Ἀλλὰ, ξαφνικά, μιὰ σιωπὴ θανάτου ἀπλώθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τῆς μεγάλης ἀρένας.

—Τὸ πλῆθος παραληροῦσε τώρα ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Οἱ ἄνδρες πετοῦσαν τὰ καπέλλα τους στὸν ἄερα κι' οἱ γυναῖκες κομμάτιαζαν τῆς πολὺχρωμης μαντιλίας πὺ ἔφεριγαν τὰ μαλλιά τους.

—Ἀλλ' ἦταν ἄργα πιά.

—Ἐνας δεύτερος ταῦρος εἶχεν ἐμφανισθῆ τώρα μέσα στὸ στίβο. Πῶς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν προροχὴ τῶν φυλάκων; Ἡ μήπως κάποιος εἶχε ἀνοίξει σκόπιμα μπροστὰ τοῦ τὴν πόρτα;

—Ὁ Μιγκουέλ κατὰλασε τὸν κίνδυνο καὶ προσπάθησε ν' ἀποτραβήχῃ πρὸς τὸ βάθος τοῦ στίβου.

—Ἀλλ' ἦταν ἄργα πιά.

—Τὸ ἄγριο ζῶο ὤρμησε με κατεβασμένο τὸ κεφάλι ἐναντίον τοῦ κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα τὸν σήκωσε στὰ κέρατά του καὶ τὸν πέταξε ἄνωχο ὅγκο πιά, ἀρκετὰ μέτρα πρὸς τὰ πέρα.

—Μερικοὶ «πικαντόρ» ἔτρεξαν τότε μέσα στὸ στίβο καὶ κατάρρωσαν, ὅχι χωρὶς κόπο, νὰ ξαναφέρουν τὸ ἄγριο ζῶο μέσα στὴν ἐύληνη παράγκα, πὺ βρισκόταν στὸ βάθος τῆς ἀρένας.

—Ἀλλ' ὁ Μιγκουέλ Χιμενέζ ἦταν πὺ νεκρός.

—Τὴν ἄλλη μέρα, ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ ταυρομάχου. Τὴ στιγμή πὺ οἱ νεκροθάφτες τοιμάζονταν νὰ κατεβάσουν τὸ φέρετρό στὸν τάφο, μιὰ γυναίκα ἔτρεξε κοντά, φίλησε τὸ νεκρὸ στὸ στόμα κι' ἔπειτα, βγάζοντας τὸ μαντήλι της τοῦ σκέπασε με τρυφερότητα καὶ στοργὴ τὸ πρόσωπο.

—Ἦταν ἡ Καρμενσίτα.

Τὸ πλῆθος τὴν κύτταζε με ἀπορία καὶ θαυμασμό.

—Ὁ ἄνδρας μου τὸν σκότωσε, φώναξε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Τὸ ὀρκίζομαι στὴν Παναγία πὺ με ἀκούει καὶ στὸν Μιγκουέλ πὺ τὸν ἐλάτρευε. Δὲν ντρέπομαι νὰ φωνάξω τώρα μπροστὰ σὲ ὅλους τὴν ἀγάπη μου γι' αὐτόν. Ὁ Θεός, πὺ εἶναι δίκαιος, ἄς τιμωρήσῃ τὸ δολοφόνου τοῦ!

—Ὁ ἄνδρας τῆς Καρμενσίτας ἔστεκε λίγο παράμερα.

—Ἐκεῖνοι πὺ βρίσκονταν κοντά του, τὸν εἶδαν τότε νὰ φέρῃ τὸ χέρι στὸ λαιμό του, σάν κατὶ νὰ τὸν ἐπνιγε.

—Καί, ξαφνικά, ὁ Χοσέ Μοντρέρο σωριάστηκε κάτω με τὸ κεφάλι.

—Ἀποθύμησε! φώναξαν μερικοὶ.

—Ἀλλ' εἶχαν κάμει λάθος. Ἡ καρδιά τοῦ Μοντρέρο εἶχε πάψει πιά νὰ χτυπᾷ...

—Ὅλοι κατὰλασαν τότε πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Μιγκουέλ.

—Κι' ἡ Καρμενσίτα, πέφτοντας στὰ γόνατα, εὐχαρίστησε τὸ Θεό, γιατί εἶχε τιμωρήσει τὸν ἄνθρωπο πὺ εἶχε σκοτώσει μ' ἕναν τρόπο τόσο ἀνάνδρο τὸν ἀγαπημένο της...

000

Ἡ γυναίκα στὴν Ἀμερική

—Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀπίστευτο, οἱ σημερινὲς Ἀμερικανίδες, δὲν εἶνε ἴσες με τοὺς ἄνδρες ἀπέναντι τοῦ νόμου! Δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, παρ' ὅλες τῆς προόδους πὺ ἔχει σημειώσει ὁ φεμινισμός στὴν ἐποχὴ μας.

—Γιατί ἡ ἀμερικανικὴ νομοθεσία στηρίζεται ἀκόμη σὲ παλιὰ ἀγγλικὰ νόμους, πὺ θεωροῦσαν τὴ γυναίκα κτήμα τοῦ συζύγου ἢ τοῦ πατέρα της. Πράγματι, ὅταν μιὰ γυναίκα παντρεύεται, στὴν παλαιὰ Ἀγγλία, ἔχανε τὴν προσωπικότητά της.

—Ὅλα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα της, καὶ τὰ παιδιὰ της ἀκόμη, ἀνήκαν ἐξ ὀλοκλήρου στὸ σύζυγο, πὺ μποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὅπως τὸ ἄρεσε. Ἐνα νομικὸ ρητὸ τῆς ἐποχῆς ἔλεγε: «Ὁ σύζυγος κι' ἡ σύζυγος εἶνε ἕνα, κι' αὐτὸ τὸ ἕνα εἶνε ὁ σύζυγος».

—Ἐτσι, λοιπόν, καὶ σήμερα, στὴ Νότιο Καρολίνα, ὅλα τὰ ρούχα μιᾶς γυναίκας ἀνήκουν δικαιοπρακτικὰ στὸν ἄντρα της! Στὴ Βόρειο καὶ στὴ Νότιο Ντακότα, ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ πάρῃ ὅσα χρήματα κερδίζει ἡ γυναίκα του, ἀπὸ ὅποιονδήποτε πηγὴ.

—Στὴ Γερμανία, μιὰ γυναίκα παντρεμένη δὲν μπορεῖ νὰ ζητήσῃ δικαστικὴ μισθοῦ ἢ ἡμερομίσθια πὺ τὴ δρεῖλονται, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου της. Κατὰ τὴ νομοθεσίαν τῆς Φλόριντας, ὅταν παντρεύεται μιὰ γυναίκα, ἀνήκει πιά στὸν ἄντρα τῆς ὅλη ἡ περιουσία της. Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴ διαχειρισθῇ αὐτὴ, χρειάζεται νὰ της δώσῃ τὸ δικαστήριον εἰδικὴ ἀδεία, ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὴν ἱκανότητά της.

—Οἱ γυναῖκες τῆς Οὐάσιγκτον δὲν μποροῦν νὰ ὑποβάλουν καμμιὰ μήνυσι, ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνῃ ὁ σύζυγος. Στὴν Ὀκλαχόμα, οἱ γυναῖκες ἀποκλείονται ἀπ' τὰ δημόσια ἀξιώματα.

—Κι' ὅμως λέγεται συνήθως ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει γυναικοκρατία!...

—Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀπίστευτο, οἱ σημερινὲς Ἀμερικανίδες, δὲν εἶνε ἴσες με τοὺς ἄνδρες ἀπέναντι τοῦ νόμου! Δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, παρ' ὅλες τῆς προόδους πὺ ἔχει σημειώσει ὁ φεμινισμός στὴν ἐποχὴ μας.

—Γιατί ἡ ἀμερικανικὴ νομοθεσία στηρίζεται ἀκόμη σὲ παλιὰ ἀγγλικὰ νόμους, πὺ θεωροῦσαν τὴ γυναίκα κτήμα τοῦ συζύγου ἢ τοῦ πατέρα της. Πράγματι, ὅταν μιὰ γυναίκα παντρεύεται, στὴν παλαιὰ Ἀγγλία, ἔχανε τὴν προσωπικότητά της.

—Ὅλα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα της, καὶ τὰ παιδιὰ της ἀκόμη, ἀνήκαν ἐξ ὀλοκλήρου στὸ σύζυγο, πὺ μποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὅπως τὸ ἄρεσε. Ἐνα νομικὸ ρητὸ τῆς ἐποχῆς ἔλεγε: «Ὁ σύζυγος κι' ἡ σύζυγος εἶνε ἕνα, κι' αὐτὸ τὸ ἕνα εἶνε ὁ σύζυγος».

—Ἐτσι, λοιπόν, καὶ σήμερα, στὴ Νότιο Καρολίνα, ὅλα τὰ ρούχα μιᾶς γυναίκας ἀνήκουν δικαιοπρακτικὰ στὸν ἄντρα της! Στὴ Βόρειο καὶ στὴ Νότιο Ντακότα, ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ πάρῃ ὅσα χρήματα κερδίζει ἡ γυναίκα του, ἀπὸ ὅποιονδήποτε πηγὴ.

—Στὴ Γερμανία, μιὰ γυναίκα παντρεμένη δὲν μπορεῖ νὰ ζητήσῃ δικαστικὴ μισθοῦ ἢ ἡμερομίσθια πὺ τὴ δρεῖλονται, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου της. Κατὰ τὴ νομοθεσίαν τῆς Φλόριντας, ὅταν παντρεύεται μιὰ γυναίκα, ἀνήκει πιά στὸν ἄντρα τῆς ὅλη ἡ περιουσία της. Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὴ διαχειρισθῇ αὐτὴ, χρειάζεται νὰ της δώσῃ τὸ δικαστήριον εἰδικὴ ἀδεία, ἀφοῦ ἐξετάσῃ τὴν ἱκανότητά της.

—Οἱ γυναῖκες τῆς Οὐάσιγκτον δὲν μποροῦν νὰ ὑποβάλουν καμμιὰ μήνυσι, ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνῃ ὁ σύζυγος. Στὴν Ὀκλαχόμα, οἱ γυναῖκες ἀποκλείονται ἀπ' τὰ δημόσια ἀξιώματα.

—Κι' ὅμως λέγεται συνήθως ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει γυναικοκρατία!...

—Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ φαίνεται ἀπίστευτο, οἱ σημερινὲς Ἀμερικανίδες, δὲν εἶνε ἴσες με τοὺς ἄνδρες ἀπέναντι τοῦ νόμου! Δὲν ἔχουν ἀποκτήσει τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, παρ' ὅλες τῆς προόδους πὺ ἔχει σημειώσει ὁ φεμινισμός στὴν ἐποχὴ μας.

—Γιατί ἡ ἀμερικανικὴ νομοθεσία στηρίζεται ἀκόμη σὲ παλιὰ ἀγγλικὰ νόμους, πὺ θεωροῦσαν τὴ γυναίκα κτήμα τοῦ συζύγου ἢ τοῦ πατέρα της. Πράγματι, ὅταν μιὰ γυναίκα παντρεύεται, στὴν παλαιὰ Ἀγγλία, ἔχανε τὴν προσωπικότητά της.

—Ὅλα τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα της, καὶ τὰ παιδιὰ της ἀκόμη, ἀνήκαν ἐξ ὀλοκλήρου στὸ σύζυγο, πὺ μποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὅπως τὸ ἄρεσε. Ἐνα νομικὸ ρητὸ τῆς ἐποχῆς ἔλεγε: «Ὁ σύζυγος κι' ἡ σύζυγος εἶνε ἕνα, κι' αὐτὸ τὸ ἕνα εἶνε ὁ σύζυγος».

—Ἐτσι, λοιπόν, καὶ σήμερα, στὴ Νότιο Καρολίνα, ὅλα τὰ ρούχα μιᾶς γυναίκας ἀνήκουν δικαιοπρακτικὰ στὸν ἄντρα της! Στὴ Βόρειο καὶ στὴ Νότιο Ντακότα, ὁ σύζυγος μπορεῖ νὰ πάρῃ ὅσα χρήματα κερδίζει ἡ γυναίκα του, ἀπὸ ὅποιονδήποτε πηγὴ.

—Στὴ Γερμανία, μιὰ γυναίκα παντρεμένη δὲν μπορεῖ νὰ ζητήσῃ δικαστικὴ μισθοῦ ἢ ἡμερομίσθια πὺ τὴ δρεῖλονται, χωρὶς τὴ συγκατάθεσι τοῦ συζύγου της. Κατὰ τὴ νομοθεσίαν τῆς Φλόριντας, ὅταν παντ

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΕΙΝΑΙ...

Θησαυρός!

Η κρίσις της στέγης στην Ουάσιγγτον

Σε λίγες πόλεις του κόσμου έχει παρουσιασθεί τόση έλλειψις στέγης κατά τη πολεμικά και μεταπολεμικά χρόνια, όσο στην Ουάσιγγτον. Σ' αυτό συντείνει κι η απότομη αύξηση του πληθυσμού της, μεγαλύτερη παρά σε κάθε άλλη αμερικανική πόλη εκτός του Νητρούτ. Πράγματι, οι κάτοικοι της Ουάσιγγτον έχουν αυξηθεί απ' το 1940 κατά 300.000 περίπου — ποσόν τεράστιο για μία πόλη σχετικώς μικρή.

Είναι αφάνταστες λοιπόν οι δυσκολίες που συναντούν όσοι ζητούν να νοικιάσουν ένα διαμέρισμα, ή έστω ένα μόνο δωμάτιο.... Βλέπει κανείς να δημοσιεύονται στις εφημερίδες της Ουάσιγγτον οι περιεργότερες αγγελίες, όπως π.χ. οι εξής:

«Είμαι 6 μηνών παιδάκι, ήσυχο κι' αξιολύπητο, και δεν έχω που να μείνω. Ό μπιμπάς κι' η μαμά μου ζητούν δυο επιπλωμένα δωμάτια με λουτρό».

«Ζητείται διαμέρισμα από άντρώπουλο χωρίς παιδιά. Δεν καπνίζουμε, δεν έχουμε σκυλιά ή γάτες. Όποιος μας δώσει μία χρησιμη πληροφορία, θ' ανταμειφθή μ' ένα γεύμα στο καλλίτερο ρεστوران της πόλεως».

Ακόμη έλκυστικότερες υποσχέσεις δίνουν οι υποψήφιοι ένοικιαστές στους μεσίτες. Τους προσφέρουν π.χ. 100 δολάρια για την υποδείξει ενός άδειου σπιτιού. «Γράφεις κοπέλλες, τους στέλνουν τη φωτογραφία τους και τους γράφουν: «Βρήτε μου ένα σπίτι και θα σας αποδείξω την ευγνωμοσύνη μου».

Κάποιοι άστεγος, για να κινήσει το ενδιαφέρον ένοικιαστή, έψαξε το γεωλογικό του δένδρον και το παρουσίασθη ως... τρίτος ή τέταρτος εξάδελφός του!

Όστόσο, οι μεσίτες δεν μπορούν να κάμουν τίποτε,...

Μην ακούτε λόγια. Μόνον με CAMEL χαλίζετε τα καθυστερία σας.

γιατί δεν υπάρχουν άδεια διαμερίσματα στην Ουάσιγγτον. Τον περασμένο μήνα, άδειασε ένα μόνο και νοικιάσθηκε μετά 3 ώρες!

Οι άστεγοι σοφίζονται χίλιους τρόπους, για να τ'ο μαθαίνουν άμέσως, μόλις ξενοικιασθή ένα διαμέρισμα. Πληρώνουν π.χ. φιλοδώρηματα στους θυρωρούς των πολυκατοικιών και στους υπαλλήλους των γραφείων μεταφορών επίπλων, παρακολουθούν τα ειδικά καμινιόνια που πηγαίνουν να κουβαλήσουν έπιπλα, εισχωρούν στις λέσχες των στρατιωτικών και των ναυτικών για να πληροφορούνται εγκαίρως τις μεταθέσεις των αξιωματικών... «Άλλοτε κατέφευγαν... στους εργολάβους κηδειών, για να μάθουν ποιός πέθανε. Τώρα όμως έχουν εγκαταλείψει την πηγή αυτή, γιατί απέδειχθη ότι ως ότου πληροφορηθή ένα θάνατο ο εργολάβος κηδειών, έχει νοικιασθή κι' ολας τ'ο διαμέρισμα του μακαρίτη!».

Φυσικά, με τέτοια έλλειψη στέγης, οι σπιτονοικοκύρηδες μπορούν νάναι όσο θέλουν δύσκολοι στην έκλογη των ένοικιαστών τους. Προτιμούν συνήθως τους εργένους, ιδίως δε τους γερουσιαστές, τους βουλευτές και τους δημοσ. υπαλλήλους (πιθανότατα γιατί μ' αυτούς εξασφαλίζουν ένοικιασσι μακράς διάρκειας).

Οι πιό ανεπιθύμητοι ένοικιαστές είναι τα άντρώγυνα με παιδιά κι' οι γυναίκες που ζούν μόνες. Προκειμένου για τις γυναίκες, ή προκατάληψις αυτή έναντι τους όφείλεται στο ότι κρεμούν στο λουτρό τα πλυμένα ρούχα τους, καταναλίσκουν πολύ ηλεκτρικό ρεύμα για σιδερώμα και παίρνουν πολλά τηλεφώνήματα...

Όσο για τα μικρά παιδιά, είναι — ως γνωστόν — το φοβερό όλων των σπιτονοικοκυρήδων του κόσμου.

Μερικοί παντρεμένοι άποκρύπτουν απ' το σπιτονοικοκύρη ότι έχουν παιδιά, ως ότου νοικιάσουν το σπίτι. Και κατόπιν, όταν πιά εγκατασταθούν, τα παρουσιάζουν ως μικρούς συγγενείς τους. Τα δικαστήρια όμως παρέχουν το δικαίωμα εξώσεως στο σπιτονοικοκύρη, σε τέτοιες περιπτώσεις.

Άλλωστε οι σπιτονοικοκύρηδες της Ουάσιγγτον φροντίζουν ν' αναφέρωνται στα ένοικιαστήρια συμβόλαια όλα τα πρόσωπα που θα κατοικήσουν στο σπίτι, και δεν παραδέχονται κατόπιν καμμία αύξησή τους. «Ένας απ' αυτούς μάλιστα έκαμε έξωσι σε μία ένοικιαστριά του, γιατί... είχε μείνει έγκυος!».

Ανεπιθύμητοι ένοικιαστές είναι επίσης οι καπνιστές (για το φόβο της πυρκαγιάς); οι μέθυσοι (γιατί

κάνουν θόρυβο) κι' οι «Έδρακοι (για λόγους κοινωνικής προκατάληψης).

Για να νοικιάσουν πανάκριβα τα σπίτια και τα δωμάτια τους χωρίς τόν κίνδυνο να διωχθούν για άισχροκέρδεια, οι σπιτονοικοκύρηδες χρησιμοποιούν ένα κόλπο: Έξαναγκάζουν τους ένοικιαστές ν' αγοράσουν την επίπλωσι του διαμερίσματος — σ' έξωφρενική βεβαίως τιμή! Τελευταίως, ένας άστεγος αναγκάσθηκε, για να βρή δωμάτιο, ν' αγοράσει τα έπιπλα του αντί 1.250 δολλαρίων. Κατόπιν τα ξαναπούλησε σ' ένα κατάντημα ειδών εύκαιρίας αντί 65 δολλαρίων — όση ήταν δηλαδή ή πραγματική αξία τους!

Πρό μηνών, ξερράγη μία πυρκαγιά σ' ένα σπίτι της Ουάσιγγτον, με δυο άντρώπινα θύματα. Η έρευνα που έγινε τότε, άποκάλυψε ότι όλα τα δωμάτια του σπιτιού αυτού, ακόμη και το χωλό, είχαν διαιρεθή με χροτονένια χωρίσματα σε μικροσκοπικά κελιά, από απληστία του σπιτονοικοκύρη. Ένα τέτοιο χωρίσμα, λοιπόν, πήρε φωτιά από ένα τσιγάρο, κι' έτσι καήκε ολόκληρο το σπίτι. Παρόμοιες «φωλές» υπάρχουν και σ' άλλα σπίτια της Ουάσιγγτον, νοικιάζονται δε 10 δολάρια την εβδομάδα!

Σε δωμάτια κάπως μεγαλύτερα, συγκατοικούν συχνά 4-6 άτομα.

Πολλοί άστεγοι καταφεύγουν στο ξενοδοχείο. Είναι ή αλήθεια ότι έχει απαγορευθή να μένουν κανείς σ' ένα ξενοδοχείο περισσότερο από 3 ήμερες. Μπορεί όμως κάλλιστα να περνά απ' το ένα στο άλλο ξενοδοχείο (υπάρχουν 21 εν όλω) και μένουν από 3 ήμερες στο καθένα, κι' όταν τα τελειώνη όλα να ξαναγυρίξουν στο πρώτο.

Είναι ωστόσο δύσκολη κι' ή εξέγερσις άδειανού κρεβατιού σε ξενοδοχείο.

Οι έπισκεπται, λοιπόν, που πρόκειται να μείνουν μόνο μερικές ήμερες στην Ουάσιγγτον, αναγκάζονται συχνά να κοιμηθούν στους πάγκους των σιδηροδρομικών σταθμών ή στα χαμάμ! «Άλλοι πάλι φροντίζουν, με τη βοήθεια ενός φίλου τους γιατρού, να εισαχθούν για 15 μέρες σ' ένα νοσοκομείο «προς παρατήρησιν».

Τελευταίως, τα μέλη ενός συνεδρίου, μη βρίσκοντας στέγη στην Ουάσιγγτον, νοίκιασαν δωμάτια... στη Φιλαδέλφεια, απ' όπου πηγαίνοντες έφθιναν με το τρένο (το ταξίδι αυτό διαρκεί 2 ώρες και 20' λεπτά).

Μία διαφήμισις, που δημοσιεύθηκε πρόσφατως στις εφημερίδες, έλεγε: «Ένοικιάζονται οι καμινίες ενός άγκυροβολημένου γιάτ για την στέγασι 15 αξιωματικών».

Μέσα σε 2 ώρες, λοιπόν, ό ιδιοκτήτης του γιάτ είχε λάβει 9 προσφορές από ισάριθμες ομάδες αξιωματικών, και δεν είχε πιά παρά να διαλέξει την συμφερότερη απ' αυτές.

ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Η μεγάλη τραγουδίστρια Λιλί Πόν, η οποία έδωσε τελευταίως ένα εξαιρετικό ρεσιτάλ στη Γενεύη, με συνοδεία της ορχήστρας του Άντρέ Κοστελάνετζ.

ΜΙΑ «ΒΕΝΤΕΤΤΑ» ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Η Μαριέλλα Λόττι, ή μεγαλύτερη «βεντεττα» του ιταλικού κινηματογράφου, ζανθή, ώραία λεπτή, έγκατέλειψε ξαφνικά το στάδιο της και μπήκε σε μοναστήρι. Λέγεται ότι ανέκρουσε την κλίσι της προς τη μοναχική ζωή, κατά το γύρισμα του τελευταίου φιλμ της, στο οποίο έπαιζε με έξοχη επιτυχία το ρόλο μ' νυχής.

ΕΝΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΟ ΨΑΡΕΜΑ

Αυτό το πελώριο «σαλάχι», βάρους 23 κιλών ψαρεύθηκε στις ναλλικές ακτές της Μεσογείου, στα περικόρα του Σαίν - Τροπέ. Ο νέος που το κρατάει, είναι ο τυχερός ψαράς.

ΤΟ ΜΟΥΣΤΑΚΙ

και τ' ανέκδοτά του

Τ' α εϋθυμια της ιστορίας

Μιά απ' τις άπρόοπτες συνέπειες του πολέμου είναι ότι ξανάφερε στη μόδα τ'ο μoustάκι! Πράγματι, οι περισσότεροι άντρες των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων είχαν στολισμένο τ'ο επάνω χείλος τους με μoustάκια διαφόρων μεγεθών και σχημάτων, όταν γύρισαν στην πατρίδα τους απ' τα πολεμικά μέτωπα. Φαίνεται δε ότι οι Άμερικανίδες τούς έβλεπαν τούσε στη θέση του... και τού άναγκαζε τόν Κάιζερ να κοιμάται διαρκώς άνάσκελα!

Στην Άγγλια, τ'ο μoustάκι έθεωρείτο άλλοτε πρόνομιο τών ευγενών. Όταν λοιπόν, στά χρόνια της βασιλείας Βικτωρίας άρχισαν να τ'ο άφίνουν κι' οι άνθρώποι τών Ούγγρων στρατιωτικών τού 19ου αιώνος, πού ήσαν τόσο μακριά, ώστε να μπορούν να τ'ο μασούν οι κάτοχοί τους. Όταν υπεβάλλοντο στις τόσο συνηθισμένες τότε σαματικές ποινές, μασούσαν τα μoustάκια τους για να μ'ο φωνάζουν... Οι Δανοί λοιπόν, ζήλεψαν τούς έπιβλητικούς αυτούς μoustακοφόρους, κι' έπειδή δεν εύρισκαν γνήσιους Ούγγρους, πήραν στην υπηρεσία τους κάμποσους Βοσνίους καθ'αλλάρηδες με άγρια και άνασχηκά μoustάκια. Λίγο πού όμως από μία παρέλασι πού θα γινόταν για τ'ο γενέθλιο του βασιλέως, οι μoustακοφόροι αυτοί λιποτάκτησαν. Τότε οι Δανοί σοφίσθηκαν να ντύσουν δικούς των άντρες με τις γραφικές στολές τών Βοσνίων, να τούς ζωγραφίσουν μoustάκια με

κάρβουνο και να τούς παρουσιάσουν έτσι μασκαρεμένους στην παρέλασι!

Μά για κακή τους τύχη, την ήμερα της τελετής έβρεχε ραγδαία. Το νερό θ'α ξεπλένε τα ζωγραφιστά μoustάκια... Και πάλι διωξ βρέθηκε ή λύσις: Οι ψευτο-Βοσνιοί έφοδίσθηκαν με μoustάκια... από ούρες μαύρων άλόγων!

Τ'ο περίφημο μoustάκι τού Κάιζερ ήταν τ'ο καύχημά του. Δέθετε ολόκληρες ώρες για την περιποίησή του, την οποία είχε αναλάβει ένας ειδικός κομμωτής. Κάθε θράδυ, τ'ο έκλεινε μέσα σ' ένα σιδερένιο πλαίσιο, πού τ'ο συγκρατούσε στη θέση του... και πού άνάγκαζε τόν Κάιζερ να κοιμάται διαρκώς άνάσκελα!

Στην Άγγλια, τ'ο μoustάκι έθεωρείτο άλλοτε πρόνομιο τών ευγενών. Όταν λοιπόν, στά χρόνια της βασιλείας Βικτωρίας άρχισαν να τ'ο άφίνουν κι' οι άνθρώποι τών Ούγγρων στρατιωτικών τού 19ου αιώνος, πού ήσαν τόσο μακριά, ώστε να μπορούν να τ'ο μασούν οι κάτοχοί τους. Όταν υπεβάλλοντο στις τόσο συνηθισμένες τότε σαματικές ποινές, μασούσαν τα μoustάκια τους για να μ'ο φωνάζουν... Οι Δανοί λοιπόν, ζήλεψαν τούς έπιβλητικούς αυτούς μoustακοφόρους, κι' έπειδή δεν εύρισκαν γνήσιους Ούγγρους, πήραν στην υπηρεσία τους κάμποσους Βοσνίους καθ'αλλάρηδες με άγρια και άνασχηκά μoustάκια. Λίγο πού όμως από μία παρέλασι πού θα γινόταν για τ'ο γενέθλιο του βασιλέως, οι μoustακοφόροι αυτοί λιποτάκτησαν. Τότε οι Δανοί σοφίσθηκαν να ντύσουν δικούς των άντρες με τις γραφικές στολές τών Βοσνίων, να τούς ζωγραφίσουν μoustάκια με

Η Γράπεζα της Άγγλιας άπαγόρευσε τότε στους υπαλλήλους της να έχουν μoustάκια «στις ώρες της εργασίας». Έκείνοι, άναγκάσθηκαν να ξυρισθούν, μόλις όμως τελείωναν τη δουλειά τους, κολλούσαν ψεύτικα μoustάκια!

Επίσης διάφορα μεγάλα καταστήματα άρνούντο να προσλάβουν υπαλλήλους με μoustάκια... ή με τα μαλλιά τους χτενισμένα χωρίστρα στη μέση!

Άλλά κι' ένας Παρισινός γιατρός, τ'ο 1875, κήρυξε τόν πόλεμο κατά τού μoustακιού, για λόγους υγιεινής. Έκαμε μάλιστα τ'ο έξής πείραμα: Έβαλε ένα νέο ξυρισμένο κι' έναν άλλο με μoustάκι να φιλήσουν διαδοχικά μία κοπέλλα με άποστειρωμένα χείλη. «Έπειτα απ' τ'ο πρώτο φιλή — τού ξυρισμένου — βρέθηκαν στα χείλη της νέας έλάχιστα μικρόβια. Τ'ο φιλή όμως τού άλλου άφισε τ'α χείλη της γεμάτα από μικρόβια κι' από υπολείμματα τροφών.

Τ'ο πείραμα ήταν πειστικότατο. Άλλά οι Γάλλοι γέλασαν... κι' εξακολούθησαν να διατηρούν μoustάκια, πού ήσαν τότε της μόδας!

Τ'ο μoustάκι τού Πρώσου Φρίτς Κλέμπερ έμεινε ιστορικό, γιατί είχε μήκος 1½ μέτρου! Ο κάτοχός του τού περνούσε έσωτερικώς καλαμάκια, για να στέκεται πάντα ψηλά. Μετά τ'ο θάνατό του, τ'ο κληροδότησε σ' ένα μουσειό τού Βερολίνου.

Επίσης ο Γιαπωνέζος στρατηγός Γκαϊσι Ναγκαόκα είχε ένα μoustάκι μήκους 50 πόντων. Όταν πέθανε, τού τ'ο έκοψαν και τ'ο έθαψαν σ' ένα ειδικό χωριστό τάφο!

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Η άόρατη πληγή

Τ'ο πρωί εκείνο, ένωρίς, ένας βιαστικός έπισκεπτης, ζήτησε να ιδη έπειγόντως τ'ο διασημό χειρουργό. Ο γιατρός τόν ρέχηκε στο γραφείο του. Ο άνθρώπος αυτός φαινόταν, πώς ανήκε στην καλύτερη κοινωνική τάξη. Είχε τ'ο δεξί χέρι του δεμένο μ' ένα επίδεσμο. Η νευρικότης του και τ'α βογγητά τού έδειχναν πώς υπέφερε φρικτά.

Μιά βδομάδα τώρα, δεν έχω κλείσει μάτι, γιατρέ, έλεγε. Κατ'οι έχει τ'ο χέρι μου... καρκίνιο ή κάποια άλλη άρρώστεια! Νοιώθω ένα άνυπόφορο κάψιμο, πού μεγαλώνει ώρα με την ώρα. Άν εξακολουθήσει ακόμη, θα τρελλαθώ!

Ο χειρουργός έλυσε τόν επίδεσμο κι' εξέτασε τ'ο μέρος πού τού έδειξε ο άρρωστος, στη ράχη τού δεξιού χεριού. Άνάμεσα σε δυο φλέβες, φαινόταν υγιέστατο. Όστόσο, μόλις τ'ο άγγιξε έλαφρά, ο άρρωστος τινάχτηκε και δάκρυσε απ' τόν πόνο.

Παράξενο! έπεί ο γιατρός. Δεν βλέπω τίποτε. Τ'ο δέρμα κι' οι άρτηριες είναι φυσιολογικά. Δεν υπάρχει κανείς έρεθισμός ή πρήξιμο...

Εμένα μού φαίνεται πώς είναι λίγο πιο κόκκινο! Ο γιατρός κτύπησε τόν πελάτη του. Αρχίζει να πιστεύω πώς δεν είχε σωστά τ'α λογικά του.

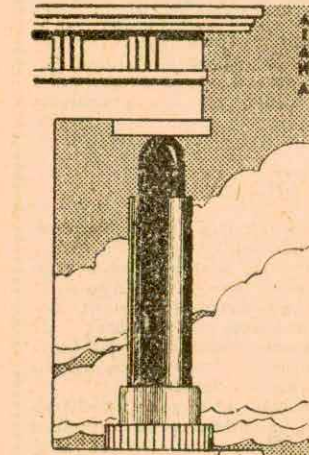
Κάνετε λάθος! τού έπεί. Όπωσδήποτε, θα σας παρακολουθήσω μερικές μέρες. Θά δούμε.

Δεν μπορώ να περιμένω ούτε μία ώρα! δέκαψε ο άρρωστος.

Σε τρεις βδομάδες όμως, ξαναπαρουσιάσθηκε στο ια-

«Αμ, χάλασε ο κόσμος, Άριστέα μου! Δεν κυττάς πού δεν δίνει τη θέση του σ'όν μεγαλειότερο;... (Σκίτσος Μ. Άναστοπούλου)

Ο ναός της γυναικείας ομορφιάς στήριζεται πάνω στο κραγιόν

NEELSON
άποδίδετε τας όπομιμήσεις
ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΗΕΑ ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

τρείο του χειρούργου, με το χέρι του δεμένο και πάλι, κατ'αρχήν, μουσκεμένος από ιδρώτα αγωνίας.

— Πονώ πάλι, στο ίδιο σημείο, γιατρέ! είπα με απόγνωση. Δεν κόψατε, φαίνεται, αρκετά βαθιά. Υποφέρω, ακόμη πιο πολύ από πρώτα. Πρέπει να με ξανασυγχειρήσετε!

Ο χειρουργός εξέτασε το μέρος εκείνο. Δεν παρουσίαζε καμιά ανωμαλία. Η έπούλωση είχε συμπληρωθεί κανονικά. Κι όμως ο άρρωστος έτρεμε σύγκορμος απ' τους πόνους...

— Δεν μπορώ να καταλάβω... μουρμούρισε ο γιατρός. Ποτέ δεν μου ξανάτυχε κάτι τέτοιο...

Όπωςδήποτε επανέλαβε την έγχειρση, κι ο πόνος χάθηκε και πάλι αμέσως. Ο άρρωστος άνακουφίστηκε. Μα τώρα δεν χαμονούσε. Είχε μια έκφραση μελαγχολική κι απογοητευμένη.

— Μη σας φανή παράξενο, αν με ξαναδείτε σ' ένα μήνα, είπε. Ώ, ναι, είμαι βέβαιος γι' αυτό!...

Ο χειρουργός συζήτησε την περίπτωση με διαφόρους συναδέλφους του, κανείς όμως δεν μπόρεσε να δώσει μια ικανοποιητική εξήγηση. Πέρασε ένας μήνας κι έπειτα ξαναέφτασε ένα γράμμα, απ' τον άλλοκοτο άρρωστο. Ο χειρουργός το άνοιξε κι άναυοιμονήσια και διάβασε:

«Αγαπητέ μου γιατρέ. Σας γράφω, γιό να σας εμπιστευτώ το μεγάλο μυστικό μου. Δεν θέλω να το πάρω μαζί μου στον τάφο... Ο πόνος μου ξαναγύρισε! Κουράστηκα πιά να παλεύω άσκοπα! Για να μπορέσω τώρα να γράψω, ένα βόλι πάνω στο μέσο εκκείνο ένα άναμμένο κάρβουνο, σαν αντίδοτο στην εσωτερική φλόγα που με καίει!...

»Πριν από έξη μήνες, ήμουν τρισευχισμένος, πλούσιος, νέος, άπόλυτα ικανοποιημένος απ' τη ζωή μου. Είχα παντρευτεί τη γυναίκα που αγαπούσα, όμορφη, μορφωμένη, γλυκιά... Μα κι εκείνη με λάτρευε. Μου ήταν άπόλυτα άφοσιωμένη! Δεν έφευγε από κοντά μου, παρά μόνον όταν πήγαινε να επισκεφθώ για λίγες ώρες στον πύργο της μιά κόρησας, παιδική της φίλη... Άν τύχαινε να όνειρευτή κάποιον άλλον, στον ύπνο της,...

»Μετά την κηδεία, η κόμισσα ήρθε να με βρή. Φαινόταν πολύ ταραγμένη. Έπειτα απ' τη συνθησίου παραγορητικά λόγια, μου είπε ότι θα μου εμπιστευόταν ένα μυστικό της: Είχε μια ένοχη έρωτική σχέση... κι είχε παραδώσει τα γράμματα του φίλου της στη γυναίκα μου, γιό να της τα φυλάξει!

»Ήσαν τριάντα, πρόσθεσε, δεμένα με ροζ κορδέλλα... Τά πήρα απ' το συρτάρι και της τάδωσα, χωρίς να την κυττάζω, από φόβο μήπως διαδόσει κάτι μέσα στα μάτια μου...

»Έπειτα από μιά βδομάδα, άρχισε να πονή το χέρι μου, στο μέρος που είχε στάξει το αίμα... Τά ύπόλοιπα, τά ξέρετε. Καταλαβαίνω πώς προέκυψε γιό αύθιποδολή, μα δεν μπορώ να κάνω τίποτε γιό να γλυτώσω! Είνε η τιμωρία μου γιό το άδικο έγκλήμα μου... Άποφάσισα πιά να πάω να συναντήσω την αγαπημένη μου και να ζητήσω τη συγγνώμη της. Σίγουρα, δεν θα μου την άρνηθώ. Σας άποχαιρετώ, γιατρέ, και σας εύχαριστώ γιό ό τι κάματε γιό μένα».

Κ. ΚΙΣΦΑΛΟΥΝΤΙ

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62, ΤΗΛ. 53-156

Φορέματα
Κυρίες, με 20 — 40.000 δρ. μπορείτε να διαλέξετε ένα φόρεμα μεταξό το της άρεσκείας σας καθώς και μπλούζες φοστές από 8 — 18.000. Διάλεπτα και μετρία σώματα η έπιτυχία είνε έξοφολισμένη.

Είς την άποθήκην ένδυμάτων Άμερικής, Πλατείας Παλαίου Δημοπρατηρίου άφ' 3 άνω πάτωμα (τέρμα αυτοκινήτων) Σάπια — Λίππει — Κορωπί, Πώλησις χονδρική — λιανική.

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

μου το εξωμολογείτο, σαν μεγάλο έγκλημα...

»Όστόσο κάτι μου κινούσε την περιέργεια... Η γυναίκα μου είχε ένα συρτάρι, στο μικρό γραφείο της, που δεν τ' άφινε ποτέ ξεκλειδωτό. Τί έκρυβε άραγε με τόση έπιμέλεια; Σίγά-σίγά η ζήλεια μου άναψε, με τρέλλανε. Δεν πίστευα πιά στα φίλια της, στα άβία μάτια της...

»Τέλος, μιά μέρα, που είχε πάει και πάλι στην κόρησας, άνοιξα με άντικλειδί το συρτάρι της. Έψαξα άνάμεσα σέ διάφορα μικροπράγματα και βρήκα ένα πακέτο από έρωτικά γράμματα, δεμένο με μιά ροζ κορδέλλα... Άρχισα να τά διαβάζω, με την έλπίδα πώς θ' άφορούσαν κάποιο παιδιάστικο είδύλλιο της, παληότερο απ' τη γνωριμία μας...

»Μά όχι! Μου άποκάλυψαν την πιο συκαμερή προδοσία! Είχαν γραφή από ένα στενό μου φίλο... Ήσαν τριάντα, και περιείχαν όλα φράσεις γεμάτες φωτιά... και συμβουλές, πώς να ξεγελασθώ ένας άπλοικός σύζυγος... Ήπια το δηλητήριο ως την τελευταία σταλαγματιά... Η ζωή μου όλόκληρη είχε κρεμισθώ μέσα σέ λίγες στιγμές...

»Φύλαξα πάλι τά γράμματα στη θέση τους, κι όταν γυρίσε η γυναίκα μου βρήκα τη δύναμη να φανώ ήρεμος και χαμονελαστός. Μα, τη νύχτα μπήκα στο δωμάτιό της και τη σταγγάλισα στον ύπνο της! Πέθανε, χωρίς να φωνάξει, χωρίς να έπιχειρήση ν' άπυνηθώ... Λίγο αίμα βγήκε απ' τα νείλη της κι έσταξε πάνω στο δεξί μου χέρι — ξέρετε πού ακριβώς!...

»Κατάφερα να τη θάψω, χωρίς να πασαξευνηθώ κανείς γιό τά θάνατό της. Άλλωστε, πώς ήσαν όλοι τόσο άγαπημένους!... Ήσαν άπόλυτα ήρεμοι. Ποτέ δολόνοος δεν ένοιωσε τόση άδικασία...

»Μετά την κηδεία, η κόμισσα ήρθε να με βρή. Φαινόταν πολύ ταραγμένη. Έπειτα απ' τη συνθησίου παραγορητικά λόγια, μου είπε ότι θα μου εμπιστευόταν ένα μυστικό της: Είχε μια ένοχη έρωτική σχέση... κι είχε παραδώσει τα γράμματα του φίλου της στη γυναίκα μου, γιό να της τα φυλάξει!

»Ήσαν τριάντα, πρόσθεσε, δεμένα με ροζ κορδέλλα... Τά πήρα απ' το συρτάρι και της τάδωσα, χωρίς να την κυττάζω, από φόβο μήπως διαδόσει κάτι μέσα στα μάτια μου...

»Έπειτα από μιά βδομάδα, άρχισε να πονή το χέρι μου, στο μέρος που είχε στάξει το αίμα... Τά ύπόλοιπα, τά ξέρετε. Καταλαβαίνω πώς προέκυψε γιό αύθιποδολή, μα δεν μπορώ να κάνω τίποτε γιό να γλυτώσω! Είνε η τιμωρία μου γιό το άδικο έγκλήμα μου... Άποφάσισα πιά να πάω να συναντήσω την αγαπημένη μου και να ζητήσω τη συγγνώμη της. Σίγουρα, δεν θα μου την άρνηθώ. Σας άποχαιρετώ, γιατρέ, και σας εύχαριστώ γιό ό τι κάματε γιό μένα».

Κ. ΚΙΣΦΑΛΟΥΝΤΙ

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62, ΤΗΛ. 53-156

Φορέματα
Κυρίες, με 20 — 40.000 δρ. μπορείτε να διαλέξετε ένα φόρεμα μεταξό το της άρεσκείας σας καθώς και μπλούζες φοστές από 8 — 18.000. Διάλεπτα και μετρία σώματα η έπιτυχία είνε έξοφολισμένη.

Είς την άποθήκην ένδυμάτων Άμερικής, Πλατείας Παλαίου Δημοπρατηρίου άφ' 3 άνω πάτωμα (τέρμα αυτοκινήτων) Σάπια — Λίππει — Κορωπί, Πώλησις χονδρική — λιανική.

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΑΡΟΜΑ
ΚΟΛΟΝΙΑ ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΥΣ ΡΟΥΖ

ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Η μεγάλη θερμαντική του δύναμις

Όπως και πολλά άλλα άρτια πράγματα, έτσι και το κονιάκ γεννήθηκε χάρις σ' ένα τυχαίο περιστατικό, δηλαδή χάρις σε μια υπεραστική καλή έσοοσια σταφυλών. Πράγματι, ένα καλοκαίρι, οι Γάλλοι άμπελουργοί είχαν βγάλει απ' τα κτήματα τους περισσότερα κρασί απ' όσο μπορούσαν να μεταφέρουν και ν' άποθηκεύσουν. Να χύσουν το περισσεύμα; Όσαν άμαρτία...

Ένας Όλλανδός χημικός τους ύπέδειξε τότε μιά πρακτική λύση: να ελαττώσουν τον όγκο του κρασιού, εξατμίζοντας με άπόσταξη ένα μέρος του νερού που περιέχει. Κατόπιν, ο καταναλωτής θα μπορούσε να το συμπληρώσει πάλι με νερό, τη στιγμή που θα το έπινε.

Άλλά οι καταναλωτές βρήκαν ότι ήταν προτιμότερο να πίνουν αυτό το συμπυκνωμένο κρασί χωρίς άραίωση... Κι έτσι γεννήθηκε το κονιάκ.

Φυσικά, κατόπιν τελειοποιήθηκε το ποτό αυτό, ιδίως με την έφαρμογή της μεθόδου της «ώριμάνσεως». Για να γίνη δηλαδή νόστιμο το κονιάκ, πρέπει να μείνει επί μακρό χρονικό διάστημα στα βαρέλια, να παληώσει, να πάρη ώρισιμένα συστατικά απ' το ξύλο του βαρελιού, να ύποστη διάφορες χημικές αλλοιώσεις και ν' άποκτήση το χαρακτηριστικό άρωμα του. Συνήθως, το παληότερο κονιάκ θεωρείται και το πιο καλό.

Όστόσο τώρα η «ώριμάνσις» αυτή μπορεί να γίνη τεχνητά, μέσα σε λίγες ώρες μόνον, χάρις στις νεώτερες έπιστημονικές προόδους. Ένα μέσον που χρησιμοποιείται γι' αυτό, είνε τα ήχητικά κύματα. Διάφορα μεγάλα ποτοποιεία τών Ήνωμ. Πολιτειών έχουν έγκαταστήσει μεγάφωνα στα κελλάτους. Καί, με ήχους ώριμένου ύφους (δυό όκτάδες πάνω από το μεσαίον «ντό») το κονιάκ «παληώνει» σε 7 ώρες.

Επίσης το κονιάκ ώριμάζει γρήγορα, με προσθήκη μικρών ποσοτήτων διαφόρων μετάλλων (χρυσού, άργύρου, πλατίνης, νικελ, χαλκού, κοβαλτίου, κλπ.) και δυνατή άνάδευσις. Η μέθοδος αυτή χρειάζεται μιά βδομάδα περίπου.

Το κονιάκ έχει τη μεγαλύτερη θερμαντική δύναμη απ' όλα τά άπεσταγμένα ποτά. Ένα ποτήρι απ' αυτό άποδίδει στον οργανισμό 90 θερμίδες, δηλαδή 5 περισσότερες απ' το ούισκ και 15 παραπάνω απ' το τζίν. Δεν ώφελει όμως στην καρδιά, όπως πιστεύει ο πολός κόσμος.

Σε ώρισιμένα μέρη της Εύρώπης, θεωρείται άπαραίτητο το πλύσιμο του κεφαλιού τών νεογέννητων παιδιών με κονιάκ. Πιστεύεται ότι αυτό τά προφυλάσσει απ' το κρυολόγημα!...

Στις Σκανδιναβικές χώρες, το κονιάκ έχρησιμοποιείται άλλοτε ως νόμισμα... γιό την άγορά συζύγων! Η αξία τών κοριστών ύπολογιζόταν σε μπιτίλιες κονιάκ — συνήθως από 24 έως 36, ή και περισσότερες ακόμη γιό μερικές εξαιρετικές καλλονές.

Ένα κατάστημα που πουλούσε κονιάκ στο Λονδίνο, δημιουργήθηκε χάρις σε μιά δικαστική ύπόθεσι: Κάποιος Τζάιμς Άσλεϋ, που είχε καταδικασθώ σε πρόστιμο 200 λίρών, άνοιξε το μικρό αυτό κατάστημα κι έδινε πάμφθιμο κονιάκ στους πελάτες του, συνοδεύοντάς το όμως πάντοτε με φέγγυ-βολάν που διεκήρυτταν την άδίκη καταδίκη του! Σίγά-σίγά, το κατάστημα έγινε δημοφιλές κι ο Άσλεϋ άπέκτησε όλόκληρη περιουσία. Συνέχισε δέ τη δουλειά αυτή ως ότου πέθανε, το 1776.

Δεν ξέρετε, ασφαλώς, ότι μπορείτε να φτιάσετε κονιάκ ακόμη κι από φλούδες άμυγδαλών! Και μάλιστα εξ ίσου γευστικό σαν εκείνο που γίνεται απ' το καλλίτερο σταφυλί... Άλλά η μέθοδος αυτή είνε πολυδάπανη και δεν μπορεί να έχη έμπορική έφαρμογή.

Ο θησαυρός τών Μπόερς

Με έξοδα του Νοτιοαφρικανού συνταγματάρχου Κάμφερ, μιά άποστολή ξεκίνησε απ' το Γιόχανεσμπουργκ, γιό το κυνήγι ενός θησαυρού. Έχει μαζί της ως οδηγό κάποιο γέρο ίθαγενή, όνόματι Μπάντζες, που ύπηρξε στα νειάτα του άμαξας του Κρούγκερ, του Προέδρου της Νοτιοαφρικανικής Δημοκρατίας κατά την έποχή του πολέμου τών Μπόερς. Ο Μπάντζες βεβαιώνει, ότι είνε ο μόνος άνθρωπος που ξέρει πού έθαψε ο Κρούγκερ το θησαυρό του — χρυσά νομίσματα και ράβδους αξίας πολλών εκατομμυρίων λιρών.

Ο Κρούγκερ είχε αυτό το χρυσάφι μαζί του, πάνω στο τράινο, με το όποιο έφευγε όταν προήλασαν τα άγγλικά στρατεύματα. Στο ταξίδι όμως, είδοπιήθηκε ότι οι Άγγλοι είχαν κόψει τη γραμμή. Έβαλε τότε να ξεφορτώσουν το θησαυρό του και τον έκρυψε κάπου.

Έπειτα από λίγα χρόνια, πέθανε εξόριστος στην Έλβετία, χωρίς να φανερώσει σε κανένα το μυστικό του. Διάφορες άποστολές αναζήτησαν άργότερα το θρυλικό θησαυρό, αλλά χωρίς έπιτυχία. Τέλος, ο συνταγματάρχης Κάμφερ ανέκαλυψε το Μπάντζες, ο όποιος τον βεβαίωσε, ότι ξέρει την κρύπτη του χρυσού.

Ο Κάμφερ κι οι άνθρωποί του προετοιμάσθηκαν και ξεκίνησαν με κάθε μυστικότητα, γιό να μη τυχόν τους παρακολουθήσει κανείς.

Οι Ηρωίδες της Εφταπύλης

Μιά έκδρομη

— Πήγανε λέει έκδρομη στη Σμύρνη και μούσανε πώς κουντουρνίσανε! Η Άτζεντοία με το «Σελονίκι» τσού ξεμπακάρε στ' Χίο, κι' από κεί το νκουσέρνο μας από βολεντά του το' ήκανε άχαρμά μ' ένα καίκι στον Τσεσμέ. Μην τ' ρωτάς τα γκεβεζελήκια και το πατιρντί που κάνανε. Ήτανε ο μικρός του Κατραλόπουλου το 'Αθωνάσιος ο νυιός. Η κυρία Σταματία που κάναε τα πιτά, ο Γιώργος ο Καλλιγιέρης, ή κυρία Σέχα, ο Μιλανάκης, κι' ο Μουρουμάτης με τσού γυναικές τους, ο Ίωάννου πούκανε τον Καρανοβά, ο Καπιτσόγλου που-θνοσε πολιτρέςες κι' όπου πάρε: πάρε κι' ο Πορκοπίου πουβγαζε απ' την συνκιρναί τα δάκρυα μπύναρι!

— Καλέ Έφταλια εσύ δεν τό πήρες χαμπάρι να πας: — Να παστρέψη κι' ο μακαλάς... μουρμούρισε ή καρσινή τοπ. Η Έφταλία, λίγο άκούα και θα την άρπούσε απ' τα μαλλιά αλλά ήωκε τόπο τ' όργνης και έζοκολούθησε: — Οι Τούρκοι πάντα μπρικετλήδες και τζουμπερτές κάνανε λέει σαν τσού λωλοί. Τσού προέστησαν τσού τσού μογιάρανε, τσού ριγαδάρανε, πού να τσού κάτσουνε δεν ξέρανε! Όυλα τους τα κουβαλούσανε με τα νομάρια και τα καντάρια!

— Άχ! και 'μείς εδω, Έφταλια μου, να παίρνουμε τ' αυγά το γάλα, και τα φάρια σκονή το κρέας μπιλιές και τα λιτςά με μπιτίλιες! Η Έφταλία βαθειαναστέναζε και ου-νέχισε: — Ηθού, άς ήμουμε κι' ενώ ματζί τους.

Ηθελα σαν γκαστρωμένη να βρεθώ σ'τοσι Μεγάλες Ταβέρνες να πάρω μιά νταλάκα μιά ντρεμπίνα ούζο απ' τού Γιαννούλη τ' άθανάτο έννηπρι του! Μια τσανάκα μονοπολιό καίμακι, ένα ζευγάρι καραμπιτούλα απ' το Γερανιό, πούμας ζεπαπουτόμπι λήνη άλκωνή απ' τού Ίοσα Τζαμί να βαψω το μαλλί μου, να ήμερέψη ή μούρη μου. Να πάω στο Κεμέρ Άλτή να βαλώ μιά τελέκισσα πιταφού να μου κάνη «αγντά» να πασαλειφτώ να βγάλω τσού μπάφες πού-μα, και κρέμουνται σαν ντασοφούντες.

— Έχει εδω νκιούζελιμ λιτσιούτα, Έφταλια μου, αλλά έχεις δική σου νούβι, θουνε την τούφα τους!

— Άχ! φώναζε έννά ή Έφταλία, ο Νικολάκης μου το βρακι του θα πούληση, να μου βγάλη το πασαπόρι μου ν' αείωθώ να πάω να δώ λίγο το καλαμαλάκι του Μπαουαχανέ μπουου-τζέδες, κελετήρια, καίβανια νκένκηδες με κετσέδικα πουτούρια και κηλιδικά τσαρούχια, τοελεμπές του Μπου-νόβα με τα πούπουλα και τα βελισου-πέτ να δώ ταχτατζήδες με τατάρικες καρρότσες, ταγκαλάκια με ραυαζανό-πιπτες, τοεμπλεμπουτζήδες, νλαατζήδες, μπέζήδες νιασέζήδες. Να δώ τα φώρια απ' το Σαλαχανέ ως το Κεκα-γιάλι ν' ανάδωσαν ένα ένα, να θουπ-θώ, να τού πύρινο ήπιδρόμιο. Ν' άκούσω τ' «κιτρί — κιτρί» το «νανέ σουνιού», τσού «ήτρες γιό τοσκιακία».

Να θυμηθώ το Νικολάκη μου, ν' άναφουν να με ρακιά!... το είπα πάλι ή καρσινή τοπ, κι' ούλες νελάσανε πού-νηρ.

Άζτιομένη, και γκιζτιομένη ή Έφτα-λία, με ύφος μελοδραματικό συνέχισε: — Άχ άς ήμουμε στη Σμύρνη μας, να σκάψω με τα νύχια μου τη γή κάμποςα μέτρα να βρω τσού λίρες π' άφισα και τού Καγιά σουνιού μιά πέτρα! Να σκάψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνη...

Κι' ή καρσινή τοπ προσέθεσε: — Να μπής, να βρή ο μακαλάς, κι' ο άντρας σου ναλάνη!

Εύτς ή Έφταλία σαν άντριμένο λιοντάρι, χυμύζε πάνω τοπ. Κανείς δεν ύπό-ρεσε να την κάνη ζάφτι. Κι' έτσι ή θγαλε τ' άκτι τοπ μαδώντας την σαν ορνίθε.

Άζτιομένη, και γκιζτιομένη ή Έφτα-λία, με ύφος μελοδραματικό συνέχισε: — Άχ άς ήμουμε στη Σμύρνη μας, να σκάψω με τα νύχια μου τη γή κάμποςα μέτρα να βρω τσού λίρες π' άφισα και τού Καγιά σουνιού μιά πέτρα! Να σκάψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνη...

Κι' ή καρσινή τοπ προσέθεσε: — Να μπής, να βρή ο μακαλάς, κι' ο άντρας σου ναλάνη!

Εύτς ή Έφταλία σαν άντριμένο λιοντάρι, χυμύζε πάνω τοπ. Κανείς δεν ύπό-ρεσε να την κάνη ζάφτι. Κι' έτσι ή θγαλε τ' άκτι τοπ μαδώντας την σαν ορνίθε.

Άζτιομένη, και γκιζτιομένη ή Έφτα-λία, με ύφος μελοδραματικό συνέχισε: — Άχ άς ήμουμε στη Σμύρνη μας, να σκάψω με τα νύχια μου τη γή κάμποςα μέτρα να βρω τσού λίρες π' άφισα και τού Καγιά σουνιού μιά πέτρα! Να σκάψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνη...

Κι' ή καρσινή τοπ προσέθεσε: — Να μπής, να βρή ο μακαλάς, κι' ο άντρας σου ναλάνη!

Εύτς ή Έφταλία σαν άντριμένο λιοντάρι, χυμύζε πάνω τοπ. Κανείς δεν ύπό-ρεσε να την κάνη ζάφτι. Κι' έτσι ή θγαλε τ' άκτι τοπ μαδώντας την σαν ορνίθε.

Άζτιομένη, και γκιζτιομένη ή Έφτα-λία, με ύφος μελοδραματικό συνέχισε: — Άχ άς ήμουμε στη Σμύρνη μας, να σκάψω με τα νύχια μου τη γή κάμποςα μέτρα να βρω τσού λίρες π' άφισα και τού Καγιά σουνιού μιά πέτρα! Να σκάψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνη...

Κι' ή καρσινή τοπ προσέθεσε: — Να μπής, να βρή ο μακαλάς, κι' ο άντρας σου ναλάνη!

Εύτς ή Έφταλία σαν άντριμένο λιοντάρι, χυμύζε πάνω τοπ. Κανείς δεν ύπό-ρεσε να την κάνη ζάφτι. Κι' έτσι ή θγαλε τ' άκτι τοπ μαδώντας την σαν ορνίθε.

Άζτιομένη, και γκιζτιομένη ή Έφτα-λία, με ύφος μελοδραματικό συνέχισε: — Άχ άς ήμουμε στη Σμύρνη μας, να σκάψω με τα νύχια μου τη γή κάμποςα μέτρα να βρω τσού λίρες π' άφισα και τού Καγιά σουνιού μιά πέτρα! Να σκάψω σαν το μπόι μου, λάκκος βαθύς να γίνη...

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΟΙ ΡΕΤΣΕΤΕΣ

— Άκσάμ σαμπαχτάν καντάρ, γλασάδα -μα-σάδα, γκαζόα -χαζόα, παγωτά -φαγωτά, καρ-νίμ τσπ ήκανα, και τώρα τσού άρρωστο χαστα-τζιγέρης είμαι, γιαδρούμ!... Έλεγε με παράπονο στην παρέα του ο Κιρκόρ.

Άμεσως αυτόκλητοι γιατροί, όλοι οι συγγε-νείς και φίλοι τρέξαν να δώσουν τις συμβουλές τους και να τον γιατροπορέψη ο καθένας με τη δική του ρετσέτα.

— Τζιγέρια μου τσουρουφλίζουνε, ρουτούνια μου φανρίζουνε, άντερα μου γαργαλίζουνε, γουργουρίζουνε! Άμάν!... Άμάν! γιατίκι μου τά πάω να πέσω, νταγιανάμ! ξεφώνιζε ο Κιρκόρ.

— Ούλέν παλληκάρι πρῶμα και κρεβάτι να ιπέσης; Ίντροπή, άίπ μπέ! τού είπε ο ξάδερ-φός του ο Άρσέν.

Σε λίγο ήρθε κι' ένας μπατζανάκης του. Και γιό τού δώση θάρρος τούμπηξε τις φωνές: — Φτού! άλλαχ μπετανίδεσιν! Άσικλήκι σου, κουσετλήκι σου πού είνε, μπέ! Έγκώ κάτε φορά τού ίπυρετό εκω όλόρτος περνάα.

Κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ πού σιγά σιγά ξα-ναδρήκε πάλι το πεσμένο κουράγιο του, μουρ-μούρισε: — Σοίλε μπακαλούμ, τί ρεμέντιο να κάνω;

— Κινίνο -μινίνο μπόλικο να πάρης, ίζεστά να κάνης κι' αύριο καί τα είσαι, ίστέ μπού! Άμέσως άκούοθησε ο Κιρκόρ τις συμβουλές του. Ός το μεσημέρι είχε άδειάσει ένα κουτί κινίνο, είχε πηή δέκα φλισκούνια κι' άλλα είκοσι χαμόμυλα, αλλά ο περτεός αύξανε.

— Πυρετό έχεις; τού είπε σε λίγο ένας πα-λός του φίλος. Τρέξ να κάνης μιά ένεσι.

Έτρεξε ντογρού στη σπετασαρία ο Κιρκόρ. Κι' όταν ο φαρμακοποιός τούκανε την ένεσι, τον ρώτησε: — Τώρα ήπυρετός, σπετσειέρη έφέντη, τά μου πέρτη;

— Ναί... το έλπιζώ, φίλε μου, τού άπάντησε ο φαρμακοποιός.

Άπελπισμένος έφυγε ο πολυπαθής Κιρκόρ. Εύτυχώς το δρόμο τρακάρισε τον Στόκλι πού τού φώναζε: — Βρέ μπουντολά, βρέ καζάν καφαλή, μην ά-κούς γιατροσόφια και κοροφέςαλα. Άν θες αύ-ριο νάσαι περδικί, πήγαινε σε μιά ταβέρνα, φά-γε τέσσερα -πέντε πιτάα σκοραλιά, πιέ όση μπορείς ρετσίνια και θα με συχαρώας.

Το βράδυ, ο Κιρκόρ, στην ταβέρνα έγινε σκί-πα, τά σωθικά του άνάψανε απ' το σκόρδο, άλ-λά ο περτεός εξακολουθούσε.

Όταν πήγε σπίτι του, ή καύμενη ή Τακούι-στα, τού είπε: — Ίσπιρ ντεβίνο τά τριψω έσάνα, ίώντιο τ' αλείψω, ικοφτές βεντούζες, συνάπια -μινάπια τά σου βάλω, έτσι θα σου πέση ήπυρετός, γιά-δρούμ.

Με δυό λόγια τούκανε την πλατή βουρσοδεψία! Δυστυχώς, το πρῶο ο Κιρκόρ, είχε 40 πυρε-τό! Άπελπισμένος σηκώθηκε, ο φουκαράς, να πάη σ' ενός κουμπάρου του πού όταν τον είδε σ' αυτά τά χαλικά, τούδωσε άλλη ρετσέτα! — Με είδες έμένα ποτέ ν' άρρώστησώ, Κι-ρκόρ έφέντη;

— Όχι.

— Με είδες ποτέ να φορέσω παλτό το χει-μώνα;

— Όχι, μπέ.

— Έπειδή λοιπόν είσαι κουμπάρος μου θα σου πώ το μυστικό. Δεν κρυλόγώ ποτέ γιότι χειμώνα -καλοκαίρι κάνω μπάνια. Τό κρύο φεύ-γει με το κρύο. Πετάξου λοιπόν στη θαλάσση.

Κάνε ένα μπάνιο, και θα με θυμηθής.

Ο Κιρκόρ έτρεξε στο Φάληρο κι' έκανε ένα μπάνιο, μα σε λίγο μελανισμένο, λιποθύμο τον βγάλανε απ' τη θαλάσση.

Κι' έτσι τώρα έχει μιά φοδερή κακοστομαχία απ' τη σκορδαλιά, άγριο πονοκέφαλο απ' την πολλή ρετσίνια, ταχυπαλμία απ' την κατόχησι τού κινίνου, έγκαύματα απ' τις βεντούζες και τους σιναπισμούς και πνευμονία απ' το μπάνιο.

Μπαλντισμένος απ' τον πυρετό -παρσιλάει βογγάει και ρωτάει τους φίλους του: — Ρετσέτες ήφαγαν έμένα! Πεταμένος τά έ-νωμαι, συχωρεμένος, ιμακαρίτης!... Τακούι-στα χηρευάμενη τά μείνη στον κάσμο!

Και κλαίει ο φουκαράς και' δένεται.

Σ. Ρ.

ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ΚΑΙ' ΔΕΝΕΤΑΙ.

Σ. Ρ.

ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ΚΑΙ' ΔΕΝΕΤΑΙ.

Σ. Ρ.

ΚΑΙ ΚΛΑΙΕΙ Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ΚΑΙ' ΔΕΝΕΤΑΙ.

Σ. Ρ.

Οι Ιδιοτροπίες του Πελαγιά

Μαύρισμα

Πι είπατε δεσποινίς; Νάρθη μαζί σας στο Φάληρο; Για ποιά λόγος δεσποινίς; Για να κάνω μπάνι... μίστ; Πώς, πώς; Θα κάνουμε και θαλάσσια σπαρ-τίζαση; Άι! Έτσι!... Θα πάρουμε κανά και θα παίξουμε και υπάλλη! Και θα φωνάξουμε μίπως και «Άλλο Μπού-μπι»; Δεν μου λέει καρίτοι μου, σο-δαρά μιλάς ή βαλθαλίζεις, να μου έξενεί-ρης τα νεύρα στις δέκα παρά τέταρτοι.

Ά!... Όποτε έτσι! Σοδαρά μιλάς. Και νιά νακουμε καλό ρόμπ

Γελετή της ενάρξεως της XIV ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ

Της Ολυμπιακής καμπάνιας το σημαντικό από την 1η Ιουλίου αδιακόπα χτυπά καλώντας τους πολιτισμένους λαούς της γης στο Λονδίνο. Ο ήχος της σάν σπουδοφόρας κήρυξης σκορπίζεται σ' Ανατολή και Δύση, Βορρά και Νότο αγέλλοντας την έναρξη της Ολυμπιακής Έκθεσης και την προετοιμασία των δρομέων για το ξεκίνημα με το Ολυμπιακό Φως από την Ολυμπία.

Ας φέρουμε λοιπόν το νου μας τώρα και μες στο Αυτοκρατορικό Στάδιο του Γουέμπλεϊ και δε δραματισθούμε την επίσημη τελετή, που η Οργανωτική Επιτροπή των αγώνων καθόρισε για τις 29 Ιουλίου.

Ο στρατάρχης υποκόμης Πόρταλ, πρόεδρος της Ελλανοδικού Επιτροπής, υποδέχεται τη Βασιλική Οικογένεια και παρουσιάζει τον Πρόεδρο της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής Σουηδό Ζίγκφριντ Ένστρομ και τον Πρόεδρο της Οργανωτικής Επιτροπής της XIV Ολυμπιάδας λόρδο Μπάρκλεϊ.

Η Α.Μ. ο βασιλεύς της Αγγλίας Γεώργιος VI συνοδεύεται από τους επίσης μους οργανωτές της Ολυμπιάδας κατευθυνόμενος προς τον στίβο του Σταδίου, ενώ η Α.Μ. η Βασιλισσα και η βασιλική οικογένεια οδηγείται προς το Βασιλικό θεωρείον από το λόρδο Δήμαρχο του Λονδίνου Παίτσερ. Ο έθνικός αγγλικός ύμνος.

Ο Πρόεδρος της Δ.Ο.Ε. Ένστρομ και ο Πρόεδρος της Χ.Ε.Ο.Α.Α. Λόρδος Μπάρκλεϊ παρουσιάζουν τα μέλη των Επιτροπών των στον Βασιλέα. Ο Βασιλεύς μεταδίνει κατόπιν στο Βασιλικόν θεωρείον.

Αρχίζει η παρέλαση. Οι φιλαρμονικές της Ταξιαρχίας της Φρουράς παίζουν εμβατήρια, καθώς οι ομάδες των 61 εθνών εισέρχονται με επί κεφαλής την Ελληνική ομάδα στο Στάδιο. Μετά την μεγαλειώδη παρέλαση τους παρατάσσονται κατ' αλφαβητική σειρά από των επίσημων.

Ο λόρδος Μπάρκλεϊ προσφωνεί και παρακαλεί τον Βασιλέα να κηρύξει την έναρξη των αγώνων. Ο υποκόμης του Λέδερτον στρατάρχης της Αεροπορίας Πόρταλ επαναλαμβάνει την παράκληση στον Βασι-

Ο Διεθνής ΧΗΤΙΒΟΛ

λέα να κηρύξει την έναρξη των Αγώνων. Και τότε ο Βασιλεύς κηρύσσει την έναρξη με τις λέξεις: «Κηρύσσω την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων του Λονδίνου εορτάζων την XIV Ολυμπιάδα της συγχρόνου εποχής».

Ηχούν σαλπίσματα. Ολυμπιακών σαλπίγγων και λευκά περιστέρια που συμβολίζουν την ειρήνη, ελευθερώνονται και πετούν στον αέρα.

Είκοσι και ένας κανιβαλισμοί ακούγονται από τη Βασιλική Πυροβολαρχία. Είναι ο βασιλικός χειροκρότος.

Κρατώντας τη δάδα, που ανάφθηκε στην Ολυμπιάδα και διά της Ευρώπης μεταφέρθηκε ως εδώ από ακυταλοδρόμους αθλητές, μπαίνει στο Αυτοκρατορικό Στάδιο του Γουέμπλεϊ ο τελευταίος δρομέας, διατρέχει το στίβο και ανάβει την Ολυμπιακή Φλόγα το Ολυμπιακό Φως.

Στιγμή συγκινητική και αλησμόνητη. Ακολουθεί ο Ολυμπιακός Ύμνος, που παίζεται από τις φιλαρμονικές και ψάλλεται από το Χορό, ενώ υψώνεται άργα άργα στον ιστό η Ολυμπιακή Σημαία.

Ο Ολυμπιακός Ύμνος είναι του Ρίντουαρ Κίπλινγκ σε μουσική του Ρότζερ Γκουίλτερ και λέει τα εξής:

«Non nobis Domine!»
«Ας μην είναι για μας, Ω Κύριε, δ' Ύμνος και η Δόξα για κάθε λόγο ή έργο. Γιατί στην Κρίσι Σου μένει να στεφανώσει ή να εκμνηνίστη όλη τη σοφία και κάθε έργο που έφτασε ή επινοήσει ο άνθρωπος».

Και όμολογούμε το σφάλμα (μας) πως θεωρούμε πολύ σπουδαία αυτή τη βουή που ιδιομαζούμε (Φήμη).

Το μετάλλιο της 14ης Ολυμπιάδας.

κι' αυτή τη σκουριά που άπο- (καλούμε Χρυσό. Γι' αυτά τα δυο υποφέρουμε τις κοπιαστικές και άθεες ημέρες μας αλλά μέσ' την καρδιά μας ξέρουμε πως δεν είναι για μας ο Έπαινος).

★
«Ω Δύναμις απ' την Όποιον (Σου) μακρόβιομα συγχώρησε μας και μη μας εγκαταλείψει ως (το τέλος) χάρισε μας να βλέπουμε καθαρά (θαρό) παρ' όλους τους θλιβερούς μας (τροπούς) «Non nobis Domine!» Δεν αξίζει για μας ο Έπαινος!»

Μετά τη λήξη του Ολυμπιακού Ύμνου εκφωνείται η «Αφιέρωσις» και ψάλλεται το «Αλληλούια» από τις φιλαρμονικές και το χορό.

Τότε ένας Άγγλος πρωταθλητής ανεβαίνει στο ειδικό βάθρο και εξονόματος των 6.000 αθλητών που συμμετείχαν στην Ολυμπιάδα εκφωνεί τον όρκο: «Ορκίζομαι ότι προσερχόμενοι στους Ολυμπιακούς Αγώνες να συναγωνισθώμεν ευγενώς και συμφώνως προς τους κανονισμούς και ότι η συμμετοχή μας σκοπεύει την ανάδειξιν ιπποτικού πνεύματος διά την τιμήν του Έθνους μας και την δόξαν του Αθλητισμού».

Οι φιλαρμονικές παίζουν και ο Χορός ψάλλει την «Αποχώρησι». Οι αθλητές ομάδες τότε των 61 εθνών αποχωρούν με την ίδια τάξη από το στίβο. Και η επίσημη και μεγαλειώδης αυτή τελετή της ενάρξεως των XIV Ολυμπιακών Αγώνων λήγει με την ανάκριση του Έθνικού Αγγλικού Ύμνου.

ΤΑΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ρεχόρ στο ψάρεμα

Το ψάρεμα είναι ένα πολύ ενδιαφέρον σπορ στην Ευρώπη και στην Αμερική. Οι ψαράδες, οι έρασι τεχνικοί, που συναγωνίζονται ποιος θα πιάσει τη μεγαλύτερη ψαριά. Ο πρόεδρος Τρούμαν ακόμη ἀρέσκει τις διακοπές του να τις περνάει ψαρεύοντας. Αναφέρονται πολλά ψαρευτικά κατορθώματα, μεταξύ των οποίων του πλοίαρχου Σέραντ, που έπιασε στο νερό της Νέας Ζηλανδίας έναν ξιφία 282 κιλών και της κ. Έλσας Ντόν, που έπιασε στο ίδιο νερό ένα ψάρι κατά 43 κιλά βαρύτερο. Το παγκόσμιο ρεκόρ όμως στο ψάρεμα του ξιφία το έχει ο πλοίαρχος Μίτσελ, που στις 25 Φεβρουαρίου του 1926 στον Ισλανδικό κόλπο έπιασε έναν υπέροχο ξιφία που είχε το καταπληκτικό βάρος των 442 κιλών.

Το ψάρεμα του ξιφία είναι, όπως έχουμε γράψει κι άλλοτε, απ' τα πιο επικίνδυνα, γιατί το ψάρι αυτό επιτίθεται, τρυπάει με το ρύγχος του το στερνικό σκάφη και τα βυθίζει.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ανω-κάτω σταυρόλεξε
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΩΔΙΣ - ΜΩΜΟΣ. 2) ΑΣΕΤΥΛΙ-ΝΗ. 3) ΡΑΣ - ΝΥΝ. 4) ΑΙ - ΟΝΟΜΑ - ΠΙ. 5) ΣΦΡΟΣ - ΣΑΜΟΣ. 7) ΚΟΜΗΣ - ΜΟΥΡΑ. 9) ΠΙΔΑΣ - ΛΑΣΣΑ. 10) ΤΟ - ΗΔΟΝΗ - ΙΓ. 11) ΙΣΑ - ΟΣΑ. 12) ΗΔΟΝΙΣΜΟΣ. 13) ΑΚΡΙΣ - ΑΡΑΙΩ

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΕΡΑΣ - ΠΙΛΑ. 2) ΑΙΩΝΟΒΙΟΣ. 3) ΔΑΣ. 4) ΑΗΡ. 5) ΟΧΗΜΑ - ΔΙ. 6) ΞΕΝΟΣ - ΞΗΡΟΣ. 7) ΤΥΦΟΣ - ΠΩ. 8) ΛΙΣ. 9) ΜΙΓΑΣ - ΛΗΜΜΑ. 10) ΩΝ - Α. ΓΟΡΑ - ΟΡ. 11) ΜΗΝ - ΟΣΑ. 12) ΥΠΟΚΡΙΣΙΣ. 13) ΣΑΝΙΣ - ΑΓΑΙΩ

Με τα σπέρτα

Με την πρώτη μετατοπίσι τα 7 σπέρτα τοποθετήθηκαν έτσι ούτως ώστε σχηματίσαν την λέξη ΕΞ και κατόπιν οταν ξαναμετατοπίσθηκαν την ΕΝ.

Στοιχειώγριφος
ΒΟΛΓΑΣ - ΟΛΓΑ

Αινιγμα δημώδες
Ο λύχνος.

Λεξιγριφος
ΕΠΙ ΣΤΟΛΗ - ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ακροστιχίς με άνυχραμμاتیσμέ
Με τον άναγραμμاتیσμού σχηματίζον-
ται οι εξής νέες λέξεις:
Λεπία. Άσραφ. Ιάσιον. Όσκος. Σο-
λος.

Και με τα άρχικά των λέξεων αυτών
σχηματίζεται το όνομα: ΛΑΪΟΣ

Μαγική εικών χωρίς εικόνα.
Καλλονή (Σε παραΚΑΛΩ Νίκο.)

Σταυρόλεξε χελώνα
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΣ. 2) ΜΕΡΙΣ. 3) ΚΑΘΕΤΩΣ. 4) ΕΡΩΤΑ. 5) ΚΑΙ - ΗΡΩΙΣ. 6) ΝΟ - ΙΡ. 7) ΚΛΑΡΙ. 8) ΙΛΑ. 9) ΙΣΩΜΑ. 9) ΔΕ. 10) ΑΡΤΕΜΙΣ. 11) ΕΤΕ

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΚΩΚ. 2) ΚΕΑ. 3) ΛΗΔΑ. 4) ΜΑΡΙ-
ΝΑ. 5) ΕΡ. 6) ΜΕΘ. 7) ΟΡΙΣΤΕ. 8) ΑΡΕ-
ΤΗ. 9) ΙΣΜΕΤ. 10) ΣΙΤΑΡΙ. 11) ΜΕ. 12) ΣΩ. 13) ΦΡΙΜΟΙ. 14) ΣΟΪ. 15) ΛΑΪΣ. 16) ΣΩΑ.

Αριθμητικά περιεργα

1) 99 και 999. 999.
2) Για να το βρείτε δεν έχετε παρά να διαιρέσετε το 1 000 000 δια του 19

Στοιχειώγριφος
ΤΟΝΟΣ - ΟΝΟΣ.

Αινιγμα
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Λύσις του 181 σταυρολέγου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΑΜΟΣΑΤΑ - ΑΣΑΡΙΟΝ. 2) ΠΡ-
ΧΟΠ - ΑΝ. 3) ΜΕΡΚΑΤΟΡ - ΟΛΛΑΝΔΙΑ. 4) ΘΑ - ΑΝΝ - ΑΣ. 5) ΡΥΑΚΙ - ΑΣΤΟΣ - ΑΛΑΤΙ. 6) ΕΙΡΑ - ΣΣ - ΥΣ - ΑΝΙΑ. 7) ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ. 8) ΑΡΝΙΑ - ΑΓΙΑ. 9) ΣΥΚΗΣ - ΠΑΣΧΑ. 10) ΛΑΜΑΡ - Η. ΡΑΙΑ. 11) ΑΝΙΑΡΟΤΗΣ. 12) ΤΑΝΑ - ΝΟ - ΗΣ - ΣΑΝΑ. 13) ΑΡΕΝΑ - ΣΙΤΟΣ. 14) ΠΥΛΑΙ. 15) ΡΕ - ΑΑΡ - ΤΑ. 16) ΕΝΑΡΕΤΟΣ - ΚΑΥΚΑΣΟΣ. 17) ΤΟ - ΙΣΟ - ΡΑ. 18) ΑΙΣΘΗΣΙΣ - ΣΕΙΡΗΝΕΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ
1) ΣΑΜΑΡΕΙΑ - ΛΙΤΑΝΕΙΑ. 2) ΥΙ - ΡΕΑ. 3) ΑΡ. 4) ΜΑΡΜΑΡΟΝ - ΜΕΝΕΛΑΟΣ. 5) ΚΑ - ΙΣΑ - ΑΝ. 6) ΣΠΑΘΙ - ΣΑΥΡΑΡΕΤΗ. 7) ΑΡΤΑ - ΣΗ - ΝΝ - ΕΤΟΣ. 8) ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ. 9) ΑΧΡΑΣ - ΙΑΣΙΣ. 10) ΝΤΟΥΣ - ΟΡΑΤΑ. 11) ΑΠΟΝΟ - ΟΡΚΟΣ. 12) ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ. 13) ΣΑΛΑ - ΣΑ - ΗΣ - ΤΥΡΙ. 14) ΑΝΑΣΑ - ΣΑΧΗΣ - ΠΑ. 15) ΚΑΡ. 16) ΛΑ - ΓΑΡ - ΣΥ. 17) ΙΝΔΙΑ. 18) ΑΝΑΛΥΣΙΝ. 19) ΠΙ - ΑΤΙ - ΝΑ. 20) ΝΤΑΛΙΑΝΙ - ΑΡΑΙΩΣΙΣ.

Τα καπρίτσια της ΜΟΔΑΣ

Οι ξυρισμένοι τράχηλοι και
τα κρινολίνα

Η μόδα είναι η πιο καπριτσιόζα θεά. Και η ιστορία δείχνει πως τα καπρίτσια της οφείλονται τις περισσότερες φορές σε δόλτελα τυχαία περιστατικά και κάποτε σε μακάβρια ιστορικά γεγονότα.

Στην τελευταία κατηγορία οφείλεται η μόδα των ξυρισμένων σβέρκων, που ξαναγυρίζει κάθε τόσο.

Η μόδα αυτή πρωτοέκαμε την εμφάνισή της κατά την εποχή του Διευθυντηρίου και αποτελούσε ένα είδος διαμαρτυρίας και καταδίκης των ωμοτήτων της Έπαναστάσεως.

Τα «μαλλιά του θύματος», όπως ήταν η αρχική ονομασία αυτής της μόδας υπεισέρχονταν το κόψιμο των μαλλιών στον τράχηλο όλων εκείνων που ανέβηκαν τα σκαλοπάτια του Ικρυώματος για να παραδώσουν το κεφάλι τους στο λεπίδι της λαϊμητόμου.

Κατά την περίοδο του Διευθυντηρίου, λοιπόν, οι δανιήδες της εποχής σκέφθηκαν να μιμηθούν αυτό το κόψιμο των μαλλιών και γι' αυτό παρέδιναν τον τράχηλό τους στο ξυράφι του κουρέως.

Αλλά και το ξύρισμα του προσώπου οφείλει επίσης την προέλευσή του — στη Γαλλία τουλάχιστον — σε ένα τυχαίο περιστατικό.

Ο Φραγκίσκος ο Α' είχε πληγωθεί στο πρόσωπο κατά την περιφημη μάχη της Πάβιας. Οι γιατροί του σύστησαν τότε να ξυρίσει το πρόσωπό του, όπως έκαναν άλλοτε οι Ρωμαίοι, για να αποφύγει τον κίνδυνο μολύνσεως.

Οι αλικοί μιμήθηκαν άμέσως τον βασιλέα τους και από τότε η μόδα του ξυρισμένου προσώπου γενικεύθηκε στη Γαλλία. Από εκεί πέρασε κατόπιν στην Αγγλία.

Ο βασιλεύς Έρρίκος ο 8ος — ο περίφημος Κουαντώγων — ξύρισε πρώτος τα γένειά του και είχε την άπατησι να μιμηθούν όλοι τη νέα μόδα. Αλλ' έπειδή υπήρχαν και μερικοί που δεν φαι-

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ο μεγάλος αριθμός των τελειοφώνων μας, που ίδρυσαν άτρωμά των επιχειρήσεις, είναι η επισφράγιση των θετικών μας αποτελεσμάτων.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44-ΤΗΛ. 26-391
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 9
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ 23 & 23

νονταν πρόθυμοι σ' αυτό, ο αιδωδής Άγγλος μονάρχης είπε κάποτε για τους «αντιδραστικούς» αυτούς: «Οι άνθρωποι αυτοί φαίνεται πως λογαριάζουν περισσότερο τα γένεια παρά το κεφάλι τους».

Τα λόγια αυτά έφεραν το αποτέλεσμα των. Γιατί όλοι έτρεμαν στην ιδέα ότι μπορούσαν να προκαλέσουν την όργη του Έρρίκου 8ου, που εύρισκε έξαιρετική ευχαρίστησι να παραδίνη τους αλίκους, τους ύπουργούς του και τις συζύγους ή τις εύνοούμενές του στο δήμο.

Οι ψηλές περρούκες οφείλουν, έξ άλλου, την προέλευσή τους στο γεγονός ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο 14ος είχε μερικά έξογκώματα των μαλλιών και ζήτησε να τα κρύψει φορώντας περρούκα.

Αργότερα, ο δούξ του Ρισελιέ εισήγαγε τη μόδα του πουδραρίσματος των μαλλιών, για να κρύψει μερικές άσπρες τρίχες που είχε στο κεφάλι. Άντρες και γυναίκες τον μιμήθηκαν άμέσως και το πουδράρισμα των μαλλιών γενικεύθηκε για ένα διάστημα σ' όλη την Ευρώπη.

Η μόδα των κρινολίνων οφείλεται, έξ άλλου, στην Ίνφαντη της Ισπανίας Μαρία - Άννα.

Ο ένας από τους δύο γοφούς της πετούσε πολύ προς τα έξω και κατέστρεφε την εμφάνισή της πριγκηπίσσης, που, κατά τα άλλα, ήταν πολύ όμορφη. Η Μαρία Άννα έπενόησε τότε το κρινολίνο και έτσι έκρυψε αυτό το φυσικό ελάττωμά της.

Η Αυτοκράτειρα Ίωσηφίνα είχε ένα άλλο πολύ μεγαλύτερο ελάττωμα. Τα δόντια της ήταν έλεινα και, από μια νοσήρη προδιάθεσι του οργανισμού της, είχαν άρχισι να πέφτουν από πολύ ένωρίς.

Για να κρύψει αυτό το ελάττωμα, η Ίωσηφίνα έπενόησε τότε τις μαντήλες του προσώπου.

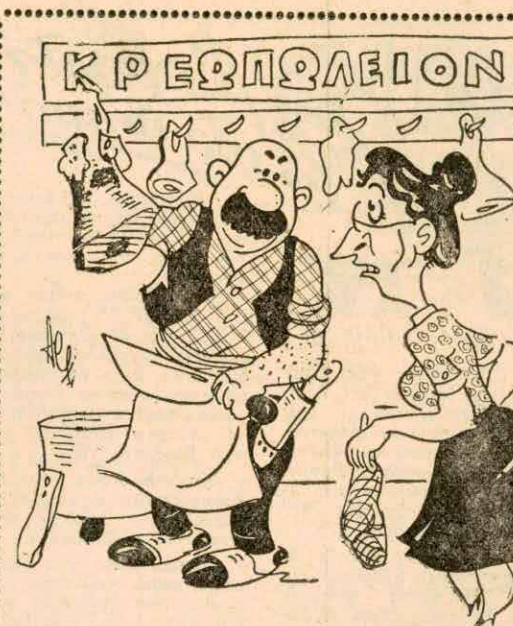
Οι σύγχρονοι της ιστορικοί, άφηγούνται, μάλιστα, ότι η Αυτοκράτειρα συνήθιζε να φέρνι την άκρη της μαντήλας της μπροστά στο στόμα της όταν μιλούσε.

Την εποχή εκείνη, βλέπετε, δεν υπήρχαν οι ψεύτικες οδοντοστοιχίες.

Το βέλο, έξ άλλου, οφείλει την προέλευσή του στην Αυστριακή αρχιδούκισσα Έλισάβετ. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο σπυράκια, που την έκαναν να φαίνεται αποκρουστική. Έπεισθη, λοιπόν, το βέλο, για να τα κρύψει.

Είχε παντρευτή όκτώ φορές

Στο Μάντσεστερ συνελήφθη τελευταία ένας πολύγλωσσος ονόματι Άρθουρ Στήλ. Είχε συνάψει ως τώρα όκτώ γάμους. Το τελευταίο από τα θύματα του ήταν μία νέα με αξιόλογη περιουσία, που την έλεγαν Έλσι Τρέντ. Ο Στήλ της είχεν όποσπάσει ένα ποσόν όκτακοσίων περίπου λιρών, λέγοντάς της πως θα την πήγαινε σε μία νήσο —ού Ειοηνικού, που ήταν δική του όθθεν. Άλλ' εξαφανίσθηκε μόλις πήρε αυτό το ποσόν και οι άστυνομικοί τον συνέλαβαν στο Μάντσεστερ, όπου είχε συνάψει σχέσεις με μία άλλη νέα και έπρεκειτο να παντρευή μαζί της.

— Μισή όκτα είπατε θέλετε; Πειράζει αν βγή...
δύο και έκατό;...
(Σκίτσο Άρχέλ ου)

— Άφού χρειάζεσασιν λεφτά, γιατί δεν ζητού-
να σε δανείσουν;...

— Όταν ρίχνη κανείς στάχτη στο χιλί!...

Μπροστά στο δῆμο

Δραματικό δῆμο

Ο Άλφονσος της Κορδούης είχε τερματίσει τώρα την αντίστασή του κι είχε δηλώσει πίστι και ξεμυσλισμένο βασίλειο Έρρίκο τον 4ο και την κόρη του, Ισαβέλλα, που θα τον διαδεχόταν στο θρόνο.

Δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να κάνει διαφορετικά. Γιατί αν έμενε μακριά, ποιος θα προστατεύει τη βασίλισσα Ιωάννα από τις μηχανορραφίες της Ισαβέλλας, που την μισούσε μ' όλη τη δύναμή της και του στανικού πρωθυπουργού του Έρρίκου 4ου Μπελτράν ντε λα Κουέβα, που, εκμεταλλευόμενος τη θέση και τη δύναμή του, την πολιορκούσε με τις άνιερές προτάσεις του;

Ο Άλφονσος, ελάτρευε την Ιωάννα. Κι η αγάπη του δεν είχε μείνει χωρίς ανταπόκριση. Καρπός των κρυφών σχέσεων του με τη βασίλισσα ήταν η μικρή Ινφαντα Ζουάνα. Άλλα θεωρούσε αγνό και άγιο το αίμα της, ενώ από τ' άλλο μέρος ήξερε πως το αίμα της του αντιπαλού του ήταν πρόστυχο και ταπεινό, γιατί είχε για ελατρία το θάνατο ποδο και την αχαλίνωτη φιλοδοξία του Κουέβα, που η εύνοια του Έρρίκου είχαν ανεβάσει από τα κατώτερα στρώματα στο αξίωμα του πρωθυπουργού.

Θα προσπαθούσε τώρα να ξαναπαρή τη θέση του στην αλή και θα αγρυπνούσε για την ασφάλεια και την τιμή της αγαπημένης του.

Ενα βράδυ, καθώς ήταν βυθισμένος στους σινοχαθμούς του κι έβριε σχεδόν για το μέλλον, είδε έναν άνθρωπο με το πρόσωπο κρυμμένο κάτω από μια μαύρη μάσκα να πληδία από το ανοιχτό παράθυρο μέσα στο δωμάτιό του.

Ο Άλφονσος της Κορδούης έκαμε να τραβήξει το ξίφος του. Άλλ' ο άγνωστος τον καθυσάχε.

— Δεν ήρθα για να σε κάμω κακό, του είπε. Σας φέρνω μια επιστολή μεγάλης σημασίας. Έπειτα από δυο μέρες, θα ξαναρθώ για να πάρω την απάντησή σας.

Και ο άγνωστος εξαφανίστηκε πηδώντας από το παράθυρο.

Η επιστολή προερχόταν από την Ιωάννα.

Η βασίλισσα του έγραφε, ότι, στην πραγματικότητα, ήταν φυλακισμένη μέσα στα άνακτορα. Κι ο Μπελτράν ντε λα Κουέβα, χάνοντας κάθε σέβασμό, την απειλούσε πώς, αν δεν υποχωρούσε στις αξιώσεις του, θα φανέρωνε σε όλους τις σχέσεις της μαζί του.

«Νομίζω πως θα τρελλαθώ, έγραφε η δυστυχισμένη βασίλισσα. Σεις μόνο μπορείτε να με γλυτώσετε. Θα φύγω με σας για την Πορτογαλία, όπου ο πατέρας μου θα με προστατεύει. Εκεί θα παντρευτούμε, θα ολοκληρώσω σε όλους πως η Ζουάνα είναι παιδί σου και θα κάμω γνωστό σε όλη την Ευρώπη πως ο γάμος μου με τον βασιλιά της Καστίλλης είχε παραμείνει λευκός εξ υπαιτιότητος του συζύγου μου...».

Ο Άλφονσος της Κορδούης έφυγε άμέσως από το μεγάλο του κι άρχισε να οργανώνει μια συνωμοσία για την απελευθέρωσή της βασίλισσας. «Οχι! Δεν θα έφευγε μαζί της για την Πορτογαλία. Δεν είχε το δικαίωμα να το κάνει. Άλλα να ανέτρεπε τον Κουέβα και άπαιρνε αυτός τη θέση του. Άλλοιμονο! Το ίδιο βράδυ, ο αντιπαλός του είχε πληροφορηθεί τις ενέργειές του. Και έπεισε την Ινφαντα Ισαβέλλα να διατάξει τη σύλληψή του.

Η δίκη του Άλφονσου έγινε μέσα στη νύχτα από ένα δικαστήριο βασιλικών συμβούλων, που ήταν όλοι θανάσιμοι εχθροί του.

Όπως ήταν επόμενο, το δικαστήριο αυτό τον καταδίκασε σε θάνατο.

Το άλλο πρωί, ώδηγησαν τον Άλφονσο της Κορδούης μπροστά στο δῆμο.

— Εφθασε, λοιπόν, η τελευταία μου ώρα! έπενε ο καταδίκος, βλέποντας τις προτομαστές που είχαν γίψει για την εκτέλεσή του.

— Οχι, ακόμη! απάντησε ένας άνθρωπος, που έστεκε λίγο πιο πέρα, έχοντας το πρόσωπό του κρυμμένο κάτω από μια βελούδινη μάσκα.

Ο Άλφονσος αναγνώρισε από τη φωνή του τον Μπελτράν ντε λα Κουέβα.

Ο άνθρωπος αυτός στεκόταν τώρα μπροστά του.

— Ομολόγησε, του είπε, πως είσαι πατέρας της μικρής Ζουάνας και οι πράξεις της φυλακής θ' ανοιχθούν άμέσως μπροστά σου.

Ο Άλφονσος της Κορδούης σήκωσε περήφανα το κεφάλι του.

— Η βασίλισσα, απάντησε, στάθηκε πάντα στο ύψος της θέσής της!

— Είναι η τελευταία σου λέξη;

— Η τελευταία!

Ο Άλφονσος της Κορδούης προχώρησε κατόπιν προς το μέρος του δημίου, έκαμε το σημείο του σταυρού, γονάτισε και ακούμπησε πάνω στο βάθρο των εκτελέσεων το κεφάλι του.

Είμαι έτοιμος, είπε προς τον άνθρωπο που έστεκε πλάι του. Έσύ;

Χωρίς ν' απαντήσει τίποτα, ο δημίος σήκωσε το τσεκούρι του και μ' ένα μόνον χτύπημα έκοψε πέρα από τα πόδια του το κεφάλι του Άλφονσου της Κορδούης.

Η τιμή της Ιωάννας είχε σωθεί!

Λίγον καιρό αργότερα, η δυστυχισμένη βασίλισσα έφευγε κρυφά για την Πορτογαλία, παίρνοντας μαζί της και τη μικρή Ζουάνα...

ΛΟΥΙ-ΝΤΕ ΣΑΙΝ-ΠΩΛ

Μία περιφημή κλεπτομανής

Ενα χαριτωμένο επεισόδιο συνέβη πρό ημερών στα γραφεία της αστυνομικής διεύθυνσης της Νέας Υόρκης.

Ενας πόλιςμαν είχαν οδηγήσει στο γραφείο του έπισημο Νόρτον μια κοπέλα υποτροπινή κλεπτομανή, την κυρία Έλιοθελ Μπλκσκόρ, που είχε στο ένεργητικό ή το παθητικό της, εν προτίματε, 23 καταδίκες.

Ο έπισημο Νόρτον άρχισε να την ανακρίνει. Η κυρία Μπλκσκόρ, όμως, έμεινε προθύμη το πάθος της και ανέφερε στον αστυνομικό ότι όλες οι προσπάθειες που είχε καταβάλει για ν' απαλλαγεί απ' αυτό δεν έφεραν αποτέλεσμα.

— Όταν συνομιλώ μ' έναν άνθρωπο, είπε, τα χέρια μου πηγαίνουν μόνα τους στις τσέπες του...

Ο έπισημο Νόρτον έφερε εντοικτωδώς τα χέρια στις τσέπες του. Και άμέσως έγινε κατακόκκινος από όργη:

— Τα χέρια μου... το στομάχι μου... το ρολόγι μου! φώναξε.

Η κυρία Μπλκσκόρ τον καθυσάχε.

— Τα έχω όλα εδώ του είπε, δείχνοντάς του τη τσάντα της, καθώς έπιανε το κρασί σας και ένα κουτάκι με τσιγάρα.

— Άλλα πότε μου τα πήρατε;

— Δεν σας το είπα; απάντησε γελώντας η κυρία Μπλκσκόρ. Τα χέρια μου πήγαν μόνα τους στις τσέπες σας τη στιγμή που σας μιλούσα για το πάθος μου...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του Ντι-Ντι-Τι

Η αναγκάλυψις και τα άποτελέσματά του

Ακόμη και τα «άστρα» του Χόλλυγουντ δεν γνώριζαν ποτέ τόσο διαφημοί και τέτοια δισσημότητα, όσο... το Ντι-Ντι-Τι! Έλαχιστοι όμως ξέρουν από πού προέρχεται αυτή η ονομασία του. Τα τρία λοιπόν ψηφία που την αποτελούν είναι τα αρχικά του έπισημομικού του ονόματος: «Δικλνυρ-διφιν-νυλ-τριχλνυρσθάνιν».

Η ουσία αυτή ανακαλύφθηκε το 1874 από ένα Γερμανό χημικό, ο οποίος όμως ενδιαφέρθηκε έντελως θεωρητικά για τη χημική της σύνθεσις και κατόπιν την έρευνσε. Το 1940, ένα έλβετικό έργοτάσιο άρχισε να παράγει ένα προϊόν, το «Γκεσαρόλ» που διεφημιζότο και πετοκτόνο για τα αυτοκίνητα και περιείχε ως ενεργό συστατικό μια ποσότητα της ουσίας του Γερμανού χημικού. Κανείς όμως δεν είχε αντιληφθεί ακόμη τις δυνατότητες του Ντι-Ντι-Τι.

Οι πολεμικές συνθήκες κι η έλβετική ουδετερότητα δεν επέτρεπαν να σταλθεί στην Αμερική η συνταγή ή οποιαδήποτε άλλη πληροφορία για το «Γκεσαρόλ». Μπόρεσε όμως ένας Αμερικανός στρατιωτικός ακόλουθος, το Νοέμβριο του 1942 ν' αγοράσει και να στείλει στη χώρα του 50 κιλά αυτού του προϊόντος. Οι Γερμανοί δεν έδωσαν σημασία στο πράγμα και δεν διαμαρτυρήθηκαν καθόλου στην Έλβετική Κυβέρνηση.

Σ' ένα αμερικανικό χημικό έργοτάσιο, κατεργάσθηκαν 50 γραμμάρια του προϊόντος κι έπεμψαν μισό γραμμάριο ενός κρυσταλλικού συστατικού του, στο οποίο έδωσαν τον αύξοντα αριθμό «1506». Το κρυστικό Γερμανικό Έργοτάσιο της Μπέλτοβιλ ανέλαβε κατόπιν μια ακόμη δυσκολότερη εργασία: να βρει τη συνταγή αυτών των κρυστάλλων, ούτως ώστε νανε δυνατή η παρασκευή τους.

Σε δυο μήνες, δηλαδή τον Ιανουάριο του 1943, είχε εξακριβωθεί κι αυτό. Αργότερα οι Αμερικανοί διπλωμάται της Έλβετίας έμαθαν την έλβετική συνταγή, κι έτσι έξεκρίθηκε ότι οι χημικοί των Ηνωμ. Πολιτειών δεν είχαν νηλασθή.

Όσο για την αξία του Ντι-Ντι-Τι, δεν αληθεύει βεβαία άπολυτα αυτό που νόμισαν μερικοί στην αρχή: ότι θ' απαλλάξει οριστικά τον κόσμο απ' όλα τα έντομα κι απ' τις αρρώστιες που μεταδίδουν. Πάντως όμως, όπως είπαε ένας ειδικός «το Ντι-Ντι-Τι είναι η μεγαλύτερη συμβολή του πολέμου στη μελλοντική ύμεια του κόσμου».

Πρό 15 ετών ακόμη, ένας διακεκριμένος Αμερικανός καθηγητής πανεπιστημίου έλεγε ότι είναι ανώφελη κάθε προσπάθεια για να εξοντωθούν οι μύγες — που μεταδίδουν ωστόσο περισσότερες από 30 αρρώστιες. Το ίδιο βεβαίως και για τα κουνούπια. «Φαίνεται — έλεγε — πως δεν θα λείψουν ποτέ». Κι όμως το Ντι-Ντι-Τι τα αποδεκάτισε.

Στις μάχες του Ειρηνικού, Άγγλοι Αυστρο-Οί κι Αμερικανοί ράντισαν προηγουμένως με Ντι-Ντι-Τι τις περιοχές όπου επρόκειτο να προελαθούν. Έτσι, μια γερμανική εφεύρεσις συνετέλεσε σημαντικά στη συμμαχική πολεμική προσπάθεια.

Εξ άλλου, στα πειράματα που έγιναν στις ζούγκλες του Παναμά, μερικοί έπισημοι έρετες έπίθεσαν ήρωικά επί δυο νύχτες στις έπιθέσεις των άπειρορικών κουνουπιών. Ύπελονίσαν δέν ότι καθεμιάς δεκάτον κατά μέσον όρον 35 ταμπήματα στο λεπτό. Έπειτα όμως από ένα ραντίο με Ντι-Ντι-Τι, την τρίτη νύχτα, η αναλογία ήταν μόνον ένα ταμπήμα κάθε 4 λεπτά!

Ένα άλλο ενδιαφέρον πείραμα άφορούσε τις φείρες. Ένας έπισημοις φορούσε συνεχώς ένα βαμβάκερο πουκάμισο, έμποτισμένο με διάλυμα 5% Ντι-Ντι-Τι. Κάθε πρωί του έβαζαν φείρες μέσα απ' αυτό, και σε λίγες ώρες είχαν φουφάει όλες. Το πουκάμισο λοιπόν αυτό πλύθηκε 8 φορές, κι όμως μετά 619 ημέρες, διαπρόχους ακόμη την έντομοκτόνο δύναμή του, που δεν έδειχνε σημεία εξασθένησας!

Λίγον αργότερα το Ντι-Ντι-Τι εξώτωνσε τις φείρες της Νεαπόλεως, κι έτσι σταμάτησε η έπιδημία εξανθηματικού τύφου που είχε ξεσπάσει ο' αυτή την πόλη.

Οι άρραβωνιασμένοι

Όταν το 1941, στη μικρή μας έπαρχία ήρθαν να κατασκηνώσουν οι πρώτοι στρατιωτικοί, η Άννα, η μεγαλύτερη αδελφή μου, γνώρισε τον Περικλή, έναν αξιωματικό πάνω κάτω είκοσι πέντε χρόνων.

Εγώ τότε ήμουνα δέκα οχτώ ετών και διασκεδάζα ακούγοντας όλα τα μυστικά της Άννας, τις έλπίδες της, τις απογοητεύσεις της, τις αισθηματικές εξομολογήσεις της για τη μεγάλη αγάπη που αισθανόταν για τον Περικλή.

Δε γνώρισα τον Περικλή γιατί δεν έδωκα σχεδόν ποτέ, μα γι' αντίσταθμισμα ήταν πάντα μπροστά μας στη μικρή καμαρούλα μας όπου κοιμόμασταν η αδελφή μου κι εγώ, κι' όλο μιλούσαμε γι' αυτόν.

Μια ξαφνική διαταγή αναχωρήσεως, ένας συγκινητικός αποχαιρετισμός και αιώνιες υποσχέσεις. Ο Περικλής έφυγε για το Αλβανικό μέτωπο και ύστερα από μερικά δελτία, η Άννα δεν πήρε πια καμμία είδησι απ' αυτόν.

Η Άννα έκλαψε για τον ώραίο της αξιωματικό, μην έλπιζοντας πια ότι θα την ξαναβούματαν. Πέρασαν τέσσερες μήνες και η αδελφούλα μου άρρωσθηκε από κακοήθη τύφο. Όταν κατάλαβε πως δεν θα γίνονταν πια καλά με φίλησε με το δάκρυα στα μάτια και με παρακάλεσε να της χτενίσω τα ξανθά μαλλιά της σαν διάδημα στο κεφάλι, έτσι όπως άρεσαν στο Περικλή. Και το ώραίο της σβυσμένο πρόσωπο άπόμεινε ζωντανό στις θλιβερές άναμνήσεις μου, έτσι όπως ξεχώριζε μέσ' στην λευκή τουλάεττα της, την παρθενική κι άγνή, που η άμοιρη τύχη της δεν την άφησε να τη φέρση νύφη.

Η άνάμνησι του Περικλή όλο και έσβυνε με τον καιρό και περνούσα τις μέρες μου με τις δουλειές του σπιτιού, μερικούς περιπάτους και συχνές έπισκέψεις στο νεκροταφείο.

Ακριβώς μία μέρα που γύριζα απ' τον αγαπημένο τάφο, βρήκα ένα γράμμα του Περικλή προς την Άννα.

«Να, Άννα μου. Πες της πως την αγαπάω πάντα και πως θα πεθάνω με τ' όνομά της στα χείλη μου». Δυο μέρες αργότερα ξεψύχησε. Θέλησα να τον θάψω εγώ κι' έβαλα στο φέρετό του όλη την έλληλογραφία της αγαπημένης του.

Σώπασε. Δεν ήξερε πως αυτή η θλιβερή είδησι ήταν ένα πλῆγμα για την καρδιά μου και πως τα γράμματα εκείνα, νεκρά πια κι αυτά, τα είχα γράψει για έναν έρωτα που δε νηότισα.

Κλαίοντας του είπα την αλήθεια κι' έκείνος έφυγε συγκινημένος, προσπαθώντας να με παρηγορήσει.

Από τότε δεν ξαναείδα το φίλο του Περικλή. Από τότε δεν παντρεύτηκα. Έμεινα πιστή στη μνήμη του Περικλή και της Άννας, των άτυχων αυτών παισμάτων που τόσο αγαπήθηκαν, μα που η μοίρα δεν τους ένωσε.

ΛΙΑ ΛΕΝΟΤΤΙ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Παράδοξα περιστατικά

Τα όνειρα συνδέονται πολλές φορές με περιεργότατα ψυχικά φαινόμενα, με περιπτώσεις τηλεπαθείας με προφητείες καταπληκτικές... Τα περιστατικά που αναφέρουμε πιά κάτω, δεν μπορεί παρά ν' άφίσουν σκεπτικό άκόμη και τον πιο υλιστή.

Χάρης σ' ένα όνειρο η κ. Κλάρα Κρέμπε έμαθε μια πληροφορία, που δεν θα την άφαιαν ποτέ να περάσει οι Αμερικανοί λογοκρίτη, για λόγους στρατιωτικής ασφάλειας. Ο σύζυγός της, άξιωματικός του αμερικανικού στρατού, της τηλεγράφησε ότι είχε μετακινηθεί, με άγνωστο προορισμό, κι' ότι θα περνούσαν ίσως μήνες προτού της στείλη τη νέα διεύθυνσή του. Τρεις νύχτες αργότερα η κ. Κρέμπε άνευρέθηκε ότι ο ταχυδρόμος της είχε φέρει ένα τεράστιο γράμμα απ' το σύζυγό της κι' ότι διάβασε πάνω στο φάκελλο τη διεύθυνση του άποστολέως, την οποία άπέτυχε καλώς στη νύχτη της. Μόλις ξύπνησε, τη σημείωσε. Την άλλη μέρα τηλεγράφησε στον άντρα της, ο' αυτή τη διεύθυνση. Κι' έκείνος έλαβε το τηλεγράφημα! Η διεύθυνσις ήταν σωστή.

Στα έπισημα δικαστικά αρχεία του Άιλλινόις άναφέρεται η έξης περίπτωση: Μία νύχτα του 1915, η μητέρα κάποιου Κάρλ Γουάντερερ φώναζε στον ύπνο της: «Παιδί μου! Κάρλ!... Τον κρεμάνε!...». Όταν ξύπνησε, σε λίγα λεπτά, είπαε στην κόρη της ότι είχε όνειρευθί πως ο γιός της — που ήταν τότε τούτοπου παιδί — είχε άπαιχνοηθεί απ' το δῆμο. Άφου την καθυσάχεσαν οι δικαί της όσο μπορούσαν, η κ. Γουάντερερ ξανακοιμήθηκε. Καί δεν ξύπνησε πια ποτέ! Το πρωί, η κόρη της τη βρήκε νεκρή από συγκοπή.

Πέρασαν από τότε 5 χρόνια. Στις 21 Ιουνίου 1920, η Κάρλ σκότωσε τη νέα σύζυγό του. Δικάσθηκε τότε σταδικάθηκε κι' εκτελέσθηκε με άπαγχονισμό. Το ραγικό όνειρο της μητέρας του είχε έπαληθεί.

Ο ζωγράφος Τζωρτ Μπάρνινγκ είχε έσπληθί για να ξεκουρασθή σε μία πολυθρόνα, στο άτελιέ του, το Γουέστγουντ της Αμερικής. Τον πήρε έτσι ο ύπνος κι' όνειρευθηκε ένα σκύλο, φόβιο σε μία κιοισμένη βουνοπλαγιά. Άναγνώρισε το σκύλι της οπιτονοικοκυράς του, τον Κίνγκ. Όταν ξύπνησε ο ζωγράφος, διηγήθηκε το όνειρό του στην κόρη της οπιτονοικοκυράς. Τη νύχτα εκείνη, ο σκύλος δεν ένυρισε στο σπιτί. Καί την άλλη μέρα, τον βόσκαν, κοτωμένο από σύκοκιντο, στη θέσι άκριβώς που είχε όνειρευθί ο Μπάρνινγκ.

Η κυρία του πλῆρους τότε κάποιον για να τον θάψη και του συνέστησε να βάλη μαζί του και το περιλαίμιό του, γιατί το άναπούσε πολύ. Την ίδια νύχτα ο Μπάρνινγκ όνειρευθηκε πάλι ότι τον ακολουθούσε ο Κίνγκ, περιλαύς γιατί δεν φορούσε το περιλαίμιό του. Το που η οπιτονοικοκυρά του άότιπες έκείνον που είχε θάψει, το σκύλι, κι' εξαορίθωσε ότι δεν είχε άώσει σημασία στην ύστασι της κι' ότι είχε άμελῶς να βάλη το περιλαίμιό μέρα στον τάφο του Κίνγκ!

Στις 3 Ιανουαρίου 1891 κάποιος Τόμπσον παρουσίασθηκε στο φωτογραφείο κάποιου Ντίκινσον, στο Νιουκασλ της Άγγλιας, και έζησε μερικές φωτογραφίες που είχε παραγγείλει. Φάνηκε πολύ στενωχωμένος όταν του είπαν πως δεν ήταν άκόμη έτοιμες, κι' έφυγε άφου δήλωσε ότι δεν έπρόκειτο να ξαναγυρίσει.

Την ίδια λοιπόν ημέρα ο Τόμπσον ήταν βαρεμένος άρρωστος και δεν είχε σκεπτικό καθόλου απ' το κρεβάτι του, όπως βεβαίως άλλωστε κι' η νοσοκόμος του που δεν είχε φωνή διάλου άπο κοντά του. Είχε άποκοιμηθί για λίγο, και στον ύπνο του παραμύθισε συνεχώς για τις φωτογραφίες του κι' όνειρευθηκε ότι πήγε να τις πάρη. Λίγες ώρες αργότερα ξέπληκσε.

Η Άγγλική Έταιρεία Ψυχικών Ερευνών άσχελήθηκε με την εκπληκτική αυτή περίπτωση, κι' έξεκρίωσε απ' το Ντίκινσον κι' άπο άλλους μάρτυρες ότι ο Τόμπσον είχε παρανοήσασθί η παρανοήσασθί στο φωτογραφείο. Ύπρχε έλαχιστο στα βιβλία του καταστήματος μια σημειωτική με τα παραπάνω του για την καθυστέρηση των φωτογραφιών του. Πρέπει λοιπόν να συνηθίζουμε ότι έκαμε αυτή την έπίσκεψή το «ταρτικό σῶμα» του την ώρα που ύπνου του; Είπε πάντως σκύλο να άώσει κανείς μια έδήνησι σε τέτοια ύπνια...

Νέσι εξωφρενισμοί της μέδας

Η καλοκαιρινή παρισινή μόδα θέλει τις γυναίκες «τοιχωμένες», ντυμένες όπλεσθί, με συνδυασμούς των τριών χρωμάτων της γαλλικής σημαίας, του μπλε, του λευκού και του κόκκινου.

Μεταξύ των νέων εξωφρενισμών που ληονάει είναι και το «πανταλόνι των άδερικών», που υιοθέτησε το άνδρικό με τη διαφορά ότι ανεβαίνει ως το στήθος, το «νιλέκο των καταδίκων» με κόκκινες και λευκές ραβδώσεις και το «βουλάρι του πειρατού», που δένεται στον τραχήλο.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

GUERRELA VIGNIE

DAVIDOV FILS

LECOLE PIGIER

ΤΗΛΕΦ. 33.398

Αν. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 54

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΝΣΤ/ΝΟΥ 60

ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΦΕΑΣ

Νέο Αμερικανικό Ανακάλυψη ΚΡΑΤΙΟΝΕΒΡΙΚΙ

ΦΛΟΡΕΣ

TO MONO POT ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

ΛΕΤΗΕΓΕ: ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ ΠΑΤΗΡΙΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΠΑΤΗΡΙΟΝ ΝΕΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

Κουβαρίστρα ΠΡΙΟΝΙ

«ΣΚΟΤΩΣΑ» ΤΟ ΧΟΡΟ

Οί τσιγγάνοι της Τριάνας φαίνονται πιο καθαροί απ' όλους τους άλλους στην Ισπανία. Όταν οι μελαγχρινές κοπέλλες τους χορεύουν, ανάμεσα στις ροδακάδες, ξαναζή τη λή ή άγρια ποιητική της Άνδαλουσίας...

Ο Ζοακίμ χτύπησε την πόρτα ενός τσιγγάνικου σπιτιού και ρώτησε τον οικοδεσπότη, που χαρτόπαιζε μαζί με φίλους του — όλους κουρελιές, αλλά με ύψος πενήντα και μεγαλοπρεπές:

— Θάρρη να χορέψω άπ'ωψε ή Μαριπόζα;

— Τί σε νοιάζει σένα για ή Μαριπόζα; ρώτησε της κοντός κι άδύνατος γέρος.

— Θέλω να την δώ...

— Δεν μπορεί κανείς να τη δ'η πριν νυχτώση... είπε ο γεροντάκος.

— Έρχεται ν' αντίκαταστήση τον ήλιο, πρόσθεσε ή άλλος.

Σε λίγο, άρχισαν να μαζεύονται κι άλλοι πολλοί τσιγγάνοι. Φώναζαν, έπιαν, έβριζαν και γελοούσαν. Ξαφνικά, αναταράχθηκαν όλοι: «Έφτανε ή Μαριπόζα! Θάλεγε κανείς πώς όλες οι καρδιές ρίγησαν ήδονικά...

Ο γεροντάκος την πλησίασε και της είπε κάτι, δείχνοντάς της το Ζοακίμ. Έκείνη κίταξε με κάποια περιφρόνηση τα φθαρμένα ρούχα και τα λασπωμένα παπούτσια του ξένου. Πήγε κοντά του και τον ρώτησε:

— Τί με θέλεις;

— Ξαφνικά, έβγαλε μία φωνή. Τον αναγνώρισε, παρ'όλη τη στασιμότητα φορεσιά του: Ήταν αυτός που τον είχε έγκαταλείψει άσπλα-

χνα πριν από δέκα χρόνια στο Παρίσι...

Αποτραβήχτηκε ένα βήμα, αλλά το ταπεινό ύφος του, την καθησύχασε. Όχι, δεν είχε κακούς σκοπούς, ήταν μόνον ένας δυστυχισμένος έρωτευμένος, που δεν ήξερε παρά να κλαίει...

Προσπαθούσε τώρα να της χαμογελάσει, με τα παλιασμένα χείλη του.

Έκείνη τούκανε νόημα να την ακολουθήσει, για να μη τραβήξει την περιέργεια των τσιγγάνων, που την νόμιζαν γυναίκα της φυλής τους... Όταν βρέθηκαν μόνοι, σε μία γωνιά του σπιτιού εκείνου της ήδονης, χύθηκε στο λαιμό του, με έκδηλως λατρείας, που δεν κατάφερναν άσπότης να κρύψουν την υποκριτική ψυχή της...

— Σε ξαναβρίσκω, επί τέλους, Ζουλιέτ μου! της λέει γλυκά ο Ζοακίμ. Δέκα δλόκληρα χρόνια έψαχνα για σένα!

— Ω, πολυαγαπημένο μου, έγω σ' είχα πάντα μέσα στην καρδιά μου!... Μά έκανα μία τρέλλα... Βλέπεις ο χορός με παρέσυρε... Είπε το πάθος μου, που δεν μπορούσα να το ικανοποιήσω όσο έμενα κοντά σου... Προσπάθησα να το νικήσω, μα δεν μπόρεσα...

— Μου υπόσχεσαι τώρα να μη κάνης κανένα σκανδαλό εδώ; Δεν πρέπει αυτοί οι άνθρωποι να μάθουν πώς δεν είμαι τσιγγάνα... Γι' αυτούς είμαι ή Μαριπόζα, μία γυναίκα της φυλής τους. Με λατρεύουν, μά είναι ικανοί να με σκοτώσουν, αν μάθουν πώς τους γέλασα...

Έξακολούθησε ακόμη να

Κρητικές μαντινάδες

Αυτός που μας έχωρισε μη σπείρη, μη θερίση σάν το μεταξοκώλκα λίγον καιρό να ζήση.

Παραπονούμαι σου πολύ μάχω πολύ μεράκι γιατί ήκαμες τ' άκειλι μου πικρό σάν το φαρμάκι.

Όπ' έκαμε το χωριό σόν κόσμο να ύπαρχη θεέ μου δός του βάσινα, ώστε να ζή να τάχη.

Πείσμα, σόν πείσμα μου λαλείς, πεισματικά το κάνεις, πείσμα να βγάλης στήν καρδιά να μη μπορείς να νιάνης.

Έμαθα πώς μ' άρνθήθηκε, καλά καίς πουλί μου, μεπλό 'χα κι' έβγαλά 'τονε από την κεφαλή μου.

Όποιος τά λόγια σου γροικά και τ' άρκους σου πιστεύει, σόν άμμο κυνηγά λαγούς και σά βουνά φαρεύει.

Τό δέντρο που καμάρωνα καθημερινή και σκόλη, άλλου 'ριξε τους κλώνους του σε ζένο περιόβλι.

Ός τρέμ' ή γής με τό σεισμό και τό βουνά χελούνε, έτσι κι' έγω ταραζούμαι όντας σε σάλλογουμε.

Τρεις π'ήκες όρις θα γενώ τη μέση σου να ζωω, κι' όταν θα πής να μ' άρνθής, θέ να σε θανάτωω.

Ήκουσα, πώς παντρεύεσαι με γειές σου με χαρές σου, όλοι να τρών σόν γάμο σου κι' ενώ τις λειτρούνες σου.

μιλάη, με τό σκοπό να τον συγκινήση, να τον καθησύχαση. Έπειτα θα είδοποιούσε με τρόπο το Ζαγγαρέλα, που θ' αναλάμβανε να την προστατεύση. Αν χρειάζοταν ένας-δύο μαχαιροδγάλτες της Τριένας θα κανόνιζαν την υπόθεσι του Ζοακίμ...

— Ο χορός!... Ο χορός είναι ή αιτία... ξαναείπε. Μά, κι' αν έφυγα, ή καρδιά μου όμως έμεινε κοντά σου...

Ο Ζοακίμ τη γέμιζε χα- δία. Κι' έκείνη γύριζε αλ- λού το πρόσωπό της, για να μωρέση να χαμογελά- σκ κρυφά κι' ειρωνικά για την αιώνια βλακεία των άν- δρών...

— Σε πιστεύω, γλυκειά μου! της έλεγε ο Ζοακίμ. Ναι, ο χορός, αυτός ο χο- ρός φταίει για όλα! Είμαι βέβαιος!... Αν έλειπε αύ- τος, ο μοναδικός ένοχος, θα ζούσαμε ακόμη τόσο ευτυ- χισμένοι σόν μικρό σπιτά- κι μας, σόν Παρίσι!... Αν έλειπε ο χορός, δεν θαχα χύσει τόσα δάκρυα, σά 10 αυτά χρόνια που σ' άναζη- τούσα... Έννοια σου, λα- τρευτή μου, και θα λείψη τώρα αυτός ο χορός, μία για πάντα!...

Τράβηξε άστραπιαία έ- να καλοκασισμένο μαχαίρι που τό φύλαγε, κρυμμένο έ- πιδέξια, απ' τη στιγμή που είχε φανή ή άπιστη, και μ' ένα γρήγορο χτύπημα της έκοψε τη μία φτέρνα...

Η χορεύτρια σαριάστηκε κάτω, βγάζοντας ένα πνι- χτό ούρλιασμα.

Ο Ζοακίμ σηκώθηκε. Τό πρόσωπό του δεν έκανε τόν έλάχιστο μορφασμό. Έξα- κολουήσε να μιλάη, και τώρα τά λόγια του εξέφρα- ζαν την τρομερή χαρά της εκδικήσεως:

— Κουράγιο, πολυαγα- πημένη μου Ζουλιέτ!... Τόν έδωξα για πάντα, τό χο- ρό. Δεν θα ξαναγυρίση πο- τέ πιά!... Είσαι δική μου τώρα, Ζουλιέτ... έσύ που έ- χεις γίνει ή Μαριπόζα, τό καμάρι των τσιγγάνων κι' όλης της Ισπανίας!... Δεν θα μπορείς πιά να χορεύς... ούτε θα μπορείς σχεδόν να περπατήσεις γιατί θα κου- τραίνεις! Πάει πιά ο χο- ρός, λατρεία μου! Τόν έ- δωξα για πάντα...

Μά ή χορεύτρια δεν ά- κουγε πιά τίποτε, γιατί εί- χε λιποθυμήσει.

Ο Ζοακίμ τράβηξε πρós την πόρτα, βγήκε ήσυχα απ' τό τσιγγάνικο σπίτι της ή- δονης και χάθηκε μέσα στη νύχτα — τη μαγική νύχτα της Άνδαλουσίας, που άν- τηχούσε από τραγούδια και κιθάρες κάτω απ' την ά- στροφεγγιά...

N. ΚΑΤΣΑΝΟΒΑ

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου τό υυστικό μας

M. Λαμπρόπουλος

Αν Κωνσταντίνου 12
Τηλ 53 100

Σημ.: Αί προσκομίζουσα
τό παρόν άπόκομμα λαμ-
θάνουν δωρεάν κάτι.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο χαλβάς

Μία φορά ο Χότζας ταξιδεύοντας στα μέρη του Άφιον Καρά Χισάρ έ- φτασε σε μία πόλη, κι' ενώ τριγυρούσε στους δρόμους, πέρασε κι' από ένα χαλδαζήδικο, όπου μόλις είχαν φτιάξει χαλβά σιμιγδαλένιο. Η μυρωδιά του χαλβά τόσο τον έλγισε, ώστε μπήκε ντουρουζό μέσα, κι' άρχισε να παίρνει με τά χέρια του κομμάτια χαλβά από την πιτάελα και να τά χάφτη.

— Βρέ θεοκατάρατε, τί κάνεις έκει; φώναξε με όργη ο χαλδαζής και χωρίς να χάζη καιρό τόν άρχισε στις γρο- θιές, που τόν έκανε του αλατιού!

Τό δράδυ της ίδιας μέρας ο Χότζας φιλοξενήθηκε από τόν Καδή της πό- λεως, που άπάνω στην κουβέντα άρχι- σε να τό εκθειάζη τά έκλεκτά γλυκι- σματα και σερμπετία πούφτιαναν έκει.

Ο χαλβάς μας, φίλε μου Χότζα, είναι εξαιρετικός, τού είπε ένθουσια- σμένος, χαϊδεύοντας την κοιλιά του. Τόν δοκίμασες περιχμώμενον με κανέλλα και γεμισμένον με άμύγδαλα;

— Πώς... πώς... βέβαια, απάντη- σε ο Χότζας. Έγώ μάλιστα τόν δοκί- μασα παραγεμισμένον με... γροθιές! Κι' άντί να χαϊδέψη την κοιλιά του, έξυσε την πλάτη του.

★

Άφανισμένος από τό φτώχεια ο Να- στραδίν δεν ξεμύτιζε πιά από τό σπι- τι του, δεν πατούσε σόν παζάρι. Και πώς να τολμήση να κάνη ένα τέτοιο πράγμα που χρωστούσε σ' όλους: σόν μπακάλη, τόν ψωμά, τόν παπουτσή, τόν κουρέα...

Μία μέρα κάποιος χτύπησε την πόρ- τα του σπιτιού του. Ο μικρός άνηψιός του Χότζα έτρεξε να δ'η ποιός είναι και σε λίγο γύρισε.

— Ποιον ζητούν, μπρέ Μεμέτη; τόν ρώτησε άνήσυχος ο Χότζας.

— Εσένα, μπάρμπα. Είναι δυο άν- θρωποι και θέλουν λείν να σε δούν.

— Είσαι βέβαιος, μπρέ παιδί μου, πώς ζητούν έμένα; Σου είπαν τ' όνο- μά μου;

— Καί βέβαια. Με ρώτησαν: «—Μέ- σα είναι... αυτός ο τζαναμπέτης;».

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο θηριόδομαστής: Μη τό φοβάσαστε τό λιοντάρι. Πές τε πώς είναι μία μεγάλη γάτα.

Ο έπισκέπτης: Άν π'ή ό- μως κι' αυτό ότι είμαι ένα μικρό πον- τίκι;

★

Ο πελάτης: Όχι, όχι. Αυτό τό καπέλλο δεν μου άρέσει καθόλου. Με κάνει σάν ήλίθιο.

Ο ύπάλληλος: Μά, κύριε. Αυτό είναι τό καπέλλο που φορούσατε όταν ήρθατε.

Άπαγορεύεται ή άναθεώρεσις ό- ποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύ- χους άνευ έγγράφου άδείας της διευ- θύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ σφωδώνς τ'ω άρθρω 6
§ 1 του Α. Ν. 1092/1938
Ίδιοκτητής Διευθυντής: Ιωάννης Παπα- γεωργίου. Κετοικία: Βποσάριωνος άρ. 3
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μεγείλας 9 Άθήνας.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία... δρχ. 115.000
» Έξάμηνος... » 60.000
» Τριμηνος... » 30.000

Εμβάσματα έσωτερικού διά ταχυδρομ- κής έπιταγής και έξωτερικού διά τρα- पेζιτικής τοιούτης πρós τόν κ. Ι. Γ. Παναγεωργίου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με το μαύρο ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟ

Παράξενο διήγημα

Ήταν περίεργος τύπος ο Γκόντ- φριντ Βόλφραγκ. Νέος, από καλή οί- κογένεια της Γερμανίας, σπούδαζε σόν Πανεπιστήμιο. Μία έμφυτη όμως μουσικοπάθεια μαζί με την περιωρι- σμένη ζωή του και τις κουραστικές μελέτες του, είχαν κλονίσει την ύ- γεια του κι' είχαν άρρωστήσει τη φαντασία του. Ζούσε λοιπόν σ' ένα δικό του κόσμο και πίστευε πως κά- ποιο κακό πνεύμα τόν άπειλούσε όνει- ρώντας να τόν σύρη στήν καταστρο- φή... Η έμμονη αυτή ιδέα τόν τόν είχε κάμει τόσο μελαγχολικό και μισάνθρωπο, ώστε αποφάσισαν οι δι- κοί του να τόν στείλουν να συνεχί- σ'η τις σπουδές του σόν ξένοιαστο και χαρούμενο Παρίσι.

Όταν όμως έφτασε ο Γκόντφριντ στή γαλλική πρωτεύουσα, έόσπαρε ή Έπανάστασις. Οι σκηνές του αίμα- τος και της φρίκης έπνέσαν ακό- μη πιο πολύ τήν ευαίσθητη ψυχή του και τόν έκαναν ν' άπείσσει τόν κό- σμο. Ζούσε, όλομόνοχος, σ' ένα σκυ- θρωπό δωμάτιο, σόν Κωρτίε Λατέν, και περνούσε τις ώρες του στις δι- μόσιες βιβλιοθήκες, χωμένος σά παλά βιβλία.

Δεν είχε ποτέ γνωρίσει τόν έρω- τα. Ότόσο θούμαζε τη γυναικεία όμορφιά. Και, συχνά, στήν κάμαρά του όνειροπολούσε τά βράια προσω- πικά που είχε συναντήσει...

Μία νύχτα λοιπόν, όνειρευόθηκε μία νέα κοπέλλα, άγνωστη, με άγγελι- κή όμορφιά. Τούκανε τόση έντυπω- ση, ώστε τήν ξαναείδε κι' άλλες φο- ρές σ' όνειρό του. Και σόν τέλος τήν έρωτεύθηκε τρελλά.

Αυτή ήσαν ή κατάστασι του, όταν μία θρασύ γύριζε άργά σόν σπίτι του. Ή μπόρα λυσσομανούσε, τό δράδυ έκείνο. Οι άστραπές φωτίζι- νους στενούς δρόμους κι' οι βροντές έκαναν να τρέμουν τά τείχη των παραθύρων.

Ο Βόλφραγκ έφτασε στήν πλατεία της Γρέβης, τό συννησιμένο τόπο των θανατικών εκτελέσεων. Ήσαν οι μέρες της Τρομοκρατίας, κι' ή καρμάνιλα έμενε συνεχώς στυμέ- νη, περιμένοντας τά θύματα που έ- θαφαν καθημερινώς τά ξύλα της με τό αίμα τους...

Όταν τήν είδε ξα- φνικά μπροστά του, στή λαμφή μιας άστραπής, ο Γκόντφριντ ανατρίχια- σε και σταμάτησε. Τήν ίδια στιγμή ό- μως, διέκρινε μία οκιά, καθισμένη σ' ένα απ' τά τελευταία σκαλοπάτια της.

Ήταν μία γυναίκα μαυροντυμένη, με τό πρόσωπό της κρυμμένο σά χέρια της και τά μαλλιά της λυμένα κάτω απ' τη ραγδαία βροχή.

Ο Βόλφραγκ ήξερε ότι, τις ήμέ- ρες εκείνες, πολλές άριστοκράτισ- σες περιπλανιόντουσαν άδεντες σούς δρόμους, άφου ο θάνατος τις είχε στερήσει απ' όλους τούς δι- κούς τους... Πλησίασε τήν άγνωστη και τήν κίταξε με συμπάθεια. Έ- κείνη σήκωσε τό κεφάλι της, τόν κύ- ταξε. Κι' ο Βόλφραγκ είδε τότε πώς ήταν ή γυναίκα που παρουσιαζόταν σά όνειρό του, κατάκλημ, αλλά εκπληκτικά βράια!...

Τρέμοντας απ' τη συγκίνησι του, της είπε ότι ήταν τρελλά να μένη έξω τέτοια ώρα και με τέτοιον άθλιο καιρό. Της πρότεινε να τη συνοδεύ- σ' άς κάποιο φιλικό της σπίτι.

— Δεν έχω πιά φίλους, απάντησε έκείνη κουρασμένα. Και τό σπίτι μου είναι ο τάφος!

— Άν δεν φοβόμουν μη με παρε- ληνόσετε, επέμεινε ο νέος θά σάς πρόσφερα για άσυλο τό φτωχικό μου δωμάτιο, μαζί με τη φίλια μου. Εί- μαι ξένος, μόνος σόν Παρίσι. Η ζωή μου είναι στή διάθεσί σας αν πρόκειται να σάς χρησιμεύση σέ κάτι!

Ο είκρινής κι' ένθουσιώδης τό- νος της φωνής τόν διέλυσε κάθε διατογμό της άγνωστης. Τόν έμπι- στεύθηκε κι' έγκαταλείφθηκε στήν προστασία του.

Όταν έφτασαν σόν δωμάτιό του, ο Βόλφραγκ μπόρεσε να ήβ' καλλί- τερα τήν κοπέλλα, σόν φως, και μέ- θυσε ακόμη πιο πολύ απ' τήν όμορ- φιά της. Τά μαλλιά της ήσαν δό- μαυρα. Τά μεγάλα μάτια της έλαμ- παν με μία παράξενη έκφρασι. Τό μόνο στίγμαμά της, στήν απλή έυ- φανισί της, ήσαν ένα πλατύ μαύρο περιλαίμιο διακοσμημένο με διαμάν- τια.

Ο φοιτητής σκέφθηκε μία στιγμή να της δώσει τήν κάμαρά του κι' αυτός να πάη να μείνη κάπου άλ- λου. Μά τόν είχε τόσο μαγέψει ή γοητεία της, που δεν μπορούσε να φύγη από κοντά της. Έκείνη τού- δειχνε όλο και πιο μεγάλη οικειότη- τα και συμπάθεια.

Παίρνοντας θάρρος, ο Βόλφραγκ της διηγήθηκε τό μυστηριώδες όνει- ρό του και της έκυστοπρέσθηκε ότι της είχε χαρίσει τήν καρδιά του πριν τη γνωρίσει! Μά κι' έκείνη φεινόταν πώς έννοιωσε μία δυνατή κλίσι γι' αυτόν.

— Γιατί να χωρίσουμε; πρόσθεσε ο νέος. Οι καρδιές μας έχουν ένω- θ'! Άπρίστε με να γίνω για σας τό κάθε τι, άφου δεν έχετε σπιτί κι' οί- κογένεια! Θά σάς άφοσιώω για πάντα...

— Για πάντα; πρόσφερε έκείνη μ' έπιμόνο τόνο.

— Ναι, για πάντα!

— Τότε λοιπόν είμαι δική σας! μουρμούρισε ή κοπέλλα γέρνοντας στήν άγκαλιά του.

Τό άλλο πρωί, ο Βόλφραγκ τήν ά- φισε κοιμισμένη και θύγικε από νω- ρισ για να ήβ' ένα άλλο διαμέρισμα, πιο άνετο. Όταν γύρισε, είδε τήν άγαπημένη του άκίνητη σόν κρεβ- βάτι, με τό κεφάλι της και τό ένα χέρι της γυμμένα έξω απ' τό στρώ- μα. Της μίλησε, μά δεν τού απάντη- σε. Έπίσσε τό χέρι της... Ήταν παγωμένο! Δεν είχε σφυγμό! Και σόν πρόσωπό της είχε χυθεί μία φρι- κτή κλωμάδα... Ήταν νεκρή!

Ο φοιτητής έβγαλε τις φωνές, ζη- τώντας βοήθεια. Είδοπώθηκε ή ά- στυνομία. Όταν έφτασε σέ λίγο ο άστυνομός της συνοικίας, τινάχτη- κε και γούρλωσε τά μάτια του, βλέ- ποντας τό πτώμα.

— Πώς βρέθηκε εδώ αυτή ή γυ- ναίκα; φώνηξε.

— Τήν έζερετε; ρώτησε μ' άγωνία ο φοιτητής.

— Καί βέβαια!... Κατατομήθηκε χθές!...

Ο άστυνομός πλησίασε και έζακού- πωσε τό μαύρο περιλαίμιο. Και τό κομμένο κεφάλι της νέας γυναίκας κυλιότανε σόν πάτωμα!...

— Τό κακό πνεύμα!... ούρλιασε σπαρτακτικά ο Βόλφραγκ. Με γιτε- ψε!... Είμαι καμένος!...

Κανείς πιά δεν μπόρεσε να τού θγάλη τήν ιδέα ότι τό κακό πνεύμα είχε ζωντανέψει τη νεκρή, για να τόν καταστρέψη! Τά λογικά του εί- χαν κλονισθ' άνεπανόρθωτα. Και πέ- θανε σόν φρενοκομείο.

O. IFBINGK

Φιλονειχίες κοφάλλων

Ο Άγγελος Τόκκο και ή Άννα Τόκκο ήσαν και οι δυο κοφάλλοι και, έπειτα από άμοιβαία συμπάθεια, πεντηντηκαν πριν από έξη χρόνια. Άλλά, τελευταία, έζησαν και οι δυο διαζύγιο. Στήν άγώνη των υπο- στηρίζουν ότι, κατά τά έξη αυτά χρόνια, δεν έπαυσαν ούτε στιγμή να φιλονεικούν μεταξύ των. Παρ'όλα αυτά άποδεικνύει ότι ή γλώσσα δεν παίζει μεγάλο ρόλο σά ζητήματα των συζυγικών κανόνων. Οι δυο συζυγοί Τόκκο φιλονεικούσαν με νοή- ματα. Και φαίνεται πως αυτό έκανε τη ζωή τους περισσότερο μαρτυρική παρά άν έξιστόμιζαν μερικά θο- σιές ο ένας έναντιόν τού άλλου!

Δηλητηριάσεις

Έπειδή, τώρα τελευταίως, συχνά αναγράφονται σόν ήμερησιο τύπο όμοιές δηλητηριάσεις βαρυ- τάτης μορφής έξ όίτιας ήλλοιωμένων τροφών, και περισσότερον ήδως όφειλόμενες σέ κατάχρησι δια- τηρημένων τοιούτων, ως από κονσέρβες αινού, γά- λακτος, ήδυνων, κρέατος, τυρού κτλ. έκτονα σκό- νιμο ν' άσχοληθώ επίκαιρως σήμερα και επί τού θέ- ματος τούτου.

Οι δηλητηριάσεις προκαλούνται όταν έχη επέλθει ήλλοίωσις (ανομία) τόσο των νωπών όσον και των κονσερβοποιημένων τροφών. Ίδια κατά τούς θερι- νούς μήνες ή ήλλοίωσις λόγω της ύψηλης θερμοκρα- σίας είναι συνθεστέρα.

Η ήλλοίωσις δύσκολα να επέλθ'η και μέσα σά κου- τιά συνεπείς κακής άποστερίσεως ή πολυκαιρισμού, εδίκωτερα όμως και συνθεστέρα επέρχεται όταν ανοικθουν οι κονσέρβες και τό περιεχόμενον τού- των δεν καταναλωθ'η άμέσως.

Όταν ή ήλλοίωσις έχει επέλθει μέσα σόν κουτί από άρχική κακή άποστείρωσι ή από πολυκαιρισμό, τότε τό κουτί της κονσέρβης παρουσιάζει ένα φού- σκωμα (διάστειν) σόν επάνω και κάτω μέρος του όφειλόμενο στήν παραγωγή εντός αυτού αερίων λό- γω της άποσυνθέσεως της τροφής. Όστε προκειμέ- νου ν' αγοράσετε μία κονσέρβα να δοκιμάσετε τά δυο άκρα (τούς πάτους) μήπως είναι φουσκωμένα πρós τά έξω και πιεζόμενα υποχωρούν εύκολα. Άν παρατηρήσετε τέτοιο πράγμα άποφύγετε τήν χρή- σιν. Άλλωστε, μία χαλασμένη κονσέρβα διακρίνε- ται και όταν τήν ανοίξη κανείς εκ της ύψηλης ό- σμής της, από μερικές κρυμμένες βούλες που φαί- νονται επάνω στο περιεχόμενο τρόφιμο που θερ- μώνεται στήν έστραφή κι' υγρή όψιν της.

Οι κονσέρβες δεν πρέπει ν' ανοίγυνται παρά μό- νο τήν ώρα της χρήσεως και τό περιεχόμενον των να φαγηθ' άμέσως, ίδια κατά τούς θερινούς μήνες. Και κατά τόν χειμώνα τά κονσερβοποιημένα τρόφιμα άμα ανοικθουν δεν πρέπει να φυλάσσονται σε θερ- μό δωμάτιο. Όσον βραδύτερα καταναλωθουν, μετά τό άνοιγμα των κυτίων τόσο έντονώτερες είναι και οι έξ αυτών δηλητηριώδεις διαταραχές.

Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα, ποιόν κίνδυνο δια- τρέχει κανείς αγοράζοντας, έξ άνοιγας τών κινδύ- νων, από τις επί ήμέρας και μέχρη της καταναλώ- σεως των, άνοιγμένες κονσέρβες αινού, κρέατος, λουκανίκων, τυριών, ψαριών κτλ. οι όποιες πωλούν- ται σούς δρόμους και σά παντοπωλεία εκτεθειμέ- νες επί πλέων και σά είδους ρυπάνσεις (σκό- νη, μύγες, κατσαρίδες, διάφορα έντομα).

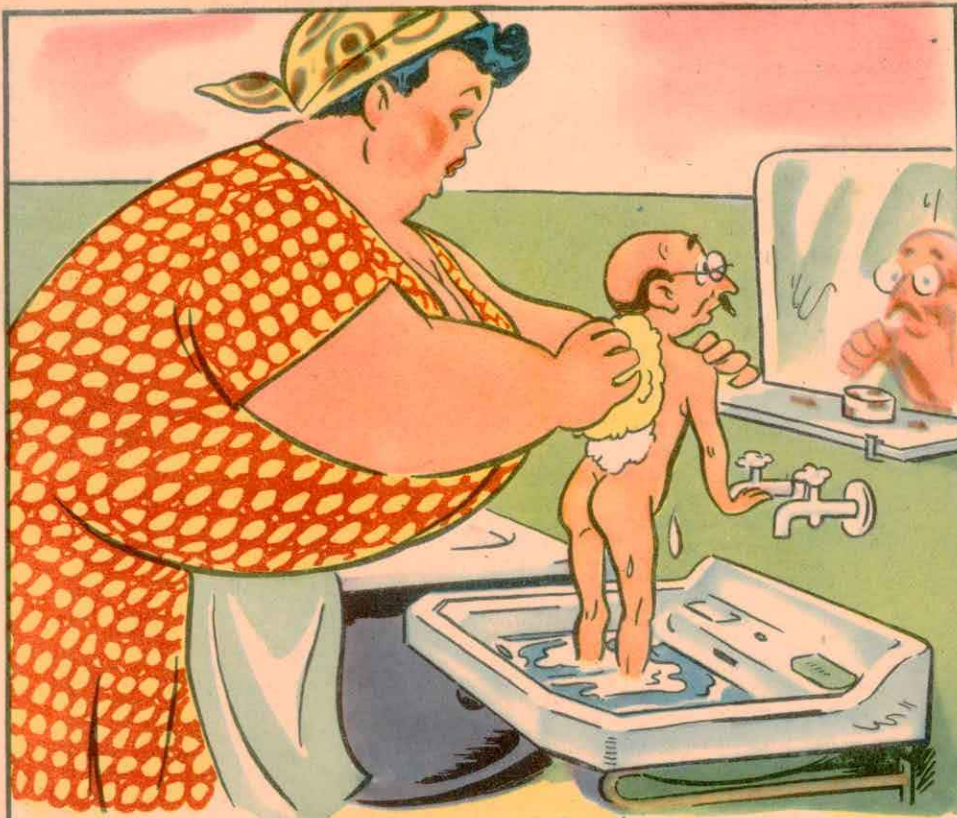
Πάσα τροφή ύπόκειται σ' εύκολη ήλλοίωσι κατά τούς θερινούς ήδως μήνας αν δεν διατηρηθ'η καλώς ή πολυκαιρίσ'η. Τά κοιλικά τού θέρους όφειλονται τις περισσότερες φορές σέ δηλητηριάσεις τροφών. Τυριά, μαγειρεμένα φαγάτια, μαγειρεμένα ψάρια ύπόκεινται σέ ταχείας ζυμώσεως και άποσυνθέσεις αν δεν διατηρηθουν σέ ψυγείο. Όταν δεν ύπάρχη ψυγείο πρέπει να μαγειρεύεται ή άρκούσις ήμερη- σία ποσότης και σούδεπτε να φυλάσσεται τό θέρος μαγειρεμένη τροφή και ήδως με σάλας για τήν άλλη μέρα.

Όσάυτως χρειάζεται μεγίστη προσοχή και προκει- μένου μάλιστα περί παιδιών, ή χρ'είας γάλακτος από άνοιγμένο κουτί. Άν ανοίχ'η κουτί πρέπει να προ- φυλάσσεται σόν ψυγείο και όχι περισσότερο από 48 ώρες. Τά επικίνδυνα και συνήθη τήν εποχή αυτή έντερικά των βρεφών και των μικρών παιδιών, όφει- λονται σέ χρ'οι ήλλοιωμένου γαλακτος ή νωπών τροφών.

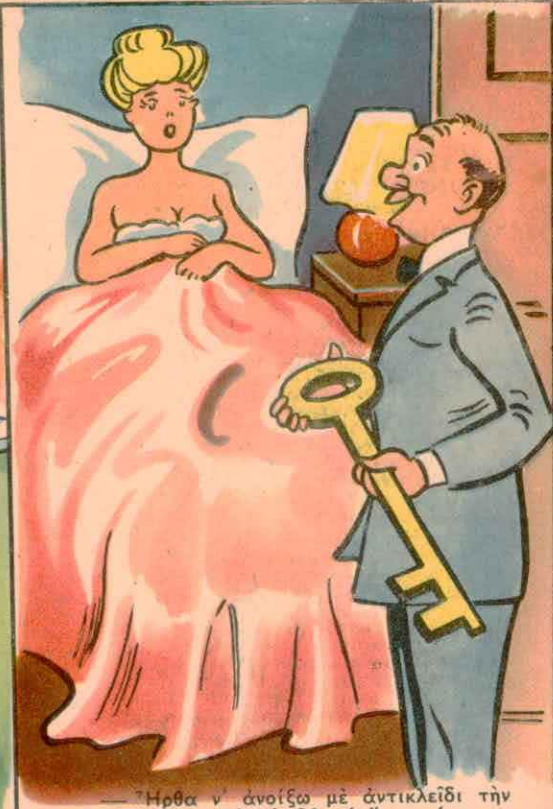
Άλλά και στήν διατήρησι των γλυκισμάτων χρειάζεται μεγάλη προσοχή διότι οι έξ αυτών δηλη- τηριάσεις είναι επικίνδυνώστερες. Γλυκίσματα περι- έχοντα κρέμες ή αυγά πρέπει να καταναλωθύν- ται άμέσως και να μη φυλάσσονται τήν εποχή αυτή διότι και τις σκευάρεως ή ζυμώσεως και ή ήλ- λοίωσις των επέρχεται ταχύτερα κι' εύκολώτερα.

Η εκ των τροφίμων ελαφρά δηλητηρίασις εκδη- λούται μετά 3 - 12 ώρες με ήδωτα, πόνονα κατά τήν στοματική χώρα και συχνές διαρροϊκές κενώ- σεις. Στις βαρείες περιπτώσεις τά συμπτώματα πα- ρουσιάζονται ταχύτερα κι' έντονώτερα ο δέ πυρε- τος άνέρχεται ταχέως σούς 39°. Άφρονό έμετοι, κωλικό έντονο, εξάνθημα και δυσεντερειδείς κενώ- σεις. Καλέσατε ταχέως τόν κοινώντ' γιστρό σας. Πάντως είτε περί ελαφράς δηλητηριάσεως πρόκειται είτε περί βαρείας, μη σάστε σόν άσθενή σας φάρ- μακα έναντιόν της διαρροϊας, διότι αυτή ευκολύ- νει τήν άποβολή των τοξίνων. Όσάυτως και ή πρό- κλησις έμέτου είναι άξιοσυστάτης. Ο γιστρός σας, θά σάς συμβουλέψη άναλόγως τών συμπτωμάτων τήν κατάλληλη θεραπεία. Οι κονσέρβες γενικώς, πρέπει ν' άποφεύγυνται παντελώς από άτομα έχοντα άλ- λεργικήν προδιάθεσι ή πάσχοντα από εκζέματα ή άλλην τινά δερμική πάθησι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

Ἡ Χοντρή λούζει τὸ Ζαχαρία...

— Ἦρθα ν' ἀνοίξω μὲ ἀντικλεῖδι τὴν καρδιά σου, γιὰ νὰ δώ τί ἔχει μέσα...

— Μὴν παρεξηγῆτε τὸ γυιό μου, δεσποινίς... Εἶνε ὁρειδάτης!...

— Μά, κύριε, νόμιζα πὼς θὰ μού προσφέρατε τὴ θέσι σας κι' ὄχι τὰ γόνατά σας!...

— Θὰ μού πουλήσετε καμμιά τσάντα; Ναὶ ἢ ὄχι;..

— Δὲν βιάζομαι καὶ τόσο πολὺ, βρέ γυναῖκα, γιὰ τὸ πρωῒνό μου!